Duşmanul de la porţi
Un nou roman al lui Mitch Rapp de Kyle Mills
De la autorul romanului American Assassin
Vince Flynn
Numărul unu în topul celor mai bine vândute cărţi din New York Times

Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Înscrieţi-vă pe lista noastră de corespondenţă pentru a primi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail, astfel încât să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI

Este greu de crezut că aceasta este a şaptea mea contribuţie la universul Rapp. Cu cât îmbătrânesc, cu atât timpul pare să curgă mai repede.
Ceea ce a rămas constant, totuşi, este echipa uimitoare care face posibilă continuarea moştenirii lui Vince. Am spus atât de multe despre ei încât am decis (de dragul unei glorioase varietăţi) să creez doar o listă simplă, într-o ordine absolut aleatorie.
Recunoştinţa mea nemărginită faţă de Emily Bestler, Kim Mills, Sloan Harris, Lara Jones, Celia Taylor Mobley, David Brown, Ryan Steck, Elaine Mills, Rod Gregg şi Simon Lipskar.
Voi faceţi ca acest lucru să fie posibil şi, mai ales, distractiv.

PROLOGUL

SUD-VESTUL UGANDEI
LUCKY.
Cu mulţi ani în urmă, Dr. David Chism se angajase să nu-şi ia niciodată norocul drept garantat. Că, cel puţin o dată pe zi, va mulţumi oricărei forţe cosmice care l-a luat sub aripa sa.
A coborât geamul jenant de luxos al maşinii sale Toyota Land Cruiser, a scos mâna în aerul de şaptezeci şi trei de grade şi a ridicat degetul mare către lume. Nu a existat nicio reacţie din partea munţilor de smarald, a terenurilor agricole terasate sau a drumului de pământ roşu, dar ei ştiau. Ştiau că el înţelegea darurile care îi fuseseră oferite.
Bazându-se pe educaţia lui fadă din suburbii, faptul că se afla chiar şi în acest loc era un mic miracol. Părinţii lui fuseseră amândoi contabili şi adoraseră absolut tot ce era legat de acea profesie şi de acel stil de viaţă. Coloanele interminabile de cifre şi formularele fiscale şubrede. Maşinăriile complexe ale clasei de mijloc superioare. Strategiile lor elaborate nu numai pentru a ţine pasul cu familia Jones, ci şi pentru a deveni într-o zi familia Jones.
În ciuda tuturor acestor lucruri, ei au fost – şi încă mai sunt – părinţi solizi şi convenţionali. Dacă el ar fi fost un copil solid şi convenţional, totul ar fi mers ca pe roate.
Nu a fost din lipsă de efort din partea lui. Chism era încă în şcoala primară când a observat pentru prima dată cum se încruntau sprâncenele lor când aducea vorba despre fascinaţia lui pentru ştiinţă. Totul începuse cu biologia evoluţionistă şi cu orele nesfârşite de speculaţii despre creaturile pe care selecţia naturală le-ar fi născut pe alte planete. Apoi fusese fizica şi misterele gravitaţiei. Şi, în cele din urmă, era totul. De ce piatra asta arată diferit de piatra aia, mamă? Bună, tată. Ce face ca Frisbee-ul meu să rămână în aer? Doamnă Davidson – dacă Superman poate zbura cu viteza luminii şi îşi poate ţine respiraţia un minut, ar putea ajunge la soare?

Când a intrat în gimnaziu, a învăţat să ascundă aceste interese. Să simuleze entuziasmul pentru intrările în bancă şi pentru a se alătura afacerii familiei după ce absolvise o universitate locală economică. De acolo ar fi urmat o McMansiune, doi virgulă cinci copii şi un abonament la un club de ţară. Toate lucrurile la care aspirau oamenii sănătoşi la cap.
În secret, însă, a continuat să-şi urmeze pasiunea. Cărţile din ce în ce mai avansate împrumutate de la bibliotecă erau ascunse sub o grămadă de benzi desenate în dulapul său. Abonamentele la reviste ştiinţifice erau plătite din alocaţia sa şi adresate acasă la un prieten. În cele din urmă, obsesia sa pentru virusologie a relegat toate celelalte domenii la puţin mai mult decât interese trecătoare. Era acea disciplină în care se scufunda în fiecare seară, după ce îşi făcea temele în mod calculat nespectaculos.
Cu toate acestea, nu era de acord cu unele dintre lucrurile pe care le citea. Cele mai multe dintre probleme nu ţineau de o lipsă de acurateţe în sine, ci mai degrabă de o lipsă de imaginaţie. În cele din urmă, o omisiune deosebit de evidentă legată de modul în care se apără viruşii l-a înnebunit suficient de tare încât să scrie o plângere lungă la o revistă la care era abonat.
Spre marea lui surpriză, aceasta a fost publicată. Apoi a început să primească multă atenţie. În cele din urmă, un reporter a reuşit să descopere pseudonimul creat neglijent pe care îl folosise şi i-a dat de urmă. Chism a zâmbit şi a clătinat din cap în incinta maşinii. În retrospectivă, folosirea lui Elmer Fudd şi punerea adresei sale reale de expediere pe plic a fost cea mai inteligentă mişcare pe care o făcuse vreodată.
După aceea, totul fusese un vârtej de vânt: să le explice părinţilor săi stupefiaţi de ce era cineva la uşă care voia să vorbească cu fiul lor de paisprezece ani despre imunologie. Intrarea la Stanford câteva luni mai târziu. Diploma de medicină. Doctorat. Numirea imediată ca şef al unui proiect de cercetare care cerea abilităţi politice şi de strângere de fonduri care îl depăşeau cu mult. O comunitate ştiinţifică plină de ticăloşi geriatrici care s-au împotrivit ideilor sale revoluţionare. În cele din urmă, epuizare la 23 de ani şi începutul fazei sale mai puţin productive de droguri, băutură şi femei.
După a doua supradoză, s-a trezit în spital hotărât să-şi refacă viaţa. Nu fusese greu să găsească un ONG care să accepte un om de ştiinţă cu reputaţia lui, dispus să meargă în orice rahat sau loc fierbinte pe care îl puteau imagina. Şi asta a deschis faza lui oarecum mai productivă de boli infecţioase, război şi sărăcie. Fusese o grabă uriaşă şi îi plăcuseră locaţiile îndepărtate, haosul, pericolul. Cel mai mult, însă, îi plăcuse sentimentul de a se îndepărta de teoria pură şi de a ajuta oameni în carne şi oase.
Era probabil că ar fi fost încă pe undeva pe acolo dacă nu ar fi fost o întâlnire întâmplătoare cu infamul Nicholas Ward. Sau poate că nu fusese o întâmplare. Niciodată nu a reuşit să afle cu certitudine acest lucru.
Chism a încetinit când a ajuns pe vârful muntelui, privind valea impresionantă de jos. Intensitatea pădurii faţă de cer. Blocurile geometrice care denotă agricultura. Stâncile stâncoase şi norii care se formau la orizont. Ceea ce i-a captat cu adevărat imaginaţia, însă, a fost un grup de clădiri îndepărtate, la est. Erau un alt exemplu al serendipităţii ridicole care avea tendinţa de a se agăţa de el chiar şi atunci când o dădea în bară.
Instalaţia era de ultimă generaţie în adevăratul sens al cuvântului – beneficiind de fonduri nelimitate furnizate de unul dintre puţinii oameni din lume mai deştepţi decât el. Servea ca un spital obişnuit pentru comunităţile rurale din jurul său, dar şi ca o unitate de cercetare care dezvolta o nouă abordare în lupta împotriva infecţiilor virale. Contribuţia potenţială pentru omenire era incredibilă, existând posibilitatea ca un singur vaccin să elimine întreaga categorie de coronavirusuri. Dacă reuşea să-l facă să funcţioneze, COVID, SARS, YARS şi chiar şi răceala obişnuită ar fi devenit un lucru de domeniul trecutului.
Locaţia era un pic mai îndepărtată şi mai instabilă decât şi-ar fi dorit, dar nu existau alternative viabile. În stadiile sale incipiente, vaccinul avea potenţiale efecte secundare la care populaţia locală era imună. Nimeni nu ştia sigur de ce – probabil o epidemie de coronavirus care a precedat istoria înregistrată – dar nu prea conta. Relocarea în Uganda şi recrutarea de voluntari aici îi împinsese cercetarea cu cinci ani buni înainte.
Chism a navigat în josul muntelui în timp ce scruta copacii denşi care mărgineau drumul. În ciuda numeroaselor expediţii în zona rurală, nu reuşise niciodată să vadă o gorilă. Duikers, o specie potenţial

nouă de fluture şi nesfârşite maimuţe cu coadă roşie, da. Dar încă nici măcar o privire la bijuteria coroanei vieţii sălbatice din Uganda.
Nu că ar fi fost îngrijorat. Într-o zi, îşi vor face apariţia la marginea pădurii, aliniate şi în lumina perfectă a dimineţii. La fel cum într-o zi avea să găsească un supermodel cu o slăbiciune pentru oamenii de ştiinţă tocilari, avariată pe marginea drumului. Aşa îi mergea viaţa.
Când Chism a oprit în faţa aripii de cercetare a instituţiei, Mukisa Odongo îl aştepta în faţă. Fostul medic din armata ugandeză era o stâncă din toate punctele de vedere. La cincizeci de ani, corpul său de 1,80 m era încă intimidant de solid, iar ochii lui aveau un fel de a depista orice angajat care nu dădea sută la sută. În ciuda faptului că omul era încă un dar de la Dumnezeu, Chism se temea puţin de el. În teorie, aceasta era operaţiunea lui, dar toată lumea ştia că Odongo o conducea. Probabil în avantajul tuturor celor implicaţi, sincer să fiu.
„Care-i treaba, Muki?" a spus Chism în timp ce cobora din Land Cruiser. „Este o zi superbă, ultimele noastre încercări au mers chiar mai bine decât ne aşteptam, iar păsările cântă. De ce pari mereu atât de nefericit?".
„Am auzit zvonuri despre activităţi de gherilă în zonă".
„În sfârşit! Mi-am luat rucsacul în maşină. Hai să ne acordăm câteva zile libere şi să mergem să-i verificăm."
„Nu e vorba de activitate a gorilelor, David. Activitate de gherilă. Teroriști."
Chism a îngheţat. „Auma? Nici vorbă de aşa ceva. El nu vine niciodată atât de departe în est."
„Gideon vine şi pleacă după cum vrea el."
Gideon Auma era un psihopat care avea o categorie numai pentru el. Îşi petrecuse ani de zile construindu-şi armata clandestină dintr-un cult mic şi sucit într-o forţă capabilă să facă ravagii în rândul populaţiei locale. A incendiat sate, a răpit copii şi, în general, a violat, torturat şi mutilat în toată regiunea. Activitatea teroristă a fost un aspect luat în considerare în amplasarea acestui spital, ceea ce i-a determinat să îl localizeze cât mai la est, atât cât le permitea terenul. Auma a preferat să rămână aproape de pădurile dense din jurul graniţei congoleze, traversând încoace şi încolo într-un efort conştient de a folosi animozitatea dintre RDC şi Uganda pentru a împiedica orice fel de acţiune coordonată.
„Vorbim de zvonuri credibile sau doar de bârfele obişnuite?"
„Asta încerc să determin", a spus Odongo. „În acest moment, facem o copie de rezervă suplimentară a sistemelor informatice şi clasificăm toate elementele critice de cercetare pentru o eventuală eliminare de urgenţă. Mâine vom avea aici camioane în aşteptare."
„Credeţi că este necesar?"
„Probabil că nu. Adevărul este că am tratat un număr de oameni ai lui Auma în perioada în care am fost aici. Rănile de luptă, bolile, supradozele de droguri... Continuarea operaţiunilor noastre este mai benefică pentru el decât un atac asupra noastră."
„Noi îi tratăm oamenii lui? De ce nu am ştiut asta?"
„Nu e treaba ta, David. Tu nu-mi înţelegi ţara. În Uganda, pacea este un exerciţiu de echilibru delicat. Să iei partea cuiva nu este înţelept."
„Chiar şi împotriva diavolului?"
Africanul îşi trecu o mână gânditor peste capul ras cu grijă. „Da, prietene. Chiar şi împotriva diavolului."
Holul de un alb crud era gol, la fel ca majoritatea camerelor pe care le deservea. Aparent, toţi cei care puteau merge cu propriile puteri se hotărâseră să se întoarcă în satele lor.
Îngrijorător. Când folosise cuvântul „bârfă" cu Odongo, nu o făcuse într-un mod cu totul peiorativ. În Africa, ignorai pălăvrăgeala locală pe propriul risc.
Când Chism a intrat în laboratorul principal, acesta părea aproape abandonat. Precauţia începea să semene mult cu evacuarea. Cât de gravă era situaţia? Cu Odongo nu puteai să-ţi dai seama niciodată. Ar fi înfruntat un război nuclear cu aceeaşi încruntare dezaprobatoare cu care ar fi ţintit mucegaiul care se instala pe tavanul cafenelei.
„Pare liniştit", a spus el când a intrat pe uşa de sticlă.
Jing Liu s-a învârtit, aproape că a scăpat cutia pe care o ţinea în mână. „Sunteţi aici! Aţi auzit? Gideon Auma este aproape."

La treizeci şi trei de ani, era cu un an mai în vârstă decât el, dar părea mult mai tânără. O racolase de la un centru de cercetare din Wuhan şi se dovedise că valora greutatea ei în aur. Dacă ar fi putut să-i descifreze accentul.
„Ce?”
„Gideon Auma! E aici.”
„Din câte am înţeles eu, există nişte zvonuri despre prezenţa lui în zonă. Asta e tot. Suntem doar atenţi.”
Un bărbat a apărut de pe o uşă din spate, târând o căruţă de mână. „Era şi timpul să ajungeţi aici. Iar v-aţi oprit în vârful muntelui?”.
Matteo Ricci era un strălucit virusolog din Milano, care fusese convins să iasă la pensie de sume ridicole de bani. Spre deosebire de Liu, a cărui înfăţişare putea fi descrisă ca fiind de un minimalism uşor surprins, Ricci avea un bronz grozav, un păr uimitor şi încă putea să se dea cu adevărat în vânt după pantalonii care îi strângeau fundul în braţe pe care îi prefera. Astăzi, o ţigară îi atârna de buze, punând o notă finală pe vibraţia sa de vedetă-pop îmbătrânită. Aparent, hotărâse că apropierea lui Gideon Auma învingea orice reguli împotriva fumatului în laborator.
„Ce facem?” a spus Chism, ignorând comentariul despre întârzierea sa.
„Odongo ne-a dat o listă”, a răspuns Ricci în engleza lui uşor accentuată şi rigidă din punct de vedere gramatical. „Proceduri pentru ceea ce trebuie să plece şi când. Au stabilit ca prioritate scoaterea de aici a personalului necritic şi a pacienţilor stabili, dar se pare că mâine, când vor sosi camioanele, vom muta echipamente şi mostre vii.”
Chism şi-a împletit degetele gânditor deasupra capului. Exagerează oare aici? Pacienţii rezonabil de sănătoşi şi angajaţii neesenţiali, sigur. Nu avea rost să ne asumăm riscuri. Dar multe dintre celelalte lucruri nu erau atât de uşor de transportat şi nu exista niciun motiv pentru care cineva ca Auma să le dorească. Nu era ca şi cum ar fi existat o piaţă mare în junglă pentru incubatoare şi eprubete.
Acestea fiind spuse, dacă Mukisa Odongo vorbise, asta era tot. Impulsul edictelor sale era irezistibil. Precum un uragan, te purtau cu el, fie că îţi plăcea sau nu.
Odongo stătea bine retras de la fereastră, privind în parcarea slab luminată. Ploaia cădea şi mai tare acum, creând o ceaţă de picături grele şi ceaţă învolburată.
Elicopterele ar fi trebuit să fie acolo cu câteva ore în urmă, dar una dintre problemele birocratice atât de frecvente în Kampala provocase o întârziere. Iar acum era prea târziu. Toate avioanele fuseseră consemnate la sol din cauza vremii, iar prognozele sugerau că vor rămâne aşa până chiar înainte de răsărit.
Chism şi echipa sa ar fi trebuit să fie plecaţi de mult, dar în schimb se ocupau de exerciţiul banal de împachetare şi clasificare a materialelor de cercetare în vederea pregătirii pentru a fi mutate într-un loc mai sigur. Era un efort care probabil că se va dovedi inutil dincolo de faptul că îi ţinea ocupaţi.
Bunicul lui Odongo îl învăţase că întunericul ascunde spirite malefice care intenţionează să îi facă pe cei vii să sufere. Iar acele superstiţii, atât de uşor de luat în râs pe măsură ce educaţia lui avansase, se manifestau acum. Informatorii săi din satele din jur raportau apariţia unor oameni care nu puteau fi trimişi decât de Gideon Auma. Deocamdată se ţineau de pădure, dar luau poziţii de-a lungul drumului principal care ducea acolo. Tăind calea de scăpare şi izolând instalaţia de oricine ar fi putut oferi asistenţă.
Aceasta a fost greşeala lui. Vina lui. Ar fi trebuit să ordone evacuarea din momentul în care au început zvonurile. Dar a dat prioritate continuităţii muncii lui Chism, îngrijorat de piedicile pe care le-ar putea provoca o evacuare.
O străfulgerare de lumină a devenit vizibilă prin fereastră, probabil la câteva sute de metri distanţă. Efectul stroboscopic a fost însoţit de sunetul inconfundabil al unor focuri de puşcă automată.
Începuse.
Odongo a folosit laptopul de pe birou pentru a activa alarmele instalaţiei şi a ieşit cu pas hotărât din biroul său. Puţinii membri ai personalului care au rămas erau voluntari şi toţi îşi înţelegeau perfect rolul. Simţea o mare mândrie să-i vadă lucrând – îndepărtând perfuziile, stabilizând rănile, mutând pacienţii critici de pe paturi pe targă mai uşor de manevrat. Îi cărau în ploaie şi se împrăştiau, încercând să îi ţină în viaţă în timp ce erau transferaţi în satele din apropiere, pe care se ruga ca Auma să le ignore.

Totul părea să se concentreze în mod clar. Modelul tradiţional al gresiei. Mirosul de ploaie filtrat prin clădire. Mişcările eficiente ale oamenilor care avuseseră suficient curaj să rămână. Era incredibil că o lume cu atât de mult întuneric putea avea şi atâta lumină.
L-a zărit pe Chism care se grăbea pe coridor, după ce abandonase munca de serviciu care îi fusese repartizată în laborator.
„Ce se întâmplă, Mukisa? Ce înseamnă alarma asta?”
„Auma e aici.”
Teama de pe faţa tânărului om de ştiinţă era clar vizibilă, dar nu se ridica la nivelul de panică. Nu era la fel de răsfăţat ca ceilalţi. Băiatul trecuse prin vremuri grele. Unele autoprovocate, dar grele totuşi. Deşi nu experimentase niciodată ceva asemănător cu armata lui Gideon Auma, nu ar fi fost complet de neimaginat pentru el. Ceilalţi doi, însă, nu ar fi avut niciun context pentru ceea ce urma să se întâmple. S-a rugat să fie cruţaţi.
„Trebuie să scoatem restul pacienţilor de aici, Mukisa. Ei...”
„Totul este rezolvat, David. Ceea ce este important acum este să ne asigurăm că eşti în siguranţă pentru a-ţi continua munca.”
A pus o mână pe umărul lui Chism, conducându-l înapoi pe coridor spre laborator.
Matteo Ricci şi Jing Liu stăteau lângă cutiile pe care le împachetaseră, părând puţin uimiţi. Odongo le-a făcut semn prin geam să îi urmeze, iar ei s-au supus. Întrebările lor au fost făcute neinteligibile din cauza accentelor lor care se amestecau cu vuietul alarmei, ceea ce l-a determinat pe Odongo să îşi ducă un deget la buze. Au tăcut şi s-au lăsat conduşi în partea de est a instalaţiei.
Chism a vorbit în cele din urmă când au intrat într-o mică încăpere plină de materiale de curăţenie. „Nu vreau să te interoghez, Mukisa, dar ce căutăm aici? Nu există nici o cale de ieşire. Nici măcar o fereastră.”
Drept răspuns, Odongo a mutat o găleată şi un mop din fundul spaţiului, pipăind după un mâner ascuns şi deschizând o trapă.
„Ce e asta?” a spus Chism.
„Intră.”
„Ce?”
„Nimeni în afară de mine nu ştie despre acest loc şi oamenii lui Auma nu vor putea să-l găsească. Aşteaptă peste noapte. Vremea e programată să se însenineze dimineaţa şi vor veni ajutoare. Auma nu va risca o confruntare. Va pleca înainte de sosirea lor.”
„Dar tu?” a spus Chism, uitându-se în jos la gaura umbrită.
„Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.”
„Despre ce vorbeşti? Este destul loc. Nu mă duc acolo jos dacă tu...”
„Te duci acolo jos”, a corectat Odongo. „Aşa cum am spus mai devreme. Aceasta nu este ţara ta, David. Ocupă-te de treburile tale şi eu mă ocup de ale mele.”
S-au privit în ochi pentru o clipă, dar apoi Chism şi-a întors privirea. Ceilalţi doi coborau deja scara.
„Ne vom mai revedea?” a întrebat Chism.
„Bineînţeles că da. Dar sper că nu prea curând”.
Odongo a fost împins din spate, dar nu s-a împiedicat. Cei doi gherilezi care îl împingeau spre partea din faţă a clădirii erau amândoi adolescenţi şi nu aveau greutatea necesară pentru a-l mişca. Ceea ce posedau, însă, era sadismul nechibzuit care era specific copiilor soldaţi.
Uşile principale ale instalaţiei se profilau în faţă, iar el a trecut prin ele în ploaie. Grupul care aştepta era la fel de zdrenţăros cum se aştepta – îmbrăcat în orice, de la echipament de luptă excedentar până la blugi şi sandale. Toţi, desigur, purtau AK-47 ieftine, preferate de teroriştii din întreaga lume. Câţiva dintre ei mânuiau şi macete.
A numărat douăzeci şi cinci de persoane în total. Nouăsprezece dintre gherilele lui Auma, patru lucrători de spital capturaţi şi doi pacienţi inconştienţi care zăceau pe targă şi care se scufundau încet în noroi. Toată lumea era udă până la os şi cei mai mulţi începuseră să tremure.
Era un semn bun. Atunci când Auma îşi trimitea trupele într-unul dintre infamele sale raiduri genocidare, acestea erau în general drogate cu un drog cunoscut pe plan local sub numele de ajali. Sub influenţa acestuia, nu simţeau nici frică, nici durere, nici îndoială şi cu siguranţă nici frig. Strălucirea mesianică

surdă din jurul lui Auma devenea orbitoare şi ar fi făcut orice pentru el: Să alerge până le explodează inimile. Să-şi ucidă propriile familii. Să lupte până mult dincolo de momentul în care creierele lor ar fi trebuit să le spună că sunt morţi.
Dar nu şi în seara asta. Raidul din această seară nu avea ca scop violenţa gratuită, furtul sau dobândirea de noi discipoli. Auma voia altceva.
Mulţimea din faţa lui s-a despărţit şi omul însuşi a apărut. Forma lui era ascunsă de un poncho de ploaie cu glugă, dar ochii îi străluceau în luminile de securitate.
„Gideon", a spus Odongo în semn de salut.
„Mukisa."
Odongo nu a vorbit niciodată despre faptul că îl cunoscuse pe Auma la universitate. Înainte ca psihozele bărbatului să ajungă la un nivel atât de ridicat. Înainte ca el să plece pentru a-şi urma cariera de înger răzbunător al lui Dumnezeu.
Auma s-a uitat la cei şase ostatici, absorbind teroarea şi disperarea de pe feţele celor care erau capabili să înţeleagă ce se întâmpla.
„Aveam de gând să-i torturez în faţa directorului acestui spital. Dar acum că ştiu că eşti tu, nu mai are rost, nu-i aşa? De ce ţi-ar păsa? Inima ta a fost întotdeauna goală. Trăieşti doar prin calculele tale."
Auma a făcut semn spre ostatici şi câţiva dintre oamenii săi au tras cu foc automat. Aceştia şi-au aruncat instinctiv braţele în faţa feţei în timp ce erau seceraţi. Ţipetele care reprezentau ultimul lor gest în această lume au rămas neauzite – înecate de arme şi de ploaie.
„Vedeţi?" a spus Auma, arătând spre Odongo. „Nici măcar o tresărire. I-ai uitat deja, nu-i aşa? Ai cernut deja modul în care moartea lor îţi afectează poziţia. Scenarii. Strategii. Tactici. Nu poţi înţelege nimic dincolo de asta, nu-i aşa? Mirosul fricii lor. Căldura sângelui lor pe pământ. Durerea familiilor lor."
„Nu sunt unul dintre discipolii tăi, Gideon. Oratoriul tău mă plictiseşte la fel de mult acum ca atunci când eram copii. Ce vrei?"
Expresia liderului cultului era încă în umbră, dar ochii i s-au ascuţit. „David Chism."
„A plecat."
„Îţi aminteşti de mine ca fiind prost?".
„Nu. Îmi amintesc de tine ca fiind nebun."
Adepţii lui Auma continuau să-l privească cu admiraţia aşteptată, dar, la câţiva dintre ei, acea admiraţie era marcată de confuzie. Era puţin probabil ca ei să fi auzit vreodată pe cineva vorbindu-i lui Mesia al lor ca pe un egal. Ca pe o fiinţă umană ca şi celelalte şapte miliarde de pe planetă. Ei bine, poate nu ca celelalte şapte miliarde. Dar, de asemenea, nu ca o creatură cerească în pericol de a-i ieşi aripi şi de a se înălţa la cer.
„Dă-mi-l mie şi o să-ţi uşurez situaţia, Mukisa. Ai cuvântul meu ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ."
Odongo doar a zâmbit la asta. Îşi amintea de Auma de vârsta şcolară în termeni ceva mai puţin măreţi. Dar într-un lucru avea dreptate. Rapid ar fi mai bine.
Odongo a întins mâna după cuţitul ascuns în spatele pantalonilor. Cel pe care copiii lui Auma îl omiseseră cu neglijenţă.
A atacat şi, aşa cum era de aşteptat, sunetul focurilor de armă a izbucnit din spate. Impactul gloanţelor în spate nu i-a produs nicio durere, dar a avut consecinţa neintenţionată de a-l propulsa înainte. Auma a tresărit în mod nefiresc, iar Odongo ar fi râs dacă ar fi avut timp. Trupele neantrenate ale bărbatului intraseră în panică şi îl împuşcaseră.
Lama lui a pătruns în gluga de ploaie, încurcându-se în material înainte de a putea ajunge la gâtul lui Auma. Mai multe focuri de armă, mai multe străfulgerări dezorientante. Mai multe impacturi.
Corpul lui Odongo amorţise până când aterizase fără ceremonii în noroi. Nu mai putea să respire, dar nu era sigur dacă era din cauză că gura i se afundase în pământul umed sau pentru că plămânii îi fuseseră distruşi de focurile de armă.
Nu că ar mai fi contat. Făcuse tot ce putuse.

Gideon Auma s-a îndepărtat de cuţitul din degetele fără viaţă ale lui Mukisa Odongo. S-a uitat în jos la propriul braţ şi a văzut sângele curgând din locul în care un glonţ îl zgâriase. Durerea era ascuţită – cea a unei răni banale şi nu durerea adâncă a unei răni de moarte.
Cineva l-a ridicat în picioare şi s-a trezit în stare să stea în picioare fără dificultate. O examinare mai amănunţită a rănii va trebui să mai aştepte. Preocuparea pentru învelişul de carne şi oase care îi conţinea spiritul ar fi fost nepotrivită sub privirile adoratoare ale discipolilor săi.
„Gloanţele nu-mi pot face rău", a strigat el prin bătaia ploii şi vuietul alarmei care reverberau prin uşile spitalului.
Oamenii lui au ieşit din tăcerea uluită şi au aplaudat când a luat o macetă de la unul dintre ei, mânuind-o cu braţul său nevătămat. Auma nu l-a recunoscut pe băiatul care îl împuşcase, dar a recunoscut panica din ochii lui. A recunoscut puterea ei şi modul în care i-a întors pe ceilalţi împotriva lui. Au strigat cereri pentru sângele băiatului care cu doar câteva clipe în urmă fusese camaradul lor.
A înfipt lama în braţul băiatului cam în acelaşi loc în care fusese el însuşi rănit.
„Ridicaţi-l!", a strigat când genunchii victimei sale s-au îndoit.
Doi bărbaţi s-au supus şi Auma şi-a continuat munca cu maceta. Era prost întreţinut, ceea ce făcea ca efortul să fie mai mare decât ar fi trebuit. În cele din urmă, însă, a fost răsplătit cu un braţ retezat care zăcea în noroi.
„Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Şi braţ pentru braţ."
De data aceasta a vorbit suficient de încet pentru ca doar cei mai apropiaţi să audă. Dar cuvintele sale aveau să fie repetate şi celorlalţi. Şi nu doar celor care îl însoţeau în acest raid. Ci şi celor care fuseseră lăsaţi în tabără. Va deveni parte din legenda lui. O parte din canonul său.
„Găsiţi-l pe omul alb!"
Luptătorii lui Auma şi-au ferit privirile în timp ce el străbătea holul. Nu găsiseră nimic, dar era imposibil ca Chism să fi scăpat. Instalaţia era înconjurată. Fiecare drum şi cărare era supravegheat. Fiecare sat în care se putea refugia fusese infiltrat. El era acolo. De asta, Auma era sigură. Dumnezeu îi şoptise la ureche.
Dar timpul se scurgea. Zorii se lăsau peste ei, iar ploaia începea să se domolească. Odată cu răsăritul soarelui urmau să apară şi autorităţile ugandeze.
„Dă-i foc", i-a spus secundului său – un tânăr de nouăsprezece ani care se dovedise eminamente loial în cei şapte ani de când Auma îl captase. „Începeţi prin spate. Îl vom conduce spre noi ca pe un animal".
Auma s-a întors şi a pornit spre partea din faţă a clădirii. Era greu de imaginat ce ar fi însemnat asta pentru mişcarea lui. Binefăcătorul lui Chism ar fi plătit practic orice ca să-l recupereze. Iar cu acei bani, ar putea cumpăra armele necesare pentru a cuceri Uganda. După aceea, Congo şi mai departe. Rândurile discipolilor săi ar fi crescut de la câteva sute de oameni înghesuiţi în pădure la milioane de oameni care trăiau în aer liber în oraşe şi zone rurale. Îi aducem un omagiu. Răspândindu-i mesajul pe tot continentul şi în întreaga lume.
Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Gideon Auma.
„Smoke! Simt miros de fum."
David Chism a încercat să găsească o poziţie mai confortabilă pe podeaua dură, dar nu a găsit niciuna. Odongo îşi făcuse obişnuita treabă impecabilă de camuflare a camerei de siguranţă, dar nu se gândise prea mult la confortul creaturilor. Practic, un cub de doi metri şi jumătate fără mobilă sau lumini.
„Poţi să-l miroşi?" a repetat Liu în întuneric. „Fumul?"
„Nu miros nimic", a spus Ricci.
„E din cauza ţigărilor tale", a răspuns ea într-o şoaptă aspră. „Nasul tău nu mai funcţionează acum!".
„Shhh!" a spus Chism. „Cred că este doar imaginaţia ta, Jing. Este o situaţie foarte stresantă..."
Vocea lui s-a şovăit când şi-a dat seama că ea avea dreptate.
O clipă mai târziu, o a doua alarmă s-a alăturat celei care gemea neîncetat încă dinainte ca Odongo să-i sechestreze în acea gaură. Tonul ei era familiar din exerciţiile regulate de incendiu pe care insistase să le facă.
„Vor să ne ardă de vii!", a spus ea.
La naiba.

„În regulă”, a spus Chism. „Voi doi staţi pe loc. Eu mă duc să arunc o privire”.
Nimeni nu a vorbit în timp ce el a urcat pe scară, a căutat zăvorul şi apoi a deschis trapa un pic. Odongo înlocuise găleata şi mopul, iar Chism le-a lăsat să alunece încet înapoi înainte de a se târî afară. Uşa care ducea în cantină era deschisă câţiva centimetri – lăsată aşa de scurta percheziţie pe care o auziseră mai devreme. A aruncat o privire spre rândurile de mese goale. Fumul era abia vizibil, creând o ceaţă care atârna sub un sistem de aspersoare care trebuie să fi fost dezactivat.
Nu era ideal.
Chism s-a ridicat şi s-a întors la trapă, trăgând-o complet. „Urcă. Trebuie să ieşim de aici.”
Până când s-au strecurat în cantină, luminile principale erau stinse şi fumul era suficient de gros încât să-i ardă ochii. De acum încolo, aveau să navigheze după strălucirea roşie a iluminatului de urgenţă.
O privire rapidă pe hol a confirmat că acesta era gol şi că incendiul se afla în partea din spate a instalaţiei.
„Ce?” a spus Ricci. „Ce vezi?”
„Prea multe”, a răspuns Chism.
„Ce înseamnă asta?”
S-a tras înapoi şi s-a lipit de perete, privind în ochii înlăcrimaţi ai celor doi tovarăşi ai săi.
„Nu există niciun motiv pentru ca Auma să vină până aici ca să atace un spital. Şi a dat foc la spate. Partea din faţă pare liberă.”
„Ce vrei să spui?”
„Că singurul lucru de valoare în acest loc suntem noi. Îşi face banii din furturi, trafic de droguri şi răpirea localnicilor. Mă gândesc că vrea să facă o mare lovitură.”
„Ce vom face?”
„Nu sunt prea multe opţiuni”, a recunoscut Chism. „Mă gândesc că a pus focul pentru a încerca să ne arunce în parcare.”
„Unde ne aşteaptă”, a spus Ricci.
„Da.”
„Poate ar trebui să mergem”, a spus Liu. „O să ne ceară bani. Domnul Ward va plăti şi ne va lăsa să plecăm.”
„Nu”, a spus Matteo Ricci cu o fermitate surprinzătoare. „Tu eşti singurul lucru de valoare aici, David. Eu voi muri de o moarte oribilă. Şi, ca femeie, cea a lui Jing va fi... de neimaginat.”
„De acord”, a spus Chism. „Aşa că nu mai rămâne decât o singură opţiune. Trecem prin foc şi ieşim prin spate. Nu se vor aştepta şi nu ne vor aştepta acolo.”
„Vom fi arşi de vii”, a spus Liu.
„Nu. Vom fi bine.”
„Cum poţi să spui asta?”
„Pentru că sunt super norocos”.

1

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
Directorul CIA, Irene Kennedy, a intrat în biroul exterior al preşedintelui şi s-a oprit pentru a observa împrejurimile. Schimbările continuaseră în forţă de la ultima dată când fusese acolo. Decorul şi operele de artă erau şi mai moderne, iar acum mocheta fusese înlocuită cu o podea din lemn care reflecta sunetul în întreaga încăpere.
Biroul secretarului preşedintelui – un dezastru abia controlat în ultimele două administraţii – era acum imaginea eficienţei minimaliste şi high-tech. La fel ca şi femeia care stătea în spatele lui.
Faptul că se depuneau atâtea eforturi pentru un lucru atât de banal precum redecorarea sugera o revenire la ceea ce trecea drept normalitate la Washington. Cu şase luni în urmă, un grup terorist reuşise să distrugă întreaga reţea electrică a SUA şi să o menţină la pământ mai bine de o lună. Consecinţele fuseseră cumplite, sute de mii de americani murind de frig, violenţă şi lipsă de asistenţă medicală.

Nenumărate incendii devastatoare provocate de explozia substaţiilor electrice, de liniile de alimentare cu energie electrică slăbite şi de oamenii disperaţi care încercau să se încălzească au făcut ravagii în întreaga ţară. Şi, în cele din urmă, economia mondială s-a prăbuşit ca urmare a faptului că cel mai puternic motor al său a fost scos din funcţiune.
Efectele se vor resimţi ani de zile, dar ce era mai rău trecuse. Alimentarea cu energie electrică fusese restabilită în toate zonele rurale din nord-vest, cu excepţia câtorva avanposturi rurale, producţia şi agricultura critice fuseseră repuse pe deplin în funcţiune, iar zonele distruse de incendii erau în curs de reconstrucţie. După luni de zile în care guvernele lumii au fost prea concentrate pe crizele din faţa lor pentru a crea altele noi, se făceau din nou mişcări pe tabla de şah geopolitică. Mişcări pe care era treaba ei să le neutralizeze.
„Dr. Kennedy?", a spus secretara preşedintelui, ridicând privirea de pe monitor. „Puteţi intra. Vă aşteaptă."
A intrat într-un Birou Oval care era aproape de nerecunoscut. Tapetul dispăruse, la fel ca şi tradiţionalele perdele plisate. Mobilierul fusese actualizat cu ceva care înclina spre modernul de la mijlocul secolului trecut, iar operele de artă alunecaseră în abstract. Doar biroul Resolute Desk şi steagurile rămăseseră.
Bărbatul care se îndrepta spre ea părea să se potrivească perfect cu mediul pe care îl crease. La patruzeci şi patru de ani, Anthony Cook era unul dintre cei mai tineri preşedinţi din istoria SUA. Reuşise să se ridice din tumultul creat de sinuciderea candidatului de frunte al partidului său, zdrobind candidaţii de înlocuire mai convenţionali susţinuţi de establishment. Poporul american se săturase de mult timp de afaceri ca de obicei, iar acest lucru, combinat cu greutăţile provocate de defecţiunea reţelei electrice, îl trimisese în căutarea unei persoane diferite.
Anthony Cook, la bine şi la rău, era acela.
„Irene", a spus el, luându-i mâna. „Mă bucur să te văd."
Ea nu era sigură că asta era în întregime adevărat. Relaţia ei cu predecesorul lui fusese una de respect reciproc şi, ocazional, chiar de căldură. Cook părea să fie incapabil de niciuna dintre ele. Era un om necruţător, deşi unul cu o înţelegere impresionantă a istoriei şi a provocărilor pe care le avea de înfruntat America în viitor. Un politician înnăscut care îşi petrecuse viaţa cufundat în acea lume, dar care reuşea totuşi să se prezinte ca un outsider. Un om de rând care se infiltrase în elita politică şi care acum era în măsură să o transforme.
Nimic din toate acestea nu era neapărat rău. Politica era un teatru şi o cantitate suficientă de melodramă era necesară pentru a atrage oamenii la urne. Dar ce se ascundea în spatele personajului pe care Cook îl crease? Unde se îndrepta? Ce voia? Din cauza concentrării sale de înţeles, de la preluarea mandatului, asupra repunerii Americii pe drumul cel bun, nu interacţionaseră suficient de mult pentru ca Kennedy să îşi dea o măsură reală a omului.
El i-a arătat spre o zonă de conversaţie, iar ea i-a remarcat umerii largi, talia îngustă şi părul plin. În anii în care fusese strateg politic, el fusese foarte diferit – un intelectual sfrijit cu o carismă înflăcărată, un dar pentru a alege câştigători şi o viziune glacială, de realpolitik, asupra americanului mediu.
Totuşi, în momentul în care şi-a aruncat propria pălărie în ring, s-a reinventat. Preşedintele Cook arăta bine, era impunător din punct de vedere fizic şi era îmbrăcat impecabil. Transpira preocupare pentru fiecare dintre cele trei sute treizeci de milioane de oameni pe care îi avea în grijă. Era omul care avea răspunsurile. Omul care urma să conducă America spre un viitor atât de strălucitor încât era orbitor.
„Nu sunt sigur că-l cunoşti pe oaspetele nostru, Irene."
Din spate, bărbatul care stătea pe una dintre canapele semăna foarte mult cu toţi ceilalţi din Washington – costum albastru, postură plăcută, tunsoare scumpă cu puţin grizonat la tâmple. Dar când a lăsat jos ceaşca de cafea şi s-a ridicat în picioare, s-a dovedit a fi mult mai mult decât unul dintre agenţii politici care infestau şoseaua de centură.
În calitate de primul miliardar din lume, Nicholas Ward nu avea nevoie de prea multe prezentări. Era un geniu în toate sensurile cuvântului, care se retrăsese de la controlul imperiului său de afaceri pentru a conduce o fundaţie masivă pe care o însărcinase cu nimic mai puţin ambiţios decât rezolvarea problemelor umanităţii. Asistenţa medicală, energia regenerabilă, ocuparea forţei de muncă, violenţa,

sărăcia – dacă ceva a afectat societatea încă din zorii timpului, Ward credea că poate rezolva acel lucru în următorii douăzeci de ani.
Un pic cam optimist în opinia ei, dar era un om greu de respins. Imposibil, într-adevăr.
„Arăţi bine, Nick. Africa pare să fie de acord cu tine."
„Nu te lăsa păcălit. Sunt numai insecte care muşcă şi arsuri solare."
Ea s-a aplecat şi el a sărutat-o pe obraz.
„Să înţeleg că vă cunoaşteţi", a spus preşedintele, nereuşind să ascundă o urmă de iritare pe care Kennedy a găsit-o puţin îngrijorătoare. Nu i se spusese despre ce era vorba în cadrul acestei întâlniri sau că cel mai puternic cetăţean privat din lume urma să fie prezent. Să fi fost o încercare de a juca subtil cu puterea care acum se întorsese împotriva ei?
Nefiind încă sigură cum să navigheze în mediul pe care Cook îl crease, a fost recunoscătoare când Ward i-a răspuns.
„Irene şi cu mine ne ocupăm de aceeaşi afacere – amândoi vrem să menţinem oamenii în siguranţă şi sănătoşi. Acest lucru ne-a adus la câteva dintre aceleaşi conferinţe şi am participat la aceleaşi comisii." Şi-a afişat zâmbetul de om obişnuit pentru care era cunoscut. „Mă gândesc că faptul că nu a pus să fiu ucis încă ne face prieteni."
Prieteni destul de apropiaţi, de fapt. Relaţia lor fusese cimentată de un recent eveniment de bioterorism la care ea nu avusese de ales decât să-l implice. Zilele lungi, nopţile lungi şi coşmarurile logistice cu care se confruntaseră îi dăduseră un respect sănătos şi o afecţiune personală pentru bărbat. Era unul dintre cei mai impresionanţi oameni pe care îi cunoscuse vreodată şi părea să aibă sincer la inimă binele omenirii. Faptul că unele dintre opiniile sale erau puţin naive era mai mult decât depăşit de entuziasmul şi competenţa sa aproape supranaturală.
„Am auzit ce s-a întâmplat în Uganda, dar detaliile care au ajuns la biroul meu sunt încă sumare. Avem resurse limitate în acea zonă şi nu sunt sigur că guvernul local este pe deplin la curent cu situaţia."
„Pot să vă garantez că nu sunt. De aceea mă aflu aici."
„De ce nu ne spuneţi ce ştiţi?", a spus preşedintele, reafirmându-şi dominaţia arătându-le tuturor să ia loc şi apoi luând el însuşi unul.
„Facilitatea noastră a fost atacată de forţele lui Gideon Auma. Directorul spitalului a reuşit să evacueze majoritatea oamenilor înainte de a se întâmpla, dar cei care au rămas – inclusiv el – au fost ucişi. Excepţie ar putea fi David Chism şi cei doi asistenţi de cercetare ai săi. Erau acolo la începutul atacului, dar acum au dispărut."
„Din câte am înţeles, instalaţia a ars", a spus Kennedy. „Pare probabil ca ei să fi fost înăuntru".
„Asta a fost presupunerea noastră, dar oamenii noştri cercetează dărâmăturile şi nu au găsit niciun cadavru."
„Sunteţi siguri că Auma nu le are?" a spus Kennedy. „Nu m-ar surprinde dacă aţi primi destul de curând un telefon prin care să vi se ceară o răscumpărare. De fapt, pare să fie cel mai probabil motiv pentru care ar ataca o instalaţie care nu are nimic de care are nevoie şi care se află cu mult în afara teatrului său normal de operaţiuni."
„Este posibil", a recunoscut Ward. „Dar avem oameni pe teren care ne spun că există o activitate semnificativă de gherilă în pădurea de la est de instalaţie. Ca şi cum ar căuta ceva."
„Irene?", a întrebat preşedintele.
Ea s-a aplecat pe spate şi a întins instinctiv mâna după o ceaşcă de ceai care nu era acolo. Încă un memento că administraţia Alexander dispăruse.
„Înţeleg importanţa lui David Chism, Nick. Crede-mă că înţeleg. Dar şansele ca el să mai fie în viaţă mi se par mici. Cel mai probabil se ascundea în clădire când aceasta a început să ardă. Poate chiar într-o cameră de siguranţă proiectată special pentru acest tip de eveniment. Bănuiesc că o cercetare mai amănunţită a ruinelor va scoate la iveală cadavrul lui şi al echipei sale."
„Dar eşti sigur?"
„Nu", a recunoscut ea.
„Dar dacă au scăpat în junglă?".
„Ăsta este un mare „dacă"„, a spus preşedintele.

„Dar, având în vedere ce este în joc, pare unul care merită urmărit.”
Cei doi bărbaţi şi-au fixat privirile pentru o clipă, dar era greu de ştiut exact ce a trecut între ei. Faptul că îşi încrucişaseră săbiile cu ani în urmă, când Cook era guvernator al Californiei, era bine cunoscut.
„Când spui că merită să fie urmărită, presupun că te referi la mine?”. a spus Cook cu un pic de răceală.
„Guvernul ugandez are câţiva salvatori la faţa locului, dar deja au început să se retragă. Şi spun că nu vor să aducă trupe pentru a-i căuta pe oamenii mei pentru că se tem că congolezii vor considera asta o provocare. Cu toate acestea, în realitate, este mai probabil că nu sunt pregătiţi să se angajeze în Auma în acest moment din motive politice.”
„Şi fac presupunerea că Chism e mort”, a spus Cook, ridicându-se în picioare. „Ceea ce este aproape sigur corect.” I-a oferit mâna. „Mulţumesc că ne-ai adus asta în atenţie, Nicholas. Irene şi cu mine vom discuta despre asta şi te vom anunţa cu ce vom ajunge.”
Spre cinstea sa, cel mai bogat om din istorie a acceptat cu graţie faptul că a fost demis, dând mâna cu preşedintele şi făcând un semn din cap în direcţia lui Kennedy înainte de a părăsi Biroul Oval.
„Gânduri?” a spus Cook, luându-şi din nou locul.
„Lăsându-l pe David Chism deoparte pentru o clipă, Gideon Auma este liderul unei organizaţii teroriste care este aliată cu extremiştii islamici...”
„Dar el este o ameninţare regională”, l-a întrerupt Cook, arătându-şi încă o dată înţelegerea problemelor internaţionale. „Şi este musulman doar atunci când îi convine. El foloseşte creştinismul, animismul şi orice altceva îi vine în minte la fel de uşor. Adevărul este că este un lider de cult mesianic care nu va provoca niciodată probleme în afara Ugandei şi a RDC.”
A stârni probleme a fost o evaluare îngrijorător de banală a situaţiei de pe teren. Nivelul de brutalitate pe care Gideon Auma îl dezlănţuise în acea parte a Africii ar fi şocat până şi un agent ISIS înrăit. Suferinţa umană era greu de ignorat, deşi Cook avea un dar pentru asta atunci când camerele de luat vederi nu erau pe el.
„Ameninţările regionale au un mod de a se extinde în moduri imprevizibile, domnule preşedinte. Este o lecţie pe care am învăţat-o de nenumărate ori. „
S-a încruntat şi şi-a încrucişat braţele la piept. „Nu sunt convins. Iar în ceea ce-l priveşte pe Chism, amândoi ştim că este mort. Oamenii de ştiinţă nu aleargă pur şi simplu prin clădiri în flăcări şi apoi se transformă în Rambo în jungla africană.”
„Dar dacă nu este? Pe baza a ceea ce ştiu despre munca lui, ar fi greu de supraestimat importanţa lui – atât pentru America, cât şi pentru omenire în general. O altă îngrijorare pe care o am este că, dacă este în viaţă şi Auma îl capturează, Nick va plăti orice este nevoie pentru a-l recupera. Cu câteva sute de milioane de dolari în buzunar, Auma şi-ar putea extinde influenţa.”
„Următorii paşi?”
„Trimiteţi-l pe Mitch Rapp în Uganda. Lasă-l să facă o recomandare de la faţa locului.”
„Nu. Nu Rapp.”
„De ce nu?”
„E un atu prea valoros şi amândoi ştim că e o pierdere de timp.” S-a ridicat din nou în picioare şi a fost rândul lui Kennedy să fie concediat. „Ţine-i pe oamenii mei la curent cu orice evoluţie şi, între timp, mă voi gândi la asta. Totuşi, până când veţi avea veşti de la mine, nu ne vom amesteca în asta.”
„Da, domnule.”
El a început să se întoarcă la biroul său în timp ce ea traversa biroul spre uşă. Mâna ei abia atinsese clanţa când el a vorbit din nou.
„Şi în ceea ce priveşte subiectul Mitch Rapp. Aş vrea să-l cunosc.”
„Îl voi anunţa, domnule.”
„Dar care sunt şansele ca Chism să fie în viaţă? Zece la sută? Mai puţin?”
Soţia lui Anthony Cook, Catherine, vedea totul în termeni de cifre. Era o prejudecată care îi fusese de folos în perioada în care fusese unul dintre cei mai de succes manageri de fonduri speculative din lume. Şi îi fusese şi mai de folos în timpul ascensiunii sale prin mlaştina politică. Pur şi simplu, nu ar fi stat în reşedinţa Casei Albe fără calculele ei glaciale.
„Nu poate fi mult mai mult decât atât”, a fost de acord Cook.

A luat loc pe o canapea vizavi de el şi şi-a ridicat privirea, fixând o secţiune albă şi goală a tavanului pentru a-şi aduna gândurile. Era încă extrem de atrăgătoare la patruzeci şi doi de ani, cu părul lung şi negru tras pe spate, o constituţie atletică întreţinută cu aceeaşi sârguinţă ca şi a lui şi o faţă palidă, fără linii. Unirea lor produsese doi fii – unul cu un potenţial semnificativ şi unul complet inutil – dar legătura dintre ei nu fusese niciodată cu adevărat sexuală. De fapt, nu ar fi pariat nici pe viaţa lui pe faptul că ea era măcar atrasă de bărbaţi. Totuşi, nu conta. Scopurile lor erau perfect aliniate şi niciunul dintre ei nu era interesat de nimic care să nu aibă legătură cu atingerea acelor scopuri.
„Am vândut în liniște toate acţiunile noastre legate de companiile de sănătate ale lui Nick şi am reinvestit banii în competitori care vor beneficia de pe urma morţii lui Chism. Evaluările au început deja să se mişte pe baza zvonurilor venite din Uganda. Am câştigat milioane de când s-au deschis pieţele şi putem câştiga alte zeci de milioane. La fel şi mulţi alţi oameni. Nu cred că se vor vărsa multe lacrimi în întreaga lume dacă Nicholas Ward va fi afectat."
Ceea ce a spus a fost o afirmaţie de proporţii cu adevărat măreţe. Ward urmărea să transforme sistemul de sănătate din întreaga lume, iar cercetările lui Chism în domeniul vaccinurilor reprezentau una dintre pietrele de temelie ale acestui efort. Combinate cu munca lui Ward în domeniul inteligenţei artificiale medicale şi cu ideile sale despre descentralizarea şi democratizarea industriei medicale, acestea aveau status quo-ul serios ameninţat. Mai mult, crearea de bogăţie părea să devină din ce în ce mai mult un joc cu sumă nulă. De fiecare dată când Ward câştiga, era un miliardar sau o corporaţie care pierdea. Practic, nimeni nu putea ţine pasul cu el, iar pe cei puţini care puteau, îi angaja.
„Dar toate acestea depind de faptul că el este cu adevărat mort", a subliniat Cook.
Ea a dat din cap. „Există o oportunitate aici pentru noi. Întrebarea este dacă vrem să o exploatăm. Până acum, am fost destul de conservatori în acţiunile noastre. Dar mai avem doar trei ani şi jumătate până la următoarele alegeri. La un moment dat, va trebui să mergem înainte".
„Explică."
„În primul rând, nu există nicio îndoială că trebuie să trimitem o echipă în Uganda pentru a încerca să-l găsim pe Chism. Ştim ce părere are Ward despre noi, dar până acum nu s-a implicat prea mult în politică. Nu avem nevoie ca el să se răzgândească şi să ia poziţie împotriva administraţiei voastre. Cred că suntem amândoi de acord că nu există nicio şansă de a-l transforma într-un aliat, dar dacă îi facem această favoare, am putea să-l neutralizăm ca inamic."
„Deci, încercăm să-l recuperăm pe Chism?", a spus preşedintele.
„Nu am spus asta."
S-a gândit un moment. „Deci, doar facem un spectacol."
„Este un pic cam strâmt, dar îmi imaginez că este fezabil. Să facem un efort suficient de mare pentru a-l impresiona pe Ward, dar nu atât de mare încât să avem vreo şansă de reuşită. Şi să ne asigurăm că oamenii potriviţi ştiu că ne sunt datori pentru acest eşec."
„Aşadar, trimitem o forţă inadecvată cu scuza că am dat prioritate furtişagului şi nu am vrut să creăm un incident cu guvernul ugandez. Poate chiar pierdem câţiva dintre ei. Asta ar face ca angajamentul nostru să pară şi mai mare. Lui Ward i-ar fi greu să se plângă de eşecul unei misiuni de salvare care s-a terminat cu soldaţi americani în saci de cadavre."
„De acord", a spus Catherine.
„Cum rămâne cu Kennedy? Va vedea prin asta. „
„Va obiecta că nu este la curent şi va critica în privat detaliile operaţiunii, dar asta e tot. Ea nu crede că Chism este în viaţă mai mult decât credem noi şi ştie că slujba ei atârnă de un fir de aţă."
„Poate că e timpul să tăiem acel fir. Păstrarea ei în funcţie a jucat bine până în acest moment, dar este periculoasă. Ar trebui să fii un idiot să crezi că nu are legătură cu sinuciderea lui Christine Barnett. Şi dacă i-a făcut-o ei, îmi va face şi mie."
Christine Barnett fusese liderul partidului său înainte de moartea ei bruscă şi foarte neaşteptată. Deşi îşi datora preşedinţia faptului că ea putrezea acum în mausoleul ei, drumul pe care îl luase până acolo era mult mai mult decât suspect.
„Nu există nicio dovadă în acest sens, Tony".

„Haideţi. Nu se poate ca târfa arogantă să se fi sinucis. Se credea a doua venire a lui Iisus. Kennedy a găsit scheletele din dulapul ei şi a eliminat-o în liniște înainte ca ea să pună mâna pe Biroul Oval. Problema este că şi noi avem câteva schelete, iar pentru a ne păstra Casa Albă, vom aduna şi mai multe. Nu vreau să-mi petrec viaţa uitându-mă peste umăr după Irene Kennedy.”
„Sunt de acord că a fost probabil implicată în moartea lui Christine şi că trebuie să dispară. Dar nu văd asta ca pe o problemă urgentă. Kennedy are încă mult sprijin de ambele părţi ale culoarului şi cu cât mai mult timp rămâne, cu atât mai puţin politic va părea când o vom scoate la plimbare.”
„Cum rămâne cu Mitch Rapp?”
„Evident, el are potenţialul de a fi un instrument puternic. Şi el este o creatură mai simplă decât Kennedy. Îşi poartă motivaţiile pe mânecă – iubirea de ţară, loialitatea faţă de camarazi. El încă mai vede America ca pe un turn strălucitor pe un deal. Acest tip de iluzii sunt uşor de manipulat.”
„Îl subestimezi, Cathy.”
„Deloc. Mă gândesc doar cu voce tare. În orice caz, sunt nerăbdătoare să fiu prezentată. Dacă nu altceva, va fi interesant să privesc în ochii unui om ca el.”

2

SUD-VESTUL VIRGINIEI
SUA
„Dincolo de laser, sistemul foloseşte drone aflate la distanţă pentru a măsura vântul, umiditatea, variaţiile de temperatură şi altele asemenea. Acestea fac toată treaba şi apoi transmit un semnal puştii. Am păstrat totuşi trăgaciul. Pentru voi, băieţii de modă veche.”
Mitch Rapp s-a încruntat şi a aruncat o privire spre bărbatul din viziunea sa periferică. Un soldat împrumutat la DARPA, părea imposibil de tânăr. Genul de puşti care ar fi privit în gol dacă cineva ar fi pomenit de un fax sau de faptul că telefoanele erau odată ataşate de pereţi. Lumea părea să se transforme într-un loc în care oricine avea peste optsprezece ani avea un picior în azil.
„Trageţi-l şi puneţi ţinta în vizor, domnule.”
Rapp a făcut cum i s-a spus. Declanşatorul puştii cu lunetă avea o senzaţie de controler de joc, mişcându-se nu mai mult de un milimetru înainte de a oferi un clic pe care presupunea că unii oameni îl considerau satisfăcător. Dar asta era tot. Niciun pocnet al unui glonţ ieşind din ţeavă. Niciun recul sau miros de praf de puşcă. Arma stătea pur şi simplu acolo.
„Mi-ar fi mai bine dacă aş putea să trag cu adevărat în ceva”, a spus Rapp în timp ce menţinea vizorul pe o ţintă aflată la trei mii de metri spre nord. Singura mişcare era o uşoară zvâcnire de fiecare dată când îi bătea inima.
„Sistemul aşteaptă momentul în care ţinta dvs. se uneşte cu toţi factorii de mediu, domnule. Este vorba de răbdare.”
Nu era punctul forte al lui Rapp, dar era ceva la care lucrase. Ultimele şase luni fuseseră dedicate recuperării unei vieţi care scăpase de sub control. Angajase un fizioterapeut care se uitase la radiografiile lui şi îşi văzuse plătită şcolarizarea copiilor ei. Ceea ce s-a dovedit a fi bani bine cheltuiţi, pentru că în mai puţin de jumătate de an, ea i-a redus durerile la un zgomot surd. Chiar mai bine, acum avea nişte date pentru a-şi evalua condiţia fizică şi pentru a crea o strategie realistă de îmbunătăţire a acesteia. Niciodată nu va mai avea performanţe ca la treizeci de ani, dar cu un plan de antrenament corect, nu va fi atât de departe.
Şi astfel, iată-l aici, familiarizându-se cu noile tehnologii pe care reuşise să le ignore în ultimii ani. În ce scop, nu era pe deplin sigur. Nu-l întâlnise niciodată pe noul preşedinte, iar restul Washingtonului era concentrat pe deplin pe devierea vinei pentru atacul de la reţea. Era un lucru pe care Rapp nu avea să îl înţeleagă niciodată. La un moment dat, nu ar fi mai uşor să faci o treabă competentă decât să-ţi petreci tot timpul acoperindu-ţi fundul?
Lovitura a venit de nicăieri, însoţită de pocnetul surd al glonţului care ieşea din amortizorul puştii. Sergentul cu faţă de copil s-a uitat prin lunetă şi a zâmbit satisfăcut. „Lovitură.”

Rapp s-a ridicat în picioare şi s-a şters de praf, scrutându-i pe oamenii care stăteau în jurul lui. Scott Coleman, Joe Maslick şi Bruno McGraw mai întâi, dar apoi îşi lăsă privirea să cadă pe Charlie Wicker. Lunetistul incredibil de talentat făcea parte de ani de zile din echipa lui de bază.
„Wick, eşti concediat."
„Shiiiit", a spus micuţul nativ din Wyoming, trăgând cuvântul timp de două secunde întregi. „Ce se întâmplă dacă suflă nisip în jur? Sau dacă plouă? Sau dacă cineva doboară una din acele drone de lux? La naiba, ce se întâmplă dacă ţinta este în mişcare? Se întâmplă uneori, ştii."
Rapp şi-a îndreptat atenţia către omul care îi ghida prin toată această tehnologie.
„Nu este perfectă", a recunoscut el. „Dar, în condiţiile potrivite, poate transforma un lunetist obişnuit în... Ei bine, în Charlie Wicker."
„În regulă", a recunoscut Rapp. „Eşti reangajat. Dar eşti în preaviz."
Wick a zâmbit şi şi-a ridicat degetul mijlociu.
„Ce urmează?" a spus Coleman. „Există pachete cu reacţie?"
„Pachete cu reacţie? Um, nu."
„Mi-aţi tot promis un jet pack de când am intrat în afacerea asta. Când aveţi de gând să mi-l livraţi?"
„Putem să le aducem în aer, dar raza de acţiune este de rahat, domnule. Cu cât pui mai mult combustibil în ele, cu atât devin mai grele. E vorba de fizică, ştiţi?"
„Dar picăturile de vedere pe timp de noapte?" a spus Bruno McGraw. „Spuneţi de ani de zile că sunt la şase luni distanţă".
„Alea chiar funcţionează", a spus sergentul. „Dar fac ca totul să fie verde şi cam înceţoşat. Aşa că poţi vedea noaptea, dar numai la vreo trei metri înainte de a nu mai putea deosebi un om de un stâlp de semnalizare. Vine, totuşi."
„Lasă-mă să ghicesc. Şase luni?"
„Tu ai spus-o, nu eu. Până atunci, lasă-mă să-ţi arăt altceva care te-ar putea interesa."
L-au urmărit pe o potecă de pământ spre o cabană veche pe o creastă. Soarele începea să coboare la orizont, aducând temperaturile înapoi în anii şaptezeci şi semnalând sfârşitul unei zile care începuse înainte de răsărit. O zi interesantă, totuşi. Marşul tehnologiei se transformase într-un sprint, iar Rapp ştia că a băga capul în nisip nu era o opţiune. Într-o lume în care un tâmpit care nu pusese niciodată mâna pe o puşcă te putea doborî de la trei mii de metri, trebuia să evolueze sau să moară.
Structura din lemn şi şindrilă de asfalt părea în curs de prăbuşire, fără geamuri la ferestre şi fără nici o uşă în cadru. Conţinea o singură încăpere cu o masă în mijloc şi şapte manechine de înaltă tehnologie aşezate sau în picioare în jurul ei.
„Cred că o să vă placă asta", a spus bărbatul de la DARPA, atingând ceea ce părea a fi o cutie de vopsea cu aerosoli centrată pe masă. „Este practic o grenadă Taser. Să spunem că vreţi să eliberaţi o cameră cu un număr necunoscut de combatanţi. Ce trebuie să faceţi? Nu sunt multe opţiuni. Probabil că cea mai bună variantă este să arunci un flashbang şi să te rostogoleşti pe uşă în speranţa că inamicul este suficient de dezorientat."
„Cum funcţionează?" a întrebat Rapp.
„Apasă pe butonul roşu şi în trei secunde, douăsprezece cabluri cu căutare de căldură se lansează." A pocnit din degete. „Toată lumea se prăbuşeşte pur şi simplu."
„Prostii", a spus Coleman. „Ai destulă putere în cutia aia mică pentru a doborî doisprezece oameni în toată firea?"
„Am rafinat forma de undă. Mai puţină energie, mai mult impact. Dar nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Aceste manechine sunt încălzite până la temperatura corpului şi au senzori în ele care ne vor da numerele descărcărilor electrice."
„Nu sunt inginer", a spus Rapp. „Nu am de gând să-mi pariez viaţa mea şi a echipei mele pe o imprimare pe calculator."
„Domnule, noi..."
„Deci, acesta este un prototip complet funcţional?"
„Da, domnule. Este..."

Rapp s-a întins şi a apăsat butonul. După o pauză de mai puţin de o jumătate de secundă, tânărul sergent a ţâşnit prin cadrul gol al uşii. Băieţii lui se uitau cu toţii în jur, provocându-se în tăcere să se mişte.
„Încă nu-mi simt buzele", a spus Joe Maslick, aducându-le o bere. „Credeţi că e ceva permanent?".
Toată lumea a ridicat din umeri.
Rapp şi-a terminat propria bere şi apoi s-a uitat prin barul aglomerat căutând-o pe chelneriţa lor.
„Deci, ce facem acum?" a spus Coleman. „A revenit curentul şi lumea îşi revine la normalul ei dat peste cap. Suntem bronzaţi, odihniţi şi pricepuţi la tehnologie. Solicitările de contracte se rostogolesc din nou."
„Ar trebui să le accepţi", a spus Rapp.
„Asta e tot? Ăsta e sfatul tău? „Ar trebui să le accepţi"?"
„Uite, eu nu am nicio relaţie cu noul preşedinte şi s-ar putea să nu am niciodată una. La naiba, nici măcar nu sunt sigur că vreau să am."
„Ce crede doctorul Kennedy despre el?" a întrebat McGraw.
„Ultima dată când am vorbit cu ea, nu ştia încă ce să facă cu el."
„Deci, care este planul tău?" a întrebat Coleman.
„Mă îndrept spre Africa de Sud. Claudia şi Anna sunt deja acolo."
„Vreau să spun la un nivel mai filozofic. Te regăseşti făcând surfing pentru cluburi de ţară?".
„Nu încă."
„Atunci alătură-te nouă. Cu normă întreagă. Cel mai nou recrut al SEAL Demolări şi Salvări."
„Nu-mi amintesc să fi mers atât de bine ultima dată."
„Fără protecţia celebrităţilor, promit. Niciunul dintre noi nu moare de foame şi asta ne oferă luxul de a alege. Şi am trecut recent la un model complet democratic. Toată lumea votează dacă să accepte un contract şi trebuie să fie în unanimitate. Aşadar, doar chestii interesante care plătesc sume obscene de bani".
Rapp a clătinat din cap, căutând în continuare chelneriţa lor. „Uite, vă voi susţine întotdeauna dacă aveţi nevoie. Ştiţi asta. Dar acum, am ocazia să mă retrag pentru o vreme. Şi am de gând să profit de ea." S-a ridicat în picioare. „Mai vrea cineva să bea ceva?"
Câteva mâini s-au ridicat şi el s-a îndreptat spre bar. Oamenii din spatele ei erau la fel de suprasolicitaţi ca şi chelneriţa lui, aşa că a găsit un scaun şi s-a instalat. Pentru prima dată după mulţi ani, avea timp să aştepte.
ISIS şi al-Qaeda erau în corzi şi se întorceau din ce în ce mai mult spre interior. Ruşii încă mai puneau la cale ceva bun, dar aleseseră Facebook ca principal câmp de luptă. Chinezii reprezentau o ameninţare semnificativă, dar, în ciuda unei mici postări navale, această ameninţare era în mare parte economică. În cele din urmă, lumea se îndepărta de petrol, ceea ce făcea ca Orientul Mijlociu să îşi piardă încet-încet importanţa strategică.
Şi America? A fost preluată de politicieni corupţi, de o presă de masă care se străduia să stârnească diviziuni şi de un internet plin de nebuni.
Şi, deşi toate aceste ameninţări erau foarte reale şi la fel de periculoase ca orice altceva cu care se confruntase vreodată, nu erau genul de ameninţări pe care el era echipat pentru a le rezolva.
I-a sunat telefonul şi s-a uitat în jos la informaţiile despre apelant – sau, mai exact, la lipsa lor. Irene Kennedy. O sincronizare impecabilă, ca de obicei. Uneori se întreba dacă avea capacitatea de a-i citi gândurile.
„Da", a spus el, răspunzând.
„Cum merge antrenamentul?"
„Bine."
„Ai găsit vreo jucărie nouă interesantă?"
„Poate. Sau poate că ar fi mai bine să le lăsăm pentru generaţia următoare."
„Pari cam abătut."
Rapp a atras atenţia barmanului, bătând din sticla goală de bere înainte de a ridica trei degete.
„Deprimat? Poate. Sau poate uşurat. A fost un drum lung şi acum s-ar putea să fi ajuns la capătul lui. În viaţă."
„Este o lume nouă şi curajoasă. Nu există nicio îndoială în privinţa asta. Dar tu ai ţinut mereu pasul."

„De data asta nu sunt sigur că vreau să o fac.”
„În acest caz, am veşti proaste.”
„Care?”
„Preşedintele Cook vrea să te întâlnească.”
„De ce?”
„Nu ştiu. Este posibil să aibă legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Uganda. Ai urmărit asta?”
„Nu.”
„Nu-i nimic. Cel mai probabil vrea doar să te evalueze. Să vadă dacă eşti o persoană de care administraţia lui se poate folosi.”
„Să se folosească”, a repetat Rapp, ştiind că Kennedy îşi alegea întotdeauna cuvintele cu grijă. „Să înţeleg că nu te-a plăcut?”.
„Nu am spus niciodată asta.”
„Se spune că îl laşi pe Mike să se ocupe de el.”
Mike Nash era un fost operator care devenise mâna dreaptă a lui Kennedy. Un puşcaş marin arătos şi nesfârşit de simpatic, avea darul de a se descurca cu nemernicii din Capitoliu. Rapp şi el erau prieteni de ani de zile şi, de fapt, locuiau la doar câteva case unul de celălalt, într-o subdiviziune privată la vest de DC.
„Ca şi tine, încerc să-mi recapăt puţin din viaţă. Perioada de acalmie pe care o traversăm mi-a reamintit cât de mult am renunţat.”
Era un pic gelos. Adevărul era că el nu avusese niciodată o viaţă prea bună. Să-şi recapete una trebuia să fie mai uşor decât să o dobândească pentru prima dată.
„Bine. Mă voi întoarce mâine. Apoi mai am câteva zile înainte de a pleca la Cape Town. Dacă reuşeşte să potrivească o întâlnire în această fereastră, o să mă descurc. Dacă nu, va trebui să aştepte până mă întorc.”
„Care va fi când?”
„Nu ştiu”, a spus el, în timp ce barmanul se întorcea cu berile sale. „Poate niciodată.”

3

SUD-VESTUL UGANDEI
VERDE.
Acesta era cuvântul care luase locul norocului pentru a descrie lumea lui David Chism.
El ştia că ceea ce trebuia să înveţe din toate acestea trebuia să fie teroarea. Sau disperare. Sau furie. Dar nu era aşa. Era culoarea care îl înconjura, îl apăsa, se strângea în jurul lui.
S-a ghemuit printre ferigi şi liane musculoase, ascultând cu atenţie câteva clipe. Nimic. Doar foşnetul frunzelor şi chemările câtorva păsări. Vizibilitatea nu era mai mare de trei metri şi tot ce simţea era mirosul de putregai din junglă şi o urmă de fum de la ceea ce presupunea că erau rămăşiţele arzând ale muncii lui de o viaţă.
Camera de deprivare senzorială a naturii.
Nu a găsit niciun motiv să nu continue să coboare în pantă, s-a ridicat şi a făcut-o cu grijă. Nu mai călătorise niciodată prin ceva atât de dens, dar nu era complet străin. Mukisa Odongo îl învăţase multe despre teren în expediţiile lor pentru a găsi specii noi de insecte şi acele gorile de munte încă nelipsite. Iar acum Odongo era mort. Din anumite motive, Chism era absolut sigur de asta. Îi putea simţi absenţa.
Ce naiba se întâmpla în lumea asta? Prietena lui, Vicky Schaefer, fusese ucisă recent în Yemen, unde încerca să controleze un nou coronavirus mortal. Iar echipa ei – o oglindă a echipei lui – nu o ducea mai bine. Tot ceea ce voiau să facă toţi era să ajute oamenii.
Acum, centrul său de cercetare era o grămadă de cenuşă. Oamenii şi pacienţii lui erau fie împrăştiaţi, fie morţi. Experimentele sale active au fost distruse.
Cum naiba se putea întâmpla aşa ceva? Era ca un mare coşmar verde din care nu se putea trezi.
Chism a ajuns la pârâul pe care îl căuta şi s-a întins lângă el, folosindu-şi cămaşa murdară pentru a filtra apa într-o sticlă de plastic pe care o găsise. Noaptea evadării lor fusese grea ca naiba, dar cu ploaia, apa de băut nu fusese o problemă. Frigul şi terenul fuseseră cei mai mari duşmani ai lor. Noaptea trecută – a

doua lor noapte în pădure – nu fusese atât de inconfortabilă, dar acum setea şi foamea începuseră să devină o problemă.
„Doctore Cheesmee! „
A încremenit la auzul strigătului, încercând să precizeze direcţia şi distanţa acestuia.
„Daveed Cheesmee! Te ajutăm! Noi, armata ugandeză!”
Se îndoia serios de asta. Nu fusese nici un avion în zonă şi, pe baza lungilor sale conversaţii politice cu Odongo, guvernul ugandez se ferea să trimită trupe în această regiune. Mult mai probabil, strigătul era un cântec de sirenă al unuia dintre oamenii lui Gideon Auma.
Chism încercase să se convingă de faptul că scopul lui Auma era să fure tot ce nu era bătut în cuie şi să le schimbe pe narcotice, arme şi orice altceva care îi menţinea cultul morţii în funcţiune. Acum, însă, era imposibil de negat că oamenii lui erau în căutarea a ceva mai mare. Dacă Chism se lăsa să cadă în mâinile lor, puteau să ceară răscumpărare pentru a-l aduce înapoi la Nick Ward. Şi asta ar fi fost bani adevăraţi.
Când vocea a strigat din nou, părea mai îndepărtată, aşa că Chism a început să-şi croiască drum înapoi pe pantă. A durat mai bine de o oră, dar în cele din urmă a ajuns la un zid de pământ şi stâncă, aproape de vârful unuia dintre munţii care se întindeau la nesfârşit în toate direcţiile. La vest putea vedea ce mai rămăsese din spital – o pată neagră la marginea drumului de pământ roşu care trecea prin faţa lui.
S-a îndreptat uşor de-a lungul pantei abrupte, intrând într-un banc de ceaţă matinală care reducea semnificativ vizibilitatea. Solul devenise alunecos, iar el a testat fiecare plasare a piciorului înainte de a se angaja. Doar pentru că nu mai putea vedea ce se afla în stânga lui nu însemna că nu era acolo. Un singur pas greşit şi s-ar fi trezit că se rostogolea sute de metri înainte de a se agăţa în copacii de jos.
A numi destinaţia sa o peşteră ar fi o exagerare. Era mai degrabă o impresie adâncă acoperită cu crengi împletite pentru a camufla intrarea. Le-a zbârnâit în ritmul codificat pe care insistase Jing Liu şi apoi a trecut în penumbră.
Spaţiul era strâmt – poate trei metri pătraţi. Pereţii înclinaţi de pământ încă se agăţau de umezeala din urmă cu două nopţi, creând o umezeală ceţoasă care avea gust de mucegai şi pământ. Din fericire, căldura nu era rea. Se putea conta pe vremea din Uganda să oscileze undeva între şaptezeci de grade pe timpul zilei şi şaizeci de grade pe timpul nopţii.
Liu stătea lângă peretele sudic, cu genunchii strânşi la piept, uitându-se prin aerul gros la nimic. Nu părea să-l observe pe el trecându-i câmpul vizual şi îngenunchind lângă Matteo Ricci. În timp ce norocul lui Chism rezistase în timpul evadării lor improbabile din spital, italianul fusese mai puţin norocos. Piciorul drept al pantalonilor săi luase foc şi i se topise până la coapsă. Rana fusese dureroasă, dar nu la fel de dureroasă ca şi faptul că fusese obligat să recunoască cât de mult poliester fusese prezent în pantalonii săi eleganţi. Totuşi, inevitabila infecţie avea să fie o problemă serioasă.
„Aţi reuşit să chemaţi ajutoare?” a spus Ricci, părând chiar mai slab decât atunci când Chism plecase cu câteva ore înainte.
„Nu am reuşit să am semnal. Dar poate puţin mai târziu.”
Era o minciună, bineînţeles. Turnul de telefonie mobilă care deservea zona făcuse parte din instalaţia pe care oamenii lui Auma o arseseră.
„Apă?”
„Asta am reuşit să fac rost. Dar va trebui să mai rezistaţi câteva ore. Trebuie să stea la soare o vreme pentru a se dezinfecta. Habar n-am ce e în acel pârâu. Poate că...”
„Trebuie să plecăm de aici”, a spus Liu. „Nu mai putem dormi încă o noapte într-o gaură.”
Chism a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi s-a întors spre ea.
„Am mai vorbit despre asta, Jing. Sunt oameni acolo afară care încearcă să ne captureze.”
„Dar ei spun că sunt din armata ugandeză. Încearcă să ne ajute.”
„Nu, nu este aşa”, a spus Chism cu fermitate. „Sunt oamenii lui Auma. Şi oriunde vor să ne ducă, vă garantez că va fi mult mai rău decât acolo unde ne aflăm acum.”
„Şi atunci ce?” a spus Ricci, împingându-se în coate în paie pe care era întins. „Nu putem sta aici la nesfârşit.”

„Uite, sunt lucruri pe care le putem mânca în pădure. Avem acces la apă. Prognoza meteo anunţa cer senin după furtuna pe care am avut-o în noaptea atacului. Suntem în regulă aici pentru o vreme. Iar Nick va trimite oameni să ne ajute”.
„El crede că suntem morţi”, a spus Liu. „Nu vine nimeni.”
„Nu este adevărat. Când Auma nu-l va contacta pentru răscumpărare şi nu vor apărea cadavrele noastre, Nick va trebui să înceapă să lucreze presupunând că suntem în viaţă. El nu a făcut un trilion de dolari renunţând pur şi simplu când lucrurile se înrăutăţesc.”

4

WST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
RAPP a intrat pe poarta sa şi a folosit o telecomandă pentru a o închide în urma sa. Structura dinăuntru fusese proiectată să fie jumătate casă, jumătate buncăr, dar începea să se simtă mai mult ca acesta din urmă, cu Claudia şi Anna plecate. În mod surprinzător, câteva săptămâni de mâncare din congelator şi linişte a fost tot ce a fost nevoie pentru ca pereţii de beton să înceapă să se închidă.
Era abia 10 dimineaţa, dar temperaturile se împingeau deja spre jumătatea anilor optzeci când a pornit pe un drum presărat cu case şi terenuri goale. Îi cunoştea pe proprietarii fiecăreia – toţi prieteni vechi care ştiau să mânuiască o armă. Unii cam bătrâni, dar totuşi loiali şi mai bine decât nimic în cazul în care rahatul ar fi lovit vreodată ventilatorul.
Crearea unui cartier plin de trăgători a fost ideea fratelui său şi el a fost cel care a oferit stimulentul – cumpărând întreaga subdiviziune şi vânzând loturile pentru un dolar persoanelor potrivite. Planul fusese de a crea o oază în care Rapp să poată lăsa garda jos un pic. Şi a funcţionat. Cel puţin pentru o vreme.
Rapp nu era obişnuit să poarte un costum şi deja începea să transpire prin el când s-a apropiat de un hambar din dreapta. Acesta fusese iniţial destinat ca poligon de tragere şi sală de sport, dar fusese rechiziţionat de operaţiunea agricolă în plină expansiune visată de Scott Coleman şi de complicele său de şapte ani, Anna Gould. O parcelă considerabilă fusese îngrădită în acea primăvară şi acum era plină de diverse culturi experimentale. Un grup de oi, condus de formidabilul Bulgăre de zăpadă, testau bariera pentru a vedea dacă era slabă şi urmăreau cu privirea noul potenţial de păşunat.
Rapp se împotrivise trecerii la agricultură, dar acum se bucura că pierduse această bătălie. Coleman era cel mai fericit atunci când se juca cu plantele şi cu animalele. Poate cu excepţia momentelor în care era cocoţat în vârful tractorului pe care îl imprimase cu flăcări fantomatice şi cranii.
Chiar mai bine, le dădea un motiv unora dintre vecinii pensionari ai lui Rapp să se ridice din pat dimineaţa – mai ales când Coleman era în misiune. Şi, în mod egoist, a făcut ca subdiviziunea să fie şi mai autosuficientă. Ceva ce ar fi fost util dacă nu ar fi reuşit să repornească lumina în America.
În cele din urmă, Rapp se întoarse într-o curte presărată cu jucării şi echipamente sportive. Mike Nash a apărut la uşa din faţă a casei o clipă mai târziu, ţinând în mână câteva go-cup-uri şi un dosar.
„Ăsta e un upgrade!”, a spus el, dând din cap în direcţia lui Rapp. „Claudia a făcut în sfârşit rahatul ăla de costum pe care l-ai luat de la Kmart, nu?”.
De fapt, nu fusese la Kmart, dar nu avea rost să ne mai lungim. Şi exact asta făcuse – cu o ceremonie adecvată şi o expresie exagerată de dezgust. Avea tendinţa de a avea exact două costume: unul de iarnă, unul de vară. Şi, deşi acest număr nu se schimbase, calitatea mărfii cu siguranţă se schimbase.
„Maggie mi-a spus că trebuie să luăm kidmobile-ul”, a spus Nash, oferindu-i lui Rapp una dintre căni înainte de a se îndrepta spre o dubiţă parcată în faţa garajului. Rapp s-a urcat în partea cealaltă, măturând o mănuşă de baseball de pe scaun înainte de a se aşeza.
„Eşti pregătit pentru asta, Mitch?”
Rapp s-a uitat pe fereastră, prinzându-şi reflexia în ea. Barba îi crescuse la loc, iar părul lung până la umeri era pieptănat cu grijă pentru această ocazie. Cel mai izbitor, însă, era paloarea ciudată a pielii sale. Lipsa operaţiunilor din Orientul Mijlociu din ultimele şase luni îl ţinuse departe de soarele deşertului, iar

Claudia era o adevărată nazistă a cremelor solare. Devenise convinsă că nu un glonţ îl va ucide. Va fi cancerul de piele.
„Cred că da."
„Nu părea atât de entuziasmat. Ce mai fac Claudia şi Anna în Cape Town?".
„Bine."
„Ai de gând să te duci să le vezi?"
„Da. Diseară."
„O să stai o vreme?"
„Nu ştiu." O minciună, dar deocamdată una convenabilă.
„Omule. Eşti un conversaţionist captivant în dimineaţa asta."
Rapp s-a lăsat pe spate pe scaun şi s-a uitat la vechiul său prieten. „Spune-mi despre el."
„Preşedintele? Nu sunt prea multe de spus care să nu fi fost spuse deja. Este inteligent şi concentrat ca naiba. După şase luni de mandat, însă, este frustrat de proces. Ca fost guvernator care a avut mult sprijin din partea guvernului local, îi este greu să se acomodeze cu Washingtonul. Vrea să facă lucrurile, dar ştiţi cum e. Zece blocaje rutiere pentru fiecare metru de asfalt."
„Dar soţia lui?"
„Ah, nu eşti atât de departe de subiect pe cât pretinzi că eşti", a spus Nash. „Excelentă întrebare. Ea este chiar mai deşteaptă decât el, dar nu are contactul lui cu omul de rând. Elementul ei este mai degrabă un avion privat plin de doctoranzi de la Harvard. Este o slăbiciune de care este conştientă şi la care lucrează, totuşi. Vom vedea cum va evolua. Ceea ce pot să vă spun este că ea face parte în proporţie de 50% din acea echipă. Până la punctul în care este o greşeală să ne gândim la preşedinte ca la o singură persoană. Este mai degrabă ca şi cum Anthony Cook este creierul drept şi Catherine este creierul stâng".
Rapp a dat din cap, dar nu a răspuns altfel.
„Lui Irene nu-i plac. Ţi-a spus ea asta? Crede că par cam ambiţioşi", a spus Nash.
„Ambiţioşi cu agenda lor pentru ţară sau cu acumularea de putere?".
„Este o întrebare la care este greu de răspuns. Ştii mai bine decât mine că există o suprapunere destul de mare între aceste două lucruri."
„Încearcă."
„Asta pot să vă spun: Anthony Cook se simte ca şi cum ar fi primul preşedinte al noii ere. El înţelege schimbările din peisajul geopolitic, din tehnologie şi din cultură. Şi, deşi este informat de istorie, tinde să nu se uite prea mult în urmă. Ochii lui sunt aţintiţi asupra a ceea ce urmează. Vrea să dea jos două sute cincizeci de ani de praf de pe ţară şi să ne readucă ferm pe o poziţie de lider."
„Toţi o fac la început", a spus Rapp. „Dar el va sfârşi ca şi ceilalţi. Fâlfâind de colo-colo, stingând incendii şi strângând donaţii. Apoi va fi plecat."
„Întotdeauna cinic. Dar da. Probabil că da. Totuşi, sper că nu. După cum văd eu lucrurile, ţara asta e într-o stare mai proastă decât a fost de la Războiul Civil încoace. Ne ducem singuri la faliment. Ne întoarcem unul împotriva celuilalt. Alegem lideri care sunt interesaţi doar să rămână în funcţie şi nici măcar nu mai pretind să guverneze. Ne pierdem concentrarea asupra terorismului, în timp ce radicalii islamici încă au capacitatea de a ne însângerează. Chinezii sunt pe cale să ne domine din punct de vedere economic, iar rușii ajung mult mai departe decât ar trebui să ne trolleze pe internet...")... Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Ascultă ce-ţi spune un tip care îşi petrece jumătate din viaţă în interiorul şoselei de centură, omule. Avem nevoie de o conducere reală în această ţară. Şi avem nevoie de ea acum."
„Mitch!" a spus Anthony Cook, străbătând cu paşi mari Biroul Oval, dezorientant de modern. „Este o adevărată onoare să te cunosc."
Strânsoarea lui copleşitoare îi făcea bicepşii să se încordeze pe o cămaşă care părea să fi fost croită exact în acest scop. De fiecare dată când Rapp vedea o fotografie a lui Cook, părea că se umflase puţin mai mult. Spre deosebire de preşedintele anterior, însă, el nu era un fost atlet. Dacă ar fi trebuit să ghicească Rapp, fizicul său impresionant provenea atât de la o seringă, cât şi de la o sală de sport.
„Întotdeauna te-ai pus în centrul furtunii pentru această ţară", a spus el, eliberând mâna lui Rapp şi lovindu-l pe Nash pe umăr. „Amândoi aţi făcut-o. Acum, luaţi loc."

Au ocupat părţi opuse ale unei canapele, iar preşedintele s-a lăsat pe scaunul de vizavi de ei. „Am o mulţime de defecte, dar ingratitudinea nu este unul dintre ele. Aşadar, permite-mi să încep prin a-ţi mulţumi pentru slujba mea, Mitch. Dacă nu ai fi repornit curentul, aş fi guvernat patru milioane de kilometri pătraţi de cadavre şi gunoaie. Motivul pentru care această ţară încă mai există este datorită ţie. Punct."
Rapp a dat respectuos din cap, încercând să-şi ascundă disconfortul. Îşi petrecuse viaţa urmărind anonimatul, iar a fi lăudat de preşedintele Statelor Unite era cam opusul. Dacă ar fi depins de el, ar fi acordat FBI-ului creditul pentru salvarea reţelei şi s-ar fi retras confortabil în pădure.
„Îmi pare rău", a spus Cook, demonstrându-şi faimoasa abilitate de a citi oamenii. „Te fac de râs. Ştiu. Dar trebuia să o spun şi acum am terminat. Promit."
„Da, domnule", a spus pur şi simplu Rapp. Cu coada ochiului îl putea vedea pe Nash rânjind la disconfortul său.
„Evident, încă mai curăţăm mizeria", a continuat Cook. „Dar cred că noi, ca americani – inclusiv eu – am învăţat multe despre noi înşine în timpul acelei crize. Şi nu toate au fost pozitive. Ce părere aveţi?"
„Nu sunt sigur că sunt calificat să ofer o opinie, domnule. Domeniul meu de expertiză este destul de restrâns."
Cook a râs în hohote la asta. „Foarte bine spus. Dar, totuşi, trebuie să aveţi o opinie. Dacă nu ca expert, atunci ca cetăţean."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Cred că analiza dumneavoastră este corectă. Un astfel de atac terorist ar fi trebuit să unească ţara, dar se pare că ne-a îndepărtat şi mai mult. Evident, trebuia să te aştepţi ca, în cele din urmă, să se transforme într-un scenariu „fiecare pentru sine". Aşa merge supravieţuirea. Ceea ce m-a surprins a fost că oamenii au început să se întoarcă unii împotriva altora înainte ca congelatoarele să se topească. Şi nici măcar nu era vorba de ceva real. Diferenţe politice şi teorii ale conspiraţiei, în principal."
Cook a dat din cap. „A fost un moment de Pearl Harbor şi am arătat că suntem o ţară foarte diferită faţă de cum eram în 1941. Presupun că o parte din asta este inevitabilă, dar totuşi trebuie să recuperăm o parte din acea magie înainte de a fi prea târziu."
„Da, domnule."
Rapp înţelegea de ce Kennedy era nesigur în privinţa bărbatului. La fel ca toţi politicienii, era şmecher, dar, spre deosebire de predecesorul său, Cook nu-şi lăsa această faţadă să se piardă în întâlnirile private. Era la fel de politician în Biroul Oval ca şi în campania electorală. Şi, deşi imaginile cu magia pierdută dădeau bine la televizor, nu ar fi impresionat o femeie care prefera să lucreze în specific.
„Din nefericire, e mai uşor de spus decât de făcut", a continuat Cook, examinându-l pe Rapp de dincolo de măsuţa de cafea. „Şi acesta este unul dintre motivele pentru care am vrut să te cunosc. Sunteţi o anomalie în cadrul guvernului. O persoană care chiar pare să fie capabilă să facă lucrurile. Asta te face să valorezi greutatea ta în aur. Pentru mine. Pentru ţară. Chiar şi pentru lume."
Acum era un pic cam dur. Ceea ce spusese Rapp mai devreme despre faptul că avea un set restrâns de aptitudini era adevărat. Era un lucru pe care el însuşi îl recunoscuse cu mult timp în urmă, dar care încă îi mai păcălea pe alţii. Într-un fel, uciderea teroriştilor era uşoară. Problema era cât se poate de simplă, iar soluţia era simplă şi permanentă. Pe de altă parte, căutarea mojo-ului Americii nu era neapărat îmbunătăţită de un tip cu un Glock.
„Aşadar, întrebarea este următoarea", a continuat preşedintele. „Sunteţi încă în joc? Ştiu că tranziţiile în administraţii nu sunt uşoare pentru cineva în poziţia ta, dar pot conta pe tine aşa cum a făcut-o preşedintele Alexander?".
Era o întrebare la care Rapp lucra fără succes de ceva vreme.
„Dacă aveţi o problemă şi dacă sunt omul potrivit pentru treaba asta, domnule."
O acoperire, cu siguranţă, dar nu una prea evidentă.
„Asta voiam să aud", a spus Cook înainte de a se întoarce spre Nash. „Şi acum ştiu că Mike este nerăbdător să treacă la şedinţa mea de informaţii. Vrei să stai şi tu?"
„Mulţumesc, domnule, dar mă urc în avion în seara asta şi nici măcar nu am început să împachetez."

„Înţeleg.” Preşedintele s-a ridicat în picioare şi a întins o mână. „Aştept cu nerăbdare data viitoare. Călătorie plăcută”.
Rapp a pornit pe hol gândindu-se că întâlnirea sa decursese destul de bine. Fără cereri specifice, promisiuni de loialitate sau jocuri de putere exagerate. Poate că Cook chiar voise doar să se întâlnească şi să-i mulţumească pentru că a reaprins lumina.
„Domnule Rapp! Pot să vă ofer o cafea?”
Vocea din spatele lui era imediat recognoscibilă de la televizor şi s-a întors cu reticenţă spre Catherine Cook. Un zâmbet cald era încadrat de părul purtat puţin mai lejer decât fusese în timpul perioadei în care fusese Prima Doamnă a Californiei. Croiala ei avea aceeaşi estetică mulată ca şi cea a soţului ei, iar efectul era acela de a evidenţia ce femeie atrăgătoare era. Nimeni nu-i contesta creierul şi determinarea, dar şi frumuseţea putea deschide uşi.
„Sigur”, a spus el, ştiind că nu avea altă opţiune. „Mulţumesc, doamnă.”
Ea l-a condus înapoi în biroul ei şi i-a oferit un loc în faţa biroului ei. „Negru?”
„Ar fi bine aşa.”
I-a întins o ceaşcă aburindă şi apoi a mutat un scaun într-o poziţie care îi punea faţă în faţă. „Este o plăcere să vă cunosc. Sper că Tony nu te-a făcut să roşeşti. E un pic cam fanboy.”
„Nu, doamnă.”
Ea a afişat din nou acel zâmbet şi Rapp şi-a amintit ce-i spusese Nash mai devreme despre cum încerca să-şi îmbunătăţească abilităţile interpersonale. Părea să funcţioneze.
„Trebuie să fie ciudat să fii tipul pe care orice bărbat vrea să fie. Agentul secret care salvează lumea de forţele răului. Arma într-o mână, o femeie frumoasă în cealaltă.”
Rapp a râs. „Nu-mi amintesc de femeile frumoase. Îmi amintesc însă că am mâncat gândaci, răni de glonţ şi câteva episoade de malarie.”
„Odată ce ai pus o imagine romantică în capul cuiva, e greu să o scoţi.”
„Cred că da.”
„Presupun că te-a întrebat dacă eşti de acord să ne ajuţi aşa cum ai făcut cu Josh?”
„Da, doamnă.”
„Şi care a fost răspunsul tău?”
„Că voi face tot ce pot.”
Zâmbetul ei era ceva mai discret de data aceasta. „Atât de vag şi misterios. Poate că politica a fost adevărata ta vocaţie?”
„Nu prea cred.”
Şi-a încălzit mâinile cu ceaşca de cafea într-un mod care i-a amintit de Irene Kennedy. Nici claritatea ochilor ei şi roţile care se învârteau în spatele lor nu era prea departe.
„Ştii cât de periculoasă este lumea, Mitch. Şi bănuiesc că ai observat că aceste pericole devin din ce în ce mai complicate. Mai aproape de casă.”
„Nu sunt sigur ce vrei să spui”, a spus el, deşi era destul de sigur că ştia.
„Să luăm, de exemplu, reţeaua electrică rusă. Ai folosit-o împotriva lor pentru a-l face pe preşedintele Utkin să dea numele agentului lor de aici.”
În realitate, fusese Kennedy, nu el. Statele Unite aveau o bună penetrare în sistemul rusesc, iar ea pusese Moscova în întuneric înainte de a ameninţa că va dărâma restul ţării dacă Utkin nu-i dădea ceea ce voia.
„Irene a făcut-o.”
„Şi slavă Domnului că a funcţionat, nu-i aşa? Dar nu va funcţiona din nou. Şi-au revizuit deja complet securitatea cibernetică şi şi-au întărit infrastructura fizică. Pe de altă parte, ştii ce a reuşit Tony să realizeze prin intermediul securizării propriei noastre reţele? Practic, nimic. A dat cu capul înainte într-un labirint de birocraţie, politici locale şi congresmeni care nu vor mişca un deget decât dacă le oferim favoruri politice.”
„Nu mă surprinde.”
„Nu, presupun că ai stat suficient de mult timp prin preajmă încât să nu mă surprindă.” Ea a luat o înghiţitură din cafea. „Iar chinezii nu sunt cu nimic diferiţi. Chiar şi cu populaţia lor uriaşă, se pot întoarce

pe dos dacă este nevoie. Apoi aveţi corporaţiile multinaţionale care nu răspund în faţa nimănui în afară de consiliile lor de administraţie. Şi numărul tot mai mare de miliardari care sunt aproape deasupra legii.”
Rapp a dat din cap, gândindu-se că acesta era doar un alt exemplu a ceea ce se gândise – probleme pe care nu le putea rezolva şi cu care nu voia să aibă nimic de-a face.
„Lumea obişnuia să fie cam la fel, secol după secol, Mitch. Şi, în ciuda faptului că pământul se mişcă în mod constant sub picioarele noastre, trebuie să ne dăm seama cum să adunăm această ţară. Să o punem din nou în vârf şi să o poziţionăm pentru a rămâne acolo.”
„Nu te invidiez”, spuse Rapp cu sinceritate. „Dar toate astea sunt mult peste nivelul meu de plată. Eu mă ocup de ameninţări fizice externe. Asta e tot.”
„Şi dacă nu de acolo vine pericolul? Dacă vine din interior?”
„Nu ştiu.”
Ea a dat din cap gânditor. „Bun răspuns. Pentru că nu este o întrebare uşoară. Ai putea totuşi să-mi faci o favoare şi să ţi-o pui în minte? Unde credeţi că trebuie să se îndrepte această ţară? Cum vom ajunge acolo? Şi ce rol aţi dori să aveţi în acest sens? Pentru că în administraţia lui Tony, gradul tău de plată poate fi oricare vrei tu. „

5

SUD-VESTUL UGANDEI
LIEUTENANTUL Jeremiah Grant nu era sigur dacă situaţia sa actuală era cel mai bine descrisă ca fiind un spectacol de rahat sau o încurcătură. Dar cu siguranţă era una dintre acestea. De fapt, nu fusese niciodată atât de sigur de ceva în viaţa lui.
Totul începuse atât de bine. Încă îşi mai simţea euforia iniţială de a fi pus la comanda acestei operaţiuni. Naiv nu era un cuvânt pe care l-ar fi folosit în general pentru a se descrie pe sine, dar, ca şi clusterfuck, se potrivea perfect. De asta era şi foarte sigur.
Mort. Un alt cuvânt care probabil că îi va fi de folos în curând.
În apărarea lui, să i se spună că preşedintele Statelor Unite îi solicitase personal implicarea într-o misiune critică era ceva cu care visase încă de pe vremea când era G.I. Joe. Practic, peste noapte, s-a trezit transferat în liga mare. Liderul lumii libere îi încredinţase misiunea de a proteja Dumnezeu, ţara şi plăcinta cu mere. Într-o zi, s-ar putea chiar să primească o medalie atârnată de gât în Biroul Oval. Aproape că îşi putea imagina feţele adoratoare ale prietenilor şi familiei sale în timp ce îl priveau.
Iluziile de măreţie se risipiseră însă repede, lăsându-l doar cu realitatea dură şi urâtă. Deşi se distinsese într-o oarecare măsură atât în Irak, cât şi în Afganistan, de ce ar fi avut noul comandant-şef vreo idee despre cine era? Şi de ce ar fi ales cineva un infanterist care îşi petrecuse cariera de luptă în deşert pentru această operaţiune?
Camioneta în care se afla Grant a lovit o groapă deosebit de adâncă, aproape că l-a aruncat din patul ruginit. După ce s-a stabilizat, s-a întors să scruteze verdele intens al munţilor din jur. Probabil că în Uganda erau mai mulţi copaci pe o sută de metri pătraţi decât în întreaga ţară Afganistan. Nu avea practic nicio experienţă de luptă pe acest tip de teren. Nu avea nici măcar experienţă de viaţă în el. Se născuse şi crescuse în Arizona.
Grant îşi îndreptă atenţia spre bărbaţii care stăteau în jurul lui şi se întrebă dacă îi împărtăşeau trecutul. Pentru că, sincer, nu ştia. Nu luptase niciodată cu niciunul dintre ei, iar întrebările erau foarte descurajate. Aici nu era Orientul Mijlociu. Aici era un rahat de agent secret.
Un lucru era evident: toţi erau cam de aceeaşi vârstă şi erau echipaţi cu un amestec de echipament ecoturistic, de exterior de serie, care ar fi păcălit pentru scurt timp – foarte scurt timp, după părerea lui – un localnic, făcându-l să creadă că se aflau acolo pentru a face fotografii. Ceea ce nu era evident este că toţi aveau pistoale M17 ascunse sub cămăşi şi HK MP7 în rucsacuri. În caz că lucrurile ar fi devenit urâte. Ceea ce ar fi pariat pe economiile lui sărace de-o viaţă că era exact ceea ce urma să se întâmple.
În cele din urmă, situaţia era nebună şi stupidă, dar nu prea complicată. Cu patru zile în urmă, nişte oameni de ştiinţă cu capul în ou au fugit sau nu în junglă când au fost atacaţi de un psihopat care se credea Dumnezeu. Psihopatul în cauză pusese oameni – şi copii, se pare – să îi caute, probabil în speranţa de a

obţine o răscumpărare grasă. Guvernul ugandez nu a vrut să se implice pentru că se temea de psihopat, dar şi pentru că nu voia să-i enerveze pe congolezi. Iar americanii nu puteau să rostogolească o forţă de câteva sute de oameni din Comandamentul Africii din motive politice pe care nu le înţelegea pe deplin. Ca şi situaţia, misiunea era, de asemenea, în egală măsură nebună, stupidă şi directă. Plecând de la un spital incendiat, el urma să-şi conducă cei opt oameni în junglă, să se ferească de un număr necunoscut de membri înarmaţi ai cultului şi să-i găsească pe aceşti oameni de ştiinţă care, după patru zile, erau aproape sigur că erau morţi. Mai mult, trebuia să facă acest lucru fără niciun sprijin extern şi cu informaţii care se puteau rezuma la „sunt doi tipi albi şi o chinezoaică. Nu ai cum să-i ratezi”.
Floare la ureche.
În timp ce scruta feţele oamenilor săi, Grant a simţit cum îi creşte cinismul. Dăduse bani pentru campania preşedintelui, iar soţia lui chiar se oferise voluntar pentru a ajuta la strângerea voturilor. Avea oare vreo legătură cu prezenţa lui acolo? Oare bărbaţii din jurul lui aveau poveşti similare? Pentru că era clar că asta era treaba unei echipe SEAL sau Delta sau a unor puşcaşi marini nebuni de recunoaştere. Oameni care se antrenaseră împreună, care erau specializaţi în astfel de operaţiuni şi care aveau experienţă în acest tip de teren.
S-a gândit Casa Albă că a fost atât de orbit de strălucirea lui Anthony Cook încât a vrut să fie împuşcat în fund? Dacă da, trebuiau să se mai gândească o dată. Îl susţinuse pe Cook pentru că întregul sistem politic american avea nevoie de o clismă, iar el era cel mai potrivit pentru a face acest lucru. Totuşi, omul nu era a doua venire. Doar un politician care era poate un pic mai competent şi mai puţin sordid decât ceilalţi. Sau poate că nu.
Vehiculul a început să încetinească, iar Grant s-a uitat peste cabină la rămăşiţele a ceea ce cu doar câteva zile în urmă fusese o instalaţie de cercetare finanţată de nimeni altul decât Nicholas Ward. Nu era mai mult decât o ruină arsă acum, dar pădurea din spatele ei abia dacă era pârjolită. Pe baza informaţiilor pe care le avea, focul fusese provocat de o furtună care îl împiedicase să se extindă. Părea probabil ca Chism să fi fost înăuntru în acel moment şi, în ceea ce-l privea pe Grant, cadavrul său fript la grătar probabil că încă se afla înăuntru.
S-au oprit în ceea ce părea să fi fost parcarea şi toată lumea a coborât.
„Acesta este locul”, a spus ghidul lor local, ridicându-şi degetul arătător spre jungla dinspre est. „Ar fi trebuit să fugă spre...”
„Nu arăta cu degetul”, a spus Grant, presupunând că erau urmăriţi. „Acum adunaţi-vă echipamentul. Vreau să plecăm de aici în zece minute.”
S-a uitat în jurul lui, practic la nimic. Nu exista niciun motiv pentru ca vreunul dintre angajaţii instalaţiei să se întoarcă. Nu mai rămăsese nimic care să-i intereseze pe jefuitori. Iar echipele de intervenţie din Uganda declaraseră rămăşiţele fără cadavre cu câteva zile în urmă. Totuşi, oamenii lui Gideon Auma se aflau încă în zonă, mizând pe pariul cu bătaie lungă că oamenii de ştiinţă erau în viaţă şi că se aflau pe undeva acolo.
Oamenii lui îşi îmbrăcaseră rucsacurile şi examinau în mod similar pădurea încâlcită în care urmau să pătrundă. Grant le făcu semn să se îndrepte spre cealaltă parte a terenului, departe de ghidul lor.
„Suntem în regulă?”, a spus el când s-au format în jurul lui.
Toţi s-au privit unii pe alţii, aşteptând ca cineva să spună ceva. În cele din urmă, un bărbat din dreapta lui Grant a luat cuvântul.
„Ce naiba căutăm aici?”.
„Nu cred că înţeleg întrebarea...” Aproape că a spus „soldat”, dar a reuşit să se stăpânească. Rahatul ăsta clandestin nu era treaba lui.
Omul – omul lui – a arătat spre linia copacilor. „Ar putea fi o navă de luptă la şase metri de acolo şi am trece pe lângă ea. Aveţi vreun fel de informaţii de care noi nu ştim? Pentru că, dacă da, aş vrea să le aud. Aş vrea să aud că planul nostru nu este să ne plimbăm pe o sută de kilometri pătraţi de junglă sperând să dăm peste trei oameni de ştiinţă despre care toată lumea ştie că sunt morţi.”
„Am primit cu toţii acelaşi briefing”, a spus Grant.
„Atunci suntem în mod oficial cei mai dispensabili fii de căţea de pe planetă.”
„Vi s-a ordonat să acceptaţi această misiune?” a spus Grant.

„Nu. Eu...”
„Atunci pune-o la loc.”
Au tăcut timp de câteva secunde, probabil pierduţi cu toţii în aceleaşi gânduri. În cele din urmă, un alt om al lui Grant a dat din cap spre ghidul lor. „Ce ştim despre el?”
Acesta nu era la fel de înflăcărat ca celălalt. Tonul său era calm, iar ochii lui păreau să cuprindă tot ceea ce treceau pe lângă ei. Grant avea o intuiţie bună pentru oameni, iar acesta era unul pe care se putea baza. Îşi va aminti asta dacă-atunci când chestia asta le va exploda în faţă.
„Nu prea multe.”
„Arată de parcă i-ar tăia gâtul propriei mame pentru opt dolari.”
Grant ajunsese cam la aceeaşi concluzie. Presupunea că partea de informaţii a acestei operaţiuni – dacă acesta era într-adevăr cuvântul corect de folosit – descoperise că firmele de turism de renume aveau tendinţa de a nu opera în aceleaşi zone în care opera Gideon Auma. Şi asta îi lăsase să răzbată la fundul butoiului pentru un dobitoc care probabil că îşi petrecea mai mult timp ghidând expediţii de braconaj decât expediţii fotografice.
„Îl vom lăsa să ia conducerea”, spuse Grant. „În felul ăsta îl putem supraveghea.”
Asta nu părea să facă pe nimeni să se simtă mai bine.
„Mai am ceva de spus”, a spus gânditorul său. „Cer permisiunea de a vorbi liber?”
„Daţi-i drumul.”
„Faptul că sunt dispensabil nu mă deranjează. Am ştiut că sunt dispensabil din ziua în care am intrat în biroul de recrutare. Dar asta este diferit. Mă simt ca şi cum am fost pregătiţi să eşuăm şi acum suntem conduşi la măcel. Nicholas Ward s-a enervat că şi-a pierdut oamenii şi a promis unui politician o grămadă de donaţii pentru campanie dacă trimite o misiune de salvare. Iar acel politician a spus „Sigur, de ce nu?”. Vom trimite câţiva tâmpiţi în Africa ca să se dea în spectacol”. Şi când vor fi toţi morţi, poţi să ne trimiţi un cec”.”
„Ce vrei să spui?” a spus Grant.
Omul său s-a gândit la întrebare o clipă, fie că nu a înregistrat că era retorică, fie că a ales să ignore faptul.
„Dacă o să mor aici, nu vreau să mor ca un prost. Când o să mă prăbuşesc, vreau cel puţin ca voi, nemernicilor, să ştiţi că am făcut-o cu ochii deschişi.”
Restul bărbaţilor au bombănit de acord. Grant a rămas tăcut mult timp, vorbind în cele din urmă la un nivel care nu era mai mult decât o şoaptă.
„Ceea ce voi spune în continuare nu se repetă niciodată. Aţi înţeles cu toţii? Asta merge în mormântul tău.”
Încuviinţă din cap toată lumea.
„O să ne plimbăm prin pădure câteva zile. Nu avem de ales în privinţa asta. Dar voi reorienta obiectivul principal al misiunii noastre.”
„Spre ce?”, întrebă unul dintre ei.
„Spre supravieţuirea noastră. Şi dacă în acest proces ne împiedicăm de David Chism în viaţă, atunci grozav.”
„Şi dacă nu?”, a întrebat cineva.
„Atunci dă-l dracului”.

6

ÎN APROPIERE DE FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

RAPP a respectat limita de viteză, reînvăţând să conducă pe stânga în timp ce trecea prin podgorii şi ferme idilice. Munţii îndepărtaţi erau acoperiţi de nori, dar deasupra cerul era de un albastru profund şi neîntrerupt. Geamul lui era coborât, iar aerul de 60 de grade se învârtea în jurul vehiculului pe care Claudia îl lăsase pentru el la aeroport. Odată cu el venea şi o senzaţie de pace nefamiliară, care se apropia de uşurare.

Necunoscută, dar nu greu de înţeles. Din ce în ce mai mult, Statele Unite simţeau că se prăbuşesc într-un fel de Război Rece intern. Puncte de vedere care, cu doar câţiva ani în urmă, ar fi fost considerate teritoriu al pălăriilor de staniol, erau acum discutate de către prezentatorii de ştiri obişnuite şi sincere. Extremiştii din ambele părţi ale spectrului politic se agitau să spargă lucruri fără alte scopuri aparente decât să se rănească reciproc. Şi în tot acest timp, politicienii făceau ceea ce făceau de o mie de ani – încercând să afle cum să se folosească de toate acestea pentru a se agăţa de putere.
Fiind în Africa, m-am simţit foarte diferit. Nu că întregul continent nu ar fi fost iremediabil distrus – cu siguranţă era. Dar nu era problema lui. Problemele lui erau la mii de kilometri distanţă. Destul de departe încât, dacă nu strâmba din ochi, ele dispăreau pur şi simplu.
Drumul s-a transformat în pământ şi a început să se rostogolească. Când a ajuns în vârful primei ridicături, a zărit acoperişul gri al casei pe care o căuta. Casa lui.
Un zid de stuc de trei metri, acoperit cu sticlă spartă, înconjura proprietatea, iar copacii fuseseră tăiaţi aproape până la viţa de vie a fermierului vecin, lăsând un perimetru deschis cu o privelişte neobstrucţionată. Dincolo de asta, probabil că scena nu se schimbase prea mult în ultimul secol sau cam aşa ceva. O poartă mai grea. Câteva camere de luat vederi subtile. Mai multe sub suprafaţă, dar probabil nu suficiente. Dacă aveau de gând să înceapă să petreacă o perioadă semnificativă de timp acolo, modernizarea securităţii ar fi trebuit să devină o prioritate.
Poarta s-a derulat înapoi, dezvăluind o casă imaculată din Cape Dutch şi două Rhodesian ridgebacks care se îndreptau spre vehiculul său ca nişte rachete cu căutare termică. A oprit lângă SUV-ul blindat pe care Claudia îl dispreţuia atât de mult, în timp ce câinii lătrau necontrolat şi îi atacau geamurile. Îşi petrecuse întreaga viaţă încercând să nu fie ţinut minte şi părea să funcţioneze cu ei. Probabil că cel mai bine era să aştepte o salvare.
Uşa de la intrare s-a deschis şi Claudia a apărut purtând un şorţ şi cu o mână ascunsă la spate. Pentru o clipă, a nutrit speranţa că era din cauză că ţinea în mână pistolul pe care i-l dăduse. Când a făcut semn cu mâna, însă, s-a dovedit a fi o lingură de lemn pentru supă.
Salvarea lui a venit sub forma unei fetiţe de şapte ani căreia îi lipsea un incisiv superior. Anna s-a strecurat pe lângă mama ei şi a fugit spre el fluturându-şi mâinile deasupra capului.
„Prietene! Prieten!”
Câinii, văzând obiectul devoţiunii lor venind prin iarbă, au alergat imediat la ea. Cu coasta relativ liberă, Rapp a ieşit din vehicul şi şi-a luat geanta din spate.
„Nu credeam că vei ajunge vreodată aici! Au trecut, parcă, ore întregi!” a spus Anna în timp ce el s-a ghemuit pentru a o îmbrăţişa. Câinii l-au privit cu suspiciune. Păreau să aştepte ca atenţia ei să se clatine suficient de mult timp pentru a-l transforma într-o jucărie de mestecat.
„Zborul meu a întârziat câteva ore la Londra”, a explicat el, ridicând-o într-un braţ şi geanta lui în celălalt. Câinii i-au escortat pe iarbă până la Claudia, care şi-a aruncat braţele în jurul amândurora şi şi-a lipit buzele de ale lui.
„Mă bucur să te am acasă”, a spus ea când s-a retras. „Acum intraţi şi luaţi ceva de mâncare. Şi nu-ţi face griji. Totul este în dieta ta de antrenament.”
„Cum e la şcoală?” Rapp a întrebat-o pe Anna în timp ce Claudia îi conducea spre bucătărie.
„Am deja o mulţime de prieteni. Inclusiv cel mai bun prieten al meu, Ahmale. Ea este minunată. Şi nu locuieşte foarte departe de aici. Dar nu e ca în Virginia, pentru că oamenii au ferme mari, curţi şi alte lucruri. Dar totuşi, e ca o vecină.”
„Înveţi ceva?”
„Ce? La şcoală? Sigur. O mulţime de lucruri.”
„Apropo”, a spus Claudia în franceza pe care avea tendinţa de a o folosi cu fiica ei. „Ţi-ai făcut temele?”
„Nu”, a răspuns Anna în engleză, continuând bătălia de voinţă dintre cele două. „Dar nu am putut să o fac. Trebuia să-l salvez pe Mitch de câini”.
„Mulţumesc pentru asta”, a spus Rapp cu sinceritate.
„Ei bine, acum este în siguranţă şi cunoşti regula. Temele mai întâi, joaca mai târziu.”
A lăsat-o jos şi ea a fugit, uitându-se înapoi în timp ce o făcea. „Mă voi grăbi. Apoi am o surpriză!”
Rapp i-a ridicat degetul mare.

Bucătăria casei vechi de un secol era ceva mai austeră decât cea din State, dar Claudia se descurcase cât mai bine. S-a îndreptat spre o oală care fumega pe aragaz şi a tras cu ochiul pe sub capac.
„Bisque de creveţi", a spus ea. „Dar am înlocuit smântâna cu lapte integral".
A turnat puţin şi a dus-o la o masă veche de fermă, lângă ferestrele deschise. Claudia i-a adus o farfurie îngrămădită cu legume la grătar şi inelată cu carpaccio înainte de a se aşeza.
„Este foarte bun, mulţumesc", a spus el printre o îmbucătură.
„Cum a mers cu închiderea casei?".
„Fără probleme."
„Cu animalele?"
„Scott le are sub control."
„Şi ţi-ai amintit de crema de protecţie solară pentru faţă pe care o voiam pentru Anna?".
„Trei tuburi în geanta mea."
Ea a zâmbit. „Îmi place noul Mitch Rapp. Atât de calm. Atât de eficient. Atât de lipsit de răni supurante."
„Sunt în creştere", a spus el, rupând o bucată de pâine şi folosindu-o pentru a şterge puţin ulei de măsline.
„Cred că aşa e. Şi cred că am putea fi cu adevărat fericiţi aici, dacă eşti dispusă să îi dai o şansă."
„Am spus că vreau, Claudia. Şi am vorbit serios. „
De fapt, întâlnirea sa cu preşedintele – şi mai ales cu soţia sa – îl făcuse să fie şi mai serios. Se gândise la conversaţia sa cu Catherine Cook o bună parte din cele treizeci de ore de călătorie şi ajunsese la câteva concluzii: În primul rând, probabil că era capabil să evolueze pentru a face faţă noilor ameninţări cu care se confruntau America şi lumea. Această realizare fusese însă umbrită de a doua epifanie a sa. Că nu era sigur că vrea să o facă.
„Dar ce părere ai despre asta?"
„Mai bine decât am crezut."
S-a sprijinit de perete pentru a-l examina.
„Ce?"
„O iei prea bine."
„Credeam că asta îţi doreşti?".
Când a vorbit din nou, a fost în franceză, limba la care se întorcea când avea nevoie să transmită ceva nuanţat. „Admir ceea ce ai făcut, Mitch. Toată lumea o face. Dar trebuie să se termine până la urmă. Poate că schimbarea administraţiilor este soarta care îţi dă o amânare."
„Am impresia că am mai avut această conversaţie", a răspuns Rapp în acelaşi limbaj.
„Este adevărat. Am avut. Dar tu nu erai pregătit pentru asta. Acum, mă întreb dacă eşti."
„Nu mă interesează să mă bag în ceva ce nu înţeleg şi din care nu ştiu cum să ies. Totuşi, e cam devreme să ştiu cum se va termina totul. Poate că nu voi mai trage niciodată cu o armă în viaţa mea."
„Sau poate că da."
El doar a ridicat din umeri.
„Nu-ţi cer cu adevărat să te schimbi, Mitch. Îmi place de tine aşa cum eşti. Cred doar că ar fi timpul să începi să dai volumul mai încet. Trebuie să existe o cale de mijloc între ceea ce faci acum şi a te apuca să faci afaceri cu lumânări parfumate. Noi..."
„Gata!" a strigat Anna în timp ce a sărit pe uşă.
„Cu totul?", a întrebat sceptică mama ei.
„În proporţie de sută la sută. Am lăsat-o pe biroul tău ca să te poţi uita la ea."
„Excelent", a spus Rapp, nerăbdător să scape de această conversaţie. „Acum, care este surpriza mea?"
„Huh?" „Oh, da! A venit noua ta bicicletă."
„Serios? E aici? La casă?"
Ideea lui de a se întoarce în lumea triatlonului nu a durat prea mult. Să alergi pe astfel de distanţe era prea greu pentru genunchi, iar oceanul care înconjura această parte a Africii era plin de mari albi. Cape Epic, pe de altă parte, era o cursă de ciclism montan de patru sute cincizeci de mile, prin unele dintre cele mai accidentate terenuri pe care le avea de oferit continentul. Perfectă pentru cineva care era încă motivat, dar care avea o mică uzură.

Competiţia se făcea pe echipe de doi oameni, iar dacă voia să devină din nou suficient de rapid pentru a atrage un profesionist local cu care să se asocieze, bicicleta lui veche de cincisprezece ani nu ar fi fost de ajuns. Şi nici picioarele sale albe ca crinul nu ar fi fost de ajuns. Era multă muncă de făcut, dar era ciudat de încântat de asta.
Anna l-a apucat de mână. „Haideţi! E în şopron. Dar asta nu e cea mai bună parte a surprizei. Nici măcar nu este o surpriză, de fapt. Ştiai că vei primi asta. Surpriza este că am primit şi eu una! Şi e roz. Al tău e verde scârbos."
A lăsat-o să îl tragă înapoi pe uşa din faţă şi să intre pe teritoriul câinilor care încă aşteptau răbdători să îl sfâşie.
„Şi nu mai trebuie să găseşti pe nimeni care să facă acea cursă pe care vrei să o faci. Pot să merg cu tine."
„Patru sute cincizeci de mile s-ar putea să fie cam mult pentru prima ta cursă la bâtă. Şi apoi mai sunt şi leii. Şi tigrii. Şi urşii."
„Nu sunt urşi aici! Doar o mulţime de chestii mari de antilope. Noi le spunem bok. În plus, am exersat şi sunt super rapid. Şi are doar două roţi, dar pot să merg pe ea."
„Doar pe două roţi?", a spus el în timp ce mergeau prin aerul rece. „Dovedeşte-o."

7

SUD-VESTUL UGANDEI
DAVID Chism şi-a dat brusc seama că îşi ţinea respiraţia, dar tot nu reuşea să-şi pună din nou plămânii în mişcare. Era ghemuit în depresiunea ca o peşteră care părea să se transforme în casa lui permanentă. Frunzele şi alte frunzişuri pe care le aşezase în faţa deschiderii erau întreţinute cu grijă, fiind înlocuite ori de câte ori începeau să-şi piardă culoarea de smarald a restului pădurii.
S-a aplecat puţin mai mult, aruncând o privire prin spaţiul mic dintre ele şi în lumina strălucitoare a soarelui de dincolo. Bărbaţii pe care îi auzise vorbind au apărut la vedere câteva secunde mai târziu, mergând de-a lungul pantei abrupte, la vreo cincisprezece metri mai jos. Aşa cum se aştepta, cu siguranţă nu erau din armata ugandeză. Unul dintre ei purta ceea ce putea trece drept o ţinută de oboseală, deşi arăta de parcă ar fi fost pe cale să putrezească de pe corpul său. Celălalt era îmbrăcat în blugi şi un tricou serigrafiat cu un logo Van Halen scorojit. Singurul său semn de eleganţă militară era puşca de asalt purtată cu dezinvoltură pe umăr.
Nici unul dintre ei nu-l mai striga pe nume. Acele tânguiri înfiorătoare, cu accente puternice, tăcuseră de câteva zile. Nu era sigur dacă asta se datora strategiei, răguşelii sau pur şi simplu plictiselii. De ceea ce era sigur, însă, era că Auma nu renunţase la căutări şi că încă nu exista niciun semn de cavalerie care să atace în ajutor.
Urmărea obsesiv mişcările celor doi bărbaţi, cu o mână pe paravanul viu din faţa lui şi cu genunchii afundaţi în pământul moale. Dacă se întorceau spre el pentru a cerceta improbabilul zid de frunziş, planul era simplu. Aştepta până când se apropiau la un metru şi jumătate, ieşea din adăpost şi ataca. Panta era destul de abruptă încât, dacă îi putea doborî cu suficientă forţă, ar fi căzut în jos fără să tragă vreun foc de armă. Poate câteva strigăte înainte de a cădea de pe stânca de patruzeci de metri în stâncile zimţate de dedesubt, dar acestea ar fi fost probabil absorbite de pădure înainte de a ajunge la urechile camarazilor lor.
Ce ar putea să meargă prost?
A reuşit să bage puţin aer în plămâni după ce au trecut pe lângă el, dar nu şi-a recăpătat ritmul respiraţiei decât atunci când au dispărut complet din vedere. Tot norocos era. Pentru moment, în orice caz.
Situaţia se schimbase semnificativ de la prima lor noapte în ceea ce ei numiseră gaura de şobolani. Liu se intensificase dincolo de cele mai nebuneşti vise ale sale. Se dovedise că nu crescuse ca un copil privilegiat al unor academicieni bogaţi din Beijing, aşa cum presupusese el întotdeauna. În schimb, îşi petrecuse o mare parte din tinereţe trăind într-o fermă izolată, supravieţuind din ceea ce familia ei putea cultiva sau creşte. Odată ce a acceptat noua lor realitate, vechile ei abilităţi de supravieţuire şi-au intrat în drepturi şi a devenit rapid Rambo al lui personal de 90 de kilograme.

Mulţumită expediţiilor ei nocturne, pământul era acum acoperit în mare parte de frunzişuri şi exista o latrină bine camuflată la vreo douăzeci de metri spre est. O altă latrină de urgenţă – din fericire încă nefolosită – fusese săpată în interiorul peşterii, în cazul în care protocoalele lor şubrede de purificare a apei ar fi dat greş.
În cele din urmă, ea confecţionase o cisternă mobilă din crengi şi o foaie de plastic pe care o găsise, permiţându-le să colecteze apă din ploile ocazionale şi reducând numărul de ori în care trebuia să facă drumul periculos până la râu. Mâncarea era în totalitate pe bază de fructe, dar le furniza suficiente calorii pentru a nu muri de foame.
Per total, probabil că puteau să-i aştepte mai mult decât oamenii lui Auma dacă nu ar fi fost o foarte mare problemă: Matteo Ricci. Infecţia inevitabilă de la arsurile sale se instalase şi Chism era neputincios să o oprească. Antibioticele erau singurele lucruri care puteau ajuta, iar acestea erau puţine în jungla ugandeză.
Când a fost absolut sigur că cei doi bărbaţi dispăruseră, s-a uitat înapoi la Liu, care era ghemuită cu o piatră zimţată în mână.
„Suntem în siguranţă”, a şoptit el.
Ea a aruncat piatra şi s-a retras în cisterna ei de casă. După ce a udat o bucată de pânză, s-a târât până la Ricci şi a apăsat-o pe fruntea lui. El zăcea în fundul peşterii, intrând şi ieşind din conştienţă. Într-o zi, în curând, va pleca în derivă şi nu se va mai întoarce niciodată.
Italianul a reacţionat slab la atingerea cârpei pe frunte, aşa că Chism s-a târât până la el. „Cum te simţi, Matteo?”
„Nimic ce un Barolo bun nu ar putea rezolva.”
Ca şi Liu, se dovedise a fi mult mai dur decât se aştepta Chism. Simţul umorului îi devenise întunecat, cu siguranţă, dar persista.
„Avem doar Cabernetul”, a răspuns Chism, dar Ricci era deja din nou afară.
„Nu e bine”, a spus pur şi simplu Liu.
El a dat din cap, uitându-se la faţa ţepoasă şi plină de sudoare a lui Ricci. „Poţi să ieşi singur de aici, Jing?”.
„Ce?”
„Este aproape imposibil să te rătăceşti. Dacă urmăreşti soarele care apune, nu ai cum să nu ajungi la drum.”
„Nu înţeleg.”
„Uite, noi ştim ce se întâmplă aici. Tipii ăia au petrecut zile întregi strigând numele meu, nu al tău. Vor să mă răpească şi să ceară o răscumpărare de la Nick. Dacă mă predau, nu mai au niciun motiv să rămână aici. Se vor întoarce la stânca de sub care s-au târât. Când o vor face, tu te duci după ajutor şi îl duci pe Matteo la un spital.”
Capul lui Ricci se lăsă să cadă spre ei, iar ochii lui holbaţi se deschiseră. „E cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată, David.”
„Ce? De ce?”
„Ai de gând să te predai pur şi simplu unuia dintre cei mai sadici psihopaţi din lume?”.
„Nu e ca şi cum aş fi încântat de asta, Matteo. Dar de ce m-ar ucide? Eu sunt găina cu ouă de aur, nu?”.
„Te vor ucide pentru că sunt plini de droguri şi de viziuni extatice.”
„Poate”, a spus Chism. „Dar...” I-a fost imposibil să-şi termine gândul, aşa că Ricci a făcut-o pentru el.
„Dar nu voi rezista în weekend?”.
„Probabil că nu.”
Italianul a făcut un gest dispreţuitor cu mâna. „Nu vreau să par prea nobil, dar cine sunt eu? Un om de ştiinţă de şaizeci de ani, fumător înrăit, cu abilităţi moderat peste medie. Soţia mea este moartă şi niciunul dintre copiii mei nu mi-a mai vorbit de ani de zile. Dar tu, David... Tu eşti un om care poate schimba lumea. Cât despre Jing. Sunt multe lucruri care i se pot întâmpla unei femei singure de aici până la drum.”

8

ÎN APROPIERE DE FRANSCHHOEK

AFRICA DE SUD

„Nu este la fel de frumoasă ca a mea.”

Rapp a aruncat o privire spre Anna, care stătea pe o ladă veche şi părea neimpresionată. Dependinţa în care se aflau nu mai fusese probabil folosită de o jumătate de secol, dar cu aproape două mii de metri de spaţiu, părea că în sfârşit avea să aibă sala de sport care îi fusese refuzată în Virginia. Un fel de plan pe termen lung, deoarece acoperişul abia dacă era intact, fundaţia părea să se scufunde şi nu exista sticlă în niciuna dintre ramele ferestrelor. Dar, cu multă muncă, potenţialul era acolo. Aşa cum era şi pentru bărbatul care stătea în centrul ei.

„Cred că acele serpentine care ies din ghidon ar putea compromite aerodinamica.”

„Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta. Ahmale – noul meu cel mai bun prieten, ştii – are unele la fel ca ele. Sunt minunate.”

Rapp a scos dintr-o cutie un set de roţi din fibră de carbon şi a început să instaleze o anvelopă. Bicicleta de munte fusese construită la comandă pentru el, dar noua sa bicicletă de şosea era de pe raft şi avea nevoie de îmbunătăţiri înainte de a fi gata să meargă.

„Poate o să îmi iau un set, atunci. Ştii cât cântăresc?”

Anna a dat din cap dezaprobator, a aruncat un picior peste noua ei bicicletă şi a pedalat. Câinii i s-au alăturat chiar în faţa uşilor golfului, ignorându-l în timp ce se lăsau în urmă. El a luat asta ca pe un semn de progres în relaţia lor.

Exista un grup de alergători locali care făceau o cursă de antrenament în fiecare marţi şi el era interesat să verifice nivelul de talent. Cu câteva luni în urmă, făcuse nişte teste la laboratorul de performanţă umană de la Universitatea Old Dominion şi veştile nu erau în întregime rele. Lupta sa cu sindromul respirator acut yemenit nu părea să fi provocat daune permanente, iar capacitatea sa de a consuma oxigen scăzuse doar cu aproximativ zece procente faţă de anii triatlonului. S-a gândit că ar putea să reducă acest procent la şase sau şapte procente cu un antrenament adecvat şi să lase capacitatea sa crescută de a suferi să se ocupe de restul.

În schimb, capacitatea sa de a produce putere pe bicicletă se dusese de râpă din cauza desuetudinii şi avea o mulţime de muşchi în partea superioară a corpului care nu avea să-i facă niciun favor pe căţărări. Cu suficient timp – ceva ce părea să aibă acum – şi suficientă determinare – ceva ce nu-i lipsise niciodată – toate erau probleme surmontabile.

Aşa că acum era doar o chestiune de a găsi un antrenor local bun şi, poate, de a i se administra puţină cortizon în genunchi. După aceea, ar putea începe să răspundă la întrebarea cât de rapid putea deveni. Din nefericire, această cale a dus, de asemenea, la o întrebare mai complicată. Va fi suficient? Acasă. Familia. Curse. Construirea sălii de sport. Cocteiluri cu vecinii. Şi apoi a fost o vedere lungă. Dacă îşi stabilea un curs pentru a supravieţui până la bătrâneţe, atunci ce se întâmpla? Înlocuirea genunchilor? Probleme cu prostata? Ruperea degetelor primului iubit al Annei pentru că a adus-o acasă după stingere? La naiba. Golf?

Prea multă reflecţie pentru o singură zi, a decis el. Introspecţia era o abilitate la care trebuia să lucreze. După-amiaza era prognozată ploaie şi voia să facă un antrenament rapid înainte de a intra. Apoi, poate o bucată din plăcinta pe care Claudia o răcise în bucătărie.

O bucată foarte mică.

I-a sunat telefonul şi a întins o mână unsuroasă pentru a verifica identitatea apelantului. După ce şi-a şters rapid degetele pe şorţul de atelier, a răspuns.

„Bună, Irene.”

„Ce mai face Africa?”

„Şaizeci de grade şi însorită. Cel puţin pentru următoarele câteva ore.”

„Şi doamnele?”

„Toate bune.”

„Mă bucur să aud asta. Dar tu?”

„Îmi trăiesc visul.”

„Ar trebui să cred asta? Probabil că nu. Acum spune-mi. Ce părere ai despre preşedinte?”

Rapp s-a gândit un moment la întrebare. „Cred că Mike l-a identificat. Inteligent, ambiţios, carismatic. Şi îi place scaunul.”
„Am înţeles că aţi avut ocazia să o întâlniţi şi pe Catherine.”
„Da.”
„Şi?”
„Impresia mea generală este că nu este o femeie cu care să te pui cu ea.”
„De acord. Poate chiar mai puţin decât soţul ei. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că se poziţionează pentru a-i călca pe urme. Va avea doar cincizeci de ani dacă el va avea două mandate.”
„Nu m-ar surprinde.”
„Aşadar, te vezi având un rol în administraţia lor?”.
„Nu ştiu. Nu am putut scăpa de sentimentul că totul se referă la ei şi nu la ţară. Într-o oarecare măsură, toţi sunt aşa, totuşi. Bucătarii sunt mai răi? Sau pur şi simplu m-am obişnuit cu Josh Alexander? Eram destul de tânăr când l-am întâlnit prima dată”.
„Iar acum eşti mai în vârstă şi mai înţeleaptă”.
„Sau doar mai cinică. Dar ţara are nevoie de cineva care să o scoată din şanţul în care s-a băgat. Şi pentru asta va fi nevoie de ceva putere. Poate că Anthony Cook este omul potrivit pentru această sarcină.”
„Sau tocmai cel nepotrivit”, a replicat Kennedy. „Puterea e ca un drog. În doza potrivită, salvează vieţi. Prea multă, însă, şi devine mortală.”
„Cred că următorii trei ani şi jumătate ne vor spune.”
„Pari cam deconectat pentru un om care stătea în Biroul Oval acum câteva zile.”
„Încerc.”
„Am înţeles de la Mike că amândoi au fost impresionaţi de tine.”
„Sunt impresionaţi de ceea ce cred ei că pot face pentru ei.”
„Şi ce anume?”
„Sunt interogat? Pentru că aşa se simte. Dar tu, Irene? Te cunosc de jumătate de viaţă şi e destul de clar că nu-ţi plac şi nu ai încredere în ei. Rămâi?”
„Nu ştiu. La un moment dat, o să mi se impună o decizie, dar încă nu s-a întâmplat.”
„Ei bine, iată un lucru de care sunt sigur. Când pleci tu, plec şi eu. Dar, deocamdată, sunt fericit să stau pe margine. Dacă familia Cooks explodează, nu vreau să fie în faţa mea.”
„Vrei să fie în faţa mea.”
El a râs. „Dacă astea sunt cele două opţiuni ale mele, atunci da. „
„Se pare că ai ceva timp liber. Şi dacă e aşa, poate ai câteva minute să vorbeşti cu un prieten de-al meu.”
„Despre ce?”
„Are o problemă cu care ai putea să-l ajuţi.”
Rapp se uită la bicicleta la care lucra. A vrut să spună nu, dar nu avea să se întâmple asta. Ca şi Scott Coleman, ea îi fusese mereu alături. Chiar şi atunci când ar fi trebuit să fugă ţipând.
„Sigur. Când?”
„Dacă ar fi la tine acasă peste o jumătate de oră, ar merge?”.
Din nou, el a râs. „Urăsc să fiu previzibil.”
„Tu nu eşti niciodată asta”, a spus ea şi apoi a închis apelul.
Şi-a aruncat telefonul înapoi pe masa de lucru. Cam atât despre sesiunea de antrenament de după-amiază. Sosirea prietenului lui Irene Kennedy nu a fost chiar ceea ce se aştepta Rapp. Nu că ar fi avut ceva anume în minte, dar o coloană de maşini formată din trei SUV-uri atât de blindate încât să estompeze linia dintre civil şi militar nu era asta.
„Cred că ar fi putut fi mai rău”, a spus Claudia în timp ce stăteau împreună pe veranda din faţă. „Ai fi putut să-mi cumperi una din alea”.
„Erau la comandă”, a glumit el.
„Slavă Domnului. Ceilalţi părinţi de la şcoala Annei deja cred că sunt nebună.”
„Apropo de Anna...”, a spus el în timp ce coloana de maşini aluneca până la o oprire în interiorul curţii. „Câinii sunt cu ea în camera ei. I-am spus că trebuie să stea acolo până pleacă toată lumea.”

Primii bărbaţi care au coborât din vehicule erau profesionişti serioşi. Probabil foşti operatori din Europa de Est, deşi Rapp nu-i cunoştea personal pe niciunul dintre ei. Se îndoia că vreunul avea mai mult de treizeci de ani. După ce avuseseră ocazia să se familiarizeze cu mediul înconjurător, un alt bărbat a ieşit folosindu-se de o mână pentru a-şi acoperi ochii de soare. Avea aproape şaizeci de ani, cu un păr plin de părul care începea să încărunţească şi ochelari eleganţi. În ciuda vârstei sale, părea rezonabil de în formă, cu o constituţie de alergător sub blugi casual şi o cămaşă albă de in.
Claudia a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Mai bine mă duc să scot porţelanurile bune".
A dispărut înăuntru în timp ce primul miliardar din lume pornea spre casă. Un lucru care trebuia spus despre Irene Kennedy: avea un grup interesant de prieteni.
„Mitch", a spus, întinzând o mână. „Nick Ward. Este o adevărată plăcere să te cunosc."
„La fel", a spus Rapp, luându-i mâna. Strânsoarea nu era atât de apăsătoare pe cât s-ar fi aşteptat de la cineva cu contul bancar al lui Ward, iar zâmbetul lui uşor era mai sincer decât cele afişate pe ghips prin Washington. Un om care nu mai avea nimic de dovedit.
„Frumos loc aveţi aici."
„Mulţumesc. Ne-am instalat în spate. O să vă convină? E destul de frumos la soare."
„Sună grozav. Mulţumesc."
Rapp l-a dirijat prin casă, oprindu-se puţin pentru a face cunoştinţă cu Claudia. Când au ieşit pe terasă, i-a indicat lui Ward o masă învechită în iarbă.
„Apreciez că aţi acceptat să mă primiţi", a spus el în timp ce a luat loc. „Mai ales într-un timp atât de scurt."
„Mi-e greu să o refuz pe Irene."
Ward a zâmbit. „Se pare că ea are acest efect asupra oamenilor. Inclusiv pe mine."
„O cunoşti?"
A apărut Claudia şi, în loc să răspundă, Ward a stat de vorbă amiabil cu ea în timp ce pregătea câteva aperitive şi un serviciu de cafea.
„Dar despre oamenii tăi, Nick? Pot să le aduc ceva?"
El a clătinat din cap. „Mănâncă şi beau doar lucruri pe care şi le-au împachetat singuri. Mi se pare cam paranoic, dar nu mă amestec."
Ea a dat din cap, i-a oferit un zâmbet rapid şi s-a grăbit să plece. Era nevoie de multe pentru a o intimida, dar se pare că cel mai bogat om din istorie a evaluat. Era mai mult decât banii, totuşi; era vorba de omul însuşi. Ceea ce crease el. Ce realizase. La ce şi-a dedicat ultima parte a vieţii. Îl iubeşti sau îl urăşti, era impresionant ca naiba.
„Deci, ce pot face pentru tine?" a întrebat Rapp, turnându-le fiecăruia câte o ceaşcă de cafea.
„Pot să presupun că sunteţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat cu David Chism şi cu oamenii lui din Uganda?".
„Doar ceea ce am văzut la ştiri. Aveaţi o unitate acolo şi a fost atacată de Gideon Auma. Dacă îmi amintesc bine, l-a ucis pe directorul instalaţiei şi a ars locul până la temelii cu oamenii tăi înăuntru."
„Nu au fost găsite cadavre, iar oamenii lui Auma sunt încă în zonă. Până acum câteva zile, au strigat activ numele lui David."
„Adu-mi aminte. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?"
„Şase zile."
Rapp a luat o înghiţitură din cafea şi a privit dincolo de Ward, spre bougainvillea colorată care se căţăra pe perete. „Ascultă-mă de la un tip care a făcut-o, Nick. Să supravieţuieşti în junglă cu ceea ce presupun că a fost fără mâncare sau echipament nu este uşor. Mai ales pentru oamenii care şi-au petrecut viaţa în laboratoare şi universităţi."
„De fapt, David a lucrat cu Medicii fără frontiere în unele dintre cele mai periculoase ţări din lume, iar Jing Liu a crescut la o fermă fără electricitate sau apă curentă."
„Uite", a spus Rapp. „Dacă ar fi fost vorba de trei zile, poate că aş fi simţit altceva. Dar şase? Vă agăţaţi de o speranţă care nu există."
„Partea bună a faptului că eşti un bărbat în poziţia mea este că ai resursele necesare pentru a te agăţa de orice vrei. „

Rapp s-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele la piept. „Eşti pe cale să-mi ceri să zbor în Uganda şi să-ţi găsesc oamenii, nu-i aşa?”
„Da.”
„Asta pare a fi o treabă pentru guvern, Nick. Comandamentul Africii ar putea să se coordoneze cu ugandezii şi să trimită suficienţi oameni pentru a-i elimina pe oamenii lui Auma. Unele probleme pot fi rezolvate de un grup mic de oameni foarte bine pregătiţi. Cu altele, e mai bine să ai cinci sute şi echipament greu. Probabil că aceasta face parte din a doua categorie.”
„Nu sunt în dezacord, Mitch. Am vorbit cu preşedintele personal cu doar câteva zile în urmă. De fapt, Irene a fost prezentă la întâlnire.”
„Şi?”
„Am plecat de la Casa Albă fără nicio promisiune, dar am înţeles că o mică forţă a fost trimisă în junglă acum două zile. Din câte ştiu, însă, nu au nici un sprijin şi nici informaţii solide.”
„De unde ai obţinut această informaţie?”
El a ridicat din umeri. „Am auzit lucruri.”
Rapp se întrebă dacă era de la Kennedy. Faptul că îl trimisese pe Ward să-l vadă sugera cu tărie că dorea ca el să se implice. Şi că voia să păstreze distanţa.
„Nu sunt sigur că sunt cel mai bun om pentru treaba asta, Nick. Dosarul meu nu este prea bun când vine vorba de salvarea cercetătorilor medicali de teroriști.”
„Victoria Schaefer”, a răspuns bărbatul. „O tragedie incredibilă. Dar modul în care i-ai împiedicat pe acei teroriști să treacă cu YARS peste graniţa mexicană a fost incredibil. Şi am înţeles că ai contractat-o. Că aproape ai murit”.
Rapp nu a recunoscut şi nici nu a negat cele spuse de Ward. Întregul episod era mai mult decât strict secret. Publicul fusese hrănit cu o poveste despre ISIS care încerca să introducă ilegal materiale radioactive în Statele Unite, iar meritul pentru oprirea transportului revenise patrulei de frontieră.
„Sunteţi surprins că ştiu despre asta”, a spus Ward. „Nu ar trebui să fii. Irene Kennedy este o femeie care are întotdeauna un plan de rezervă. Era încrezătoare că vei reuşi, dar nu era absolut sigură. Şi în faţa unei astfel de incertitudini, cine primeşte un telefon?”.
„Tu şi David Chism”, a răspuns Rapp.
„Exact. David era deja bine pus la punct în alcătuirea unei echipe pentru a face faţă unei epidemii de YARS când tu ai făcut-o inutilă. Şi cred că asta subliniază destul de bine importanţa lui. De fapt, aş merge atât de departe încât aş spune că el este cea mai importantă persoană din lume în acest moment. Nu faceţi nicio greşeală, ameninţarea numărul unu pentru omenire este pandemia.” Ward s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit coatele pe masă. „Nu ştiu când va veni, dar vă garantez că aşa va fi. Şi de data aceasta ar putea costa miliarde de vieţi. David este prima – poate singura noastră linie de apărare.”
O încruntare sceptică s-a răspândit pe faţa lui Rapp.
„Nu mă crezi?” a spus Ward.
„Sunt sigur că este inteligent, dar este totuşi un singur om. Există sute de companii farmaceutice şi mii de oameni de ştiinţă care lucrează la astfel de lucruri.”
„Există sute de agenţii de informaţii şi mii de agenţi care lucrează pe tot globul. Şi totuşi, sunteţi considerat în general ca fiind unic.”
„Dacă aş fi fost susceptibil la linguşeli, aş fi fost mort de mult timp, Nick.”
„A meritat o încercare.”
„Corect.”
Ward se lăsă din nou pe spate în scaunul său. „David a găsit ceva ce au în comun toate coronavirusurile. Pe baza acestui lucru, el ar putea fi capabil să creeze un vaccin care să protejeze oamenii împotriva tuturor – până la răceala obişnuită.”
„Şi asta e mare lucru?”
„Una dintre cele mai mari din istorie. Adică, v-aţi confruntat cu un atac biologic, dar nu asta este adevărata ameninţare. Adevărata ameninţare este ceva care se ridică în mod natural. Dintr-o piaţă umedă din China. Sau de la cineva care mănâncă carne de tufişuri. Sau de la oameni care intră într-o peşteră în

care oamenii nu au mai fost până acum. Aţi experimentat asta direct. Dacă ceva la fel de mortal ca YARS ar ajunge în rândul populaţiei, ar fi sfârşitul jocului.”
Nu era o exagerare, ştia Rapp. Tocmai trăise o pană de curent care omorâse sute de mii de americani şi care ar fi omorât alte câteva sute de milioane dacă ar fi continuat. Ce s-ar fi întâmplat în cazul unei pandemii grave? Una care să elimine un număr uriaş de oameni în floarea vârstei? Maşinăria care a menţinut civilizaţia modernă pe linia de plutire ar ceda. Şi s-ar întâmpla cât ai clipi din ochi.
„Bine, m-ai convins că omul tău este important. Dar este, de asemenea, aproape sigur că este mort. Şi, în timp ce preşedintele ar putea fi dispus să trimită oameni să se plimbe prin jungla plină de oamenii lui Gideon Auma, eu nu sunt. Iau în serios siguranţa echipei mele. Mie mi se pare că asta sună ca un risc fără răsplată.”
Ward a dat din cap gânditor. „Recunosc că există o şansă bună ca David să fie mort. Dar Gideon Auma nu pare să creadă asta, altfel s-ar fi retras. Iar ideea că vreau ca tu şi oamenii tăi să vă plimbaţi prin junglă în speranţa că veţi avea noroc este de-a dreptul greşită. Eu nu lucrez aşa şi nici nu mă aştept să o faci tu. Ceea ce vă cer să faceţi este să concepeţi un plan sigur şi eficient şi apoi să-l executaţi.”
„Vorbeşti de o grămadă de bani ca să urmăreşti o fantomă. Echipamentul şi oamenii buni nu sunt ieftini.”
Ward a zâmbit şi şi-a întins mâna după cafea. „Pentru mine totul este ieftin, Mitch. „

9

DEASUPRA SUD-VESTULUI UGANDEI
Gulfstream G5 al CIA nu era un mod rău de a zbura, dar nu era singurul mod. Oricât de greu de crezut ar fi fost, trecuseră şase luni de când Rapp fusese ultima dată într-un elicopter – îngheţând de frig şi sângerând peste tot. De data aceasta nu avea nicio rană de glonţ, temperaturile erau de peste şaptezeci de grade şi nu era niciun nor pe cer. Stătea pe podeaua cabinei, cu picioarele atârnând, savurând uraganul de spălare a rotorului.
Fusese surprins de cât de entuziasmată fusese Claudia în privinţa acceptării de către el a ofertei lui Nick Ward, dar acum începea să înţeleagă. Abordase schimbarea vieţii sale cu aceeaşi abordare de tip totul sau nimic, de forţă de voinţă pură, pe care o avea pentru orice altceva în viaţă. Poate că nu asta era soluţia în cazul de faţă. Poate că încercarea de a se transforma peste noapte într-un familist devotat, un pilot de biciclete şi un fermier de soi era prea ambiţioasă. Normalitatea nu mai era ceva ce experimentase din facultate şi poate că ar fi mai bine să se acomodeze mai uşor.
„Ne apropiem de spital”, a spus pilotul prin căştile lui Rapp. „O să mă învârt în jurul lui ca să te poţi uita bine.”
„Am înţeles, Fred.”
Verdele intens al vârfului de munte pe care îl survolau a scăzut brusc, lăsând sute de metri de aer sub bocancii lui. A strâns ochii în soare în timp ce se înclinau pentru a urma o cicatrice roşie a unui drum care şerpuia prin valea de jos.
Terenul nu era foarte diferit de cel care înconjura casa lui din Virginia, deşi flora părea semnificativ mai densă. Nu se aflau departe de Parcul Naţional Bwindi Impenetrable şi, pe baza a ceea ce vedea, acesta era numit cu exactitate.
Chiar şi la altitudine, campusul de cercetare al lui David Chism era greu de trecut cu vederea – o pată neagră pe verdele, de altfel neîntrerupt, al peisajului. Câţiva pereţi carbonizaţi încă mai stăteau în picioare, dar nu părea să fie nevoie de mai mult decât de o briză puternică pentru a-i prăbuşi. O parte din sit fusese excavată în ceea ce i se spusese lui Rapp că era o căutare amănunţită a cadavrelor. Aparent, o cameră de siguranţă ascunsă fusese găsită intactă, dar goală.
Concluzia era că Chism şi oamenii lui nu muriseră în incendiu. Pe baza a câtorva martori oculari, ar fi trebuit să fugă în flăcări şi să iasă prin spate pentru a scăpa. Fusese noapte, iar ploaia fusese raportată ca fiind puternică, ceea ce făcuse posibil ca el să ajungă în pădure fără să fie văzut. Posibil. Dar plauzibil?
„Eşti gata să mergem mai departe, Mitch?”
„Da. Nu mai e mare lucru de văzut. Du-te şi du-ne în tabără.”

Elicopterul a virat spre nord, îndreptându-se spre unul dintre cele mai înalte vârfuri din zonă. În depărtare, Rapp putea distinge lacul Edward, care era împărţit aproximativ în mod egal între Uganda şi Republica Democrată Congo.
Când au ajuns în vârful muntelui, Fred Mason s-a învârtit într-un cerc larg. Era pilotul de bază al lui Rapp de multă vreme şi ştia că pasagerul său ar fi vrut o imagine de ansamblu înainte de a ateriza.
Aşa cum era de aşteptat, Scott Coleman alesese un loc ideal pentru baza lor de operaţiuni. Flancurile muntelui erau neobişnuit de abrupte şi acoperite de o încrengătură densă de frunziş care era atât de omniprezentă în regiune. Vârful, în schimb, era stâncos, relativ plat şi conţinea doar câţiva copaci foarte răspândiţi. Trei elicoptere se aflau deja la sol, iar corturi de pânză de diferite dimensiuni fuseseră ridicate, la fel ca şi panourile solare şi generatoarele diesel.
Aproximativ douăzeci de oameni instalau echipamente, transportau provizii sau fuseseră postaţi strategic în jurul luminişului. Coleman conducea întotdeauna o navă strictă, iar aceasta nu făcea excepţie. Se părea că mai avea doar câteva ore până când tabăra ar fi fost complet funcţională.
Mason a aterizat sub ochii vigilenţi ai gărzilor din perimetru, iar Rapp a sărit din el. Coleman era în aşteptare, dar nu s-a apropiat, aşteptând în schimb ca Rapp să iasă din praful învolburat înainte de a se arunca alături de el.
„Dă-mi un raport de situaţie."
„Suntem într-o formă mai bună decât aş fi crezut în acest moment. Douăzeci şi trei de oameni la faţa locului şi alţi doisprezece pe drum."
„Serios?" a spus Rapp, fără să se obosească să-şi ascundă surpriza. Mercenari erau o duzină de bani, dar cei cu care erau dispuşi să lucreze erau rari. Probabil că nu mai mult de cincizeci în toată lumea şi întotdeauna erau rezervaţi.
„Da. Bazându-mă pe ceea ce mi-ai spus, am sunat şi am întrebat cât ar costa ca ei să lase totul baltă şi să se urce în avion. Apoi am spus da la orice cifră pe care mi-au aruncat-o."
„Banii vorbesc", a spus Rapp în timp ce se apropiau de un cort mare, aproape de centrul complexului improvizat.
„Pentru bărbaţi, da. Dar echipamentul a fost mai greu. Pur şi simplu nu sunt atât de multe în zonă."
„Cum rămâne cu guvernul ugandez?".
„Ward a lucrat la ei, dar nu vor ca avioanele militare să fie văzute atât de aproape de RDC. Aşa că sunt fericiţi să vorbească la gura mare despre cât de mult susţin acest efort de salvare, dar când încerci să transformi aceste vorbe în acţiune te loveşti de un zid de cărămidă. Totuşi, nu este sfârşitul lumii. Ne putem descurca cu avioane civile. O parte din ele sunt surplusuri militare, aşa că nu e prea dificil să le modernizăm cu arme şi armuri. Mai ales dacă Ward ne dă cecuri în alb. „
„Ce zici de acest loc? Este sigur?"
„Ne bazăm mai ales pe barierele naturale, dar sunt destul de importante. Să aduci oameni pe versantul acestui munte în număr suficient de mare pentru a ne ataca ar fi aproape imposibil. Şi chiar dacă ar reuşi să o facă, i-am vedea venind din timp pentru o evacuare pe îndelete. Singura cale de a ataca acest loc este din aer, iar Gideon Auma nu are această capacitate. Ştii, în afară de faptul că se spune că poate zbura şi că poate trage mingi de foc din fund."
Au intrat într-un cort plin de echipament de comunicaţii, iar Coleman a pescuit câteva Cola de la un răcitor înainte de a-i arunca una lui Rapp.
„Ce auzim despre echipa americană?"
Coleman s-a lăsat pe un scaun pliant şi şi-a pus picioarele pe o masă. „Nada. Am vorbit cu prietenii mei din SEAL, cu Delta, cu toţi cei de acolo. Nimeni nu ştie nimic despre această operaţiune. Eşti sigur că informaţiile tale sunt bune? Mi-e cam greu să cred că nişte tipi de care n-am auzit niciodată au intrat în junglă acum câteva zile, fără niciun sprijin."
„Înţeleg ce spui, dar am vorbit cu Irene şi ea pare să creadă că e adevărat."
Coleman s-a încruntat şi şi-a trecut o mână prin părul blond. „Bine, atunci probabil că este. Dar ar fi bine să avem mai multe detalii. Dacă avem prieteni care se plimbă prin sala noastră de operaţii, mai bine să ştim acum decât după ce îi împuşcăm din greşeală."
„Aţi vorbit cu Dan Lombard despre asta?"

„Șeful Comandamentului Africii? Ăsta e nivelul tău social, omule. Eu sunt doar un simplu marinar.”
Rapp și-a scos telefonul prin satelit și a găsit numărul pe care se gândise să-l programeze înainte de a pleca de la Cape.
„Biroul generalului Lombard”, anunță o femeie de pe partea cealaltă.
„Este înăuntru? Sunt Mitch Rapp.”
„Un moment, vă rog.”
Rapp și-a lustruit Coca-Cola și a aruncat-o în direcția unui coș de gunoi aflat de cealaltă parte a cortului. A ricoșat de pe margine și a aterizat în pământ.
„Domnule Rapp”, a spus femeia când a revenit. „Generalul a întrebat dacă vă poate suna imediat. Este un număr bun?”
Inflexiunea pe care a dat-o cuvântului „bun” sugera că se referea la sigur.
„Da. Ăsta e bun”, a spus el înainte de a deconecta apelul.
„A ieșit?” a întrebat Coleman.
Rapp a clătinat din cap. „Nu cred că vrea să vorbească cu mine la telefonul de la birou.”
În mai puțin de cinci secunde, a răsunat un ton de apel și Rapp a răspuns. „Danny. Ce naiba se întâmplă acolo?”.
„Nimic bun. Dar se vorbește în șoaptă despre un anumit SEAL pe care îl cunoști și care operează în Uganda.”
„Africa e plină de zvonuri nebunești. Dar tu? Ai pe cineva în Uganda?”
„Nu, nu am.”
De data aceasta, accentul pus pe „eu” a fost cel care a fost revelator.
„Cine are?”
„Nu sunt sigur.”
„Ghicește.”
A existat o scurtă pauză pe linie. „Bine. Asta e ceea ce aud. Nouă soldați americani au plecat în junglă acum trei zile cu ordinul de a-l găsi pe David Chism.”
„Delta?” a întrebat Rapp.
„Nu prea cred. Am făcut câteva cercetări discrete și nu găsesc pe nimeni din forțele speciale care să știe ceva despre asta. Se spune că toți cei nouă oameni au fost scoși din unități diferite, dar nu știu care.”
„Cine îi susține?”
„Din câte îmi dau seama, nimeni.”
„Prostii, Danny. Nu stau în pădure ținându-și sculele în mână.”
„Uite, uite ce pot să-ți spun. Eu nu-i susțin. Ugandezii cu siguranță nu-i susțin. Și, conform sursei mele din serviciile secrete militare, nici ei nu-i susțin. Sincer, chestia asta miroase a Agenția. Dar acum îmi spui că nu e așa.”
„Atunci, cine i-a trimis?”
„Se pare că ordinele au filtrat de sus. Cât de sus nu pot spune.”
„La naiba”, spuse Rapp în tăcere.
„Asta cam așa se rezumă totul.”
„Poți să-mi dai o modalitate de a-i contacta?”
„După cum ți-am spus, nu pot să-ți dau nici măcar numele lor.”
„Poate că nu te străduiești suficient de mult.”
„Nu-mi rupe boașele, Mitch. Sunt nouă oameni care au fost aruncați la lupi în curtea mea din spate. Am făcut tot ce am putut să mă implic și nu am găsit nimic.”
„Bine, atunci spune-mi de ce? Ce rost are să-i trimiți în halul ăsta?”
„Nu știu. Adevărul este că nu mai știu nimic. Totul este politică. Nu pot să mă cac fără un decret scris din Biroul Oval”.
„Asta se întâmplă de când am intrat în afacerea asta, Danny.”
„Nu. Acum e diferit, Mitch. Și nu vreau să fac parte din asta. La sfârșitul lunii, mă pensionez și mă duc la plajă. Dacă ești deștept, vei face la fel.”

10

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA

„VREŢI să-mi spuneţi ce se întâmplă în Uganda?”

Preşedintele nu şi-a ridicat privirea din documentul pe care îl citea şi nici nu i-a oferit un scaun lui Irene Kennedy. Având în vedere acest lucru, ea a rămas în picioare, la fel ca şi Mike Nash, care părea foarte nervos.

„Aţi putea fi mai specific, domnule?”.

Anthony Cook a aruncat documentul pe şerveţel şi şi-a fixat privirea asupra ei. „Nu am chef, Irene. Credeţi-mă.”

„Atunci lasă-mă să presupun că te referi la situaţia lui David Chism. Ultima dată când am vorbit, ai spus că te vei gândi la asta şi că nu ar trebui să ne implicăm. Şi nu am făcut-o.”

„Nu ne-am implicat? „, a spus el cu neîncredere. „Mi s-a spus că se desfăşoară o operaţiune de salvare şi că Mitch Rapp o conduce. Nu numai că am spus că nu vreau ca America să se implice fără autorizaţia mea directă, dar am spus în mod specific că nu vreau ca el să se implice.”

Cook era extraordinar de bine informat, a precizat Kennedy. Operaţiunea lui Rapp se afla încă în faza incipientă şi era desfăşurată de contractori privaţi într-un colţ îndepărtat al Ugandei. Cine îi furnizase preşedintelui informaţii atât de oportune?

Şi apoi mai era şi problema celor nouă soldaţi americani despre care se zvonea că ar fi plecat în junglă cu patru zile în urmă. A trebuit să fie extrem de precaută în a cerceta această chestiune şi din această cauză nu era bine informată pe această temă. Oare ştiau ei ceva ce ea nu ştia despre locul unde se afla Chism? Cum erau ei susţinuţi? Care era stadiul misiunii lor? De altfel, mai erau măcar în viaţă?

„Mitch decide singur ce face şi ce nu face, domnule. Nu mai este pe statul meu de plată de ceva vreme. Am înţeles că Nick a angajat organizaţia lui Scott Coleman pentru a-şi căuta oamenii. Mitch şi Scott se cunosc de mult timp, iar Mitch locuieşte în prezent în Africa de Sud. Îmi imaginez că aşa a fost implicat.”

„Nu te plătesc ca să-ţi imaginezi!”, a strigat el, trântindu-şi o mână pe biroul Resolute Desk.

„Nu”, a spus ea, păstrându-şi vocea egală. „Dar mă plăteşti ca să-ţi urmez ordinele şi, în acest caz, ele erau clare. Dacă poziţia ta s-a schimbat şi vrei să sap mai adânc, aş fi bucuroasă să o fac.”

„Deci, ai de gând să stai acolo şi să-mi spui că nu ai avut nimic de-a face cu punerea împreună a lui Nicholas Ward şi Mitch Rapp.”

Mike Nash a intervenit în numele ei. „Echipa lui Scott este bine cunoscută ca fiind cea mai bună dintre cele mai bune, domnule, iar Nicholas Ward nu lucrează cu oameni de mâna a doua. Este perfect logic că i-ar angaja, aşa cum este perfect logic că Scott l-ar fi chemat pe Mitch, ştiind că acesta se afla practic chiar în josul străzii. În locul lui, şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.”

Cuvintele lui Nash păreau să aibă un efect calmant asupra lui Cook, pe care cel al lui Kennedy nu prea îl avea. Fostul puşcaş marin avea un dar înnăscut pentru a se descurca cu politicienii, iar acest dar părea deosebit de eficient asupra actualilor locatari ai Casei Albe. Surprinzător de eficient, de fapt.

„Vreau ca echipa lui Rapp să plece de acolo”, spuse Cook. „A trecut o săptămână fără nicio veste de la Chism sau de la vreunul dintre oamenii lui. Rapp e prea valoros ca să urmărească un mort prin junglă.”

Îngrijorarea pentru siguranţa lui Rapp părea exagerată. Cu siguranţă, supravieţuise unor misiuni mult mai periculoase decât aceasta. Era doar orgoliu? Faptul că Cook se simţea ca şi cum ar fi fost sfidat? Era îngrijorat că soldaţii pe care îi trimisese vor eşua şi că un grup de mercenari va reuşi? Asta părea plauzibil – Anthony Cook nu era un om căruia să-i placă să pară slab – dar totuşi puţin probabil. Şi-ar fi dat seama că ar fi putut da vina în mod plauzibil pentru eşec pe intervenţia echipei lui Coleman sau pur şi simplu să îşi asume meritele pentru succesul lor.

Era convinsă că era ceva ce-i scăpa. Ceva care se afla chiar în faţa ei şi la care era oarbă. Poate că ar fi meritat să forţeze un pic nota pentru a vedea dacă Cook îi va oferi un indiciu.

„Nick pare să aibă multă încredere în ingeniozitatea lui David Chism şi nu există nicio îndoială că acesta a operat în trecut în medii dificile. Adevărul este că nu ar fi atât de dificil să te ascunzi într-un teren atât de dens, iar acolo este destulă mâncare şi apă...”
„Ajunge!”, a spus preşedintele, tăindu-i calea. „Aceştia nu sunt soldaţi japonezi care nu ştiu că cel de-al Doilea Război Mondial s-a încheiat. Sunt trei academicieni, dintre care unul are peste 60 de ani. Nu trăiesc într-o gaură, nu beau apă de ploaie şi nu prind rozătoare. Sunt morţi, Irene. Şi Mitch şi oamenii lui vor fi şi ei morţi, dacă vor fi prinşi în ambuscadă de psihopaţii lui Auma sau dacă vor cădea într-un elicopter din Uganda. Şi atunci America îşi va pierde vârful de lance. Scoate-i afară. Acum.”
Din nou, Nash a încercat să reducă temperatura din încăpere. „Vom face tot ce putem, domnule preşedinte. Dar dacă SEAL Demolare şi Salvare a semnat un contract cu Ward, este puţin probabil ca Scott să renunţe. El trăieşte şi moare datorită reputaţiei sale şi lăsându-l pe cel mai bogat om din lume să atârne nu va face prea multe pentru ea. Mitch este practic aceeaşi poveste. Dacă Scott i-a cerut ajutorul şi el a fost de acord, va lua asta în serios.”
„Mai serios decât securitatea naţională a Americii?” a spus Cook, ridicând documentul pe care îl citise mai devreme. „Asta nu este de discutat. Vă dau un ordin. Scoateţi-i de acolo. Acum.”

11

SUD-VESTUL UGANDEI
„Aşadar, nu avem cum să luăm legătura cu echipa americană care credeţi că se află pe teren? Ei trebuie să aibă un fel de comunicaţii. Chiar dacă este un telefon personal prin satelit.”
Rapp nu era sigur cine vorbise, dar a recunoscut accentul ca fiind olandez. Cortul era plin – nu doar cu echipa de bază a lui Scott Coleman, ci şi cu ceilalţi operatori pe care reuşiseră să-i aducă. Câţiva fuseseră lăsaţi în perimetru, dar toţi ceilalţi erau aici, încălzind spaţiul restrâns şi impregnându-l cu mirosul de transpiraţie.
„Această operaţiune este complet neagră – probabil că a fost pusă la cale de preşedinte şi de şeful Statului Major personal. Nici măcar nu ştim cine sunt ei şi nimeni nu vrea să insiste asupra problemei.” Rapp scruta feţele din jurul lui. „Şi asta mă duce la un subiect conex. Am înţeles că preşedintele vrea să ne scoată de aici. Mai mult decât atât, ne-a ordonat să plecăm de aici.”
Mulţi dintre bărbaţi au ridicat din umeri. Câţiva au râs. Nu era surprinzător, din moment ce majoritatea nu erau americani şi nu aveau niciun motiv să se preocupe de dorinţele lui Anthony Cook. Rapp şi-a îndreptat atenţia către Coleman. „Scott?”
„Vrei să spui că se oferă să-mi răscumpere contractul cu Ward?”.
„Nimeni nu mi-a spus că ar exista bani pe masă.”
„Atunci nu lucrez pentru el şi poate să mă pupe în fund.”
După expresiile lor, toţi cei din echipa lui simţeau la fel.
„În regulă. Atunci să mergem mai departe. Dacă acei soldaţi sunt acolo, Auma este conştient de asta. Le va urmări mişcările, în caz că ştiu ceva despre Chism pe care el nu-l ştie.”
„Asta ne pune într-o situaţie dificilă”, spuse Coleman. „Dacă pornim o operaţiune mare peste ei, Auma ar putea să considere că şi-au depăşit utilitatea şi să atace.”
„Sunt de acord, dar nu putem face nimic în privinţa asta în acest moment. Dacă Chism şi oamenii lui sunt în viaţă, ceasul lor ticăie.”
„Deci, forţa americană este pe cont propriu”, a spus cineva.
Rapp a dat din cap. „Chism este misiunea noastră. Dacă ne aflăm în situaţia de a-i ajuta pe ceilalţi, o vom face. Dar este un aspect secundar. Aţi înţeles?”
Murmur de aprobare.
„În regulă”, spuse Rapp. „Asta ne aduce la întrebarea cum vom face asta.” A bătut un cerc negru pe o hartă sprijinită pe un şevalet. „Acesta este spitalul din care Chism a evadat teoretic. Din cauza terenului dificil şi a celei mai bune estimări a capacităţilor lor, credem că se află în interiorul acestui perimetru. Dacă facem abstracţie de o parte din terenul mai abrupt care nu ar fi navigabil de ei şi ţinem cont de faptul

că ar trebui să fie rezonabil de aproape de o sursă de apă, rămân zonele umbrite cu roşu. Nu este o cantitate nesemnificativă de teritoriu de acoperit, dar nici jumătate din ţară."
„Din punct de vedere al dificultăţii, însă, trebuie să o înmulţeşti cu cincizeci", a spus Joe Maslick. „Adică, am putea să ne apropiem la doi metri de ei şi să nu ne dăm seama dacă nu ar face zgomot."
„De acord. Nu-i vom găsi niciodată. De aceea avem nevoie ca ei să ne găsească pe noi."
„Mă înşel, sau pare că ai un plan?" a spus Charlie Wicker.
„Am un plan", a confirmat Rapp. „Avem un profil destul de solid al lui Chism şi în ultimele două zile am reuşit să trimitem investigatori să vorbească cu prietenii şi familia lui. Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat este că este un naturalist amator şi că se descurcă destul de bine cu o hartă şi o busolă. Putem folosi asta".
„Cum?", a întrebat cineva.
„Aducem mai multe elicoptere şi în seara asta vom ieşi să îngropăm ascunzători în zonele în care s-ar putea ascunde. Apoi vom lansa hărţi cu instrucţiuni despre cum să le găsim."
„Nu cred că planul ăsta va funcţiona", a spus un bărbat lângă clapeta deschisă a cortului. Pielea de abanos şi accentul sugerau că nu era prea departe de casă. Rapp nu-l cunoştea personal, dar Coleman îl folosise în mai multe operaţiuni africane şi era un admirator.
„De ce?"
„Ai dreptate că mulţi dintre oamenii care îl urmează pe Gideon Auma nu vor vorbi engleza sau nu vor şti să citească. Dar el este mult mai deştept decât cred oamenii şi foloseşte foarte bine tehnologia. El va avea echipe şi fiecare va avea un telefon prin satelit. Chiar dacă nu vor putea citi hărţile, vor putea face o fotografie şi o vor putea trimite cuiva care poate. Dacă Chism ajunge la una dintre ascunzătorile voastre, ei îl vor aştepta."
„Ne-am gândit exact la acelaşi lucru. Aşa că ne-am folosit de ceea ce am aflat despre el pentru a scrie instrucţiuni pe care numai el le va înţelege." Rapp s-a îndepărtat de hartă şi i-a examinat din nou pe oamenii înghesuiţi în jurul lui. „Apusul soarelui este peste două ore. Elicopterele vor începe să vină la o oră după aceea. Scott are misiunile voastre. Aveţi întrebări?"
Toată lumea a dat din cap.

12

NORI se rostogoliseră peste stele, ştergând peisajul muntos şi evidenţiind câteva puncte de lumină emanate de sate îndepărtate. În spatele ecranului de frunziş pe care Chism îl construise, întunericul era atât de adânc încât devenea dezorientant. De fiecare dată când încerca să se deplaseze prin peşteră, echilibrul îi dădea greş şi o teamă iraţională că ar fi orbit.
Partea oarecum mai bună a lucrurilor era că vidul gol care îl înconjura îi intensificase celelalte simţuri. Putea să simtă direcţia vântului prin schimbările de proporţie ale pământului, ale plantelor în putrefacţie şi ale mucegaiului. Putea auzi respiraţia greoaie a lui Matteo Ricci şi respiraţia mai ritmată a lui Jing Liu. Frigul nopţii se cufunda mai adânc în el, dar nu atât de mult încât să nu mai simtă gândacii pe care nu se mai obosea să-i îndepărteze cu peria.
Cel mai mult, însă, a simţit setea. Nu mai plouase de câteva zile, iar ieşirile la pârâu pentru a-şi umple patetica sticlă de apă trebuiau gestionate cu grijă. Oamenii lui Auma erau încă acolo. Tăcuţi acum. Aşteptând ca el să facă o greşeală.
După numărătoarea lui, erau acolo de aproape o săptămână şi jumătate. Destul de impresionant pentru trei oameni de ştiinţă răsfăţaţi, dar şi îngrijorător. Dacă până acum nu fusese organizat niciun efort de salvare, părea puţin probabil să apară vreunul. Toată lumea ar fi presupus că sunt morţi.
Ricci a început o criză de tuse şi Chism a simţit cum i se strânge stomacul. Italianul nu avea de gând să mai reziste mult timp. Nu exista nicio modalitate de a-i măsura febra, dar era suficient de mare pentru ca el să nu mai fie lucid. Infecţia era prea puternică pentru ca organismul său să se lupte cu ea. Fără antibiotice, viaţa lui era terminată.
Jing Liu, însă, era o cu totul altă poveste. Cu fiecare zi, ea devenea şi mai puternică, scuturându-se de vârsta adultă privilegiată şi revenind la copilul sărac care fusese cândva. Stomacul ei părea impenetrabil

atât la dieta lor dezordonată, cât şi la apa îndoielnică cu care supravieţuiau. Dormea ca o stâncă. Şi era neobosită în a face tot ce putea pentru Ricci. Aparent, era un rol pe care îl jucase pentru bunicul ei muribund.
Concluzia era că, dintre ei trei, ea ar fi fost aproape sigur cea care ar fi rezistat cel mai mult. Iar asta făcea ca predarea lui însuşi oamenilor lui Auma să pară din ce în ce mai inteligentă. Nu se mai punea nici un dubiu că putea să ajungă la drum şi să aducă ajutoare pentru Ricci. Tot ce avea nevoie era ca oamenii lui Auma să plece.
Chism se aşeză şi îşi trase genunchii la piept. Era timpul să-şi pună pantalonii de băiat mare şi să fie erou. Când Liu se va trezi şi el nu va mai fi acolo, îşi va da seama destul de repede ce făcuse. Apoi ar mai aştepta încă o zi sau două ca să se asigure că nu mai era nimeni în coastă şi ar fi luat-o la fugă spre civilizaţie.
De ce era atât de îngrijorat? Evident, existau poveştile despre secta lui Auma. Canibalismul. Crucificările. Castrările. Şi astea erau doar C-urile. Dar Auma avea nevoie de el. Nu ar fi valorat prea mult cu boaşele tăiate cu fierăstrăul, bătut în cuie pe o cruce sau pe jumătate mâncat.
A fost norocos, nu?
A lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a închis ochii. Nu se grăbi. Soarele apusese abia cu o oră sau două în urmă. Putea să mai amâne puţin. Să se bucure de apropierea prietenilor săi şi de iluzia de siguranţă pe care i-o oferea peştera.
Doar încă puţin...
Chism s-a trezit brusc, confuz de ceea ce îl forţase brusc să revină la realitate. Nu i-a luat mult timp să îşi dea seama, totuşi.
Un elicopter.
S-a rostogolit în genunchi şi a privit printr-o deschizătură dintre crengi, simţind un val de adrenalină când a văzut că nu era un elicopter. Erau cel puţin cinci – zburau la joasă înălţime şi îşi jucau luminile puternice deasupra bolţii.
„David Chism”, a spus o voce de bărbat printr-un megafon. „Lansăm ascunzători de provizii şi hărţi despre cum să le găsim. Ajungeţi la una dintre ele şi folosiţi telefonul pentru a ne suna. Vom aranja o extracţie”.
L-a simţit pe Liu sprijinindu-se de el din spate, încercând să vadă prin aceeaşi gaură. „Au venit să ne salveze”, a spus ea. „Domnul Ward i-a trimis, da? Aşa trebuie să fie. Gideon Auma nu are elicoptere.”
Vocea americană amplificată a început din nou, repetând acelaşi mesaj înregistrat.
„David?” a întrebat Liu.
Acesta s-a trezit în imposibilitatea de a răspunde. Pierderea lentă a speranţei din ultimele zile îi domolise frica până la punctul în care aceasta nu mai devenise decât un zumzet în spatele minţii sale. Acum, cu posibilitatea ca salvarea să zboare deasupra lui, era îngrozit.
Locotenentul Jeremiah Grant era la punct, acordând vitezei şi furtişagului o atenţie aproximativ egală în timp ce se strecura prin pădurea deasă. Orice pretenţie de a fi un grup de ecoturism fusese abandonată şi era o uşurare semnificativă. Gata cu linguşelile despre plantele rare, cu zoomul asupra păsărilor colorate sau cu admiraţia pentru mamiferele locale. Dar, mai presus de toate, nu mai ascultau prelegeri zgomotoase şi în mare parte inexacte despre natură de la ghidul lor nenorocit.
Şi acum, în sfârşit, se întâmpla ceva. Întrebarea era ce?
Un lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că el şi echipa lui erau urmăriţi şi că fuseseră urmăriţi din momentul în care pătrunseseră în junglă. Avea cincizeci şi cinci la sută şanse ca ghidul lor să comunice cumva cu cei care îi urmăreau şi optzeci şi douăzeci că vor fi în cele din urmă ţinta lor. Dacă oamenii lui Auma îl găseau pe David Chism – sau, mai probabil, cadavrul lui – atunci echipa americană care se plimba prin pădure le-ar fi devenit inutilă. Iar reputaţia lui Auma era de a ucide tot ce nu-i aducea beneficii directe. Şi mai rău ar fi fost dacă Grant ar fi fost cel care l-ar fi găsit pe Chism. În acel moment, s-ar fi aflat între Gideon Auma şi ceea ce îşi dorea.
Dacă ei câştigă cu cap, noi pierdem cu pajură.
Era un sentiment pe care încercase să-l transmită de câteva ori unui bărbat fără nume şi fără chip de la celălalt capăt al telefonului său prin satelit. Fiecare descriere a zădărniciei situaţiei lor, oricât de grafică,

simplă sau emfatică, căzuse în urechi surde. Răspunsul din partea nenorocitului plictisit, cu iz birocratic, a fost întotdeauna acelaşi: continuaţi să căutaţi.
Era aceeaşi poveste de mii de ani. Cei bogaţi şi puternici aruncau săracii ca el în maşina de tocat carne ori de câte ori găseau de cuviinţă. Grant – şi, aparent, oamenii lui – au crezut că Anthony Cook era diferit. Dar acum era clar că el era doar o altă iluzie creată cu grijă.
Un elicopter – unul dintre multele care înghesuiau cerul în mod normal pustiu – a trecut pe deasupra, dar Grant nu s-a deranjat să se uite în sus. Cu lumina puternică a reflectoarelor care strălucea în jos pe bolta avionului, ar fi fost imposibil să vadă vreun detaliu. O voce înregistrată, acum familiară, s-a ridicat peste zgomotul zdruncinăt al lamelor.
„David Chism. Lansăm ascunzători de provizii şi hărţi despre cum să le găsim. Ajungeţi la una dintre ele şi folosiţi telefonul pentru a ne suna. Vom aranja o extracţie."
Fără împuşcături, totuşi. Oamenii lui Auma au jucat calm. Probabil că îl sunau pe zeul lor pentru instrucţiuni.
Încă cinci minute l-au adus pe Grant la ceea ce căuta. S-a oprit şi s-a ghemuit în întuneric înainte de a-şi activa microfonul de gât.
„Sunt la marginea luminişului."
Oamenii lui se desfăşurau în evantai pentru a oferi acoperire în timp ce el cerceta zona deschisă cu ajutorul unei lunete de vedere pe timp de noapte. Nimic. Dar era greu de ştiut dacă această concluzie era reală sau doar rezultatul limitărilor opticii sale. Nu că ar fi contat. Nu avea unde să se afle şi, în cele din urmă, unul dintre elicoptere avea să-i ofere un ajutor involuntar.
A durat douăzeci de minute, dar, în cele din urmă, un elicopter a trecut pe deasupra, lăsând să cadă patru banderole roz care au strălucit în lumina reflectoarelor. Două au dispărut în junglă, una s-a agăţat într-un copac din vest, iar ultima a căzut chiar în centrul luminişului. S-a concentrat asupra acestuia, făcând tot posibilul să-i memoreze locaţia în timp ce întunericul cobora din nou.
„Mă duc înăuntru", a spus el, lăsându-se pe burtă în iarbă.
Poziţia sa joasă îl făcea practic imposibil de văzut, dar asta era valabil în ambele sensuri. La fiecare minut sau cam aşa ceva, a fost nevoit să ridice capul şi să facă o corecţie de curs. Nu era ideal, dar era un risc acceptabil. Oamenii lui Auma nu erau cunoscuţi ca fiind deosebit de bine echipaţi – macete şi AK-uri, în principal. Echipamentul de vedere pe timp de noapte sau lunetele termice erau probabil inaccesibile pentru ei.
Probabil că da.
Grant ajunse în cele din urmă la banderolă şi o trase spre el până când ajunse la ceea ce era ataşat: o singură foaie de hârtie laminată.
„Am înţeles", a spus el în microfonul de gât. „Mă întorc imediat."
Drumul de întoarcere a fost mult mai rapid. Localizarea banderola fusese o provocare, dar să găseşti un adăpost de copaci în această parte a Ugandei era ca şi cum ai găsi fân într-o căpiţă de fân.
S-a aşezat la câţiva metri de marginea luminişului şi a scos o lanternă mică din buzunar.
„Ne apropiem dinspre est."
Vocea din cască era recunoscută ca aparţinând omului pe care îl făcuse secundul său.
„Vino."
Până să apară, Grant scruta foaia sub lumina roşie slabă a lanternei sale.
„Se pare că prietenosul nostru ghid de cartier a decolat."
„Mare surpriză", a spus Grant.
„Ce ai găsit?"
„Se pare că sunt cincisprezece ascunzători în total. Acestea sunt instrucţiuni detaliate despre cum să le găseşti."
Omul său a lăsat să iasă o respiraţie frustrată, lucru de înţeles. „Noi suntem doar opt. Te gândeşti că vrei să ne despărţim şi să încercăm să acoperim câteva dintre ele?"
Grant a clătinat din cap. „Nu avem cum să-i găsim. Indicaţiile au fost scrise într-un mod pe care numai David Chism va putea să-l înţeleagă."

A stins lanterna şi şi-a luat telefonul prin satelit, formând un număr din memorie. În ciuda faptului că era ora 6 dimineaţa în Washington, apelul a fost preluat la al doilea apel.
„Spuneţi", a spus vocea acum familiară.
„Avem cel puţin zece elicoptere care survolează zona, folosind megafoane pentru a încerca să comunice cu David Chism. Ştiţi ceva despre asta?"
A fost o pauză lungă. Grant şi-a imaginat bărbatul stând în bucătăria McMansiunii sale, făcând spumă de lapte pentru cafea. „Este o operaţiune de mercenariat. Nu militară."
„Ei bine, oricine ar fi ei, sunt mult mai bine echipaţi decât noi şi par să aibă un plan mult mai bun. Oamenii lui Auma încă ne urmăresc, iar ghidul pe care ni l-ai pus la dispoziţie tocmai a dispărut. Nu mai putem face nimic aici. Cerem permisiunea de a ne retrage."
Încă o pauză lungă înainte ca bărbatul să vorbească din nou. „Aşteptaţi instrucţiuni suplimentare."
Linia s-a întrerupt.
„Probleme?", a spus omul său.
Grant nu a răspuns, contemplându-şi opţiunile. După câteva secunde, a ajuns la concluzia că nu exista decât una singură. Nu-şi conducea oamenii la moarte în timp ce o grămadă de mercenari îl priveau din nori. Şi dacă asta însemna o curte marţială, atunci avea să se descurce. Dar se îndoia că se va ajunge la asta. Pentru ca el să fie judecat de curtea marţială, cineva ar trebui să afle de la cine veneau aceste ordine de rahat. Iar domnul Pumpkin Spice Latte nu părea genul care să împartă cărţi de vizită.
„Ni s-a spus să ne retragem", a minţit el. Atâta timp cât oamenii lui credeau că respectă ordinele, ar fi fost la adăpost de orice repercusiuni. „Acum să mergem."
Chism a încremenit când vocile au devenit audibile, urmate de foşnetul unor oameni care veneau spre el printre copaci. Limba era recognoscibilă, dar indescifrabilă. În ciuda timpului petrecut în Uganda, a învăţat doar câteva cuvinte locale.
Nu se poate ca norocul să i se fi terminat aici. Era prea aproape. Poate la doar o oră de a-şi salva prietenii şi de a ateriza în siguranţă la complexul lui Nick Ward. Ghemuindu-se în tăcere, a încercat să ignore senzaţia că inima lui încerca să-i scape din piept.
Cei doi bărbaţi au trecut la câţiva metri, dar, în ciuda faptului că soarele era sus de câteva ore, nu au bănuit nimic. Era partea bună a mării de viaţă vegetală în care erau cu toţii prinşi. Partea proastă era că asta făcea ca găsirea a ceea ce căuta să fie aproape imposibilă.
A început să se mişte din nou, acum concentrându-se în sus, în loc să se concentreze asupra solului. Noua strategie a dat roade. A apărut o serpentină roz strălucitor, atârnând la vreo şase metri de un copac care părea că se putea urca. A început să urce, testând cu atenţie fiecare creangă înainte de a-şi angaja toată greutatea pe ea. Cu excepţia tuturor membrilor sectanţilor psihotici puternic înarmaţi, era exact ca atunci când era copil.
A fost nevoie de câteva smucituri bune pentru a elibera banderola, dar în cele din urmă a fost răsplătit cu o singură foaie de hârtie laminată. În ciuda poziţiei sale ciudate, nu s-a putut abţine să nu o răsfoiască înainte de a porni înapoi în jos. Când a făcut-o, un zâmbet slab i s-a aşternut pe faţă. Oricine crease documentul era atât foarte inteligent, cât şi foarte minuţios.
Fiecare ascunzătoare avea un set separat de instrucţiuni, iar el le-a parcurs, încercând să le găsească pe cele mai apropiate. După câteva minute de citire şi de comparare cu harta topo de pe verso, a decis că ascunzătoarea 9 era cea mai promiţătoare.
De la locul unde aţi campat când aţi găsit fluturele pe care îl consideraţi o specie nouă: există o piatră pătrată evidentă de aproximativ un metru şi jumătate de diametru încastrată în pământ. Cu călcâiul în mijlocul ei, începeţi să mergeţi cu un picior direct în faţa celuilalt în direcţia în care aţi lua-o pe autostradă de la vechiul birou din Chicago până la casa de acolo. Distanţa în paşi reprezintă prima şi a patra cifră din numărul dumneavoastră de asigurare socială....

13

„Tocmai am mai făcut încă o mie de dolari", a spus Coleman.

La un moment dat, îşi dăduse seama că făcea o mie de dolari pe minut cu această slujbă şi se apucase să îşi strige veniturile la intervale regulate.
Rapp a căutat orbeşte Coca-Cola de lângă scaunul său de grădină, lipsit de energia necesară pentru a întoarce capul. Un val de căldură rar întâlnită împinsese temperaturile până în pragul de nouăzeci de grade şi făcuse ca un nor de umiditate să se ridice din junglă şi să se aşeze pe tabăra lor. În ciuda umbrei oferite de un elicopter aflat în dreapta lor şi a bazinului pentru copii în care le înmuiau picioarele, era sufocant. Nimic nu se compara cu căldura uscată din Orientul Mijlociu.
Mâna lui a atins în cele din urmă bidonul îngheţat şi l-a dus la buze.
„În timp ce tu îţi căutai băutura, eu tocmai am mai făcut încă cinci sute de dolari", a subliniat Coleman cu bucurie.
Rapp nu a răspuns. Nu exista nicio îndoială că lucrul pentru Nicholas Ward avea avantajele sale. Banii cam creşteau în copaci, evident. Mai mult decât atât, însă, era deştept, rezonabil şi ştia când să nu-i stea în cale.
Poate că era slujba perfectă pentru a inaugura următoarea etapă a vieţii sale. Profitabil. Interesant din punct de vedere strategic. Fără împuşcături. Trebuia să recunoască. O mică incursiune în sectorul privat în viitor nu ar fi cel mai rău lucru.
„Ce părere ai?" întrebă Coleman după o tăcere lungă.
„Despre ce?"
„Chism."
„Este mort. Şi chiar dacă nu este, este într-o stare prea proastă pentru a urma aceste instrucţiuni."
„Ar fi motivat, totuşi. Şi e un geniu."
„Da", a spus Rapp fără să se implice.
Toate ascunzătorile erau la locul lor, fiecare conţinând alimente, provizii medicale, câteva sticle de Gatorade şi tablete de purificare a apei. Cel mai important, însă, era telefonul prin satelit.
Mai erau încă câteva elicoptere care lansau hărţi la limita a ceea ce calculaseră a fi raza maximă de acţiune a lui Chism, dar asta urma să se termine până la apusul soarelui. După aceea, nu ar mai fi fost nimic altceva decât şezlonguri, frigidere pline de băuturi răcoritoare şi o mie de dolari pe minut.
„Voi trimite mai târziu grătare cu cărbuni", a spus Coleman. „Şi nişte carne. Aveţi vreo preferinţă?"
„Poate o costiţă?"
„Nicio problemă. Cât timp ai de gând să stai?"
A fost o întrebare bună. Acceptase slujba de dragul lui Irene, aşa că trebuia să facă un efort. Dar avea, de asemenea, o familie începătoare şi câteva biciclete de zece mii de dolari care îl aşteptau în Cape Town. Coleman era cu siguranţă capabil să se ocupe singur de o operaţiune ca aceasta. Asta făceau el şi băieţii lui.
„Încă câteva zile. Apoi poţi să o mulgi atâta timp cât Ward va continua să scrie cecuri."
„Dacă reuşesc să mai trag de timp încă două săptămâni, aş putea cumpăra un loc în Grecia. Ştii, una din acele case albe care atârnă de o stâncă şi are vedere la ocean? Întotdeauna mi-a plăcut Grecia. Măsline bune."
După zece minute de tăcere, telefonul care zăcea în ţărână între ei a început să sune şi amândoi s-au uitat la el. Pe ecran clipea Cache 9.
„Cred că glumeşti", a murmurat Coleman în timp ce Rapp a răspuns.
„Da? „
Deşi era vag posibil ca unul dintre oamenii lui Auma să fi dat peste o ascunzătoare, ideea că ar putea face acest apel era exagerată. Numărul includea cifre din data de naştere a mamei lui Chism.
„Sunt David Chism. Cine este la telefon?"
Sincer, nici măcar nu părea atât de rău. Puţin gâfâit şi răguşit, dar cam asta era tot.
„Tipul care o să te scoată de acolo. Întinde-te la pământ, nu te mişca şi nu face niciun zgomot. Vom fi deasupra poziţiei tale în..." A făcut o pauză şi s-a uitat la Coleman, care ţinea în sus opt degete. „Opt minute."
„Cum rămâne cu oamenii mei?"
„Ce?"

„Oamenii mei. Sunt încă în viaţă, dar nu sunt cu mine. Unul dintre ei nu va rezista prea mult.”
„Taci din gură, David. Faci prea mult zgomot. Suntem pe drum şi după ce vei fi în siguranţă, ne vom întoarce după ceilalţi.”
„Nu.”
„Cum adică, nu?”
„Nu sunteţi de la guvern. V-am văzut elicopterele. Sunteţi mercenari. Iar eu sunt ziua voastră de plată. Dacă vă vreţi banii, ne ridicaţi pe toţi trei în acelaşi timp.”
„Nu fi prost, David. Ce stimulent am eu să îi las acolo? Sunt plătit cu ora.”
„O să te sun când mă întorc la ei şi o să-ţi dau instrucţiuni cum să ajungi acolo.”
Telefonul s-a închis.
„Ce?” a spus Coleman.
Rapp a clătinat din cap şi a întins mâna după o altă Coca-Cola. „Nimic nu e niciodată uşor.”

14

„LUĂM foc”, spuse o voce în căştile lui Rapp. „Cer permisiunea de a-l returna.”
„Doar dacă este concentrat şi absolut necesar”, a răspuns Rapp. „Avem aliaţi la sol şi nu ştim exact unde se află.”
Întregul lor efectiv de elicoptere era în aer, survolând copacii de deasupra zonei de căutare şi coborând ocazional linii la sol. Ideea era de a face imposibil pentru oamenii lui Gideon Auma să discearnă adevărata salvare de momeli. Nu era un plan perfect, dar era cel mai bun pe care îl puteau pune în aplicare în condiţiile date.
Fred Mason îşi ţinea avionul mult deasupra bolţii şi în afara razei de acţiune a oricărui potenţial foc de armă de calibru mic. Aveau coordonatele ţintei lor, dar şansele de a putea ateriza erau reduse. Aparent, David Chism era ascuns într-o peşteră de mică adâncime la jumătatea unuia dintre munţii aparent nesfârşiţi din zonă.
„Cred că îl văd”, a spus Mason prin staţie. „Trei benzi stâncoase proeminente, aşa cum ai spus”. În timp ce treceau pe deasupra lor, o formă umană a ieşit dintr-o perdea de frunziş care atârna de o stâncă. Chism s-a uitat la ei, fluturându-şi braţele deasupra capului de câteva ori înainte de a dispărea din nou.
„Cum arătăm?” a întrebat Rapp.
„Cred că descrierea a fost chiar mai optimistă decât am crezut. Uitaţi de aterizare, nici măcar nu pot să mă apropii suficient de mult ca să vă las jos fără să-mi bag rotoarele în peretele stâncos.”
„Nu mă interesează problemele, Fred. Dă-mi soluţii.”
„Putem să aruncăm o frânghie. Dacă o cobori în rapel vreo patruzeci de metri, probabil că te pot balansa pe cornişă. Când ajungi, însă, va trebui să te desprinzi repede ca naiba. Altfel, vei fi târât înapoi.”
Rapp a privit în jos, la panta de stâncă şi degajată care era potenţiala lui zonă de aterizare. „Sunt o mulţime de „aproximativ” şi „probabil”, Fred.”
„Relaxează-te. Există cu siguranţă o şansă diferită de zero ca tu să nu mori.”
„Minunat. Bine, mai învârte-te o dată. Să facem asta înainte ca cineva să înceapă să tragă în noi.”
Rapp şi-a pus pe umăr un AK-47 cu aspect obosit, înainte de a conecta o frânghie la dispozitivul de asigurare din hamul său. Copilotul lui Mason s-a întors pentru a-l ajuta să-şi pună un rucsac zdrenţăros şi apoi a folosit un marker pentru a înnegri o secţiune a frânghiei.
„Sunt cam patruzeci de metri”, a spus ea, lovindu-l încurajator pe spate înainte de a se întoarce în cabina de pilotaj.
Rapp a privit în lumina orbitoare a soarelui timp de câteva secunde, apoi şi-a pus cizmele pe marginea uşii deschise şi a coborât în rapel până la reperul desemnat. După aceea, nu a mai putut face mare lucru decât să atârne neputincios în timp ce elicopterul începea un curs de coliziune cu stânca. Fred Mason era, fără îndoială, cel mai bun din domeniu. Să sperăm că va fi de ajuns.
Când părea sigur că urmau să se prăbuşească, elicopterul s-a dat înapoi, trimiţându-l pe Rapp să se balanseze de sub el. A lovit solul mai tare decât se anticipase, ameţindu-l suficient de tare încât degetele sale să nu fie capabile să dezactiveze dispozitivul de rapel care îl lega de aeronavă. În cele din urmă a

reuşit să elibereze frâna, dar a continuat să fie tras spre prăpastie de frecarea frânghiei care trecea prin mecanism. Aceasta a pocnit ca un bici atunci când în cele din urmă s-a eliberat, capătul ei intrând în contact cu antebraţul lui Rapp şi lăsând o tăietură adâncă.
„Nu te mai rostogoli!”, îl auzi pe Mason strigând prin cască. „Nu te mai rostogoli naibii, Mitch!”
Eliberat de linie, şi-a schimbat concentrarea pentru a încerca să urmeze sfatul pilotului său. Cele mai multe dintre pietrele pe care le-a apucat erau prea mici sau prea libere pentru a avea un efect prea mare, dar în cele din urmă a reuşit să ţintească una care părea solidă. Şi chiar era. S-a izbit de ea cu umărul înainte, oprindu-se brusc la un metru şi jumătate de prăpastie.
„Mitch! Eşti în regulă? Spune ceva!”
„Nenorocitul...” a reuşit să iasă, sângele îi curgea din gură în timp ce vorbea.
„Oh, omule!” a spus Mason. „Aş fi pariat economiile mele de-o viaţă pe faptul că nu merge! Sunt bun sau nu?”
Rapp a rămas întins acolo în timp ce elicopterul dispărea deasupra muntelui. Nu simţea nimic rupt sau sfâşiat. Nimic important, în orice caz.
În cele din urmă s-a ridicat cu greu în picioare şi s-a împiedicat spre încâlceala de frunze pe care Chism o construise pentru a camufla intrarea în peşteră. Până când a trecut prin ea, mintea îi era mai mult sau mai puţin limpede.
„Doamne... Asta a fost o nebunie. Eşti bine?”
Drept răspuns, Rapp l-a lovit pe Chism cu o palmă în partea laterală a capului suficient de tare încât aproape că l-a făcut să cadă.
„Au! Asta a durut!”, a spus el, împiedicându-se înapoi. O femeie asiatică privea din partea din spate a peşterii, unde plutea deasupra unui bărbat întins într-un pat de frunze.
Rapp a arătat cu degetul. „Mai respiră?”
„Da.”
„Eşti sigură?”
„Sunt un nenorocit de doctor, omule.”
Rapp a făcut un pas în faţă şi l-a lovit din nou cu palma în partea laterală a capului.
„Au!” „Opreşte-te! Nu puteam risca să risc ca tu să le părăseşti pur şi simplu. Nu ar fi fost în mizeria asta dacă nu eram eu.”
„Şi ăsta e singurul motiv pentru care nu mi-am luat salariul şi nu m-am dus acasă”, a spus Rapp, întorcându-se spre intrarea în peşteră. Afară se auzea zumzetul surd al elicopterelor, punctat de câte o rafală ocazională de focuri automate.
„Fred”, a spus el în microfonul de gât. „O să am nevoie de targă. Poţi să o aduci aici?”
„Se pare că pot face orice!”
„Concentrează-te.”
„Îmi pare rău, Mitch. Da. Practic, acelaşi exerciţiu. Dar va trebui să o prinzi.”
„Am înţeles. CÂT MAI DUREAZĂ?”
„Două minute.”
„Am înţeles. Două minute.”
S-a întors şi a arătat spre Matteo Ricci. „Trageţi-l afară. Nu avem mult timp la dispoziţie.”
Au pătruns în lumina soarelui chiar în momentul în care Mason a apărut deasupra lor. Litera era deja atârnată sub avion când acesta a virat şi s-a îndreptat spre ei. Când a tras în sus, targa din fibră de sticlă a venit spre Rapp ca un proiectil. În acest caz, ţinta lui Mason a fost un pic prea bună – forţându-l pe Rapp să se arunce într-o parte. A trecut pe lângă ea şi s-a izbit de peretele de stâncă, oprindu-se acolo pentru o clipă, în timp ce copilotul lui Mason a lăsat rola de cablu să se învârtă liber. Apoi, greutatea cablului a început să-l tragă înapoi. Rapp s-a agăţat în timp ce aluneca pe lângă ea, dar nu avea suficientă greutate corporală pentru a-i opri elanul. Regimul său de biciclist avea să-l tragă într-o prăpastie.
Era pe punctul de a da drumul când David Chism a plonjat pe partea cealaltă. Greutatea adăugată a fost suficientă pentru a opri alunecarea şi au reuşit să îl ancoreze în spatele unui bolovan. Nu era o soluţie pe termen lung, dar nu trebuia să fie. Femeia asiatică al cărei nume Rapp nu şi-l putea aminti îl trăgea deja pe Ricci în pantă spre ei.

Praful şi pietricelele de la spălătura rotorului îl ciocăneau în timp ce îl băga pe italian înăuntru. Prima curea abia fusese strânsă pe pieptul lui Ricci când focuri automate au izbucnit din jungla de dedesubt.
„Veşti proaste”, a spus Mason prin staţie. „Tipii ăia trag în noi. Sunt încă puţin în afara razei de acţiune, dar îi văd venind pe pantă.”
„La naiba”, a murmurat Rapp în timp ce copilotul lui Mason a început să tragă rafale controlate din uşa deschisă a elicopterului. Asta avea să se transforme într-o adevărată harababură dacă nu-i scotea repede de acolo.
„Ne apropiem”, l-a auzit pe Bruno McGraw spunând. „Aproximativ un minut până la destinaţie.”
„Nu sunt sigur că avem atât de mult timp”, a spus Mason. „Suntem o ţintă staţionară aici.”
„Toată lumea înăuntru”, a spus Rapp.
„Ce?” Chism avea ochii cam mari.
„M-aţi auzit. Treceţi deasupra lui.”
„Chestia asta va rezista măcar la greutatea a trei oameni?”
„Suntem pe cale să aflăm”, a spus Rapp, împingându-l în jos deasupra lui Ricci. Femeia asiatică era atât mai cooperantă, cât şi destul de mică. S-a aşezat cu faţa între picioarele lui Ricci şi cu genunchii în coasta lui Chism, în timp ce Rapp a aruncat restul curelelor peste ei.
O altă rafală de foc automat a devenit audibilă, de data aceasta însoţită de sunetul gloanţelor care îşi găseau ţinta. Aşa cum era de aşteptat, Mason îşi păstrase echilibrul. Totuşi, nu părea mulţumit de asta când a revenit la comunicaţie.
„Tocmai am luat câteva, Mitch. Te-ai oprit să bei ceva acolo jos?”.
Rapp a terminat cu ultima cataramă şi a scos litiera din spatele bolovanului. „Sunt toţi înăuntru! Du-te!”
Mason nu avea nevoie să i se spună de două ori. Litera prea plină a alunecat spre stâncă şi apoi a trecut peste ea, legănându-se sălbatic în timp ce ocupanţii ei ţipau de groază. Elicopterul câştigase poate cincizeci de metri altitudine când din junglă apăru o dâră.
„Rachetă!” a strigat Rapp din reflex, în timp ce Mason lua măsuri de evitare. Proiectilul a ratat cu vreo cincizeci de metri, iar aeronava a continuat să urce, în timp ce un alt elicopter – acesta în care se afla Bruno McGraw – a intrat în vizor. Îi dotaseră aparatul cu un minigun, iar el a început să tragă de pe uşa deschisă, curăţând cu furtunul zona de unde provenea racheta. Precizia nu era mare, dar era greu de dat vina pe trăgător. Elicopterul nu fusese proiectat pentru recul şi era împins în toate părţile.
Urcuşul neregulat al lui Mason făcuse ca litiera să se învârtă necontrolat, dar acum era suficient de sus pentru ca Rapp să fie nevoit să strângă din ochi ca să distingă detaliile. A apărut o altă dâră, care a ratat cu cinci sute de metri înainte de a se prăbuşi înapoi în junglă şi de a eşua să detoneze. Dacă SAM-urile de pe piaţa neagră pe care le folosea armata lui Auma avuseseră vreodată sisteme de ghidare, acestea ruginiseră de mult.
McGraw îşi redirecţionă focul asupra punctului de lansare al celei de-a doua rachete chiar în momentul în care o serie de gloanţe cusură peretele de stâncă aflat la trei metri deasupra capului lui Rapp.
„E prea cald pentru mine să cobor”, spuse el prin microfonul de gât. „Va trebui să mă caţăr şi să trec. Te voi contacta când voi ajunge la un punct de extracţie viabil.”

15

SUNETUL focului automat îndepărtat a devenit din nou audibil, dar Rapp l-a ignorat. Bănuia că îi cunoştea originea şi că nu avea nicio legătură cu el. Avea propriile lui probleme.
Reuşise să treacă muntele şi reuşise să alunece, să urce şi, din când în când, să se rostogolească pe partea cealaltă. Acum era ghemuit într-un tufiş deosebit de dens, la câteva sute de metri de bază.
Un cuţit tactic fusese suficient pentru a-i rade barba şi era în curs de a-şi întuneca şi mai mult pielea cu pământ. Un pic incorect din punct de vedere politic în lumea actuală, dar îi dădea un scurt avantaj în cazul improbabil în care ar fi fost reperat. Combinat cu treningul zdrenţăros şi cu tricoul şi mai zdrenţăros Yosemite Sam dedesubt, oamenii lui Auma l-ar fi luat probabil drept unul dintre ai lor în haosul vizual creat de pădure.

Deşi nu putea vedea cerul prin coronament, liniştea relativă sugera că nu existau elicoptere. Cu excepţia cazului în care ceva nu se întâmplase foarte rău, Chism era în siguranţă, iar Coleman demola deja postul lor temporar de comandă. Extragerea lui Rapp urma să fie ultimul detaliu al unei misiuni care, în ciuda faptului că îl lăsase izolat în teritoriu inamic, decursese mult mai bine decât se aşteptase.
La început, Rapp a crezut că sunetul era un fel de creatură din junglă cu care nu era familiarizat. Totuşi, după o viaţă petrecută luptând în Orientul Mijlociu, cunoştinţele sale despre fauna din junglă nu erau, recunosc, deosebit de fiabile. Pe baza calculelor sale, ar fi trebuit să se apropie de ascunzătoarea 3, care era cel mai apropiat punct de extracţie viabil. Ceea ce nu avea nevoie acum era să dea peste o gorilă, o gherilă sau vreun mamifer cu dinţi ascuţiţi de care nu auzise niciodată. Dacă lucrurile ar putea continua să meargă în direcţia lui pentru încă puţin timp, ar putea fi înapoi în Cape Town pentru o cină târzie.
Zgomotul a căpătat un sunet metalic, obligându-l să renunţe la ideea unui animal. Se părea că oamenii lui Auma reuşiseră să găsească ascunzătoarea spre care se îndrepta şi încercau să acceseze cutia grea de oţel. Din câte se auzea, rezistaseră impulsului de a încerca să tragă în încuietoarea şi, în schimb, o loveau cu o piatră.
Nu doar surprinzător, ci şi destul de impresionant. Nu se putea ca cineva să fi dat pur şi simplu peste ceva îngropat în mijlocul junglei. Cel mai probabil, Auma reuşise să dezgroape suficiente informaţii despre Chism pentru a descifra locaţia ascunzătorii. Uganda avea dreptate să se teamă de acel ciudat.
Din fericire pentru Rapp, competenţa lui Auma nu i-a permis să descifreze combinaţia lacătului, obligându-şi oamenii să-şi anunţe poziţia pe o distanţă de 800 de metri în toate direcţiile. Aparent, faptul că era reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ nu era suficient pentru a obţine pinul ATM-ului lui Chism.
Rapp încetinise până la un târâre la propriu, având grijă să rămână conştient de împrejurimi şi să nu se concentreze prea mult asupra sunetului din faţă. Era posibil ca ei să fi chemat prieteni cu unelte mai bune şi nu se știa din ce direcție ar putea veni. În cele din urmă, totuşi, a ajuns la ceea ce bănuia că erau şase metri fără incidente. Suficient de aproape pentru a auzi conversaţia neinteligibilă dintre ceea ce a stabilit că erau doi bărbaţi – probabil despre al cui era rândul să-şi smulgă braţul ciocănind pe încuietoare. Pe măsură ce schimbul devenea mai aprins, i-a trimis un mesaj lui Coleman că era pe poziţie. Totuşi, punctul de extracţie care corespundea cu depozitul 3 se afla la numai cincisprezece metri de lada de valori, ceea ce sugera că ar fi fost necesar să se ocupe de bărbaţi înainte de sosirea oamenilor lui.
Coleman a răspuns aproape imediat.
ÎNŢELES. ASCUNZĂTOAREA 3. ŞASE MINUTE. PROBLEME?
DOUĂ TANGOS. RĂMÂI LA ÎNĂLŢIME. NU RĂSPUNDEŢI LA FOC.
Cinci minute, patruzeci şi opt de secunde mai târziu, sunetul surd al lamelor elicopterului a devenit audibil. Coleman se afla în Airbusul H130 pe care îl închiriaseră de la o companie de turism. Nu tocmai capabil de luptă, dar cel mai silenţios lucru pe care îl puteau găsi.
În mod previzibil, împuşcăturile au început cam douăzeci de secunde mai târziu – rafale indisciplinate care se amestecau cu sunetul tot mai puternic al rotoarelor. Nivelul de zgomot a crescut până în punctul în care Rapp a putut renunţa la furtişag şi s-a deplasat cât de repede îi permitea frunzişul. În locul AK-ului, a optat pentru Glock 19, care îl servise atât de bine de-a lungul anilor. Avea un amortizor de zgomot în rucsac, dar se hotărâse să nu se joace cu el. Dacă totul decurgea conform planului, cei doi bărbaţi ar fi fost morţi înainte de a auzi împuşcăturile care i-au ucis.
Sclipirile armelor lor deveneau vizibile în lumina muribundă a după-amiezii, permiţându-i să facă din mers ajustări ale traiectoriei sale. Când, în sfârşit, i-a văzut pe cei doi bărbaţi, amândoi erau concentraţi cu totul în sus, trăgând cu sălbăticie spre elicopterul care plutea mult în afara razei lor de acţiune.
Jungla era atât de densă, încât Rapp a fost nevoit să îşi reţină focul până când s-a aflat aproape la distanţă de aproape. Primul glonţ l-a lovit pe bărbatul din stânga între omoplaţi, aruncându-l într-un copac unde corpul i s-a încurcat şi a rămas atârnat ca o păpuşă aruncată. Al doilea tango nici măcar nu l-a observat. A continuat să tragă spre cer până când partea laterală a capului i s-a dezintegrat.
Rapp s-a lăsat purtat de elan până la un luminiş suficient de mare pentru a ateriza elicopterul. Acesta a început să coboare, iar el a plonjat prin uşa deschisă în timp ce patinele erau încă la câţiva metri de sol. O clipă mai târziu, a simţit gravitaţia crescută în timp ce Fred Mason începea să urce.
„Eşti bine?” a strigat Scott Coleman, iar Rapp i-a ridicat degetul înainte de a-şi pune o cască.

„Ai reuşit să auzi împuşcăturile?”. a întrebat Coleman prin staţie.
„Da. Cam intermitent şi greu de localizat, totuşi.”
„Nu mai sunt. S-a transformat într-un schimb de focuri în toată regula.”
„Crezi că e vorba de echipa americană?”
„Nu ştiu cine altcineva ar putea fi. Nu e chiar o zonă foarte circulată acolo jos.”
Rapp a dat din cap, luându-şi o clipă să se gândească la ce voia să facă. „Fred, poţi să ne duci deasupra poziţiei lor?”.
„Nicio problemă, Mitch. Dă-mi două minute.”
Soarele tocmai dispăruse peste munţi când au ajuns, punând pădurea în umbră şi evidenţiind flash-urile de botniţă de sub coronament. Coleman avea dreptate. Nu mai era vorba doar de hărţuire.
„Avem sunet extern?”
Îşi echipaseră unele dintre avioane cu megafoane pentru a-i da instrucţiuni lui Chism. Dacă acesta era unul dintre ele, s-ar putea să îl poată folosi pentru a afla ce se întâmpla acolo jos.
„Da”, a răspuns Mason. „Vrei să-ţi fac legătura?”.
Din nou, Rapp făcu o pauză de gândire. Acum era un contractor privat. Problemele autoprovocate ale armatei americane chiar nu erau treaba lui. O ladă frigorifică plină cu bere şi un transport până la aeroportul Entebbe erau la doar câteva minute distanţă.
„La naiba. Da. Fă-o.”
„Bine, eşti în direct.”
„Echipa americană. Sunt Scott Coleman de la SEAL Demolări şi Salvări...”
Părea mai practic să folosim acest nume. Cel al lui Rapp nu ar fi fost recunoscut decât de operatorii de top. Coleman, pe de altă parte, era o legendă în toate forţele armate.
„Dacă mă auziţi, următorul este numărul meu de telefon. Sunaţi-l.” A început să repete numărul prin megafon şi, la a patra oară, a început să sune telefonul său prin satelit.
L-a băgat sub o parte a căştilor şi a strigat în el.
„Dă-i drumul.”
Răspunsul a fost o înşiruire de ceea ce a presupus că erau ameninţări extrem de grafice, dar engleza era prea puternic accentuată pentru a fi sigur. Aparent, Auma le furniza telefoane discipolilor săi şi chiar plătea factura.
Coleman l-a întins pe al său. „Încearcă din nou.”
„Bine”, a spus Rapp prin megafon. „Număr nou. Prima cifră este...” A meditat un moment.
„Amendamentul care vă dă dreptul de a purta arme. A doua este ultima cifră din adresa de la Casa Albă.”
Apoi a citit pur şi simplu restul.
După câteva repetări, telefonul a început să sune. De data aceasta, accentul de la celălalt capăt al firului era american.
„Cu cine vorbesc?” a spus Rapp.
„Locotenentul Jeremiah Grant, armata americană”.
„Dă-mi un raport de situaţie.”
„Angajăm inamici la sud, est şi vest. Ne deplasăm spre nord. Au mai rămas şase dintre noi. Unul rănit.” O rafală de focuri de armă l-a înecat pentru o clipă. „Ne urmăresc de zile întregi, dar când l-ai scos pe Chism, au decis că nu mai au niciun motiv să se limiteze la a ne privi.”
„Vă conduc spre o ambuscadă”, a spus Rapp.
„Sunt sută la sută de acord cu dumneavoastră, domnule, dar nu pot face mare lucru în privinţa asta.”
Coleman a întins o hartă şi a îndreptat o lanternă spre ea.
„Rămâi în aşteptare, locotenente”, a spus Rapp.
„Nu putem trage la ochi asupra lor”, a spus fostul SEAL. „Dar am putea aduce câteva elicoptere cu minigunuri. Folosind termicele, ar trebui să putem găsi ambuscada şi să o eliminăm. Apoi creăm o traiectorie de pământ ars până la luminişul de la vest de ascunzătoarea şase.”
Rapp a dat din cap. „Locotenente. Continuă să te îndrepţi spre nord. Ne vom ocupa de oricine vă aşteaptă. Vă trimit coordonatele pentru un punct de extracţie. Ar trebui să puteţi ajunge la el în...”
Coleman a ridicat două degete şi apoi cinci.

„Douăzeci şi cinci de minute. Recepţionat?”
„Continuăm pe direcţia actuală, aşteptând coordonatele pentru extracţie. Douăzeci şi cinci de minute ETA.”
„Ne vedem acolo”, a spus Rapp. „Şi mult noroc.”

16

„Mai treci încă o dată, Fred.”
„O voi face, dar nu-mi plac rachetele alea, Mitch.”
Trei se ridicaseră până acum, una îndreptată spre ei şi celelalte spre elicopterele suplimentare pe care le aveau în aer. Ţinta şi traiectoriile erau atât de neregulate, totuşi, încât Rapp începuse să se întrebe dacă mai erau chiar rachete. Dacă ar fi trebuit să parieze, ar fi spus că erau un fel de artificii glorificate pe care Auma le folosea pentru a-i ţine pe ugandezi în dezechilibru.
Rapp s-a aplecat pe uşa deschisă a elicopterului şi a ochit printr-o lunetă termică montată pe un Sage International EBR M14. Stropi cenuşii de căldură umană erau vizibili prin coronament, dar apăreau şi dispăreau ca nişte fantome. Şansele de a reuşi să tragă o lovitură mortală din poziţia sa actuală erau cam zero – prea multă mişcare din partea aeronavei, prea mult frunziş şi prea multe mişcări neregulate din partea potenţialelor ţinte.
Spera să aducă la bătaie armament mai greu, dar echipa americană nu reuşise să-şi depăşească urmăritorii suficient de mult pentru a discerne cine era cine. Oamenii lui Auma – oricât de indisciplinaţi ar fi fost – aveau avantajul terenului propriu şi o superioritate numerică. De asemenea, nu păreau îngrijoraţi de focul prietenesc, ceea ce le permitea să vină de o parte şi de alta a americanilor şi să-i pună în focuri încrucişate. După toate probabilităţile, erau drogaţi cu ajali, un narcotic produs pe plan local care se comporta ca o linie de trei metri de cocaină cu PCP. Conform informaţiilor lui Rapp, acesta făcea ca lucruri precum moartea, frica şi oboseala să fie irelevante. Consumatorii se luptau ca nişte pisici civet rănite până când fie prindeau un glonţ, fie le ceda inima.
„Mitch”, spuse Joe Maslick în căştile lui Rapp. Se afla într-un elicopter chiar la nord, căutând ambuscada. „I-am găsit şi nu e frumos. Greu de numărat cu exactitate, dar bănuiesc că sunt douăzeci şi cinci de tipi. Toţi s-au săpat direct în faţa noilor noştri prieteni. Cer permisiunea să trag?”
„Trageţi când doriţi.”
În depărtare, două elicoptere care fuseseră invizibile cu o clipă înainte erau luminate de sclipirile de la gura ţevii tunurilor montate pe portiere.
„Locotenente”, a spus Rapp prin telefonul prin satelit, acum conectat prin căştile sale. „Am localizat şi neutralizăm opoziţia din faţa dumneavoastră. Aveţi permisiunea de a accelera ritmul. Împiedicaţi-i pe ticăloşii ăia să ajungă lângă voi doar pentru câteva minute.”
„Recepţionat. Vom merge cât de repede putem.”
„Am înţeles. Vom coborî în faţa voastră. Doi oameni. Ar trebui să luăm contact în aproximativ cinci minute. Recepţionat?”
„Doi prieteni în faţă. Contact în cinci minute.”
Rapp a comutat din nou cu Joe Maslick. „Mas, vei reuşi să cureţi ambuscada aia la timp?”
„I-am depistat şi sunt în mişcare. Îi împingem spre est şi vest – departe de coridorul vostru. Ar trebui să fie bine.”
„Am înţeles.” Rapp s-a uitat la Coleman în lumina roşie slabă. „Suntem gata?”
Fostul SEAL a terminat de aranjat frânghiile lor şi i-a arătat degetul mare în sus.
„În regulă, Fred. Du-ne la aproximativ două sute de metri spre nord şi apoi pune-ne în planor.”
Elicopterul a alunecat lateral timp de câteva secunde, în timp ce Rapp s-a prins de un mâner de pe fuselaj pentru a se stabiliza.
„Asta înseamnă aproximativ două sute de metri, Mitch. Dă-i drumul!”
El şi Coleman s-au aruncat din aeronavă, alunecând rapid pe frânghii şi prăbuşindu-se prin coronamentul junglei. Nu exista nicio modalitate graţioasă de a ajunge la sol şi s-au trezit pe jumătate căţărându-se, pe jumătate coborând în rapel pe ultimii cincizeci şi ceva de metri.

„Am scăpat, Fred!”
„Mult noroc”, a auzit el în cască. „Eu am plecat de aici.”
Se aşezaseră intenţionat într-o zonă în care jungla era mai puţin densă, dar conceptul de mai puţin dens era relativ în această parte a lumii. Atât el, cât şi Coleman s-au ghemuit şi au privit prin lunetele lor termice, căutând orice semn de viaţă în jurul lor. Pentru moment, singurul indiciu era pocnetul unor focuri de armă intermitente.
„I-am curăţat pe cei rămaşi”, a spus Maslick prin intermediul căştii lui Rapp. „Aşteptăm treizeci de secunde afară şi aşteptăm semnalul tău.”
„Am înţeles”, a spus Rapp, continuând să scaneze jungla pustie prin lunetă.
Au mai trecut încă două minute până când a văzut o licărire de mişcare. „Am găsit unul.”
„Îl văd”, a confirmat Coleman.
S-a dovedit a fi nu un singur om, ci o pereche. Unul avea braţul aruncat peste umerii celuilalt, împiedicându-se şi încercând să contribuie cât de puţin la avântul lor.
„Locotenent Grant. Îl am în vizor pe omul tău de legătură şi pe cel pe care îl asistă”, a spus Rapp.
„Ăsta sunt eu”, a venit răspunsul.
„Înclinaţi-vă cu câteva grade spre dreapta. Contact în mai puţin de un minut.”
În ciuda faptului că fusese avertizat, Grant a părut puţin surprins când Rapp şi Coleman s-au topit din junglă. Fostul SEAL l-a luat în braţe pe bărbatul rănit şi a pornit spre nord.
„Mai sunteţi şase?” a spus Rapp.
„Da”, a răspuns soldatul, chinuindu-se să-şi recapete respiraţia. „Dar mai este un rănit lângă spate”.
„Bine. Continuaţi, dar încetiniţi puţin ritmul”.
„O să ne îngrămădim.”
„Acum e rândul meu, locotenente.”
Era greu să-i citeşti expresia în puţina lumină care reuşea să se filtreze pe podeaua junglei, dar după câteva secunde a răspuns. „Da, domnule. Cred că da.”
Rapp şi-a găsit o poziţie lângă un copac deosebit de gros, rămânând invizibil în timp ce îi număra pe americanii care treceau. Aşa cum prezisese Grant, intervalele dintre ei se reduceau. În mod normal, nu era o idee bună, dar Rapp ştia ceva ce ei nu ştiau. Atât el, cât şi Coleman aveau lumini infraroşii puternice ataşate la rucsacuri şi îndreptate spre cer. Razele erau invizibile cu ochiul liber, dar Joe Maslick şi Bruno McGraw din elicoptere nu-şi foloseau ochii goi.
Ultimul om trecu, iar Rapp căzu în tăcere în spatele lui. Acum, locaţia echipei americane va fi clar delimitată de grinzile din faţa şi din spatele coloanei.
„Mas, Bruno. Sunt pe poziţie în spate.”
Treizeci de secunde mai târziu s-a dezlănţuit iadul. Rapp putea vedea cele două arcuri intermitente ale gloanţelor trasoare coborând în pădurea din jurul său. În câteva secunde, nu va mai fi nimic mai mare decât un gândac de bucătărie în viaţă pe o rază de douăzeci şi cinci de metri în orice direcţie în jurul coloanei. Principala lui grijă acum era ca unul dintre minigunuri să taie un copac deasupra lui.

17

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
Zbârnâitul telefonului de pe noptiera lui Anthony Cook l-a trezit cu o tresărire. S-a întins şi a răspuns, încercând să se scuture de ameţeală. „Dă-i drumul.”
„Îmi pare rău că vă deranjez la această oră, domnule preşedinte, dar directorul adjunct Nash este la telefon şi spune că este urgent.”
Asta a fost suficient pentru a-l trezi complet. Michael Nash nu era un om predispus la isterie sau la a suna în toiul nopţii pentru chestiuni banale.
„Fă-mi legătura cu el.”
A fost o scurtă pauză şi apoi a apărut vocea lui Nash. „Îmi pare rău să...”

„Nu-i nimic. Treci la subiect, Mike.”
„Da, domnule. Primim rapoarte despre ceea ce pare a fi o operaţiune masivă de salvare în munţii de la vest de centrul de cercetare al lui David Chism.”
„Ce înseamnă asta?”
„Nu ştim exact. Undeva în jur de zece elicoptere au fost implicate şi au fost destule împuşcături. Dar nu ştim la ce”.
„Dar Chism?”
„Nu se ştie.”
„Au fost Rapp şi Coleman?”
O tăcere incomodă.
„Răspunde naibii la întrebare, Mike!”
„Din nou, nu pot spune cu siguranţă, domnule. Este o informaţie nouă şi lucrăm cu surse mai puţin fiabile. Dar nu ştiu cine altcineva ar putea fi.”
„Deci, nu au plecat.”
„Am transmis mesajul dumneavoastră, domnule. Dar, aşa cum am spus, avem o capacitate limitată de a le spune lui Mitch Rapp şi Scott Coleman ce pot şi ce nu pot face. Mai ales în afara ţării.”
Cook s-a aşezat în pat. „Trebuie să ştiu ce se întâmplă acolo, Mike. Acum.”
„Da, domnule. Sunt pe cale să ies pe uşă, iar Irene este în curs de a încerca să-l contacteze pe Mitch. Vom fi la birou în puţin peste o oră şi ar trebui să ştim mai multe până atunci.”
Menţionarea numelui lui Kennedy l-a făcut pe Cook să strângă dinţii. Ea ar fi făcut ziduri, ar fi minţit, ar fi înşelat şi ar fi furat pentru a-l proteja pe Mitch Rapp. Nimic din ceea ce spunea pe acest subiect – sau pe oricare altul – nu putea fi de încredere.
„Aştept să am veşti de la tine peste nouăzeci de minute. Şi vreau răspunsuri. M-ai înţeles?” Cook a aprins o lumină şi şi-a văzut soţia stând în picioare în uşa dormitorului său. Cu ani în urmă, ar fi fost surprinzător, dar acum ar fi fost şi mai surprinzător dacă ea nu ar fi fost acolo. Mintea ei nu mai părea capabilă să se închidă complet. Tot ce putea face cel mai bine era să intre într-un fel de transă semiconstientă timp de cinci ore pe noapte.
„Da, domnule. Înţeleg perfect.”
A deconectat apelul în timp ce soţia lui îşi trăgea halatul de mătase mai aproape de gât.
„Ce s-a întâmplat, Tony?”
„Mitch Rapp tocmai a condus un fel de operaţiune de salvare în Uganda.”
„A avut succes?”
„Nimeni nu ştie. Nimeni nu ştie nimic.”
Ea a dispărut înapoi în camera alăturată unde dormea, în timp ce el s-a strecurat din pat. A încercat să-şi înăbuşe furia şi frustrarea care îl copleşeau atât de des, concentrându-se pe simpla sarcină de a-şi trage o pereche de pantaloni de trening. Făcuse paşi înainte în a-şi ascunde emoţiile, dar, ca orice în viaţă, era un echilibru delicat. Pasiunea se traducea în carismă, iar carisma era cea care îi permisese să umple vidul de putere creat de moartea lui Christine Barnett. Era ceea ce făcea liderii. Şi conducători.
Alegătorilor nu le păsa de politicile publice sau de economie şi nici măcar de propria lor bunăstare. Ceea ce doreau era să se conecteze cu liderii lor la nivel instinctiv. Să se simtă parte din ceva. Să creadă că au putere. Iar el putea face ca acest lucru să se întâmple pentru că, într-o oarecare măsură, simţea aceleaşi lucruri. Înţelegea ceea ce îşi doreau. Ce le plăcea. Ce urau. Diferenţa era că el avea puterea şi inteligenţa de a acţiona în consecinţă, în timp ce ei se tăvăleau.
Cook şi-a strecurat un tricou pe cap şi a intrat în dormitorul soţiei sale. Ea era cu spatele la el, bătând liniştită la un laptop.
„Ce faci?”
„Mă uit la investiţiile pe care le-am făcut când saudiţii ne-au asigurat că au resursele necesare pentru a scăpa de David Chism.”
„Şi?”
„În mai puţin de două săptămâni de la dispariţia lui, am câştigat puţin peste douăzeci şi trei de milioane de dolari.”

Cook se bucurase de o relaţie apropiată cu saudiţii încă de pe vremea când era guvernator al Californiei, iar această legătură devenise şi mai puternică de când preluase controlul asupra Casei Albe. Noul prinţ îl abordase prin canale secundare pentru a-i lansa ideea de a-l folosi pe Gideon Auma pentru a-l neutraliza pe David Chism.
În timp ce Ward şi Chism reprezentau, fără îndoială, o ameninţare existenţială la adresa ordinii mondiale generale, ei reprezentau o ameninţare foarte specifică pentru saudiţi. Cercetările lui Ward în domeniul energiilor regenerabile accelerau prăbuşirea industriei energetice din Orientul Mijlociu, la fel cum cercetările lui Chism subminau pariurile importante ale regalităţii pe industria farmaceutică. Pariuri pe care se bazau pentru a-şi plăti eventuala – şi aproape sigur inevitabilă – evadare din ţara lor.
A promite să nu intervină în complotul lor de asasinare fusese riscant, dar şi potenţial foarte profitabil. Saudiţii dispuneau de resurse financiare nelimitate, de pătrundere în grupurile teroriste din întreaga lume şi de o structură de putere care le permitea să acţioneze decisiv. Cel mai important, însă, a fost lipsa lor de pretenţii în ceea ce priveşte normele morale şi dreptul internaţional. Erau creaturi simple care căutau puterea şi bogăţia. Punct şi de la capăt.
„Cât de greu va fi să ne închidem poziţiile?”
„Greu”, a răspuns ea. „Am făcut aceste investiţii foarte atent şi pe o perioadă destul de lungă de timp. Dacă ar fi să le anulez brusc pe toate, ar fi vizibil. Întrebarea este dacă contează? Susţinătorilor dumneavoastră din publicul larg nu pare să le pese de ceea ce facem, atâta timp cât le spuneţi ceea ce vor să audă. Senatorii şi congresmenii noştri cu siguranţă nu vor obiecta atâta timp cât îi ajutaţi să rămână la putere. Totuşi, dacă celălalt partid ar afla, ar putea cauza probleme legale pe care nu suntem suficient de puternici pentru a le face să dispară. Nu încă.”
„Totuşi, ar putea avea tracţiune? Avem majorităţi în ambele camere, iar tranzacţiile financiare complicate nu dau bine la televizor. Sunt prea greu de înţeles.”
„Poate. Sau poate că nu. Este greu de spus ce va interesa presa.”
„Dar dacă nu închidem aceste poziţii, pierdem cele 23 de milioane pe care le-am câştigat?”.
„Plus încă ceva. Aş zice că am lua o lovitură de treizeci şi cinci de milioane de dolari înainte de a ne putea scoate complet din joc.”
„Treizeci şi cinci de milioane”, a repetat el, încrezător că va fi aproape exact atât. Analiza glacială a probabilităţilor, a alternativelor şi a capcanelor era în mare parte de domeniul ei. „Iar datoria saudiţilor faţă de noi nu va fi la fel de mare.”
„De ce nu? Le-am promis că nu vom face niciun efort real pentru a-l salva pe Chism – nu că vom bloca în mod activ un efort privat de salvare dacă o dau în bară. Nu este vina noastră.”
„Nu contează. Am fost implicaţi şi nu există nimic la care fiinţele umane să se priceapă mai bine decât să împartă vina pentru eşecurile lor. Iar implicarea lui Mitch Rapp face ca situaţia să fie cu atât mai rea. Putem să spunem ce vrem despre el că lucrează independent, dar nimeni nu va crede. Are o istorie prea lungă cu guvernul SUA”.
A suspinat în tăcere. „Este o lume nouă şi curajoasă.”
Acesta era un lucru cu care erau amândoi de acord. De fapt, era credinţa comună care îi adusese împreună. Ajunseseră la putere într-un mediu de corporaţii internaţionale masive şi miliardari. De oameni puternici din Asia, Europa de Est şi Africa. De tehnologii în continuă evoluţie şi de o mass-media care devenea tot mai omniprezentă şi mai maleabilă cu fiecare zi care trecea.
O cercetare chiar şi superficială a istoriei sugera că egalitatea şi libertatea fără egal de care se bucurase omul obişnuit în ultimii şaptezeci şi cinci de ani era o aberaţie. Nimic mai mult decât o bulă creată de o furtună perfectă a boom-ului economic postbelic, a revoluţiei industriale şi a ascensiunii sindicatelor muncitoreşti.
Acum, însă, această bulă se spargea. Se forma o clasă conducătoare internaţională. Frontierele deveneau din ce în ce mai lipsite de sens pentru acest grup privilegiat, la fel ca şi cetăţenia şi statul de drept. În viitor, alianţele nu vor mai fi încheiate atât de mult între ţări, cât între indivizi şi entităţi private. Acest privilegiu va fi acordat celor suficient de isteţi, puternici şi curajoşi pentru a conduce. Un privilegiu care ar deveni rapid un drept inatacabil. Naţionalitatea, patriotismul şi religia ar reveni la ceea ce au fost în secolele trecute – o modalitate convenabilă de a controla masele.

„Deci, ne asumăm pierderile?” a spus Cook. „Atât financiare, cât şi cu saudiţii? Sau încercăm să salvăm asta?”.
„Nu ştiu, Tony. Ne aflăm într-o poziţie unică, iar unic înseamnă că nu există prea multe date care să ne ajute. Atacul asupra reţelei electrice i-a speriat de moarte pe oameni şi i-a făcut mai dispuşi să cedeze puterea unui lider puternic. Pe de altă parte, am petrecut ultimele şase luni săpând din asta. Am privit înapoi, nu înainte, aşa cum ne aşteptam.”
„Au mai rămas trei ani şi jumătate până la următoarele alegeri”, a spus el. „Am vorbit despre controlarea acestui birou pentru şaisprezece ani şi chiar mai mult. Acum încep să-mi fac griji dacă pot conta măcar pe un al doilea mandat. La un moment dat va trebui să nu mai căutăm scuze şi să începem să facem genul de mişcări care ne vor duce acolo unde ne dorim să ajungem.”
Catherine şi-a ridicat privirea spre albul alb al tavanului, adunându-şi gândurile. „Gideon Auma nu este un om căruia să-i placă să i se refuze ceea ce îşi doreşte. Şi este puţin probabil ca Chism – sau Ward, de altfel – să părăsească Uganda. Cercetările lor sunt prea importante.”
„Ce înseamnă asta?”
„Înseamnă că sunt încă la îndemâna lui Auma. Ştim că este motivat şi ştim că saudiţii au acces la el. Poate că are nevoie doar de puţină îndrumare.”

18

DEASUPRA SUD-VESTULUI UGANDEI
RAPP s-a aplecat un pic mai mult prin uşa deschisă a elicopterului, încordându-se de hamul de siguranţă. Mai jos, detaliile unui complex elaborat construit în vârful unui munte au fost puse în evidenţă. Terenul din jur era acelaşi verde cu care se obişnuise în ultimele zile, dar ceva mai puţin dens decât cel în care îi găsise pe Chism şi pe soldaţii americani. La vest, lacul Edward strălucea sub un cer fără nori.
Când au trecut pe deasupra, a văzut că complexul era înconjurat de un gard primitiv construit din copaci locali. Părea că fusese proiectat mai mult pentru a ţine animalele la distanţă decât oamenii, dar asta se schimba. Două buldozere erau ocupate să construiască un bermăraş care să întărească bariera şi să ofere o platformă pentru trăgători.
Clădirile erau în mare parte ascunse, ascunse în boscheţi de copaci şi legate între ele prin alei din dale de piatră. Erau vizibile diverse panouri solare, precum şi o serie de turnuri de apă care alimentau, fără îndoială, conducte subterane. Partea estică a mesa avea mai puţini copaci şi era dedicată unei serii de parcele agricole îngrijite. Excepţie făcea o casă aerisită, înconjurată pe două laturi de o piscină. Fără îndoială, reşedinţa omului însuşi – Nicholas Ward.
Spre vest, Rapp a zărit câteva clădiri care nu păreau să se încadreze în tema arhitecturală sobră – structuri prefabricate care păreau a fi fost asamblate recent şi care erau alimentate de cabluri şi furtunuri vizibile. Barăci pentru oamenii pe care SEAL Demolări şi Salvări îi contractase.
Elicopterul ateriză pe o platformă nu departe de noile structuri şi Scott Coleman ieşi în fugă în întâmpinarea lui.
„Cum decurg lucrurile?” a strigat Rapp peste sunetul rotoarelor care se opreau.
„Bine”, a răspuns Coleman în timp ce se deplasau pe o potecă ce părea proaspăt curăţată. „Suntem plasaţi în mijlocul a aproximativ o sută de mii de acri pe care Ward i-a cumpărat cu ceva timp în urmă. Fără drumuri de intrare sau de ieşire şi complet autosuficientă. De asemenea, cu mult în afara zonei de operare a Auma.”
„Are un fel de a decide singur care este zona lui de operare”, a spus Rapp.
„De acord. Dar dacă încă reprezintă o ameninţare, suntem în condiţii rezonabil de bune pentru a-l ataca. Slavă Domnului că Ward a vrut vedere la lac şi şi-a pus complexul pe terenul înalt. De asemenea, l-am convins să ne lase să împingem nişte pământ în spatele gardului său, atâta timp cât am promis că voi planta floră locală pe el. Vom monta nişte arme în vârf şi vom instala senzori şi camere de luat vederi în pădure. Sârma de ras este pe drum, dar a întârziat pentru că Ward a insistat ca aceasta să fie vopsită pentru a se potrivi cu pădurea. De asemenea, trebuie să găsesc o modalitate de a împiedica animalele sălbatice locale să se agaţe de el. Încă mai lucrez la asta.”

„Deci, eşti încrezător?”
„Da”, a spus Coleman, trăgând cuvântul un pic mai mult decât i-ar fi plăcut lui Rapp. „Adică, este un compromis. Ward nu vrea să se simtă ca şi cum ar trăi într-o tabără înarmată şi crede că exagerăm puţin cu banii lui, dar l-am convins că mai bine să fim siguri decât să ne pară rău. Mai ales în ceea ce-l priveşte pe Gideon Auma. În plus, nu e ca şi cum n-ar avea bani de ars.”
Rapp a dat din cap, întorcându-se într-un cerc lent pentru a cuprinde cât mai mult din complex.
„Ce mai fac Chism şi oamenii lui?”
„Nu prea rău. Ward avea deja o infirmerie bine echipată aici sus şi un medic în echipă. Ricci e în stare proastă, dar se spune că se va descurca. Chism şi Liu sunt puţin subnutriţi, dar în rest abia au o zgârietură. Ce s-a întâmplat în Kampala?”
Rapp fusese în capitala Ugandei pentru a-l interoga pe Jeremiah Grant şi pentru a se asigura că oamenii săi răniţi primesc tratament. Tăcerea guvernului american fusese suficient de asurzitoare pentru ca Nicholas Ward să plătească pentru îngrijirea lor şi să plănuiască să îi aducă înapoi în State cu unul dintre avioanele sale. Rapp se gândise să-l implice pe Danny Lombard de la Africa Command, dar apoi a decis că ar fi mai bine să-şi ţină vechiul prieten cât mai departe de acest dezastru.
„Băieţii lui Grant vor fi bine. Se vor recupera complet. Cum rămâne cu cadavrele pe care au fost nevoiţi să le lase în urmă?”.
„Veştile nu sunt bune. Ne-am dus să căutăm unde a spus că au fost ucişi şi nu am găsit nimic. Nu vreau să pun prea mare preţ pe asta, dar se spune că Auma îşi mănâncă duşmanii. Crede că asta îi dă puterea lor.”
„La naiba”, a spus Rapp.
„Da”, a fost de acord Coleman. „Ce a avut de spus Grant?”
„În esenţă, că am avut dreptate. El a fost trimis să se plimbe fără întăriri şi cam fără informaţii. Ordinele veneau prin comandantul său şi proveneau de undeva de sus. El nu ştie de unde. Singurul său contact a fost o voce la celălalt capăt al unui telefon. I se pusese la dispoziţie un ghid, dar acesta a dispărut când lucrurile au început să se încingă. Grant crede că au fost supravegheaţi din prima zi în care au intrat în junglă.”
„Probabil că Auma a crezut că ştiu ceva şi spera că îi vor conduce pe oamenii lui la Chism.”
„Asta a fost şi părerea lui Grant.”
„Ciudat”, a spus Coleman. „Mai mult ca un teatru decât o operaţiune. Dar teatru în beneficiul cui?”
Rapp doar a ridicat din umeri, iar vechiul său prieten a arătat spre o cărare de piatră care ducea în cealaltă parte a complexului.
„Casa lui Ward este pe acolo. A spus că vrea să te vadă când ajungi aici. „
Au început să apară bungalouri moderne construite din lemn, oţel şi sticlă, ascunse în copaci de o parte şi de alta a drumului. După ce construise el însuşi un fel de complex în Virginia, Rapp trebuia să aprecieze designul. Curat, modern şi conceput de la zero pentru utilizare în afara reţelei. Cu climatul moderat, le era mai uşor decât lui – nu era nevoie de răcire, iar micile sobe cu lemne ar fi fost suficiente pentru cele câteva ori pe an când era nevoie de căldură. Pe de altă parte, tot ceea ce nu era de provenienţă locală ar fi trebuit să fie adus cu un elicopter cargo. Nu era ieftin. Dar apoi, la un moment dat, totul a devenit bani de joacă. Propriul său frate ajunsese la acel nivel cu ceva timp în urmă. Iar averea lui netă era mai mică de o miime din cea a lui Ward. Rapp lăsă să se gândească la asta pentru o clipă. Fratele său mega-milionar era literalmente un sărăntoc în comparaţie cu omul care deţinea acest complex. Bietul Steven. Puştiul abia se descurca.
Casa lui Ward nu semăna cu nimic din ce văzuse Rapp vreodată. Cele două etaje ale sale erau în consolă pe toate laturile, iar pereţii exteriori constau din lamele de lemn. La această oră a zilei, toate erau deschise, permiţând o privelişte directă, dincolo de o bucătărie centrală mare, spre panorama de dincolo. Utilajele camuflate în colţuri sugerau că întregul loc putea fi închis prin simpla apăsare a unui buton. Bărbatul însuşi stătea cu picioarele încrucişate pe o terasă de lângă piscină, absorbit de cartea pe care o citea. Apropierea lui Rapp a trecut neobservată până când s-a aflat la vreo trei metri distanţă.
„Aici erai!” a spus Ward, aruncând cartea la o parte şi ridicându-se în picioare. „Ţi-am văzut elicopterul venind. Pot să-ţi aduc o bere?”

Pentru că unele dintre lamele fuseseră ridicate în loc să fie doar deschise, nu exista o intrare evidentă. În această configuraţie, structura semăna mai degrabă cu o terasă acoperită uriaşă decât cu o casă. Rapp a ales un loc la întâmplare şi s-a urcat în ceea ce părea a fi sufrageria.
„Sigur."
L-a privit pe cel mai bogat om din istorie cum scotea câteva sticle dintr-un frigider din oţel inoxidabil care era aceeaşi marcă de înaltă eficienţă pe care Rapp o avea în casa sa din Virginia. Putea funcţiona cu un singur panou solar şi îi servise bine în timpul penei de curent.
„Nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru tot ceea ce ai făcut, Mitch."
„Frumos loc", a spus Rapp ca răspuns. Nu era nevoie de recunoştinţă. El se afla acolo din cauza lui Kennedy şi Coleman.
„Îţi place? Trebuie să recunosc că mi s-a părut puţin ciudat când arhitectul meu mi-a arătat planurile. Dar motto-ul meu este să-i angajez pe cei mai buni, apoi să nu le stau în cale. De obicei, se rezolvă." A zâmbit. „Deşi mi-a spus că acoperişul nu este proiectat pentru a susţine ICBM-uri."
Ward i-a întins una dintre beri şi apoi a luat loc pe o canapea, indicându-i-o pe cea de vizavi. L-a studiat cu atenţie pe Rapp, legănându-şi absentă o şlapină pe vârfuri în timp ce fostul agent CIA stătea.
„Deci, care este verdictul? Cum ţi-a plăcut să lucrezi pentru mine?"
„Sectorul privat nu este atât de relaxant pe cât speram."
„Presupun că nu. Dar nu a fost plictisitor, nu-i aşa? Şi a fost important. Din experienţa mea, asta motivează oamenii ca tine. În măsura în care există oameni ca tine."
Rapp a tras o gură din bere. O bere de casă, judecând după lipsa etichetei. Destul de bună.
„Deci, ce părere ai despre problemele mele, Mitch?".
„Ce probleme?"
„Gideon Auma. Dacă îmi trimit oamenii înapoi în acea zonă, ce-l va opri să-i atace din nou?".
„Nimic. Nu-i trimite înapoi."
„Nu prea am de ales. Facem teste de vaccin acolo şi oamenii au o rezistenţă genetică unică la un potenţial efect secundar grav. Probabil de la o molimă la care au supravieţuit la un moment dat în preistorie."
„Mutaţi-i. Cumpără-le tuturor case în Beverly Hills."
„Am încercat. Dar le place aici. E casa lor ancestrală."
„Atunci nu ştiu ce să-ţi spun."
„Am putea reconstrui clădirea cu mai multe elemente de securitate."
„Aţi putea. Dar Auma este o combinaţie proastă de inteligenţă şi nebunie. Iar oamenii lui sunt fericiţi să moară pentru el. Problema când încerci să te aperi trăind în spatele unor ziduri este că trebuie să fii perfect. Dacă faci o sută de lucruri bine şi un singur lucru greşit, pierzi. Şi întotdeauna greşeşti un singur lucru."
„Atunci ce ne recomanzi?"
Rapp mai luă un pahar din berea lui. „Singurul lucru pe care îl ai în favoarea ta cu organizaţia lui Auma este că totul se rezumă la un singur om. Cu el dispărut, majoritatea adepţilor săi ar pleca probabil acasă. Dacă am înţeles bine, mulţi dintre ei au fost răpiţi când erau copii. Fără ca el să le spună ce să facă şi să gândească, ar fi pierduţi."
„Am încercat tot ce am putut pentru a convinge guvernul ugandez să acţioneze împotriva lui, dar ei consideră că este prea riscant. Iar guvernul american este şi mai rău. Singura persoană căreia îi pasă mai puţin de Uganda decât i-a păsat preşedintelui Alexander este preşedintele Cook."
Rapp a arătat cu degetul prin lamelele care alcătuiau casa şi spre orizont. „Ţi-ai construit propriul tău mic principat aici. Şi asta înseamnă că niciun guvern nu va avea prea multe motive să intervină împotriva ta. Dar nici nu vor avea prea multe motive să vă ajute. A fi stăpânul a tot ceea ce studiezi este doar jumătate din treabă. Cealaltă jumătate este să o aperi."
„Nu m-am considerat niciodată un prinţ sau stăpânul a tot ceea ce am cercetat."
„Serios? De ce nu?"
Ward nu părea să aibă un răspuns. Şi asta îl deranja în mod clar.
„Crezi că e posibil să-l găsim, Mitch? Nimeni altcineva nu a reuşit. Dar dacă l-am găsi, l-am putea preda guvernului ugandez."

„Orice este posibil, Nick. Dar nu cred că predarea lui către ugandezi ar fi în interesul nimănui. Atâta timp cât este în viaţă, va avea adepţi care îl vor înapoi. Ceea ce nu ai nevoie este ca o echipă de sinucigaşi să apară în Kampala pentru a încerca să-l scoată din închisoare."
„Şi atunci ce?"
„Să-i tragem un glonţ în ceafă şi să-l dăm de mâncare unor hiene."
Ward se uită gânditor la sticla din mâna lui. „Faptul că am o mulţime de bani nu-mi dă dreptul să condamn oamenii la moarte."
„Vorbeşti de parcă guvernele ar avea legitimitate. Cei mai mulţi lideri nu sunt aleşi – trişează, moştenesc sau ucid pentru a ajunge în vârf. Cu ce le dă asta mai mult drept decât tine să prezideze un sistem juridic? Tu eşti mult mai deştept. Şi mult mai puţin nebun."
„Este o filozofie foarte periculoasă."
„Dacă aşa spui tu."
Ward şi-a terminat berea şi a pus sticla goală pe măsuţa de cafea dintre ei. „Crezi că sunt un binefăcător care umblă cu stele în ochi."
Rapp a clătinat din cap. „Făcătorii de bine cu stele în ochi nu câştigă un trilion de dolari. Dar acum vrei să schimbi lumea în mod fundamental. Şi pentru asta va fi nevoie de mai mult decât un pic de curaj şi un portofel gras."
„Şi dacă spun da?"
„La ce?"
„Să-ţi dau ceea ce ai nevoie pentru a..." Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Pentru a rezolva problema lui Gideon Auma."
„Cred că te grăbeşti un pic, Nick. Nu caut o slujbă. Scott este omul tău. El şi băieţii lui sunt cei mai buni trăgători de pe planetă."
„Dar nu am nevoie doar de un trăgător, Mitch. Aşa cum ai spus, vreau să schimb lumea în moduri fundamentale. În contextul împotrivirii pe care o voi primi în restul vieţii mele, presupun că Gideon Auma este doar o piedică în drum. Oricât de mult aş vrea să evit să mă îndepărtez de lumea ta, nu sunt sigur că va fi posibil. Am nevoie de un ghid."
„Poate crezi că ştii ce-mi ceri, dar eu nu sunt sigur că ştii."
„Arată-mi."
Un zâmbet s-a răspândit încet pe faţa lui Rapp. „Asta sună ca o reţetă pentru cea mai proastă pensionare din istorie."
„Nu sunt atât de sigur. Tu defineşti treaba şi eu te plătesc cât vrei. Astfel de oferte nu apar în fiecare zi."
„Uite, Nick. Îmi placi. Şi respect ceea ce încerci să faci. Dar eu nu sunt omul tău. Mulţumesc pentru bere, totuşi."
Rapp s-a ridicat în picioare şi a pornit spre uşa inexistentă, dar a făcut doar câţiva metri înainte ca Ward să vorbească din nou.
„Vrei măcar să vorbeşti cu Irene despre mine?".
Rapp a sărit la pământ, dar nu s-a uitat înapoi. „Data viitoare când o voi vedea. Sigur."

19

FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD
RAPP a încetinit SUV-ul pentru a lăsa un cuplu tânăr să traverseze strada în faţa lui.
Nu se grăbea, şi-a reamintit el însuşi în timp ce se instalau într-o zonă de relaxare în faţa unei cafenele scăldate în lumina soarelui de după-amiază. În afară de acest comision rapid, nu mai avea nimic altceva de făcut în acea zi. Absolut nimic. De câte ori reuşise să spună asta în viaţa lui?
Rapp a bâiguit în timp ce accelera pe strada pitorească, simţind cum se instalează în el un sentiment familiar de epuizare. Nu de la operaţiunea din Uganda, însă. De la cursa de antrenament de 90 de mile pe care o făcuse în acea dimineaţă cu un grup de alergători amatori de aproximativ jumătate din vârsta lui.

Puterea sa de ieşire a fost mult sub cea din zilele sale de triatlon, suferise ca un animal şi era încă prea greu. Cu toate acestea, nu reuşiseră să se descotorosească de el până la ultima căţărare. Peste câteva luni, rolurile se vor inversa. Îi va face să-şi dorească să nu se fi născut niciodată. Şi o va face fără pistol, torţă sau set de cleşti.
Telefonul său a sunat în sistemul audio al SUV-ului, obligându-l să încerce să-şi dea seama cum să răspundă. Era vehiculul Claudiei, iar el nu avea prea multă experienţă cu gama nesfârşită de facilităţi moderne. În cele din urmă, a reuşit să se conecteze la al cincilea apel.
„Alo? Mai eşti acolo?"
„Sunt aici", a spus Claudia în franceză. „Nu ai putut găsi din nou butonul, nu-i aşa?".
„E complicat."
„Am putea oricând să luăm ceva mai mic şi mai sexy."
„Nu am mai avut această conversaţie?"
„Aici nu suntem la CIA, Mitch. Eu nu salut de fiecare dată când vorbesc. Conversaţiile pot fi reluate."
„Nu e nimic în neregulă cu un salut din când în când. Poate că ar trebui să încerci."
„Voi lua în considerare."
„Ce s-a întâmplat? Am ajuns la timp. ETA sub un minut."
Se îndrepta să o ia pe Anna, o treabă de care Claudia se ocupa de obicei personal. Ea nu avea prea multă încredere în capacitatea lui de a îndeplini sarcinile mai banale ale vieţii şi probabil că îl verifica din nou. Totuşi, spre cinstea ei, făcea întotdeauna un efort să găsească o scuză penibilă. Că aveau nevoie de lapte. Că se temea că lăsase rezervorul de benzină aproape gol. Că nu era sigură dacă el ar prefera o friptură la cină sau mâncare mexicană.
„Tocmai am primit un telefon de la mama lui Ahmale."
A fost surprins şi ciudat de mândru să-şi dea seama că ştia cine era Ahmale. Noul BFF al Annei.
„Şi?"
„Copilul ei cel mic s-a îmbolnăvit de ceva şi se pare că vomită la fiecare câteva minute. Ar fi posibil să o luaţi şi să o lăsaţi acasă?".
Rapp era pe punctul de a-i da un simplu da, dar a fost invadat brusc de un fel de spirit domestic malefic.
„Ce-ar fi să o ţinem o zi sau două? Annei i-ar plăcea şi i-ar lua presiunea de pe mama ei."
Claudia a tăcut suficient de mult timp pentru ca Rapp să creadă că ar fi putut să o deconecteze fără să vrea. În cele din urmă, a vorbit. „Vorbeşti serios? Mă gândeam la asta, dar nu am vrut să sugerez asta. Două fete înseamnă de patru ori mai multă muncă decât una."
„Tocmai m-am târât prin junglă fiind vânat de un cult al morţii african. Cât de rău poate fi?"
„Mult mai rău decât atât. Dar dacă tot eşti într-o dispoziţie generoasă, o voi suna pe mama lui Ahmale şi îi voi face oferta. Sunt sigur că va accepta oferta."
„Sună bine. Trebuie să plec, mă retrag în faţă."
Anna şi Ahmale se aflau printre ceilalţi copii care se înghesuiau pe trotuar. L-au zărit, şi-au luat la revedere rapid şi, o clipă mai târziu, se urcau pe bancheta din spate.
„Bună, Mitch. Mama a spus că poţi să-l duci pe Ahmale acasă. Mama ei nu a putut veni pentru că fratele ei e bolnav."
„Bună, domnule Rapp!"
„Bună, Ahmale. Hei, din moment ce fratele tău nu se simte bine, nu vrei să stai cu noi câteva zile?"
Au încremenit în oglinda retrovizoare, amândoi părând un pic uimiţi de ofertă, dar apoi au explodat în ţipete entuziaste.
Până să se îndepărteze, deja se stinsese în irelevanţă totală. Erau ocupate să-şi facă planuri pentru timpul petrecut împreună şi să comploteze cu voce tare cum l-ar putea prelungi.
Dumnezeu să-l ajute.
„Şi după aceea ai vrea să..."
„Stai puţin", a spus Rapp, tăind-o pe Claudia şi deschizând fereastra de la bucătărie. „Anna! Nu mai hrăni câinii cu îngheţată!"

Ea i-a aruncat o privire vinovată şi şi-a pus cornetul la spate în timp ce Ahmale chicotea necontrolat. Câinii s-au învârtit în cerc, încercând o altă linie de atac. Să sperăm că una nereuşită. Un lucru de care nu avea nevoie în viaţa lui era ca doi Rhodesian ridgebacks să se zbenguie prin casă cu diaree.
„Îmi pare rău", a spus el, închizând din nou fereastra. „Ce spuneai?"
„Mă întrebam dacă ai putea să te duci mai târziu să iei câteva lucruri ale lui Ahmale. Mama ei le lasă pe verandă, aşa că nu trebuie să intri în casă."
„Sigur. Nicio problemă."
Ochii ei s-au îngustat cu suspiciune.
„Ce?"
„Cine eşti tu şi ce ai făcut cu Mitch Rapp?".
„Amuzant", a spus el, continuând să stivuiască farfuriile în maşina de spălat vase.
„La ce te gândeşti? La Gideon Auma?"
„Nu."
„Preşedintele Cook?"
„Nu."
„Serios?", a spus ea, neconvinsă. „Te concentrezi doar pe vase, nu?".
„Şi la elaborarea strategiei pentru operaţiunea „Ia-i lucrurile lui Ahmale". După aceea, mă voi dedica în totalitate să beau câteva beri pe terasă."
„Sună ca o după-amiază plăcută. Pot să mă alătur şi eu?"
„Dacă îţi joci bine cărţile."
A aprins lumina cuptorului şi a tras cu ochiul la croissantele dinăuntru. „Ştii, Nicholas Ward ne-a angajat să proiectăm elemente de securitate în instalaţia de cercetare pe care o reconstruieşte."
„Serios?"
„Scott spune că va sugera un şanţ plin de hipopotami."
„Hipopopotamii sunt buni", a spus Rapp absent. „Răi."
„Chiar nu eşti interesat?"
„Tu şi Scott vă veţi înţelege bine fără mine."
„Ce zici de un croissant proaspăt ieşit din cuptor? Cu siguranţă, te interesează asta."
El a dat din cap. „E ori un croissant acum, ori berile mai târziu. Calorii."
„Mi-e greu să cred această schimbare bruscă la tine."
„Te plângi?"
„Nu. Mă întreb doar cât timp va dura."

20

SEDIUL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA
S-a auzit o bătaie liniştită în uşă şi Irene Kennedy a ridicat privirea pentru a-l vedea pe unul dintre asistenţii ei intrând cu capul.
„Marcus Dumond ar dori să vă vadă, dr. Kennedy. Spune că este urgent."
Ea a simţit că sprâncenele i se ridică involuntar. Dumond era un tânăr hacker de care Mitch Rapp dăduse peste el cu câţiva ani în urmă. Era în drum spre închisoare când îi oferiseră o altă opţiune: să încerce să lucreze pentru Agenţie. Combinaţia de recunoştinţă şi geniu se dovedise a fi una bună, iar Dumond devenise o parte esenţială a echipei sale. Acestea fiind spuse, era uşor de intimidat şi era un pic retras. De fapt, îi era greu să-şi amintească un caz în care el să fi solicitat o întâlnire faţă în faţă.
„Cum arăt în următoarele cincisprezece minute?"
„Putem jongla."
„Atunci spune-i să urce."
„De fapt, stă în faţa biroului meu."
„Serios?" a spus Kennedy, şi mai surprins. „Atunci, prin toate mijloacele, trimite-l înăuntru".

Dumond a intrat o clipă mai târziu, arătând cam hâtru pentru cei treizeci şi patru de ani ai săi. În afară de asta, nu părea cu mult diferit faţă de ziua în care se întâlniseră pentru prima dată – aceeaşi schelet subţire, acelaşi afro uşor strâmbat şi o expresie vag uimită. Părea perpetuu incapabil să creadă că avea o slujbă la nivel înalt în cadrul CIA şi nu într-o spălătorie din închisoare.
„Ce pot face pentru tine, Marcus?"
„A avut loc o incursiune în sistemul nostru", a spus el, un pic cam fără suflare.
„Din exterior?"
A clătinat din cap. „Din interior."
„Cât de departe au reuşit să pătrundă?"
„Asta e ceea ce e ciudat. Păreau să urmărească un lucru foarte precis. Informaţii despre Nicholas Ward."
„Ward?", a spus ea, reflectând pentru o clipă la cât de des apăruse bărbatul în viaţa ei în ultimele câteva săptămâni. „Nu cred că am putea avea prea multe informaţii sensibile despre el."
„Nu avem. Puţinul care este clasificat este clasificat la un nivel scăzut. Adevărul este că ai putea afla majoritatea din Wikipedia şi din articole din reviste vechi."
„Dacă nu erau informaţii deosebit de critice, de ce pari atât de îngrijorat?"
„Nu este vorba de ceea ce urmărea persoana respectivă, ci de modul în care a reuşit. Oricine ar fi fost, are multă autorizaţie şi multă minte."
„Dar nu atât de mult încât să nu-i descoperiţi."
El nu a răspuns, părând şi mai îngrijorat.
„Marcus?"
„Singurul motiv pentru care i-am descoperit este că efectuam un diagnostic neanunţat când a sosit interogarea", a spus el fără menajamente. „Îmi pare rău, dr. Kennedy. Dar a fost doar un noroc prostesc. Dacă nu aş fi rulat-o exact în acel moment, ar fi avut acces aproape total la toate bazele noastre de date, iar eu nu aş fi ştiut nimic despre asta. Îmi pare foarte rău..."
Ea a ridicat o mână, reducându-l la tăcere. Într-un fel, Dumond era unul dintre cei mai de încredere oameni cu care lucra. Era genial, obsesiv şi condus de motivaţii uşor de descifrat. În ciuda trecutului său de a goli conturile bancare ale corporaţiilor care nu-i aparţineau, voia cu adevărat să-i facă pe plac şi să facă ceea ce trebuia.
„Dacă nu l-ai fi prins tu, sunt convins că nici altcineva nu l-ar fi prins. Acum, spune-mi asta. Această persoană a obţinut informaţiile pe care le urmărea?".
A clătinat din cap. „Toate fişierele erau deconectate din cauza diagnosticului."
„Şi presupun că încă mai sunt?"
„Foarte deconectate. De fapt, am deconectat nişte hardware. Ar trebui să ai o cheie şi acces fizic la server pentru a ajunge la ele."
„Acum că ştim ce se întâmplă, putem urmări această persoană dacă încearcă din nou?"
„Mă îndoiesc", a spus el inconfortabil. „Modul în care este conceput sistemul..."
Din nou, ea l-a redus la tăcere cu un gest din mână. Ceea ce nu avea nevoie era o explicaţie de ore întregi despre circuite şi algoritmi de criptare.
„Deci, nu."
„Aşa este, doamnă. Pot să aranjez lucrurile astfel încât să ştim dacă mai sunt şi alte atacuri, dar modul în care sunt făcute face imposibilă urmărirea până la persoana din spatele tastaturii."
„Vreţi să spuneţi că sistemul nostru este pur şi simplu larg deschis pentru această persoană în viitorul apropiat? Asta nu este acceptabil."
„Nu, doamnă. Pot să reprogramez sistemul pentru a-i exclude, dar nu va fi o tranziţie uşoară. Toată lumea de la agenţie va fi blocată şi va trebui să se conecteze din nou."
„Pot să presupun că făptaşul nostru va şti că suntem pe urmele lui sau ei dacă facem asta?"
„Cu siguranţă."
S-a aplecat pe spate şi a meditat asupra problemei pentru o clipă. „Dacă aducem sistemul înapoi online în curând, am dreptate să spun că va părea că aţi terminat cu diagnosticul? Că cârtiţa noastră nu ar avea niciun motiv să fie suspicioasă şi s-ar simţi liberă să încerce din nou?"

„Da. Dacă ne întoarcem pur şi simplu online fără o actualizare majoră a securităţii, atunci, sincer, nu-i putem ţine departe."
„Pot să fac modificări la dosarul lui Ward înainte de a ne întoarce online?"
„Absolut", a spus el, urmărindu-i în mod clar procesul de gândire. Dacă urmărirea electronică a acestei persoane era imposibilă, mai exista o opţiune. Ea putea introduce erori subtile în informaţiile CIA despre Ward. Apoi, dacă se acţiona asupra acestor erori, ele ar putea duce la persoana care le pătrunsese atât de abil în apărarea lor.
„Poţi să-mi trimiţi fişierele în cauză?"
Scoase din buzunar un stick de memorie, anticipând cererea. „Nu pot să le trimit pentru că sunt protejate aerian. Aşa că le-am pus aici." După ce a aşezat dispozitivul de stocare pe biroul ei, a început imediat să se retragă spre uşă. „Îmi pare foarte, foarte rău pentru asta, dr. Kennedy. Nu vă faceţi griji, totuşi. Voi găsi o modalitate de a rezolva problema. Când sunteţi gata, spuneţi-mi, bine?"
A invocat cel mai cald zâmbet al ei. Dumond nu se descurca bine sub presiune şi ea avea nevoie ca el să funcţioneze la sută la sută. „Am încredere deplină în tine, Marcus. Dacă altcineva ar fi fost la cârmă, mă îndoiesc că am fi ştiut vreodată despre asta. Aşa că, îţi mulţumesc."
Expresia lui s-a topit în ceva între un zâmbet şi o tresărire, în timp ce a continuat să se îndrepte cu spatele spre uşă. „Când ai terminat de făcut modificările, salvează-le pe acel stick şi anunţă-mă. Voi veni să-l iau şi voi încărca fişierele pe server. Totuşi, mai bine mai devreme decât mai târziu. Cu cât sistemul rămâne mai mult timp oprit..."
„Îl vei avea până diseară."
S-a întors să îşi termine evadarea, dar a fost nevoit să se oprească atunci când ea a vorbit din nou.
„Mai ştie cineva despre asta, Marcus?".
„Nimeni."
„Hai să rămână aşa."
„Da, doamnă. „
După ce a terminat de răsfoit dosarul CIA despre Nicholas Ward, Irene Kennedy şi-a dat jos ochelarii de citit şi s-a lăsat pe spate în scaun. Aflase câteva detalii pe care nu le ştiuse până atunci, dar nimic care să-i schimbe părerea despre acest om.
Nu exista superlativ care să nu trivializeze ceea ce reuşise să realizeze într-o singură viaţă. Bogăţia era ceea ce vedea toată lumea, dar reprezenta doar o mică parte din ceea ce era el cu adevărat. Motivaţiile sale în acest moment păreau să fie în întregime altruiste. În mod clar, nu putea fi cumpărat. Nu avea o ideologie politică sau religioasă definibilă. Singurul său scop părea să fie acela de a folosi resursele pe care le acumulase pentru a scoate omenirea din mocirlă.
Din nefericire, aceleaşi resurse erau cele care făceau din el o ţintă din ce în ce mai importantă. Pentru interese comerciale concurente. Pentru politicieni. Chiar şi pentru oamenii pe care dorea să-i ajute.
În mod ironic, s-ar putea ca această ultimă categorie să fie cea care se va dovedi cea mai periculoasă pe termen lung. Omul obişnuit nu avea nicio speranţă de a înţelege profunzimea cuiva ca Nicholas Ward. Motivaţiile sale. Cum o minte ca a lui percepea lumea. uşurinţa cu care manipula tehnologiile pe care le crease. Iar ceea ce oamenii nu înţelegeau, nu aveau încredere – o tendinţă care fusese amplificată de o mie de ori de internet. Devenise greu să ţii pasul cu toate teoriile conspiraţiei care se învârteau în jurul lui. Că se folosea de cercetările sale medicale pentru a urmări pacienţii. Că era Q al organizaţiei imaginare QAnon. Chiar şi că era, de fapt, un fel de hibrid şopârlă-om. Ultima, în special, ar fi fost uşor de luat în râs dacă nu ar fi fost numărul surprinzător de oameni care au subscris la ea. Credinţa în vrăjitoare fusese şi ea ridicolă, dar asta nu fusese o mare consolare pentru oamenii nevinovaţi care priveau cum se ridicau flăcările în jurul lor.
Acestea fiind spuse, ar fi fost o mare greşeală să-l descriem pe Ward fie ca nevinovat, fie ca victimă. La fel ca în introducerea din vechiul program de televiziune Star Trek, el încerca să meargă acolo unde nimeni nu mai fusese înainte. Acest tip de acţiune prezenta riscuri. Pentru el. Şi, sincer, pentru toţi ceilalţi. Dacă ar fi trebuit să facă o listă a celor mai puternice entităţi din lume – cele care ar fi modelat următorii o sută de ani de existenţă umană – cum ar fi fost ordonată? Statele Unite şi China ar fi în top, îşi imagina ea. Dar, după aceea, era posibil ca ea să scrie numele Nicholas Ward?

Era incredibil că-şi punea chiar şi întrebarea asta. Primele două intrări cuprindeau cea mai mare parte a două miliarde de oameni. Ultima era un singur om. Un singur om care încă nu înţelegea pe deplin puterea pe care o avea. Într-o zi o va face, totuşi, şi nu era sigură care vor fi consecinţele.
Ceea ce era sigură era că trebuia să fie protejat. Implicarea sa în telecomunicaţii, explorarea spaţială, energie şi inteligenţă artificială era esenţială pentru securitatea naţională şi economia Americii. Restul – pericolul existenţial şi speranţa pe care o reprezenta – era ceva pentru o altă zi.

21

SUD-VESTUL UGANDEI
ÎNCĂ o zi perfectă în Uganda. O altă plimbare cu elicopterul. O altă pădure densă care trece pe sub cizmele lui Rapp. Din păcate, fusese o zi perfectă şi în Africa de Sud, unde reuşise să petreacă mai puţin de două săptămâni înainte ca curierul lui Irene Kennedy să apară la poarta lui.
Mesajul livrat de mână era suficient de neobişnuit pentru a-i atrage întreaga atenţie. Tehnologia modernă oferea nenumărate opţiuni pentru comunicaţiile criptate şi faptul că ea alesese să nu folosească una era notabil. În schimb, i se înmânase o unitate USB sigilată, proiectată să se potrivească doar într-un laptop care îi fusese furnizat cu ani în urmă. Avea să fie prima – şi ultima – dată când o folosea.
La citirea documentului pe care îl conţinea, motivul evitării protocoalelor normale de comunicare ale CIA era de înţeles. Ameninţarea, însă, nu era ceea ce se aşteptase într-un comunicat atât de dramatic. Nu la adresa lui, a lui Kennedy sau a Americii, ci a lui Nicholas Ward.
Şi astfel, iată-l aici, întorcându-se la o slujbă pe care tocmai o părăsise. Dar nu pentru a rezolva problema lui Ward, ci a lui Kennedy. Marcus Dumond nu reuşise să identifice persoana care săpa în serverul central al CIA. Asta însemna că va trebui să recurgă la o tehnologie de joasă speţă: să folosească dezinformarea pe care ea o introdusese în dosarul lui Ward pentru a-l păcăli pe făptaş să se dea de gol. O vânătoare de cârtiţe de modă veche.
Şi, dacă era complet cinstit, nu era cel mai prost moment să iasă din Cape. Cu o zi înainte, o luase pe Anna la o mică plimbare în afara zidului şi avusese loc un incident minor în care fusese implicat un copac. Şi un şanţ. Şi poate câteva plante spinoase.
În ciuda faptului că nu fusese atât de mult sânge, capul Claudiei aproape că îi zburase. Era în viaţă astăzi doar pentru că nu fusese niciun obiect ascuţit la îndemână când el şi Anna îşi împinseseră bicicletele înapoi prin poartă.
A zâmbit în vântul care intra prin uşa deschisă a elicopterului. Anna chiar o forase când se prăbuşise. Şi, deşi au fost câteva lacrimi, acestea nu au fost însoţite de plângeri. Zâmbetul lui s-a estompat. Dacă ar fi ajuns să aibă determinarea nemiloasă a tatălui ei şi creierul mamei ei, ar fi devenit o femeie periculoasă. Şi o adolescentă imposibil de controlat.
În timp ce survolau complexul lui Ward, Rapp a observat că bermele care întăreau gardul erau aproape gata. La fel şi diversele suporturi pentru tunuri cu lanţ şi o serie de alte măsuri de apărare. Toate destul de subtile, dar, în combinaţie cu locaţia strategică, de asemenea înşelător de formidabile. Coleman dovedise încă o dată că era cel mai bun în domeniu.
„Se pare că locul este într-o formă destul de bună”, i-a strigat Rapp fostului SEAL în timp ce sărea din avion şi alerga de sub rotoarele acestuia.
„Da. Am primit în sfârşit livrarea sârmei verzi de ras, dar nu o putem monta până nu instalăm cornuri cu ultrasunete pentru a împiedica animalele să intre în ea. Totuşi, toate astea vor fi gata astăzi.”
„Şi minele?”
„Chiar şi mai mult în întârziere. Ward le-a interzis cu desăvârşire, aşa că trebuie să le punem noaptea, când doarme. O adevărată pacoste. Între frunziş şi întuneric, cartografierea lor este un coşmar.”
„Dar aproape aţi ajuns?”
„Peste două nopţi”, a spus el, încruntându-se. „Ce cauţi aici, Mitch? Sunt copiii ăia care te plesnesc pe bicicletă? Poate ar trebui să-ţi iei una din alea cu trei roţi. Nu mai eşti chiar un pui de primăvară.”
„Mai tânăr decât tine, dobitocule.”

„Dar nici pe departe la fel de frumos conservat”, a spus Coleman în timp ce intrau în cortul care servea drept centru de comandă.
Rapp s-a îndreptat spre o hartă care detalia măsurile de securitate care fuseseră puse în aplicare şi cele care urmau să vină.
„Serios, Mitch. Ce cauţi aici? Nu am nevoie să-mi spui tu cum să-mi fac treaba.”
„Cineva trebuie să o facă”, a glumit Rapp, lăsându-se pe un scaun pliant şi întinzându-şi picioarele. „Deci, eşti mulţumit de ceea ce ai reuşit să realizezi aici?”.
„Da”, a răspuns Coleman după câteva secunde de tăcere. „Am vorbit despre asta. Întotdeauna se poate face mai mult, dar suntem într-o formă bună. Nu există drumuri de intrare sau de ieşire, aşa că orice forţă de atac ar avea o tură grea prin junglă doar pentru a ajunge aici. Asta îi împiedică, de asemenea, să aducă ceva mult mai greu decât câteva rachete trase de umăr. Avem senzori instalaţi care ne vor da un bun avans în faţa oricărui atac şi drone pe cer 24 de ore din 24 şi 7 zile. Ward ar fi dispărut de mult înainte ca cineva să se apropie măcar.”
„Deci, nu există slăbiciuni.”
„O forţă semnificativă care vine din aer ar fi o problemă. Avem câteva SAM-uri, dar nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Presupunerea mea este că nu voi avea de-a face cu cei de la 82 Airborne.”
Rapp a scanat harta de vizavi şi a arătat cu degetul spre panta estică ce cobora de la complex. „Ce ziceţi de asta? Pare subţire.”
Coleman clătină din cap. „Terenul lucrează pentru noi acolo. Este foarte abrupt şi se canalizează într-o râpă care se termină într-o stâncă de şase metri înălţime, poate la o sută de metri de zidul perimetral. Oricine ar fi fost suficient de deştept să ajungă până aici nu ar fi fost atât de prost încât să intre în capcana aia mortală. Am decis că nu era o bună utilizare a resurselor limitate să ne concentrăm asupra ei.”
„De fapt, exact acolo trebuie să vă concentraţi resursele.”
Coleman s-a uitat la el pentru o clipă. „V-aţi împiedicat de câini şi v-aţi lovit la cap? Nimeni nu atacă din acea direcţie.”
Rapp s-a ridicat în picioare şi a bătut un punct de pe hartă, cam la jumătatea ravenei. „Vreau, de asemenea, să pui un fir subteran aici. De la nord la sud. Să se întindă pe toată depresiunea.”
„Un fir? Ataşat la ce?”
„La nimic.”
Ochii fostului SEAL s-au îngustat. „Tu ştii ceva ce eu nu ştiu.”
Era interesant – şi un pic patetic – faptul că blondul din faţa lui era unul dintre singurele două persoane din lume în care Rapp avea încredere deplină. Şi, ca atare, i se alătura lui, lui Kennedy şi lui Dumond ca fiind ultima persoană care ştia ce se întâmpla.
„Ceea ce urmează să-ţi spun nu iese din acest cort.”
Încuviinţarea scurtă din cap a prietenului său a fost tot ce era necesar.
„A existat o breşă informatică la nivel înalt la Langley. Singurul lucru pe care îl ştim cu adevărat, în afară de faptul că s-a întâmplat, este că cel care este responsabil era interesat de Ward.”
Coleman a zâmbit. „Probabil că vreun director al CIA încerca să obţină informaţii privilegiate despre acţiuni. Nu ar fi prima dată.”
„Poate. Dar trebuie să ştim cu siguranţă. Şi până când nu vom şti, nu putem avea încredere în nicio tehnologie a Agenţiei.”
„Sau în vreunul dintre oamenii săi. Dar ce legătură are asta cu versantul estic al complexului?”
„Oricine a vrut să obţină dosarul lui Ward a eşuat din prima. Dar Irene i-a lăsat să intre a doua oară.”
Coleman s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi s-a luminat. „Existau informaţii despre acest loc. Şi ea le-a schimbat.”
„Da. Şi harta ei revizuită arată că estul este cea mai bună opţiune pentru un atac.”
„Ce-i cu firul pe care vrei să-l îngropi?”
„Irene a inclus o diagramă falsă a tuturor apărărilor electronice ale complexului, care arăta un punct slab. Nu este evidentă, dar un specialist ar putea să o găsească.”
„Acel fir.”
„Exact. Ea a făcut să pară că tăierea ei ar perturba întregul sistem.”

Coleman a scanat harta timp de câteva secunde. „Deci, crezi că este o ameninţare credibilă?”
Rapp s-a întors pe scaun şi s-a întins din nou. „Nu. Cred că ai probabil dreptate că este cineva de la etajul şapte care caută să-şi umfle portofoliul de pensionare. Dar am învăţat să iau în serios bănuielile lui Irene.”
„E greu să ignori faptul că îl foloseşti pe Ward ca momeală.”
Rapp nu a reacţionat.
„Nu o să-i placă asta, Mitch. Şi, sincer, nici mie nu-mi place. Este clientul meu şi acum am informaţii care sugerează că este în pericol.”
„Dar nu este, nu-i aşa? Ai spus că locul ăsta e sigur.”
„Nu-mi arunca cuvintele înapoi la mine. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu există garanţii.”
„Ce înseamnă asta pentru mine?”
Maxilarul lui Coleman s-a înăsprit. „Nimic. Ştii deja asta. Dar doar pentru că sunt de acord să fac ceva nu înseamnă că trebuie să-mi placă.”
„Sunt surprins să te văd aici, Mitch.”
Nicholas Ward părea să aibă o aversiune faţă de mobilierul său scump şi de data aceasta stătea pe treptele care duceau la piscină.
„M-am răzgândit”, a spus Rapp în timp ce se apropia. „Probabil una scurtă”.
„O răzgândire... Pot să presupun că Irene a avut ceva de-a face cu asta?”.
„Lucrurile par să fie în regulă”, a spus Rapp, schimbând subiectul. „Scott a rezolvat multe într-o săptămână şi jumătate.”
„Dacă te referi la faptul că mi-a transformat casa în Fort Ward, sunt de acord. Şi să nu crezi că nu ştiu despre mine.”
Rapp a zâmbit. „Acestea nu sunt surplusuri din al Doilea Război Mondial, Nick. Ele pot fi pornite şi oprite de la distanţă.”
„Oh, ştiu totul despre ele. De fapt, am cheltuit destul de mult timp şi bani încercând să fac ca întreaga clasă de tehnologie să fie ştearsă de pe faţa pământului. Şi acum iată-mă înconjurat de ele. Ironic. Şi ipocrit.”
„Vremuri disperate...”
„Sunt, totuşi, Mitch? Recunosc că l-am subestimat pe Gideon Auma, dar nu este posibil ca tu să-l supraestimezi? Există o mare diferenţă între un atac oportunist asupra unui spital şi încercarea de a ajunge aici sus.”
„Irene crede că ar putea fi cineva care vrea să facă o mişcare împotriva ta.”
„Cine?”
„Nu ştim. Sunt doar discuţii în acest moment. Dar are sens să fim precauţi. Îţi poţi permite.”
Părea sceptic, dar nu era dispus să respingă în totalitate ceea ce îi spunea Rapp. „Poate că este timpul ca eu şi oamenii mei să mergem în State pentru o vreme. Am impresia că prezenţa mea aici creează multă dramă.”
„Nu sunt sigur că aţi fi mai în siguranţă acolo.”
„Este o afirmaţie suficient de specifică pentru a sugera că ameninţarea la adresa mea este mai mult decât nişte simple discuţii. Vrei să detaliezi?”
„Nu.”
Zâmbetul lui Ward purta o notă de frustrare în timp ce se ridica şi se întorcea înăuntru. Când a reapărut, avea câteva beri în mână. I-a dat una lui Rapp.
„Nu pot să scap de sentimentul că ai un plan ascuns aici, Mitch.”
„Serios?”
„Chiar aşa. Dar despre ce este vorba? Gideon Auma? Poate că se apropie prea mult de grupările teroriste islamice şi vrei să te foloseşti de mine ca să ajungi la el? Sau poate că operaţiunea ta de salvare a lui David a mers atât de bine încât l-a făcut pe Anthony Cook să arate rău. Ai putea fi aici ca să mă înjunghii pe la spate ca penitenţă?”.
„Poate că pur şi simplu îmi placi.”
„Mă îndoiesc.”
„Ei bine, atunci continuă să te gândeşti la asta. Poate că vei găsi ceva.”

„Întotdeauna găsesc.”
Chiar dacă îl cunoştea pe bărbat de puţin timp, Rapp nu se îndoia.
„Ce-ai zice să schimbăm subiectul la ceva mai puţin deprimant”, a continuat Ward. „Matteo şi-a revenit şi ştiu că lui, lui, lui David şi lui Jing le-ar plăcea să-ţi mulţumească personal. Sunt în cabane chiar în josul drumului. Ce-ar fi să mergem pe jos până acolo?”
„Nu este necesar”, a spus Rapp înainte de a trage o gură din berea sa.
Ward a sesizat finalitatea din declaraţia lui. „Preferaţi anonimatul în locul recunoştinţei. Am înţeles. Dar ar vrea să ştie şi când se pot apuca din nou de treabă. Instalaţia a dispărut, dar subiecţii lor de testare – şi unii pacienţi care au nevoie de ei – sunt încă în satele din jur.”
„Nu vrem să ne grăbim cu asta.”
„Ei nu ar fi de acord. Acesta este un studiu în curs de desfăşurare şi ei pierd date esenţiale.”
„Haide, Nick. Ştii la fel de bine ca şi mine că în ziua în care vor pune piciorul într-unul din acele sate, Auma va auzi despre asta. Şi el este un ticălos insistent.”
„Ai putea asigura paza.”
„Nu este atât de uşor. Satele acelea sunt larg deschise, sunt înconjurate de o junglă densă, iar Auma nu are nicio problemă în a pierde atâţia oameni câţi are nevoie pentru a obţine ceea ce vrea. Nu este o combinaţie prea bună.”
„Şi dacă sunt dispuşi să îşi asume riscul?”
„Asta e nobil şi toate cele, dar nu e doar riscul lor, nu-i aşa? În timp ce ei sunt ridicaţi într-unul din elicopterele voastre de lux, băieţii mei vor fi împuşcaţi în fund.”
Ward a dat din cap gânditor, dar nu a răspuns.
„Ascultă, Nick. Nu sunt atât de cro-magnon pe cât crezi tu. Înţeleg cât de importantă este cercetarea asta. După ce vom fi mulţumiţi de securitatea de aici, ne vom uita la opţiunile noastre acolo jos. Poate nişte lovituri rapide, la întâmplare. Intrăm şi ieşim într-o oră cu sprijin aerian şi o forţă terestră rezonabilă. Asta i-ar da lui Chism suficient timp să ia câteva mostre şi să facă câteva vizite la domiciliu.”
Ward întinse berea lui şi o ciocni de cea a lui Rapp. „Mulţumesc, Mitch.”

22

MUHAMMAD Singh îşi petrecuse viaţa de adult ca antreprenor pentru serviciile secrete saudite, făcând o treabă de care nimeni din guvern nu era dispus să se atingă. După o educaţie islamică strictă şi o aventură de tinereţe cu Al-Qaeda, fusese angajat să fie omul de legătură al regatului cu reţeaua complexă de grupuri teroriste islamice din întreaga lume. Atunci când familia regală avea nevoie să se coordoneze în secret cu al-Qaeda, ISIS, talibanii şi o multitudine de alţii, el era omul lor.
La început, a fost o muncă pe care a fost mândru să o îndeplinească. Guvernul saudit îi făcea de râs pe americani, folosind trilioanele de dolari pe care aceştia le plăteau pentru petrol pentru a angaja jihadişti care să îi ucidă. Nu a încetat niciodată să-l uimească pe Singh cât de dispuşi erau americanii să privească în altă parte atunci când aprovizionarea cu petrol atârna în balanţă. Transferurile de bani către grupările teroriste, uciderea trupelor lor din întreaga lume, 11 septembrie 2001, sprijinul continuu al regalităţii pentru madrasele radicale. Nimic din toate acestea nu a contat. Americanii şi-ar fi vândut propriile fiice în sclavie pentru câteva picături preţioase din ceea ce se afla sub deşertul saudit.
Totuşi, în ultimii ani, peisajul a început să se schimbe. La început, a fost aproape imperceptibil. Schimbări uşoare în centrul de interes al întâlnirilor sale clandestine. Tampoane suplimentare între el şi puterea reală. Munca care fusese cândva pentru gloria lui Dumnezeu fusese coruptă pentru a hrăni lăcomia unei mâini de oameni. Tinerilor regali care ajunseseră recent la putere nu le păsa deloc de ceea ce fusese cândva ţara lor. Ei nu ştiau nimic despre greutăţi şi despre confortul binecuvântării lui Allah. În schimb, îşi luau confortul din palate, curve occidentale şi sticle de alcool interzis care costau mai mult decât câştigau mulţi dintre supuşii lor într-un an. Islamul era doar o comoditate pentru ei. La fel ca şi creştinismul în Occident, era ceva la care se juca atunci când era util. Dacă exista ceva care putea întrece setea de petrol a americanilor, era setea de bogăţie şi putere a regalităţii saudite.

Mirosul pădurii din jurul lui Singh a început să se schimbe pe măsură ce acesta continua să înainteze. Vegetaţia în putrefacţie şi florile înflorite erau încet-încet depăşite de ceva foarte diferit. Transpiraţie şi excremente. Sex şi carne putrezită.
Gideon Auma respinsese orice ofertă de locaţie civilizată pentru întâlnirea lor, insistând ca Singh să vină la el în junglă. Nu era în întregime neaşteptat, bineînţeles. Auma continua să supravieţuiască furiei întregii lumi bazându-se pe viclenie şi prudenţă.
Frunzele începură să se subţieze, iar tânărul său ghid îşi puse deoparte maceta. Mirosul s-a intensificat până în punctul în care Singh s-a simţit obligat să-şi acopere nasul şi gura cu mâna. Figuri umane aruncate au apărut de o parte şi de alta a potecii slab definite, împrăştiate la întâmplare şi în diferite stadii de descompunere. Mai târziu, au fost fixate de copaci cu sârmă ghimpată sau bătute în cuie pe cruci improvizate, ridicate în pământul moale.
Singh a simţit o repulsie pe care nu o suferise nici măcar în cea mai decadentă dintre taberele ISIS. Cel puţin ISIS a păstrat pretenţia de a rămâne credincios lui Allah. Gideon Auma a adoptat toate sistemele de credinţă care îi conveneau. Mai presus de toate, însă, era omul însuşi. Reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ.
S-a strecurat printre simbolurile creştine impunătoare, privit de orbitele goale ale cadavrelor atârnate de ele. După alte câteva sute de metri, au trecut de la tărâmul morţilor la cel al celor vii. Fetele hămesite, furate din satele din jur şi care existau acum ca sclave sexuale, se grăbeau să se adăpostească. Îşi închipuia că trupurile lor, murdare, pline de cicatrici şi rupte, aveau să ajungă în curând împreună cu celelalte în perimetrul taberei.
Mulţi din tânăra armată a lui Auma păreau a fi intoxicaţi, deşi era imposibil de ştiut cu ce. Îl priveau din copaci, aşa cum o făcuseră şi fetele. Aşa cum o făcuseră cadavrele. Cu curiozitate. Cu indiferenţă. Cu furie. Dar niciunul nu îndrăznea să se apropie sau măcar să se întâlnească cu el. Nici unul nu avea capacitatea de a acţiona singur sau de a gândi cu capul său. Pentru unii, acestea erau abilităţi care le fuseseră scoase din ei prin bătaie. Pentru alţii, erau abilităţi pe care nu le dobândiseră niciodată. Doar slujirea lui Gideon Auma conta. Dumnezeul lor.
Curăţenia în care au intrat în cele din urmă nu era chiar o curăţenie – ci doar un loc în care acoperământul solului fusese smuls şi bolta fusese împletită într-un mod care ar fi împiedicat o căutare din aer. Ghidul lui Singh îi făcu semn să aştepte şi apoi dispăru în copaci.
Stătea nemişcat lângă un altar de piatră uscat de sânge şi prevăzut cu lanţuri care sugerau că sacrificiile efectuate acolo nu se limitau la animale. După mai bine de o jumătate de oră, Marele Om a apărut dintr-o peşteră din nord. Purta o ţinută ceva mai completă şi în stare mai bună decât cea a adepţilor săi. Avea barba peticită şi părul puţin cam sălbatic acolo unde scăpa de o şapcă de camuflaj. Pielea din jurul ochilor săi vag sticloşi era întunecată şi surprinzător de nevătămată.
Aplauze slabe au izbucnit din partea adepţilor săi când s-a apropiat şi i-a oferit mâna lui Singh. Nu pentru a o strânge, însă. Într-un mod care amintea de papa care îşi oferea inelul pentru a fi sărutat. Încercând să găsească un echilibru între a-l insulta şi mai mult pe Dumnezeu şi a sfârşi pe una dintre crucile pe lângă care trecuse, Singh a luat mâna bărbatului şi şi-a plecat capul peste ea. Gestul părea să fie suficient de reverenţios, pentru că, o clipă mai târziu, liderul cultului a vorbit.
„Ce mesaj aduci de la stăpânii tăi?”.
Singh nu era decât un mesager şi făcea tot posibilul să dispară în acest rol. Un omuleţ irelevant, nedemn de atenţia lui Gideon Auma. Şi, mai important, nedemn de furia lui.
„Sunt preocupaţi de evadarea lui David Chism.”
Expresia lui Auma a rămas impasibilă, deşi era probabil că în spatele acelei faţade se ascundeau destul de multe altele. Îşi luase angajamente care depindeau de răscumpărarea lui Chism şi acum acele promisiuni de recompensă şi victorie fuseseră risipite în vânt. Nu prea se potrivea cu imaginea lui.
„Nu Dumnezeu a vrut asta”, a spus el în cele din urmă.
„Într-adevăr”, a răspuns Singh. „Poate că te vrea pentru lucruri mai mari.”
Asta părea să trezească un oarecare interes în om. „Ce anume?”
„Credem că există o oportunitate de a-l răpi pe Nicholas Ward însuşi. Răscumpărarea pentru Chism ar fi fost de milioane. Dar pentru Ward? Ar fi de miliarde.”

Auma a clătinat din cap. „Nimeni nu ştie unde se află complexul său şi chiar dacă am şti, ar fi greu de accesat şi puternic securizat.”
Singh a recuperat un plic de manilla din rucsacul său şi l-a deschis. „De asta aveţi nevoie?”
Auma a început să răsfoiască paginile laminate. Hărţi. Diagrame. Fotografii aeriene. Chiar şi scheme şi diagrame electrice ale sistemului lor de avertizare timpurie.
„Experţii noştri sugerează că apărarea de la est este deosebit de slabă şi au descoperit o modalitate de a învinge sistemele electronice ale lui Ward. O forţă relativ mică – poate doar cincizeci de oameni – ar putea să spargă apărarea şi să invadeze complexul cu pierderi minime.”
Auma a studiat ceea ce i se dăduse. „De unde ai luat asta?”
„De la cel mai înalt nivel.”
O emoţie foarte umană a început să sângereze prin faţada mesianică a africanului. „Şi eşti sigur că toate acestea sunt corecte?”
„Mai mult decât încrezător. Maeştrii mei o garantează.” Singh a tăcut pentru o clipă, dar apoi a decis să insiste. „Imaginează-ţi, închinarea ta. Imaginaţi-vă ce aţi putea face cu un miliard de dolari. Ce arme ai putea cumpăra. Ce adepţi ai putea atrage. Uganda ar fi a ta. Şi apoi Congo şi mai departe. Ai fi cel mai puternic om din Africa. Salvatorul ei.”
Ochii lui au devenit reflexivi, aproape ca o oglindă în lumina stinsă a după-amiezii. „Ce vrei în schimb?”
„Îl vrem pe David Chism mort.”
„Şi Ward?”
„La fel, dacă este posibil.”
„Oamenii lui nu sunt proşti, şi nici eu nu sunt”, a spus Auma. „Nu-mi vor da pur şi simplu un miliard de dolari fără garanţii.”
Într-adevăr, el nu era prost. Era un alt lucru pe care Singh îl observase în lunga lui carieră. Nu confundaţi niciodată nebunia cu o lipsă de inteligenţă. De mai multe ori, supravieţuirea lui depinsese de capacitatea lui de a face această distincţie.
„Atâta timp cât Chism moare, înţelegem că ar putea fi necesar ca Ward să supravieţuiască. Dar avem încredere că bărbatul pe care îl veţi întoarce nu va mai fi cel pe care lumea îl cunoaşte astăzi. Şi că nu va mai fi niciodată.”

23

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA
„CINCIZECI de tone?” a spus Irene Kennedy, întinzând mâna spre ceaşca de ceai de pe biroul ei. „Impresionant.”
Mike Nash a dat din cap. „Una dintre cele mai mari confiscări de droguri din istoria Italiei.”
ISIS era în declin de ceva vreme, descoperind că a deţine şi a guverna un teritoriu era destul de greu decât să jefuieşti şi să ucizi. Acum, cu o mare parte din conducerea lor moartă, se transformau doar într-un alt cartel de droguri însetat de sânge.
„Părerea noastră este că este vorba de afaceri ca de obicei şi nu de un fel de resurgenţă?”
„Acesta este consensul general. Încă mai păstrează puţin din aparenţa lor politică şi religioasă în Siria, dar se pare că sunt mai interesaţi să folosească ţara ca bază pentru operaţiunile lor de droguri decât un nou califat. Deci, practic, acel tren lent se scufundă acum în noroi.”
A aruncat o privire la o agendă tipărită pe biroul ei. „Următorul subiect este potenţiala fabrică de arme biologice din Coreea de Nord.”
„Da, tocmai am primit nişte fotografii noi din satelit. Cu siguranţă nu este operaţională şi oamenii noştri încep să se întrebe dacă va fi vreodată.”
„Zgomote de sabie?”
„Există o şansă bună. Nenorociţii ăştia ar face orice pentru atenţie.”

„Nu şi atenţia noastră, totuşi. Se pare că China îşi retrage sprijinul. Au locuri mai bune în care să-şi concentreze resursele”.
„De acord. Din ce în ce mai mult, China vrea să-i dea lui Kim doar atât cât să-i ţină capul deasupra apei.”
Era o analiză corectă în opinia lui Kennedy. Conducerea chineză dispreţuia instabilitatea, ceea ce îi împiedica să se retragă în totalitate. Dar, ca putere mondială în ascensiune, relaţia lor cu Pyongyang devenea o relicvă jenantă.
„Şi asta e tot”, a spus secundul ei, cu zâmbetul care l-a ajutat să devină o vedetă în interiorul centurii. „Lucrurile au rămas la un nivel lent mult mai mult timp decât am crezut că va fi.”
„Calmul de după furtună”, a fost de acord Kennedy. Prăbuşirea reţelei electrice americane, chiar dacă a durat relativ puţin timp, zguduise lumea până în măduva oaselor. Dorinţa şi resursele de a provoca probleme erau încă în număr mic. Totuşi, asta nu avea să dureze la nesfârşit. Nu a durat niciodată.
„Chiar şi trolii ruşi s-au retras. Tu ce crezi, Irene? I-am băgat în sfârşit frica de Dumnezeu în nemernicul de Boris Utkin?”.
„Mă îndoiesc.”
„Nu? Crezi că stă în spate şi plănuieşte ceva?”
„Cred că stă în spate şi se uită.”
„Se uită la ce?”
„Anthony şi Catherine Cook. L-am întâlnit pe Utkin de mai multe ori şi pot să-ţi spun că este cu adevărat confuz de ce ar vrea cineva să trăiască într-o democraţie. O vede ca pe un haos pentru omul de pe stradă şi sufocantă pentru conducătorii înnăscuţi ca el.”
Nash se lăsă pe spate în scaun şi îşi întinse flexiunea familiară din spate. Un suvenir de la explozia unei bombe în Afganistan. „Şi crezi că el ar putea vedea că bucătarii împărtăşesc această viziune asupra lumii?”
„Este o posibilitate. Dar tu ce părere ai? Tu ce crezi?”
„Sincer? Cred că democraţia este complicată. Am văzut asta de nenumărate ori când am încercat să o exportăm. Şi chiar şi mişcările organice, cum ar fi Primăvara Arabă, tind să cadă în dizgraţie. Totuşi, credeam că ne pricepem foarte bine la asta. Şi de ce nu? Nu o învăţăm doar de la naştere. Într-un fel, este coaptă în noi. Cu excepţii evidente, strămoşii noştri şi-au asumat o mulţime de riscuri pentru a avea ocazia de a respira liber.”
„Aţi spus „gândire”. Că ai crezut că suntem deosebit de buni la asta. La timpul trecut.”
„Democraţia a fost întotdeauna dezordonată, dar acum se pare că merge dincolo de asta. Haos este un cuvânt prea puternic, dar s-ar putea să ne îndreptăm în această direcţie. Şi mai repede decât aş fi crezut.”
Şi-a scuturat capul, iritat. „Mi-aş dori să pot trimite pe toată lumea din America să trăiască sub dictatura din Turkmenistan. Sau să petreacă puţin timp într-o mahala din New Delhi. Poate că ar căpăta puţină perspectivă despre cât de bine o duc ei. Dar nu pot. Aşa că, în schimb, îi vor asculta pe politicieni spunându-le cum sunt traşi pe sfoară. Sau presa care le spune despre toate lucrurile care îi pot ucide. Sau vreun influencer de pe YouTube care îşi arată viaţa lor falsă idilică. Unde duc toate acestea?”
„Aş vrea să ştiu”, a spus Kennedy.
„Şi eu la fel, dar încep să întrevăd posibile viitoruri care nu existau cu doar câţiva ani în urmă. Văd cum democraţia noastră se prăbuşeşte în ceva care seamănă mai mult cu ceea ce au ei la Moscova. Văd state care încearcă din nou să se separe. Şi ceea ce este ciudat este că pot vedea aceste lucruri întâmplându-se în timpul vieţii noastre. Gândiţi-vă cât de mult s-a schimbat această ţară în ultimii cinci ani. În ultimii zece ani. Şi se pare că se accelerează. Unde vom fi la sfârşitul următorului deceniu?”
„Dar de ce parte a tuturor acestor lucruri se află Anthony Cook?”
Nash a râs. „Ştiu că nu vă place de el, dar de fapt nu este chiar atât de rău. Se gândeşte la viitor într-un mod în care poate niciun preşedinte nu a trebuit să o facă. Totuşi, nu pare deosebit de fericit în legătură cu asta. Îmi imaginez că îşi doreşte patru ani de navigare uşoară, să fie reales şi să construiască o bibliotecă frumoasă. Dar după cum văd eu – şi probabil că şi el vede – nu-şi permite acest lux. Aţi greşit locul. Momentul nepotrivit.”
Kennedy a dat încet din cap, încălzindu-şi mâinile pe ceaşca de ceai. Nu era chiar un răspuns, dar în acest moment poate că nu era niciunul. Sau poate că era, şi ea nu-l putea găsi. Se trăgea prea mult înapoi. Conta

pe Mike Nash pentru a interveni prea mult. Trebuia fie să facă treaba asta cât mai bine, fie să se dea la o parte.
„Contactează-i pe chinezi”, a spus ea în cele din urmă. „Vreau să vorbesc cu ei despre instalaţia nord-coreeană. La telefon dacă este posibil, faţă în faţă dacă este necesar. Chiar dacă aceasta este doar o prefăcătorie a conducerii coreene, este o depăşire a limitei. Dar dacă este reală, atunci trebuie să decidem cât de departe suntem dispuşi să mergem pentru a o contracara.”
„Aşa vom face”, a spus Nash, adunându-şi lucrurile. „Şi în altă ordine de idei. Ai auzit ceva de Mitch în ultima vreme?”.
„Nu am auzit nimic. Am înţeles că Scott este încă în Uganda, dar nu sunt sigur unde este Mitch. Presupun că s-a întors acasă”.
O minciună, dar nu era sigură dacă trebuia să spună mai mult. Rapp şi Nash se cunoşteau de ani de zile. Dacă voia să ştie unde se afla vechiul său prieten, putea să pună mâna pe un telefon.
„Tipul ăsta, Chism, pare a fi de alt nivel. Mă bucur că l-au scos pe el şi pe oamenii lui de acolo.”
„Cineva trebuia să o facă.”
„Da”, a spus Nash, strecurându-şi portofoliul de dosare sub braţ. „Cook a făcut un dezastru. Să sperăm că încercarea de a pune la cale el însuşi o astfel de operaţiune a fost doar o greşeală de începător. Nu mi-ar plăcea ca el să se dovedească a fi unul dintre acei politicieni care cred că faptul că au fost aleşi îi face experţi mondiali în orice subiect de sub soare.”
Kennedy doar a dat din cap, întrebându-se dacă vreuna dintre aceste explicaţii se potrivea. Cook era multe lucruri, dar nu era prost. Nici nu era deosebit de tolerant faţă de eşecuri. Având în vedere aceste două observaţii, era greu să nu te întrebi dacă el chiar voia să-l salveze pe Chism. În mod cert, între el şi Nicholas Ward nu era dragoste pierdută. Era posibil ca el să fie atât de meschin? Ar fi lăsat să moară oameni doar pentru a arde pe cineva care nu-i sprijinise ascensiunea politică?
L-a privit pe Nash plecând şi apoi şi-a rotit scaunul pentru a se uita pe ferestrele mari din spatele biroului ei. Campusul întins reprezenta o cantitate incredibilă de putere. Gândindu-se la ceea ce ar putea deveni sub o conducere greşită era terifiant. Ar fi fost atât de uşor să întoarcă agenţia împotriva poporului american pe care trebuia să-l servească. Tot ce ar fi trebuit să se întâmple ar fi fost ca definiţia de „duşman al statului” să se transforme în „duşman al administraţiei”.
S-a gândit la cât de eficientă a fost Stasi din Germania de Est în a-şi controla cetăţenii cu capacităţi care păreau atât de ciudate acum. Staţii de ascultare cablate. Camere de filmat. Transcrieri scrise de mână şi depozite pline de dosare de hârtie. Asta, în comparaţie cu camerele video de înaltă definiţie, urmărirea prin GPS şi inteligenţa artificială capabilă să treacă prin milioane de ore de conversaţii pe telefonul mobil şi terabytes de e-mail.
Întrebarea care îi mistuise pe predecesorii ei – aceea despre ce era posibil – devenise aproape irelevantă. Totul era posibil acum. Provocarea era să reziste tentaţiei de a folosi instrumentele care îi erau la îndemână.
Va fi oare următorul ocupant al acestui birou la fel de prudent? Dar cel care va urma? Şi după aceea?
Indiferent cum îşi întorcea întrebarea în minte, ajungea mereu la acelaşi răspuns.
Nu.

24

LA NORD DE MBARARA
UGANDA
RAPP a aruncat o privire la strălucirea ceasului său şi a citit ora: 20:00. Întunericul era aproape la fel de adânc ca şi plictiseala.
Hangarul de avioane aflat la şaizeci de mile sud-est de complexul lui Nicholas Ward era în pericol să devină casa lui permanentă. Una pe care o împărţea cu un singur Learjet şi doisprezece mercenari veniţi din toată lumea. Nici unul nu făcea parte din echipa de bază a lui Coleman, dar toţi erau operatori de top cu care SEAL-ul lucrase în trecut.

Sunetul junglei care înconjura structura era inaudibil prin pereţi, sau poate că era doar copleşit de sforăitul bărbaţilor împrăştiaţi de-a lungul marginilor sale. S-au auzit paşi pe acoperişul metalic şi, instinctiv, şi-a îndreptat atenţia în sus. Bărbaţii de pe el conectau câteva panouri solare suplimentare pentru a alimenta echipamentele de supraveghere exterioară.
Baza de date a CIA includea o descriere a acestui loc şi oricine avea creierul necesar pentru a accesa dosarul lui Ward avea şi creierul necesar pentru a înţelege scopul hangarului. Dacă ar fi existat o problemă pe vârful muntelui, Ward ar fi putut fi evacuat cu elicopterul, adus aici şi urcat într-un avion spre Johannesburg în mai puţin de o oră.
Dacă Rapp ar fi încercat să pună mâna pe primul miliardar din lume, hangarul ar fi figurat în mare măsură în planul său. Era prea riscant să trimită o forţă semnificativă la complex. Chiar dacă ar fi reuşit să ajungă neobservată şi să treacă de gard, ceaţa războiului ar fi putut provoca accidente. Ward nu valora mare lucru plin de găuri de gloanţe.
Nu, cel mai inteligent era să trimită o echipă mică şi disciplinată care să ridice suficient praf pentru a forţa evacuarea lui Ward. Apoi, ar fi fost relativ simplu să-l prindă într-o ambuscadă pe el şi pe echipa sa minimă de securitate aici.
Sau cel puţin asta era teoria.
După ce petrecuse patru zile închis în acest loc, Rapp începuse să se întrebe. Teoria mult mai simplă a vreunui director CIA în căutare de informaţii privilegiate despre investiţii părea din ce în ce mai plauzibilă.
A auzit mersul constant al cuiva care se apropia. Tăiaseră câteva orificii la înălţime în pereţii hangarului pentru a asigura suficientă lumină stelară pentru echipamentul de vedere pe timp de noapte. Oricine se apropia de el, folosea un monocular pentru a nu-şi călca în picioare camarazii care dormeau.
Paşii tăcură când se aflau încă la câţiva metri distanţă şi Rapp auzi un foşnet de pânză, în timp ce cineva se ghemuia.
„Suntem cu toţii conectaţi, Mitch. Totul este operaţional.”
Vocea liniştită era imediat recognoscibilă. Levi Mizrah – un fost operator israelian pe care Rapp îl cunoştea de ani de zile.
„Va fi de ajuns?”
„Camerele de luat vederi nu sunt o tragere prea rea, dar când adaugi echipamentul de vedere pe timp de noapte şi comunicaţiile, e strâmt. Se anunţă cer acoperit de nori joi, dar cu rezervele şi o mică prioritizare, ar trebui să fim în regulă până vineri, când vom avea din nou soare din plin.”
„Şi dacă acoperirea de nori durează mai mult decât atât?”
„Dacă nu suntem dispuşi să riscăm să aducem baterii preîncărcate, va trebui să începem să economisim, inclusiv să tăiem intermitent alimentarea cu energie a echipamentelor de supraveghere. Este un risc tolerabil, totuşi. După cum ai spus, oricine ar vrea să securizeze această bucată de teren ar merge probabil doar cu maşina pe drum, aşa cum am făcut noi. Nu au niciun motiv să creadă că e cineva aici.”
„Şi protocoalele pentru toate astea au fost elaborate?”
„Absolut. Cu excepţia cazului în care vom avea o acoperire foarte mare de nori timp de mai multe zile la rând, nu ar trebui să vedem un impact semnificativ asupra pregătirii noastre. Totuşi, ar trebui să ne rugăm cu toţii pentru soare. Pentru că unul dintre primele lucruri care se taie este ventilatorul latrinei.”
Rapp a dat din cap în întuneric. „Care este situaţia sprijinului nostru aerian? Vreo îmbunătăţire?”
Forţele aeriene ugandeze se oferiseră să-i împrumute lui Ward şase elicoptere Mi-24, pe baza minciunii că acestea vor fi folosite pentru a muta operaţiunile de cercetare ale lui Chism în nord. Un mic detaliu pe care guvernul îl omisese, însă, era că niciunul dintre ele nu funcţiona cu adevărat.
„Credeţi sau nu, băieţii noştri au reuşit să facă să zboare două dintre elicoptere, recuperând piese de la celelalte patru. Ei spun că asta e tot ce pot face până când vor primi transportul din Rusia săptămâna viitoare.”
„Vor putea să ajungă aici din Mbarara?”
„Sunt aproximativ douăzeci de minute de zbor, aşa că da. Dar nu mult mai mult de atât. Mecanicii spun că au probabil doar o oră de funcţionare înainte de a începe să cadă din cer.”
„Armament?”

„Tunuri de uşă. Chestiile sexy fie sunt stricate, fie nu există muniţie. Totuşi, vor face un spectacol bun. Nimănui nu-i place să vadă un elicopter rusesc care se îndreaptă spre ei. Mă gândesc că probabil ştii asta mai bine decât mine."
Era o afirmaţie adevărată. Chestiile alea îi făceau până şi pe afgani să se cace pe ei.
„Mulţumesc, Levi. De ce nu te duci să te culci?"
„Am înţeles. Şi nu uita că la prânz e rândul tău pe monitoarele de supraveghere."
În general, Rapp trecea cu privirea la un banc de ecrane care înfăţişau drumuri pustii şi junglă. În mediul actual, însă, două ore de studiat ramuri fluturând şi praf suflat suna de-a dreptul palpitant.
„Voi fi acolo."
Rapp s-a trezit la un ton strident în cască. În mod normal, ar fi fost Irene Kennedy care îl verifica, dar îşi pierduse încrederea în comunicaţiile electronice de la breşa de la Langley. În schimb, telefonul său prin satelit a afişat un cod alfanumeric care corespundea cu telefonul mobil securizat al Claudiei.
„Da? Ce s-a întâmplat?", a spus el, conectând apelul.
În loc de accentul francez elegant al Claudiei, a fost întâmpinat cu cel din ce în ce mai sud-african al Annei.
„Mitch? Tu eşti?"
„Ce faci la telefonul ăsta?", a spus el încet.
Ea a ignorat întrebarea. „Mama nu mă lasă să mă plimb cu bicicleta pentru că este bolnavă şi nu poate să aibă grijă de mine. Dar nu sunt copaci mari în curte. Nu e nimic de care să mă pot lovi. Este, ca şi cum ar fi, în deplină siguranţă."
Rapp s-a ridicat în picioare şi s-a uitat printr-un mic vizor tăiat în peretele din spatele lui. Afară, lumina lunii lumina o pistă de aterizare şi linia întunecată de copaci aflată la exact 133 de metri mai încolo.
„Înapoi. Ai spus că mama ta e bolnavă?"
„Da. Cred că a luat ce a avut Ahmale. Spune că se învârte. Dar eu nu o am. Aş putea să călăresc. Şi vreau să fiu mai rapid când te întorci!".
La naiba.
„Poţi s-o pui tu?"
„A adormit. Vrei să o trezesc?"
„Nu. Nu o trezi."
Erau acolo de câteva zile şi încă nu era niciun semn că cineva s-ar fi mişcat împotriva lui Ward. Totul fusese aranjat şi acum era doar un joc de aşteptare – ceva ce bărbaţii care aţipeau în jurul lui erau fericiţi să facă pentru suma de bani pe care Nicholas Ward o scotea din buzunar. El, pe de altă parte, nu avea nevoie de bani şi avea lucruri mai bune de făcut. Poate că era timpul să-i spună lui Joe Maslick să-şi scoată picioarele din piscina pentru copii şi să vină să conducă acest capăt al operaţiunii. Sau, la naiba, să-l pună pe Levi la conducere. Se dovedise de o sută de ori pe parcursul carierei sale.
„Dacă mama ta îţi spune să nu te apropii de bicicletă, atunci nu te apropia de ea. Iar tu ar trebui să ajuţi în casă. Dar nu te apropia prea mult de ea. Şi spală-te pe mâini."
Chiar făcea asta? Chiar stătea în mijlocul pustietăţii din Uganda, înconjurat de mercenari, ţinându-i lecţii de igienă personală unui copil de şapte ani? Porcăria asta de om de familie îi scăpa din mână.
„Sunt atent. Şi ajut. Am făcut supă de unul singur. Şi biscuiţi. Ei bine, nu i-am făcut eu, dar am deschis cutia. Şi i-am dus la ea. Dar asta nu înseamnă că nu pot..."
„Ai auzit ce am spus, Anna. Bicicleta este interzisă. Mama ta are destule pe cap şi fără ca tu să dai peste unul dintre câini şi să te dai peste ghidon."
„Bine."
A făcut o grimasă. Ea preluase acel răspuns – şi tonul supărat care îl purta – de la el.
„Uite, am câteva lucruri de rezolvat aici şi apoi mă voi urca în avionul spre casă."
„Când?"
„Nu ştiu. Probabil mâine, cândva. Doar ţine-te de treabă până atunci. Poţi să faci asta?"
„Sigur", a spus ea cu încrederea de nezdruncinat a cuiva care avea mai puţin de un deceniu la activ.
„Uşor."

25

SUD-VESTUL UGANDEI

ZIUA care fusese prevestită a sosit în sfârşit.

După mai bine de patruzeci şi opt de ore de târâre prin pădure, Sanyu Nabirye se târa acum. Nu din cauza epuizării, însă. Din cauza furtişagului.

Devenise parte a întunericului, parte a junglei din jurul său. Aşa cum făcuse întotdeauna. Nici măcar o dată victimele sale nu-l văzuseră venind. Apăruse în satele lor ca o fantomă, mişcându-se printre ei în timp ce ţipetele lor îi umpleau urechile. În timp ce căldura din satele lor în flăcări îi încălzea pielea şi fumul îi ardea gâtul.

Aşa era gloria lui Dumnezeu. Aşa a fost gloria lui Gideon Auma.

Cu trei zile în urmă, Nabirye fusese chemat în prezenţa marelui om. Fusese ucenic de ani de zile, ascultându-i predicile, îngenunchind în faţa lui, mulţumindu-i pentru victoriile lor. Dar asta fusese diferit. Marele om îi vorbise direct. Îl chemase pe nume. Îi atinsese umărul. Şi i-a dat o misiune sacră.

Nabirye a înaintat, rămânând sub tufişurile care erau la rândul lor ascunse sub bolta junglei. Era un dar de la Dumnezeu care neutraliza avioanele albilor. Şi fără aparatele lor, nu erau nimic. Slăbiţi. Laşi. Necredincioşi.

Gideon Auma i-a spus asta.

Forţele din spatele lui – şaptezeci de oameni în total – îşi vor menţine poziţiile, urmând planul pe care Auma îl pusese la cale. El, pe de altă parte, va continua să înainteze, privilegiat să îndeplinească partea cea mai critică a misiunii.

A aruncat o privire la GPS-ul din mână, urmând cursul pe care i-l trasa. Mai erau doar zece metri, dar nu şi-a lăsat ritmul să crească odată cu entuziasmul său crescând. Auma îl avertizase împotriva acestui lucru. Disciplină. Dumnezeu veghea. Şi Dumnezeu putea fi de încredere că îi ghida pe cei credincioşi.

Chiar şi fără Sacrament – ceea ce restul lumii numea în mod dispreţuitor ajali – simţurile lui s-au intensificat. Mirosul copacilor şi al mucegaiului a devenit copleşitor. Putea discerne zgârietura rocilor individuale sub stomacul şi pieptul său. Să diferenţieze bâzâitul insectelor din jurul său.

Încă doi metri.

Aproape că a râs când a văzut linia evidentă a pământului răscolit şi a rădăcinilor ciopârţite. Albii erau chiar mai proşti decât profeţise Auma. Dependenţi de tehnologia lor, dar nu stăpâni pe ea. El o va întoarce împotriva lor. Le va scoate ochii şi îi va lăsa orbi.

Nabirye a avut fantezii cu privire la răsplata sa, în timp ce scotea o mică lopată din buzunarul de la coapsă al treningului său. Părea aproape sigur că va fi adus în cercul intim al lui Auma – micul grup de discipoli care aveau acces personal la om. Ar fi fost mai mulţi, totuşi? Zvonurile erau nesfârşite. Unii spuneau că aceşti oameni primiseră puterea de a citi gândurile. De a conjura furtuni. Că se puteau contopi cu sufletele animalelor pentru a le câştiga puterea. Unii spuneau chiar că puteau zbura, dar se întreba dacă Auma ar fi dăruit o astfel de abilitate chiar şi celor mai de încredere adepţi ai săi. Părea să fie ceva ce-şi rezerva pentru el însuşi.

Nabirye a ales un loc în pământul răscolit care părea lipsit de pietre şi a început să sape. Firul pe care îl căuta era ascuns la doar câţiva centimetri sub suprafaţă. Învelit în plastic negru, nu părea nimic. Dar asta era înşelător. De fapt, era totul.

Degetele îi tremurau în timp ce tasta un text în telefonul care îi fusese dat.

FIR GĂSIT

Răspunsul a fost aproape imediat şi probabil de la Gideon Auma însuşi.

TĂIAŢI-L

A făcut cum i s-a ordonat şi apoi a trimis o confirmare. În fortăreaţa de deasupra, Albii se agitau, încercând frenetic să descopere de ce sistemul lor sofisticat de avertizare timpurie se întunecase. Potrivit lui Auma, iniţial ar fi presupus că a fost o defecţiune. Acela ar fi fost momentul să atace – înainte de a-şi da seama că sunt în pericol.

Se auzi un foşnet liniştit din spate şi se trezi rapid înconjurat de oamenii aflaţi sub comanda sa. Purtătorul Sacrului s-a oprit lângă el, scoţându-şi rucsacul şi scoţând diverse recipiente construite special. Erau

confecţionate din copaci locali, sculptate în mod complicat cu simboluri magice. Nabirye a acceptat unul şi l-a scuturat înainte de a scoate un capac mic. Sub el se afla o cameră mică ce conţinea doza potrivită. În calitate de comandant, era o onoare pentru el să fie primul care să fie binecuvântat.
S-a aplecat în faţă şi a inspirat-o, simţind valul familiar. Sângele îi pulsa la baza craniului. Forţa din membrele sale a devenit infinită. Orice urmă de nesiguranţă, teamă şi compasiune a dispărut. Tot ce a rămas a fost o furie orbitoare, extatică.

26

SCOTT Coleman a încercat să ignore vocea şi să se agaţe de somn. În visul său, conducea un tractor printr-un câmp nesfârşit de grâu. Modele complexe veneau şi plecau peste el, scrise de o briză intermitentă care zvârcolea şi părul femeii care călătorea lângă el. Sonya Voronova vorbea, dar nu cu accentul fad din vestul mijlociu pe care se străduise atât de mult să-l perfecţioneze. Şi nici cu accentul rusesc Rocky şi Bullwinkle la care revenea când glumea. În schimb, sunetul care ieşea din ea era un accent aspru de sudist, ca al lui Joe Maslick.
„Scott! Trezeşte-te!”
A deschis în sfârşit ochii pentru a vedea chipul fostului operator Delta plutind deasupra lui.
„Ce?”
„Recepţionăm ceva pe camerele de luat vederi”.
„Lasă-mă să ghicesc. Jos, în prăpastia aia a morţii de la est.”
„Da. De unde ai ştiut să ne măreşti capacitatea acolo?”
Coleman a aruncat pătura şi s-a ridicat. „Mi-a spus o păsărică.”
„Mitch”, a mormăit bărbatul cel mare.
Să se îmbrace nu a fost deosebit de anevoios. În situaţii ca acestea, Coleman avea tendinţa de a dormi în trening. S-a strecurat într-o pereche de cizme aliniate cu grijă lângă fundul patului.
„La ce ne uităm?”
„Cel puţin cincizeci de oameni. Cel din frunte a dezgropat şi a tăiat sârma pe care ne-ai pus să o îngropăm, iar acum ceilalţi se formează asupra lui.” S-a uitat la imaginea în timp real de pe telefonul său.
„Nu sunt sigur ce se întâmplă. Vizibilitatea e de rahat din cauza tuturor copacilor. Se pare că sunt înghesuiţi sau ceva de genul ăsta.”
Coleman a întins mâna spre propriul telefon şi a răsfoit diferite fluxuri video şi jurnale ale senzorilor. Era într-adevăr greu de înţeles ce făceau. Să-şi paseze ceva, poate? Puşti de asalt peste tot, dar nimic mai greu vizibil. Îngrămădiţi ca nişte amatori.
„Deci, practic stau deasupra acelui cablu?”.
„Exact. În partea de jos a râpei.”
Urcuşul abrupt de două sute de metri din faţa lor îi luase lui Charlie Wicker şapte minute şi jumătate să îl parcurgă, cu toată benzina şi în condiţii ideale. Dar ticăloşii nu erau Charlie Wicker şi Coleman avea puterea de a face condiţiile mai puţin ideale. Mult mai puţin.
Maslick îşi atinse pentru o clipă căştile, ascultând pe cineva vorbind prin ele.
„Avem mai multe contacte în vest.”
„Câte?”
„Se pare că patru. La o sută de metri distanţă. S-ar putea să aibă rachete portabile. Greu de spus cu siguranţă.”
O diversiune. Vor face mult zgomot în timp ce forţa lor principală va ataca în susul prăpastiei. Sau cel puţin aşa au crezut.
„Scoate-i pe băieţii noştri de pe zidul de vest. Acele berme ar trebui să fie suficiente pentru a face faţă câtorva rachete. Spune-i lui Wick să scoată câţiva oameni în afara perimetrului şi să se pună pe poziţii pentru a-i neutraliza pe nemernicii ăia. Nu până nu dau eu semnalul, totuşi. Vreau să tragă puţin mai întâi.”

Când Coleman ajunse la gardul estic, Maslick se urcase deja în vârf. În spatele lui fusese tasat pământ într-o cărare care permitea deplasarea rapidă dinspre locurile de amplasare a armelor cu saci de nisip, aşezate la fiecare şase metri.
Nu că ar fi fost probabil necesare.
Coleman a alergat până la ceva ce părea a fi un tun masiv cu lanţ, dar era de fapt un tun cu apă. Aveau un debit bun dintr-un puţ aflat în centrul complexului, iar pompele diesel pe care le aduseseră erau capabile să arunce un jet la şaptezeci şi cinci de metri în josul rigolei în cauză. Ca şi amplasarea tunurilor, însă, probabil că ar fi fost exagerat. Dacă lucrurile nu mergeau foarte prost, minerii pe care Nicholas Ward îi ura atât de mult urmau să facă cea mai mare parte a muncii.
„Să dau ordinul de evacuare a domnului Ward şi a restului civililor?" întrebă Maslick, deşi tonul său sugera că întrebarea era doar o formalitate. Bineînţeles că ar fi trebuit să o facă.
Coleman nu răspunse imediat, în schimb se uită fix în copacii luminaţi de lună. Aerul abia dacă se mişca, evidenţiind picurarea ritmică a unei garnituri slăbite de la tunul de apă. Întotdeauna îi plăcuse calmul dinaintea bătăliei. Era un moment de seninătate cu o intensitate imposibil de reprodus în viaţa civilă. Erau rarele momente în care îşi putea elibera complet mintea de toate gunoaiele care se adunaseră de-a lungul jumătăţii de secol de viaţă.
„Nu, nu încă. Vom aştepta să înceapă filmările."
„Ce?"
„M-ai auzit."
„Nu sunt sigur că te-am auzit, Scott. Vrei să spui că vrei să aştepţi până când oamenii vor trage cu rachete în noi înainte de a-l urca pe clientul nostru într-un elicopter?"
„Corect."
„Clientul nostru, care se întâmplă să fie cel mai bogat om din lume şi care ar putea face ca boala să devină un lucru de domeniul trecutului?"
„Da."
Maslick a lăsat să iasă o respiraţie adâncă. „Ştii ce faci, nu-i aşa, şefu'?"
Coleman a continuat să scruteze copacii, în ciuda faptului că nu era nimic de văzut. „Probabil."
Nu a trebuit să aştepte prea mult. Sunetul unei explozii de-a lungul zidului de vest a fost urmat rapid de alte două şi de un baraj de foc automat nedisciplinat. Aşa cum se aşteptau, bărbaţii de la baza ravenei de est au început să se mişte – urcând spre complex într-un ritm puţin şocant. Presupusese că timpul lui Charlie Wicker era la limita posibilităţilor umane. Acum nu mai era atât de sigur.
„Pot să-i evacuez acum?" spuse Maslick.
Coleman a dat scurt din cap şi a dat din nou din microfonul de gât. „Wick. Dă-mi un raport de situaţie."
„Trei rachete", a venit răspunsul. „Toate au lovit gardul. Barajul a rezistat în două locuri, dar în altul există un punct de incursiune viabil. Totuşi, nu par a fi interesaţi. Trag în gol din junglă. Eu zic că asta e doar o diversiune şi că forţa principală vine din altă parte."
„Am înţeles. Dacă nu sunteţi în pericol direct, lăsaţi-i să îşi epuizeze muniţia şi apoi luaţi-i."
„Am înţeles. Nu ar trebui să fie o problemă."
Până când Coleman şi-a oprit microfonul, toate poziţiile de tunuri din est erau ocupate, iar Maslick îşi dispersa restul oamenilor. În mai puţin de un minut, breşa pe care o observase Wick va fi securizată şi protocoalele de evacuare vor fi în curs de desfăşurare.
Coleman păşi în spatele tunului cu apă şi apăsă pe trăgaci. Pompele s-au pus în funcţiune şi, o clipă mai târziu, un jet gros de apă a început să se arunce în pădure. Când pământul se uda în această parte a lumii, se transforma în ceva cu o vâscozitate la jumătatea distanţei dintre uleiul de motor şi muci. În câteva minute, forţa de atac avea să ajungă la un perete de stâncă proeminent care lipsea în mod convenabil de pe harta creată de Irene Kennedy. În acel moment, nu vor avea de ales decât să încerce să urce pe versanţii abrupţi ai prăpastiei – acum transformată în ceva asemănător cu toboganul Slip 'N Slide pe care Coleman îl iubea atât de mult când era copil.
După aceea, lucrurile aveau să se înrăutăţească.
„Acum!" a strigat Sanyu Nabirye peste sunetul exploziilor îndepărtate.

Picioarele lui păreau că abia zgârie pământul în timp ce începea să urce în pantă. Crengile care îi biciuiau faţa nu-i provocau nicio durere, ci doar mai multă furie şi senzaţia caldă a sângelui care îi curgea pe obraji. Plămânii i se încordau, dar nu ardeau, iar inima îi bătea cu o forţă care îi făcea întregul corp să se agite în acelaşi timp.
Era o senzaţie pe care o cunoştea din nenumăratele raiduri în sate şi din ocazionalele încăierări cu forţele guvernamentale ugandeze. Ajunsese să tânjească după ea. Să-şi imagineze că era o privire în viaţa de apoi de care se va bucura într-o zi ca acolit al lui Gideon Auma. Lumea şi tot ce era în ea părea să se prăbuşească. Corpul lui se simţea deconectat şi îndepărtat – mai mult ca o armă pe care o purta decât ca o parte din el. Devenise un spirit ghidat de Auma şi de strămoşii săi războinici.
Abruptul pantei continua să crească, dar nu l-a făcut să încetinească sau să pună la îndoială informaţiile contradictorii pe care le primise despre teren. Un elicopter a devenit audibil peste strigătele extaziate ale oamenilor din spatele lui şi peste sângele care-i zvâcnea în urechi. Înclinaţia a devenit suficient de accentuată încât a trebuit să se folosească de mâini pentru a se ajuta să se propulseze, dar tot nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să ajungă la albii care se ghemuiau în spatele zidului lor şubred. Să-i vadă cum se împrăştie îngroziţi. Simţind cum pământul se umple de sângele duşmanilor lui Gideon Auma.
Zgomotul din urechile lui a atins o intensitate pe care nu şi-o amintea din vremurile de dinainte. Mai puţin de un minut mai târziu, a simţit o ploaie rece, ceţoasă, pe spate. Prin copacii de deasupra, însă, cerul era plin de stele. Un miracol? Şi-a înclinat capul pe spate şi a lăsat câteva picături să-i cadă în gură, potolindu-şi setea pe care abia o înregistra. Ploaie de pe un cer senin. Ce altceva putea fi decât un dar de la stăpânul său?
Câţiva oameni au trecut pe lângă el şi a început să sprinteze din nou. I se dăduse privilegiul de a comanda. Nu ei. Era o onoare pentru el să conducă forţele lui Dumnezeu. Nabirye îi prinse uşor, dar nu datorită vitezei sale superioare. Pentru că ajunseseră la o stâncă care le bloca drumul. Ploaia venea mai tare acum şi vuietul ei se amesteca cu sunetul apei care curgea peste ei.
S-a oprit, încercând să-şi formeze gânduri coerente în mintea lui întunecată. I se spusese că prăpastia îi va duce direct la cea mai slabă parte a zidului complexului. Că ar fi o apropiere relativ plană, cu acoperire abundentă. Abia atunci a observat cât de abrupte deveniseră pantele de o parte şi de alta.
Oamenii lui au început să se îngrămădească în spatele lui, împingându-l în peretele de stâncă. S-a întors, încercând zadarnic să se împingă înapoi împotriva lor, observând cum unii încercau să ocolească bariera naturală, căţărându-se pe laturile râpei. Ajungeau la câţiva metri şi apoi alunecau din nou în jos, rostogolindu-se peste cei care veneau în spate. Ploaia miraculoasă nu doar îi potolise setea lui Nabirye, ci acoperise terenul cu un strat alunecos de noroi.
O străfulgerare orbitoare a fost urmată de un val de căldură şi de frunziş sfărâmat care a asaltat pielea expusă de pe faţa lui Nabirye. Trupuri s-au catapultat în aer, unele rămânând agăţate în copaci, iar altele coborând ca nişte bucăţi de carne fără viaţă. Un braţ desprins a ricoşat de pe stâncă şi apoi s-a rostogolit peste capetele celor mai apropiaţi de el. Aceştia au început să se împrăştie, călcându-se în picioare unii pe alţii, în timp ce alte explozii izbucneau.
Presiunea trupurilor asupra lui Nabirye s-a mai domolit şi s-a îndepărtat de stâncă, împiedicându-se de un cadavru şi căzând lângă el în noroi. Rucsacul sfărâmat a identificat ceea ce rămăsese din băiat ca fiind Purtătorul Sacrului. Recipientele sfinte zăceau lângă mâna lui tăiată. Nabirye a ridicat unul dintre ele, constatând că apa transformase conţinutul într-o pastă groasă. Nu a contat. Şi-a băgat-o în nări, inhalând suficient de tare încât să-l facă să se înece şi, în cele din urmă, să vomite.
O senzaţie de euforie mai intensă decât oricare alta pe care o experimentase până atunci a pus stăpânire pe el, relegând şuieratul ciudat al ploii şi căldura exploziilor pe un alt tărâm. S-a căţărat peste camarazii săi morţi şi a început să se agite cu disperare pe versantul nordic. Nu avea să dea greş. Era binecuvântat de Dumnezeu şi plin de Sacrament.
Era invincibil.

RAPP zăcea întins pe podeaua de beton, cu o jachetă îngrămădită în spatele capului, când vocea lui Levi Mizrah i se auzi în cască.
„Mitch. Avem contacte în vest. Trei vehicule se apropie pe şosea. Un SUV şi două camionete, fiecare cu un număr complet de oameni în spate. Totuşi, nu arată ca nişte profesionişti. Doar nişte localnici."
Rapp era pe punctul de a răspunde când telefonul din buzunar a început să vibreze. A activat ecranul şi a privit-o cu ochii întredeschişi prin întunericul cenuşiu. Scott Coleman.
„Aşteaptă, Levi", a spus el înainte de a răspunde. „Spune, Scott."
„Noi... forţăm... în... aer..."
„Nu am recepţionat asta", a spus Rapp. Vuietul surd a ceea ce bănuia că sunt tunuri cu apă a copleşit vocea lui Coleman, lăsând să se înţeleagă ce se întâmpla în complexul lui Ward.
Zgomotul s-a estompat până la un şuierat, iar fostul SEAL a revenit. „Suntem atacaţi dinspre est. Mai mult de cincizeci de oameni sunt în mişcare după ce au săpat cablul vostru. Ward şi oamenii lui sunt în aer."
„Eşti în regulă? Totul e sub control?"
„Avem o breşă minoră în zidul dinspre vest, dar nu cred că va ieşi ceva din ea. Forţa principală din gola este prăjită."
Rapp s-a ridicat în picioare. „Anunţă-mă dacă se schimbă ceva."
Hohotul a început din nou, iar Coleman a strigat peste el. „Recepţionat! Am ieşit!"
„Levi", a spus el, trecând din nou la microfonul de gât. „Dă-mi o actualizare."
„Avem o înregistrare video bună a tipilor ăstora acum – conduc cu faruri. Sunt cu siguranţă de pe aici."
„Ar putea fi deghizaţi?"
Părea puţin probabil ca cineva care avea capacitatea de a săpa atât de adânc în serverul central al Agenţiei să trimită o gaşcă de localnici pentru a-i prinde în ambuscadă pe Ward şi Chism. Ar fi folosit acelaşi tip de talent privat de top ca şi Rapp.
„Nu se poate. Mulţi dintre ei arată de parcă ar fi adolescenţi. Unii ar putea fi chiar mai tineri."
„TIMPUL ESTIMAT DE SOSIRE?"
„Cam şase minute."
Rapp a traversat hangarul folosind un echipament de vedere pe timp de noapte care abia dacă reuşea să colecteze suficientă lumină pentru a naviga. Diverse echipamente fuseseră aduse şi plasate strategic în jurul clădirii. Nici unul dintre ele nu avea alt scop decât acela de a le oferi acoperire oamenilor săi, dar pentru un observator ocazional ar fi părut că îşi aveau locul. Punctul de incursiune era uşor de anticipat, deoarece hangarul avea intrări doar pe partea de nord – uşile principale ale hangarului şi o singură uşă mai mică pentru traficul pietonal.
„Levi. Pune elicopterele de sprijin în aer. Spune-le să stea în spate, totuşi. Nu vrem să-i speriem pe nemernicii ăştia."
„Am înţeles", a spus el, în timp ce Rapp continua să facă un circuit rapid al clădirii. Toată lumea era în poziţia desemnată. Toţi profesioniştii erau gata să dea lovitura. S-a conectat la comunicaţia principală.
„Pentru a reitera misiunea noastră: îi capturăm pe aceşti oameni. Nu îi ucidem. Cu excepţia cazului în care viaţa voastră este în pericol iminent, nu trebuie să folosiţi forţa letală. Dacă nu e clar pentru cineva, să vorbească."
Tăcere din partea oamenilor aflaţi în hangar cu el, dar apoi s-a auzit vocea unuia dintre cercetaşii săi.
„Aici este Exterior 2. Avem un camion care încetineşte. Bănuiesc că se vor instala de-a lungul liniei de copaci pentru a oferi acoperire echipei de incursiune."
„Te poţi descurca cu ei?" a spus Rapp.
„Nu ar trebui să fie o problemă. Ne vom ascunde în spatele lor şi vom aştepta până când începe focul de artificii."
„Am înţeles. Anunţaţi-mă dacă întâmpinaţi vreo problemă".
Rapp s-a oprit în faţa uşilor principale ale hangarului şi a examinat imaginea lor de un verde înceţoşat în monocularul său. Ar fi fost imposibil să treacă fără explozibili, ceea ce ar fi creat pagube evidente pe care forţa care intra nu le-ar fi putut tolera. Uşa mai mică urma să fie ţinta. Nu era la fel de grea, iar orice pagubă produsă prin spargerea ei ar fi uşor de ascuns.

Instinctul lui Kennedy se dovedise încă o dată precis. Oricine accesase dosarul CIA al lui Nicholas Ward, în mod clar nu urmărea câteva ponturi despre acţiuni. Voiau totul.
Rapp se ghemui pentru a efectua o ultimă verificare a patru dispozitive mici plasate strategic lângă uşă. Erau prototipuri suplimentare ale bombei cu electroşocuri care îi scăpase pe el şi pe echipa lui Coleman la sesiunea de antrenament din urmă cu câteva săptămâni.
„Aici Exteriorul Doi", a sunat din nou vocea din cască. „SUV-ul şi una dintre camionete au trecut de linia copacilor şi se îndreaptă spre hangar. ETA mai puţin de un minut. Camionul rămas s-a oprit înainte de luminiş şi oamenii coboară. Se pare că am avut dreptate. Se vor instala în pădure ca acoperire. Suntem într-o poziţie bună pentru a-i elimina. Cer permisiunea de a folosi forţa mortală dacă este necesar pentru a-i împiedica să întărească echipa de incursiune?"
Rapp voia să prindă cât mai mulţi dintre ei în viaţă, dar forţa perimetrală nu era o preocupare prea mare. Ar fi fost doar nişte soldaţi. Oricine ar fi fost cel care conducea această operaţiune era aproape sigur în SUV. Aceea era persoana cu care era interesat să vorbească.
„Dacă este necesar, Exterior 2. Permisiune acordată."
„Recepţionat. Camionul şi SUV-ul se apropie de uşile hangarului. Aşteptaţi... Bine, bărbaţii din spatele camionetei au ceea ce pare a fi un berbec. De fapt, cred că e doar un buştean cu frânghii legate în jurul lui, dar e destul de mare ca să treacă destul de uşor prin uşa aia. Ocupanţii SUV-ului ies... doi dintre ei. Cel care a ieşit din spate pare să dea ordinele."
„Poţi să-mi dai o descriere?" a spus Rapp, ghemuindu-se în spatele unui generator care era poziţia lui desemnată.
„Negativ. African. Îmbrăcat în uniformă. Nimic nu iese în evidenţă."
„Recepţionat", a spus Rapp, în timp ce un zgomot puternic răsuna în hangar. Prima lovitură împotriva uşii.
„Trag vehiculele înapoi spre copaci. Oamenii de la hangar nu au puşti. Unii poartă ceea ce ar putea fi pistoale, dar nu sunt sigur. Ar putea fi doar lanterne."
„Recepţionat", a spus Rapp.
Nu era întru totul neaşteptat. Nu ar avea niciun motiv să creadă că hangarul nu era decât gol. Scopul ar fi ca Ward să ajungă fără să realizeze că ceva nu este în regulă. Ar fi dus înăuntru, unde el şi oamenii lui ar fi fost imediat copleşiţi. Dacă le-ar da arme oamenilor care încearcă să intre pe uşă, Ward ar fi în pericol. Când erau implicate arme, se întâmplau accidente.
Uşa a rezistat mai mult decât se aştepta, izbucnind în cele din urmă la a cincea lovitură. Bărbaţii au început să curgă prin deschizătură cu ceea ce, într-adevăr, s-a dovedit a fi lanterne. Unul din stânga a localizat o cutie de întrerupătoare pe perete şi a încercat să aprindă luminile, dar oamenii lui Rapp redirecţionaseră circuitul. Africanii nu păreau prea deranjaţi, continuând să curgă prin uşă şi să se împrăştie în evantai, jucându-şi lanternele peste interiorul clădirii şi avionul privat pe care îl conţinea. Dacă vreunul dintre ei a observat cei patru cilindri mici de pe podea, niciunul nu a dat vreun semn.
A durat aproximativ douăzeci de secunde până când oamenii s-au dispersat în ceea ce Rapp a calculat a fi o răspândire optimă. Era posibil ca câţiva să fi fost în afara razei de acţiune, dar dacă mai aştepta mult timp, o parte dintre oameni ar fi pătruns în clădire suficient de departe pentru a-i flanca pe unii dintre oamenii săi. A trecut un deget peste detonator, dar a ezitat. Aceştia erau albine lucrătoare. Unde era regina?
A fost răsplătit o clipă mai târziu, când un bărbat a intrat în mod regesc pe uşă, lătrând ordine în swahili. Rapp a aşteptat până când s-a apropiat de prima unitate Taser şi apoi a apăsat butonul. Ploile de scântei au fost însoţite de un sunet care amintea de stropirea grăsimii, iar o clipă mai târziu, cea mai mare parte a echipei de incursiune era la pământ. Unitatea cea mai apropiată de el a tras greşit, lăsând în picioare mai mulţi oameni decât spera, dar faptul că nu erau înarmaţi îi făcea să fie o ameninţare minimă.
„Lumini!" a spus Rapp în microfonul de gât şi apoi şi-a înlocuit monocularul de vedere pe timp de noapte cu o pereche de ochelari de soare întunecaţi. După cele două secunde de întârziere convenite, luminile puternice de deasupra capului au scăldat spaţiul într-o strălucire fluorescentă.
Un african s-a apropiat de poziţia lui Rapp, strâmbând din ochi şi ridicând un braţ pentru a-şi acoperi ochii. Era suficient de aproape încât Rapp ar fi putut să întindă un picior pentru a-l împiedica, dar nu ar fi

fost înţelept să expună vreo bucată de carne cu pufurile liniştite ale săgeţilor tranchilizante care răsunau în tot hangarul. În schimb, a aşteptat ca bărbatul – băiat cu adevărat – să treacă pe lângă el şi şi-a folosit propriul pistol cu săgeţi pentru a-l împuşca în fund. A mai făcut vreo zece paşi înainte de a se împiedica şi de a cădea cu faţa în jos.
„Liber!", a strigat cineva. Acesta a fost urmat de strigăte similare în jurul hangarului. Rapp a încărcat o altă săgeată şi a ieşit din spatele generatorului, legănând uşor arma necunoscută în faţa lui, căutând orice mişcare pe care oamenii lui ar fi putut să o rateze. Lunetiştii îi acopereau de pe grinzi, dar nu părea să fie nevoie de ei. Puţinele mişcări care existau erau doar zbaterile slabe ale celor electrocutaţi sau drogaţi.
„Echipe exterioare", spuse Rapp în comunicatorul său. „Daţi-mi un raport de situaţie."
„Aici Exterior 1", a venit răspunsul imediat. „Suntem în siguranţă, fără răniţi în echipa noastră. Pe de altă parte, avem două răni prin împuşcare fatale şi un om care a fost lovit cu mai multe săgeţi şi care are un fel de criză. Doi au scăpat în pădure. Avem oameni în urmărire".
„Am înţeles. Ţine-mă la curent cu orice problemă."
Rapp şi-a scos ochelarii de soare, ştergându-şi sudoarea de pe ochi şi uitându-se la oamenii împrăştiaţi pe podea. Îi pierduse urma bărbatului care dăduse ordinele, dar s-a dovedit a fi uşor de găsit. Păr grizonat la tâmple şi uniforme fără găuri şi pete de sânge.
Rapp se ghemui, apucându-l pe bărbat de păr şi ridicându-i capul suficient pentru a-i examina faţa. Un fir de salivă îi lega partea laterală a gurii de beton, iar ochii îi fluturau fără să vadă, dar era imediat recognoscibil.
Gideon Auma. Reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ.

28

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
CÂND Mike Nash a intrat în Biroul Oval, preşedintele era aşezat în spatele biroului său, analizând cu atenţie un document aflat în faţa sa. Nu biroul Resolute Desk, care fusese acolo în timpul ultimei lor întâlniri, ci unul nou, construit din oţel, sticlă şi lemn lustruit. Catherine, care citea peste umărul lui, s-a îndreptat şi a dezlănţuit un zâmbet care părea să se încălzească de fiecare dată când se întâlneau.
„Mă bucur să te văd, Mike."
„Mulţumim că ne-ai primit", a răspuns Nash în timp ce indica zona de şedere din centrul biroului.
Noi nu era pe deplin corect, deoarece părea să fie singurul reprezentant al Agenţiei în încăpere. „Irene este blocată în trafic?"
„Nu", a răspuns preşedintele, mergând spre scaunul său obişnuit din zona de conversaţie. „Nu era niciun motiv să vă legăm pe amândoi."
Nash a dat din cap şi s-a coborât pe o canapea, vizavi de noul cuplu de putere al Washingtonului. Din ce în ce mai mult zbura singur la acest gen de întâlniri şi nu era chiar sigur de ce. Era aproape ca şi cum Kennedy îşi permitea cu bună ştiinţă să fie scoasă din cercul interior al guvernului. Întotdeauna fusese cu un pas înaintea tuturor celorlalţi din oraş, dar acum, puterea combinată a creierului lui Anthony şi Catherine Cook reprezenta o concurenţă serioasă. Oare se lupta cu realitatea că s-ar putea să nu mai fie întotdeauna cea mai deşteaptă persoană din cameră? Sau era mai mult decât atât? Era posibil ca ea să fi ajuns la data de expirare? Tuturor li se întâmpla asta în cele din urmă. La un moment dat, schimbările veneau prea repede şi era greu să ţii pasul cu ele.
Orice ar fi fost, ea părea să se îndrepte intenţionat spre irelevanţă. În timp ce toţi ceilalţi din interiorul şoselei de centură şi-ar fi ucis copiii pentru două minute de timp cu Cooks, ea se retrăgea de ei. Şi cu cât ea se străduia mai mult să iasă din slujba ei, cu atât mai mult el părea să se implice în ea. Sau mai bine zis, era absorbită. Ca o gaură neagră. Întuneric. Irezistibilă. Inevitabilă. Care era termenul pe care îl învăţase ajutând-o pe Rory cu temele la astronomie? Orizontul evenimentelor. Odată trecut, nu mai era cale de întoarcere.

„Îmi pare rău că te grăbesc, Mike, dar nu pot să-mi rearanjez programul decât într-o anumită măsură”, a spus preşedintele. „Înţeleg că are legătură din nou cu Nicholas Ward?”.
Exista o răceală în vocea lui care spunea multe despre sentimentele sale faţă de mogulul din domeniul tehnologiei. Fusese destul de rău înainte, dar apoi presa pusese mâna pe faptul că Chism fusese salvat de o echipă de mercenari şi nu de trupele speciale americane. Aceasta a făcut ca administraţia sa să pară puţin neputincioasă – ceea ce l-a înfuriat – dar ar fi putut fi mult mai rău. Existenţa efortului de salvare spectaculos de ratat al lui Cooks era încă secretizată şi nici Coleman, nici Ward nu erau genul care să dea din gură inutil. Asta era valabil şi pentru Mitch Rapp. Ambiţia lui era să treacă prin viaţă ca o fantomă.
„Mike?”, a întrebat Prima Doamnă.
Şi-a dat seama că tăcuse prea mult timp, dar, cu toate acestea, nu a vorbit. Adevărul era că nu voia să fie acolo. De fapt, reacţia lui la fotografiile care aterizaseră pe biroul lui în acea dimineaţă fusese să se gândească că ar trebui să plece. Şi nu cu ameninţările jucăuşe de a deveni ghid de pescuit în Hawaii pe care le murmura de zece ori pe zi. Gânduri serioase de a fugi ţipând din Langley şi de a-şi regândi viaţa. Soţiei lui nu i-ar fi păsat deloc. Ea câştiga de cinci ori mai mult decât el.
Dar cum rămâne cu copiii lui? Cum rămâne cu nepoţii care vor veni în cele din urmă? Putea să întoarcă spatele lumii pe care o vor moşteni şi să le spună să se descurce singuri?
Nash a scos o serie de fotografii de opt pe zece din portofoliul său şi le-a aşezat pe măsuţa de cafea.
„La ce ne uităm?”, a întrebat preşedintele.
„Ceea ce a mai rămas din complexul lui Nicholas Ward din Uganda”.
Cook a întins mâna spre fotografia de sus şi a examinat-o, în timp ce soţia sa a luat-o pe cea de dedesubt. Nash învăţase de timpuriu să aducă câte două din orice.
„Acestea sunt fotografii din satelit. Nu sunt grozave, dar este cel mai bun lucru pe care îl avem în acest moment.”
„Pot distinge zonele arse şi clădirile”, a spus Catherine, ciudat de inexpresivă. „Dar ce sunt toate punctele?”.
„Cadavre, doamnă. Puteţi vedea unde au străpuns zidurile de est şi de vest. Tiparul victimelor sugerează o luptă continuă cu forţele de securitate ale lui Ward.”
„Cine a câştigat?”
„Se pare că atacatorii au câştigat. Faptul că elicopterul lui Ward a dispărut sugerează că a reuşit să scape, totuşi.”
„Încotro?”
„Avea un hangar la sud-est în care urma să fie evacuat dacă se întâmpla aşa ceva. Acolo era un avion cu reacţie care urma să îl ducă la Johannesburg.”
„Şi asta este ceea ce s-a întâmplat?”
„Nu, domnule.”
Sprâncenele lui Cook s-au ridicat şi s-a lăsat pe spate în canapea. „Atunci ce s-a întâmplat?”
„Nu am reuşit să aducem pe nimeni la complex, dar hangarul nu este departe de Mbarara şi aveam pe cineva acolo pe care l-am putea folosi. Potrivit acestuia, atât elicopterul lui Ward, cât şi avionul sunt încă acolo. Şi există dovezi ale unui schimb de focuri.”
„Pot să presupun că nimeni nu a mai auzit de Ward de atunci?”
„Aşa este, domnule.”
„Deci, l-au scos din complexul său şi apoi l-au dus la hangarul său, unde situaţia ar fi mai uşor de controlat”, a spus Prima Doamnă. Părea aproape intenţionat monotonă. Nu era îngrijorată. Nici o surpriză. Toate câştigurile pe care le făcuse simulând umanitatea s-au topit brusc. Până la punctul în care părea aproape intenţionat. Un mesaj subtil pentru a-i putea măsura reacţia?
„Asta e şi părerea noastră, doamnă.”
„Dar David Chism?”, a întrebat preşedintele.
„Presupunem că era în elicopter cu Ward.”
Nash privea amorţit în timp ce bucătarii se gândeau la ceea ce auziseră. În cele din urmă, preşedintele a vorbit. „Atunci se pare că jucăm un joc de aşteptare. Presupun că FBI-ul îi va contacta pe oamenii lui Ward pentru a se ocupa de eventualele negocieri pentru răscumpărare?”

„Da, domnule.”
„Iar noi ne coordonăm cu ugandezii pentru a vedea dacă există vreo modalitate de a-l găsi.”
Nash a dat din cap.
„Apreciem informarea”, a spus preşedintele, ridicându-se. I-a luat mâna lui Nash şi a ţinut-o într-o strânsoare apăsătoare, privindu-l drept în faţă cu o intensitate pe care de obicei o înmuia. „Şi apreciem tot ceea ce aţi făcut pentru noi de când am preluat funcţia. Ştiu că a fost o tranziţie dificilă. Acum, ce zici de prietenii tăi? Mitch, Scott Coleman, şi ceilalţi. Au fost în tabăra aia?”
Gura lui Nash a devenit brusc atât de uscată încât i-a fost greu să scoată cuvintele. „Credem că da, domnule.”
„Îmi pare rău, Mike”, a intervenit Catherine. „Dar trebuie să rămânem pozitivi. Probabil că au scăpat în junglă, nu-i aşa? Sunt cei mai buni din lume şi nimeni nu a reuşit să-i ucidă până acum. Vom aranja o teleconferinţă între tine, secretarul de stat şi preşedintele ugandez pentru mai târziu în această dimineaţă. El ar trebui să ne poată ajuta să determinăm ce s-a întâmplat şi să coordonăm o căutare, dacă este necesar.”
„Mulţumesc, doamnă, dar cred că ar fi mai potrivit dacă l-aţi pune pe secretarul de stat să coordoneze cu Irene. Nu cu mine.”
Prima Doamnă a ridicat din umeri fără să se implice. „Cum preferaţi.”

29

SUD-VESTUL UGANDEI
RAPP se şterse cu prosopul şi se îndreptă din baie spre zona de zi a cabanei. Aceasta cuprindea aproximativ cinci sute de metri pătraţi, cu un tavan de rattan, o sobă de lemne suspendată şi mobilier african elegant. Prin ferestrele deschise, putea vedea omniprezenţii munţi de smarald care se întindeau până la orizont. Era greu de ignorat frumuseţea liniştită a locului. Acestea fiind spuse, era, de asemenea, greu de ignorat faptul că era o iluzie. Calmul dinaintea furtunii. Sau, mai exact, calmul dintre seria nesfârşită de furtuni care îl lovise în ultimii douăzeci de ani.
În general, totuşi, nu era un loc rău pentru a trece peste o vreme. Şi-a imaginat că un sejur la această cabană ecologică din Uganda ar fi costat o parte semnificativă din salariul pe care nu-l mai primea oficial de la CIA. Pentru moment, însă, totul era din partea casei. Scott Coleman închiriase întreaga instalaţie din vârful muntelui şi înlocuise majoritatea personalului cu oameni loiali. Totul pe cheltuiala lui Nicholas Ward, bineînţeles.
Cineva lăsase o geantă pe pat în timp ce el era la duş şi a săpat prin ea. Majoritatea lucrurilor sale erau încă în ceea ce mai rămăsese din complexul lui Ward, iar Claudia îi trimisese înlocuitori. Pentru că el era un public captiv, se limitase la toate lucrurile pe care i le cumpărase şi care pândeau nepurtate în fundul dulapului său. Pantaloni de in, sandale din piele, cămăşi italieneşti din mătase. Toate călcate meticulos, împăturite şi separate de foi de hârtie de şerveţel.
După ce s-a îmbrăcat, a traversat veranda din lemn lustruit până la o faleză care se unduia printr-o serie de cabane similare. Cabana principală se afla la est şi a presupus că în ea se afla bucătăria, ceea ce era tot ce îl interesa în acest moment. Ceea ce avea nevoie acum erau câteva ore de relaxare la soare, mâncând tot ce-i pica în mână. Atingerea greutăţii ideale pentru o cursă de ciclism va trebui să fie pusă pe plan secundar pentru o vreme.
„Mitch!”
Scott Coleman a apărut în uşa unei cabane asemănătoare cu cea în care fusese cazat. Elicopterele sosiseră în mod regulat încă de la începutul acelei dimineţi, aducând oameni şi provizii. Probabil că el ajunsese în ultimul dintre ele. Îmbrăcat încă în ţinuta însângerată şi pătată de sudoare, el a scos un fluierat scăzut când Rapp s-a apropiat.
„Arăţi uimitor! Ca un star de cinema sau ceva de genul ăsta. Data viitoare vreau să lucrez în hangar.”
„Nu am chef, Scott.”
„Tu nu ai niciodată chef”, i-a răspuns dispreţuitor prietenul său.
„Unde ne aflăm?”

„Mulţumită întregii munci pe care am depus-o în timp ce tu erai aici la aburi pentru a-ţi curăţa ridurile de pe ascot, suntem într-o formă bună. Deşi trebuie să recunosc că tunurile cu apă s-au dovedit a nu fi o idee atât de bună pe cât am crezut."
„Cum aşa?" a spus Rapp, punându-şi o pereche de ochelari de soare scumpi pentru a tăia strălucirea. El crezuse că tunurile erau una dintre obişnuitele lovituri de geniu ale lui Coleman.
„Panta aia a devenit atât de alunecoasă încât a trebuit să montăm un troliu ca să scoatem cadavrele."
„Dar totul pare convingător?"
„Da. Minele au făcut un pic de mizerie, dar am reuşit să punem laolaltă destule corpuri pentru a face să meargă. Şi vorbesc la propriu. A trebuit să folosim bandă adezivă pentru a pune unele dintre ele la loc. Apoi am făcut o gaură în zidul de est şi le-am aşezat în jurul complexului."
„Şi aţi făcut toate astea înainte ca sateliţii spioni să treacă pe deasupra noastră?"
„Cu două ore înainte. Oricine se uită la acele fotografii îşi va da seama că am rezistat o vreme, dar apoi am fost copleşiţi de superioritatea numerică."
„A venit cineva să se uite mai de aproape?"
„Nu încă, dar când o vor face, am oameni la sol care îi vor întoarce înapoi. Nişte rachete de doi bani, AK-uri şi altele asemenea. Ceea ce am făcut acolo nu va suporta o examinare atentă, dar bănuiesc că nimeni nu va dori să moară încercând să confirme ceea ce crede deja că este evident."
„Comunicaţii?"
„Ne-am instalat într-o magazie cu telefoane prin satelit şi acces la internet, dar am blocat-o complet. Nimeni nu intră sau iese nimic în afară de noi doi. Ward nu este mulţumit de asta şi a cerut să ne spună ceva. E greu de spus cu el, dar pare destul de sexy. Am impresia că ştie mai multe despre ce se întâmplă decât lasă să se vadă."
„Şi oamenii tăi?"
„Nimeni nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură. Wick a eliminat echipa de diversiune în mai puţin de şaizeci de secunde, iar oamenii din acea râpă..." Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Ei bine, să spunem doar că, odată ce am activat câmpul minat, nu au avut prea multe şanse. Totuşi, ar trebui să vedeţi înregistrarea video. Drogul pe care îl iau nu e o glumă. Au fost tipi care nu au încetinit nici după ce şi-au pierdut membrele. A fost destul de deranjant să vezi un tip fără picioare încercând să se târască pe panta aceea pentru a ajunge la noi. Ca un film prost cu zombi sau ceva de genul ăsta."
„Poate mai târziu. Trebuie să găsesc ceva de mâncare mai întâi."
„Am înţeles. Bucătarii de la Ward se străduiesc din greu. Fripturi de Springbok cu o reducere de rozmarin şi legume prăjite, cultivate local."
„Să lucrezi pentru cel mai bogat om din lume are avantajele sale", a observat Rapp.
„Dacă ignori toată moartea şi distrugerea."
„Da. Oricum, bună treabă, Scott. Şi transmite asta băieţilor."
„Mai mult decât bine. Tu l-ai răpit pe Gideon Auma şi eu am eliminat cel puţin cincizeci dintre oamenii lui. Ştiu că eşti aici pentru a afla cine sapă în serverul central al CIA, dar în acest proces, s-ar putea să fi dezmembrat un grup terorist care face ca ISIS să pară o gaşcă de călugăriţe. Serios, omule. Ştii ce a făcut Auma pe aici în ultimul deceniu. Când vom ajunge la porţile de rai, s-ar putea ca asta să fie cea care ne va ajuta să trecem."
Rapp a râs. „Poate că tu. Dar eu sunt destul de sigur că sunt terminat."
„Da. Probabil că da. Dar până atunci, cel puţin ai fripturile de springbok şi reducerea de rozmarin."
Era o coadă lungă care ducea în bucătăria cabanei. Joe Maslick se afla aproape de faţă, ţinând în mână o farfurie care sugera că se ducea să mai ia o porţie. Feţele murdare ale bărbaţilor cu care Coleman avea contract îi erau familiare, dar nu atât de mult încât să le poată da un nume celor mai mulţi dintre ei. Apoi erau oamenii lui Ward – mai blânzi, mai curaţi şi cu un aspect mai nervos.
Îşi luă un loc în spatele cozii, dar nu stătu acolo decât vreo cincisprezece secunde înainte ca un tânăr în kaki să se apropie ezitant. „Domnule Rapp?"
„Da."
„Domnul Ward ar dori să vă invite să luaţi cina cu el." A arătat spre o pasarelă de scânduri care ducea spre un set de scări. „Este acolo sus. În cabina principală."

Rapp a dat din cap şi a urcat treptele care păreau să ducă direct în cerul albastru tot mai adânc. L-a găsit pe Ward pe o punte masivă care se înclina în consolă peste coasta muntelui. În ciuda faptului că temperaturile erau încă în jur de şaizeci de grade, el stătea în faţa unui foc construit într-o incintă de piatră care se potrivea cu scara punţii. Lângă balustrada nordică, fusese aşezată o masă cu locuri pentru două persoane.
Auzind paşii lui Rapp, Ward aruncă o privire peste umăr şi apoi îşi întoarse privirea spre flăcări. Paharul din mâna lui părea să conţină câteva degete de whisky, dar expresia lui sugera că alcoolul nu-şi făcuse încă efectul. Coleman avea dreptate. Bărbatul nu părea atât de fericit pe cât ar fi trebuit să fie de faptul că era în viaţă, mai bogat decât oricine în istorie şi nu mai era în pericol din cauza lui Gideon Auma.
Era probabil ca dispoziţia lui sumbră să aibă legătură cu programul care rula la un televizor din interiorul cabanei. Era un buletin de ştiri care transmitea rapoarte neconfirmate potrivit cărora complexul lui Ward din Uganda fusese atacat şi că el şi oamenii săi erau daţi dispăruţi. Posibil chiar morţi.
„Ştii câţi bani am pierdut astăzi, Mitch?"
„Sunt mai mult de o sută de dolari?"
„Mai mult de o sută de miliarde de dolari."
Rapp nu a fost surprins de număr. Nu fusese în prim-planul minţii sale, dar nu se pusese niciodată la îndoială că planul său avea să arunce în aer acţiunile oricărei companii în care Ward sau Chism erau implicaţi.
„Tot nu eşti chiar în lipsă de bani de chirie."
„Averea mea – şi capacitatea mea de a o genera pentru alţii – este ca părul lui Samson. Sursa întregii mele puteri..."
„Pentru a salva lumea."
Un zâmbet amar s-a răspândit pe faţa lui Ward. „Sunt împiedicat să trimit sau să primesc mesaje. Pot să presupun că ai ceva de-a face cu asta?"
„Da."
„Nu te-am angajat ca să mă întemniţezi, Mitch." A luat o înghiţitură din băutura lui. „Sau ca să mă falimentezi".
„Şi dacă îl conving pe Scott să-ţi facă o reducere?".
„Ciudat."
„Ai de gând să-mi oferi o băutură?".
Ward a indicat o măsuţă de lângă uşa care ducea în cabina lui. O sticlă stelară de bourbon era aşezată lângă o găleată cu gheaţă. Rapp a profitat de ambele.
„Tu ai probleme şi eu încerc să le rezolv", a spus el, luându-şi o poziţie suficient de aproape de foc pentru a-i simţi căldura. Soarele începea să se scufunde în vest, aruncând peisajul în umbră.
„Cum aşa?"
„Cineva puternic vă vrea pe tine şi pe Chism în mâinile lui Gideon Auma. Este plauzibil ca Auma să fi orchestrat singur atacul de la centrul de cercetare, dar avea nevoie de informaţii sofisticate pentru a ajunge la tine în complexul tău."
Ward a dat încet din cap, gândindu-se la situaţia lui. „Am înţeles că îl aveţi?"
„Corect."
„Pot să speculez?"
„Daţi-i drumul."
„Este clar că nu ai pus la cale toate astea din zbor. Ştiai că atacul va avea loc şi erai pregătit pentru el. L-ai pus pe pilotul meu să se abată de la hangarul în care trebuia să mă ducă, sugerând că informaţiile la care te referi includeau existenţa acestuia şi planul meu de evadare."
„Sunt impresionat. Continuă."
„Faptul că lumea pare să creadă că sunt fie mort, fie în mâinile unui terorist, sugerează că ai creat un mic teatru la complexul meu. Poate ai făcut să pară că ai pierdut bătălia."
„Da."
„Mă gândesc că ai fi putut să-mi spui că sunt în pericol şi să mă muţi într-o locaţie departe de Auma. Dar nu ai făcut-o. De ce?"

„Tu să-mi spui.”
„Pentru că nu te străduieşti să-mi rezolvi problemele. Te străduieşti să le rezolvi pe ale tale. Şi m-ai pus ca momeală era convenabil.”
Rapp a luat o înghiţitură din băutura lui. Ward dovedea în permanenţă că nu era un om prost. Într-un fel, era ca şi cum ar fi avut de-a face cu imaginea în oglindă a lui Irene Kennedy din sectorul privat.
„Ce problemă crezi că încerc să rezolv, Nick?”.
„În mod clar, nu problema siguranţei mele sau a ramificaţiilor economice ale companiilor mele cu sediul în America, care au fost afectate.”
„Ce vrei să spui?”
„Cu un minut în urmă, ai menţionat informaţii sofisticate despre mine. Dacă ar trebui să pariez, aş spune că asta este problema.”
„De ce mi-ar păsa cine are ce informaţii despre tine?”
„Nu știu. Poate că este vorba de un inamic străin care joacă o strategie pe care nu o înțelegi. Sau poate că tu crezi că informaţiile provin de la guvernul american. Poate chiar de la CIA însăşi. În acest caz...” A fluturat o mână în jurul lui. „Toate acestea ar putea să nu fie altceva decât o încercare de a găsi un spion în organizaţia voastră. Cum îi spuneţi voi? O vânătoare de cârtiţe?”
„Există un astfel de lucru ca să fii prea deştept pentru binele tău, Nick.”
„Nu în experienţa mea”, a spus el. De data aceasta, zâmbetul lui nu mai era la fel de amar. „În plus, Irene nu te va lăsa să mă omori – ea mă vede ca pe un idiot util. Şi încă o asculţi, nu-i aşa? E singura acum, acum că Stan Hurley şi Thomas Stansfield nu mai sunt.”
„Te îndrepţi spre o gheaţă destul de subţire acum, Nick.”
„Eu îmi trăiesc viaţa pe gheaţă subţire. Cineva ca mine nu are cum să nu o facă.”
Doi bărbaţi cu tăviţe au apărut pe trepte, iar Ward a arătat spre masa de lângă balustradă. Rapp a luat loc, iar ei au fost serviţi cu springbok-ul pe care îl promisese Coleman.
„Pot să presupun că ai de gând să-l interoghezi pe Auma, Mitch? Să afli de unde a luat informaţiile şi să pui capăt la toate astea?”
Rapp nu a răspuns imediat, calculând cât de mult să spună. „Da. Dar probabil că nu va fi atât de simplu. Oamenii cu genul de informaţii pe care le-a primit nu au de-a face direct cu oameni ca el. Ei lucrează prin intermediari. Găsirea sursei originale va necesita un mic efort.”
„Orice lucru care merită o face”, a spus Ward, băgând o muşcătură de carne în gură şi mestecând gânditor. „Aşadar, vom fi ţinuţi aici în regim de incomunicare până când veţi lega totul? Cu mine urmărind cum se prăbuşeşte tot ce am construit? Cu familiile oamenilor mei crezând că sunt morţi?”
„Ascultă, Nick. Știu că nu este ideal, dar dacă vrei să ajuţi lumea, iată o ocazie bună. L-am prins pe Auma şi am ucis mulţi dintre adepţii lui. Dar au mai rămas mulţi şi probabil că majoritatea dintre ei nu mai pot fi răscumpăraţi în acest moment. Fără o conducere centrală, se vor rupe în mici celule teroriste şi vor avea totuşi capacitatea de a aduce multă mizerie oamenilor de aici. Unul dintre lucrurile pe care le pot afla este locaţia taberei lor. Guvernul ugandez nu vrea să opereze la graniță, dar Scott poate. Iar cu o locaţie exactă, el poate transforma acea tabără într-o gaură de foc în pământ.”
Au mâncat în tăcere timp de câteva minute, înainte ca Ward să o rupă. „Bănuiesc că în tabăra aceea sunt mulţi copii care nu sunt dincolo de mântuire. Şi o mulţime de sclavi – în mare parte fete tinere. Ar muri cu toţii.”
„Se întâmplă în fiecare zi, Nick. Eşti o persoană cu o viziune de ansamblu. Știi la fel de bine ca şi mine că toate aceste imagini nu sunt frumoase.”
Ward a clătinat din cap. „Nu pot să ordon moartea unor oameni şi apoi să plătesc mercenari pentru a face să se întâmple asta.”
„De ce nu?”
„Am mai vorbit despre asta, Mitch. Eu sunt bogat. Sau cel puţin eram până când te-am întâlnit pe tine. Dar asta nu-mi dă dreptul să fac tot ce vreau.”
„Eşti sigur? Eu văd asta ca pe o lipsă de imaginaţie. Ai mai mulţi bani decât o mulţime de ţări. Sunteţi stăpânul incontestabil al tehnologiei. Şi îl ai pe Scott Coleman, cel mai talentat contractor privat din lume, pe statul tău de plată. Realitatea este că nu există nimic ce nu puteţi face. Şi asta te sperie de moarte.”

Ward s-a întors la mâncarea lui, tăcând aproape un minut înainte de a vorbi din nou. „Chiar mă sperie de moarte.”
„Nu-ţi trăi viaţa în frică, Nick. Ai ocazia să îţi bagi degetul în apă aici. Eu îmi găsesc cârtiţa. Tu eşti salvat în mod miraculos. Şi întreaga organizaţie a lui Gideon Auma se duce pe apa sâmbetei.”
Ward părea puţin abătut în timp ce înjunghia legumele din farfurie. „Pot să mă gândesc la asta?”
În mod normal, Rapp ar fi spus nu, dar încă nu-l interogase pe Auma. Până atunci, nici măcar nu ştia cu adevărat ce avea nevoie de la Ward.
„Sigur. Mai gândeşte-te la asta. Vom vorbi dimineaţă. „

30

Traseul de vânătoare a devenit suficient de abrupt încât Rapp a trebuit să se agaţe de copaci pentru a-şi încetini coborârea. Rucsacul pe care îl purta conţinea un sortiment de unelte care în mod normal nu ar fi fost transportate de ecoturiştii care se înghesuiau cu nerăbdare în această regiune. Şi nici fostul agent CIA care venise cu atâta reticenţă.
Datorită unei combinaţii de epuizare, lenjerii de pat luxoase şi zumzetul insectelor din junglă, dormise ca o stâncă în noaptea precedentă. Totuşi, până când s-a clătinat până la duş, mintea îi era deja consumată. Nu de Gideon Auma, însă. De Nicholas Ward.
Desigur, citise tot ce avea Agenţia despre acest om, dar în mare parte erau doar date banale şi coloane de cifre şocant de mari. În realitate, trecutul său era în mare parte ceea ce ar fi fost de aşteptat. Cel mai bun din clasă la MIT, până când a renunţat. Diferite start-up-uri în domeniul tehnologiei, dintre care câteva au ajuns direct în stratosferă. În cele din urmă, investiţii în tehnologii de ultimă oră şi participaţii de control în companii care se bucurau în mare parte de traiectorii similare. Părea a fi un om care putea vedea viitorul şi profita de această viziune la aproape toate nivelurile.
Dar acum se îndepărtase de imperiul său pentru a se concentra pe salvarea lumii. Rapp putea înţelege instinctul – nu era atât de diferit de propria lui motivaţie. Ceea ce era diferit, însă, era amploarea. Nu exista nicio îndoială că stinsese o mulţime de incendii violente de-a lungul carierei sale, dar Ward voia să elimine combustibilul care le permitea să ardă.
Rapp îl văzuse la emisiunile de ştiri de-a lungul anilor, dar nu-i acordase prea multă atenţie. Un alt binefăcător. Mai impresionant decât ceilalţi, dar nu fundamental diferit. O mulţime de idei de tip „pie-in-the-sky” care sunau grozav într-o sală de conferinţe plină de genii, dar care se prăbuşeau şi ardeau în momentul în care erau lansate în sălbăticie. Acum, însă, că îl cunoscuse pe om, nu mai era atât de sigur. Poate că Ward chiar putea să pună în aplicare unele dintre planurile sale măreţe. Şansele erau încă mici, dar posibil să nu fie cele zero la sută pe care Rapp ar fi pariat cu câteva săptămâni în urmă.
Poteca tăia la dreapta, iar el urmărea două seturi separate de urme de paşi, unul încălţat cu cizme şi întins în paşi lungi şi încrezători; celălalt se târşâia în picioarele goale. În cele din urmă, l-a întâlnit pe Bruno McGraw sprijinit de un copac, cioplind piesele unui set de şah. Şi-a ridicat privirea de la o turn pe jumătate terminată pentru a lua act de sosirea lui Rapp şi apoi s-a întors la treabă.
Celălalt bărbat care ocupa micul luminiş avea o poziţie oarecum diferită. Gideon Auma era dezbrăcat, cu mâinile legate cu cătuşe flexibile de o creangă groasă deasupra capului. Stătuse acolo toată noaptea, fără să se poată odihni fără ca benzile de plastic să-i taie încheieturile. Avea încă energia necesară pentru a-i arunca lui Rapp privirea sălbatică şi mesianică pentru care era atât de faimos, totuşi. Oamenilor ca el le era greu să înţeleagă când îşi pierduseră controlul. Rapp va trebui să i-o explice pe litere.
„Am auzit multe despre tine, Gideon”, a spus el, golindu-şi conţinutul rucsacului pe jos şi privind dezamăgit în jos la el. „Ştiu la ce te gândeşti şi sunt de acord. Eşti un cunoscător. Răstigniri, tragerea la sorţi şi decapitarea oamenilor cu motociclete. Am auzit că ai chiar o fecioară de fier. De unde poţi cumpăra aşa ceva? La un muzeu?”
Auma se uita în tăcere la uneltele de uz casnic şi la ustensilele de bucătărie de la picioarele lui Rapp.
„Un om ca tine merită una dintre acele vaci mari de metal în care se frigeau oamenii. Sau un rastel ca lumea. Dar stau într-o cabană turistică de o mie de dolari pe noapte, aşa că trebuie să mă mulţumesc. Nu-ţi face griji, totuşi. Ceea ce-mi lipseşte la echipament, compensez cu imaginaţia.”

Fervoarea mesianică din ochii lui Auma fusese înlocuită de teamă. Nu era de mirare. Oamenii care obţineau plăcere din a-i tortura pe alţii tindeau să fie cei mai uşor de doborât. Din motive pe care un psiholog a încercat odată să i le explice, inversarea rolului amplifica durerea şi anticiparea.
„Doamne...", a reuşit africanul să iasă prin gâtul lui uscat şi desuet. „Dumnezeu te va doborî." Efortul l-a făcut să înceapă să tuşească violent, punând presiune pe încheieturile legate. Agonia i s-a citit imediat pe faţă şi Rapp şi-a îndreptat atenţia spre cerul senin.
„Nu pare să fie vreme de fulgere. Dar poate că poţi conjura câţiva nori."
„O să mori ţipând!" spuse Auma, vocea lui căpătând putere şi disperare. „Dacă mă atingi, carnea ta va putrezi din oase şi sufletul tău va arde pentru totdeauna."
„Apreciez flerul shakespearian, Gideon, dar nu sunt un copil analfabet de opt ani ai cărui părinţi tocmai i-ai ucis. Pe lista de rahaţi pe care i-am jupuit de vii, tu abia te afli în ultima treime."
Rapp a luat o presă de usturoi, s-a gândit mai bine şi a ales în schimb un întinzător de carne.
„Cine ţi-a dat informaţiile despre complexul lui Nicholas Ward?"
„Ce?"
Rapp s-a apropiat şi a înfipt un genunchi între picioarele bărbatului. Auma a scos un geamăt scăzut, a avut câteva căscaturi şi apoi a vomitat puţinul pe care îl mai conţinea stomacul.
„Acesta nu a fost un răspuns acceptabil. Aşa că, să încercăm din nou. Cine ţi-a spus cum să ataci complexul lui Nicholas Ward?"
„Un saudit", a înecat bărbatul, scuipând şi vomitând din gură în timp ce încerca să se ţină pe picioare.
Rapp s-a încruntat. Arabia Saudită era un aliat convenabil pentru politicienii americani, dar şi un mare ghimpe în coasta comunităţii de informaţii. Făcea casă bună la televizor să spună că Iranul era sponsorul numărul unu al terorismului în lume, dar, în realitate, erau saudiţii cu o milă de ţară.
„Numele?"
„Muhammad."
„Da, mi-am dat seama. Numele de familie?"
„Nu ştiu."
Probabil că toate erau adevărate, aşa că Rapp făcu o jumătate de pas înapoi. Secretul interogatoriilor era reţinerea. Nu putea să fie numai beţe în roate. Trebuia să fie şi ceva morcov.
„Spune-mi despre el."
Când Auma nu a răspuns, Rapp a învârtit frăgezitorul de carne din mână. Zăngănitul subtil al lamelor din oţel inoxidabil l-a readus pe terorist în prezent.
„L-am întâlnit prima dată acum poate cinci ani. Mi-a dat bani. Câteva arme. Informaţii despre armata ugandeză. Asta e tot."
De asemenea, probabil adevărat. Saudiţii au menţinut o relaţie discretă cu aproape toate organizaţiile teroriste de pe planetă. Auma începuse să apară pe radar în urmă cu aproximativ şase ani, aşa că intervalul de timp părea potrivit. La fel ca şi descrierea pe care o făcuse despre ceea ce îi furnizaseră. Suficient cât să păstreze un canal deschis în cazul în care ar putea fi util, dar nu suficient cât să atragă atenţia.
„Descriere?"
„Nu e nimic de spus. Nu e înalt sau scund. Nici brunetă sau deschisă la culoare. Nu gras sau slab. Barba lui nu este nici lungă, nici scurtă..."
Tonul său sugera că se îndreaptă spre ceva. „Şi?"
„Am poze. În tabăra mea. I-am pus pe oamenii mei să-i facă poze. Multe fotografii."
Din nou, tot ce spunea părea adevărat. Dacă lucrai ca agent de legătură între regalitatea saudită şi grupările teroriste nenorocite răspândite în întreaga lume, cel mai bine ar fi să nu ai prea multe trăsături distinctive. Iar dacă eşti un terorist care într-o zi ar putea dori ceva de la regalitatea saudită, nu e o idee rea să colectezi informaţii care ar putea fi folosite pentru şantaj.
„Povesteşte-mi despre informaţiile pe care ţi le-a dat."
„Erau pe hârtie. Nu pe suport electronic. Fotografii aeriene ale complexului şi ale hangarului. Hărţi topografice. Detalii despre securitatea electronică..."
„Oamenii tăi au atacat dinspre est. De ce?"

„Pe baza informaţiilor care ne-au fost furnizate, a fost cea mai uşoară abordare. Şi exista un fir care putea fi tăiat şi care ar fi dezactivat toate sistemele de avertizare timpurie ale lui Ward."
Asta confirma ceea ce Rapp bănuia deja. Informaţiile proveneau direct din dosarul CIA pe care Irene Kennedy îl modificase. Întrebarea era acum cum o obţinuseră saudiţii.
„Care au fost ordinele tale?"
„Eu nu primesc ordine! Eu sunt reprezentantul lui Dumnezeu..."
„Ce ţi-a sugerat sauditul să faci cu informaţiile pe care ţi le-a dat?" a reformulat Rapp. Ceea ce nu avea nevoie acum era să se lase târât într-o dispută semantică cu rahatul ăsta. Vroia doar să-i taie gâtul omului şi să ia prânzul înainte ca bufetul să fie luat complet.
„Omoară-l pe cercetător. Ransom Ward."
„Şi dacă a funcţionat şi ai primit răscumpărarea?"
„Îl omoram dacă era posibil. Dar dacă nu, urma să mă întorc un om care nu mai era cel pe care îl luasem. Şi nu va mai fi niciodată."
Interesant. De ce ar fi vrut saudiţii să renunţe la acest lucru? Răspunsul evident a fost progresul lui Ward în domeniul energiei regenerabile, dar totuşi. A fost o mişcare destul de îndrăzneaţă.
„Foarte bine, Gideon. Doar o ultimă întrebare. Cum îl găsesc?"
„Nu ştiu."
Rapp s-a gândit să trântească în coapsa bărbatului cu frăgezitorul de carne, dar apoi s-a gândit mai bine. Avea o bănuială că avea nevoie de Gideon Auma întreg.
Din fericire, o unealtă perfectă era la îndemână. În mod normal, ar fi optat pentru o torţă folosită pentru sudarea ţevilor – greutate frumoasă, se simţea bine în mână, şuierat intimidant. Dar mergeai la război cu armata pe care o aveai, nu cu armata pe care o voiai.
Bruno McGraw a clătinat din cap cu o dezamăgire abjectă când Rapp a luat torţa cu cremă de zahăr ars. Aceasta a pornit imediat, totuşi, şi, în ciuda umilinţei sale, Auma s-a fixat pe flacăra precisă.
„Nu!" „Nu! Opreşte-te! Eu..."
Rapp a trecut-o peste stomacul bărbatului suficient de încet încât să prindă mirosul de păr ars, dar nu atât de mult încât să ridice mirosul de piele crocantă.
Auma se îndepărtă brusc şi Rapp se pregătea să-i prindă o mână peste gură. Se instalaseră destul de departe de eco-lojă, dar un ţipăt ar fi putut totuşi să ajungă la ea, iar Rapp voia să-l izoleze pe Ward cât mai mult posibil. Cel puţin pentru moment.
S-a dovedit a fi inutil. În loc să ţipe, Auma a început să se bălăngăne. Asta l-a făcut pe Rapp să-şi dorească şi mai mult să-i taie gâtul. Câte şedinţe de tortură îndelungate şi sălbatice prezidase acest om în timpul vieţii sale? Câte femei şi copii omorâse pe parcursul a zile – poate chiar săptămâni – în timp ce se hrănea cu durerea lor? Şi tot ce a fost nevoie pentru a-l face să plângă ca un copil pierdut a fost o torţă de desert?
„Cum aranjezi întâlniri cu acest saudit, Gideon? Cum coordonezi transferurile bancare şi livrarea armelor pe care ţi le dau?". Rapp a mutat din nou torţa spre stomacul bărbatului.
„Am un telefon!"
„Spune-mi mai multe", a spus Rapp, retrăgându-se, dar lăsând torţa aprinsă. Cât timp va dura micul bidon? Claudia făcea crème brûlée, dar el fusese întotdeauna mai interesat să o mănânce decât să cunoască amănuntele legate de modul în care era făcută. Să se stingă în timpul unui interogatoriu ar fi fost ca şi cum ţi-ar fi pierdut erecţia în timpul sexului. Nu e bun pentru starea de spirit.
„Este un telefon cu cartelă. El mi l-a dat. E singura mea modalitate de a-l contacta."
„Unde este?"
„În tabăra mea."
Din păcate, probabil că şi asta era adevărat. Îl percheziţionaseră pe el, maşina lui şi pe toţi oamenii lui înainte de a-i îngropa pe toţi într-o groapă comună în spatele hangarului. Nu ar fi existat niciun motiv pentru ca Auma să aibă la el un telefon ca acela într-o operaţiune.
Rapp s-a trezit cu puţine opţiuni. De fapt, doar una singură.
Să se ducă în tabăra lui Auma şi să-l ia.

31

GIDEON Auma arăta mai mult cu ochii morţi decât în mod normal, dar în afară de asta nu era prea rău. Fusese spălată cu furtunul şi îmbrăcată din nou în echipamentul de luptă. Rănile flexibile de la încheieturile mâinilor fuseseră îngrijite, iar manşetele cămăşii îi fuseseră lipite pentru a ascunde bandajele. Părea rezonabil de stabil pe picioare, în timp ce stătea într-un luminiş scăldat în lumină naturală. Dacă acest lucru dura mai mult decât se aştepta şi genunchii lui începeau să cedeze, probabil că puteau găsi o modalitate de a-l sprijini. Era uimitor ce puteau ascunde unghiurile de filmare.
Se părea că timpul petrecut de Auma atârnând de o creangă de copac şi loviturile ulterioare cu torţa cu cremă de zahăr ars îl rupseseră complet. Dezbrăcat de slugile sale şi înconjurat de oameni neimpresionaţi de imaginea sa atent creată ca instrument al mâniei lui Dumnezeu, era surprinzător de patetic. Nici o tentativă de evadare, nici un alt apel dramatic la pedeapsa divină. Doar supunere tăcută. Exact aşa cum îi plăcea lui Rapp.
Scott Coleman găsise pe undeva un scaun pliant din pânză şi cineva mâzgălise cu marker pe spate „DIRECTOR". Se instalase în el, ţinându-şi mâinile în faţa lui, cu degetele împreunate, încadrând planul. Joe Maslick stătea ascultător lângă el, încercând să înţeleagă aplicaţia video de pe iPhone-ul său.
În spatele lui Auma, o tânără purtând o vestă kaki dădea ultimele retuşuri la machiajul lui Nicholas Ward. O aduseseră cu avionul de la unul dintre studiourile sale de film, sub auspiciul de a face o muncă pro bono pentru o organizaţie caritabilă africană. Acum se trezea prinsă într-un coşmar de neimaginat, ţinută în viaţă doar de promisiunea lui Ward de recompense financiare obscene.
În ciuda faptului că era în pragul unei crize de nervi, făcuse o treabă extraordinară. Hainele lui Ward erau zdrenţuite, murdare şi mânjite cu sângele rămas de la rulada de zebre de aseară. Părul lui unsuros era încâlcit cum se cuvine, iar câteva crenguţe atârnau în faţa frunţii mânjite de sudoare şi de praf încropit.
Se dădu puţin înapoi pentru a-şi examina lucrarea pentru o clipă şi apoi aruncă o privire spre David Chism, care primise o transformare similară. În cele din urmă, s-a întors spre Rapp şi a dat scurt din cap.
„Eşti sigură?", a întrebat el. „Toate agenţiile de ştiri şi de informaţii din lume vor analiza această înregistrare video cu un microscop."
„Nu vor găsi nimic."
El nu avea niciun motiv să nu o creadă pe cuvânt. Toată lumea părea incredibilă. Stătea chiar în faţa lor şi nu putea găsi nici cea mai mică fisură în faţada pe care ea o construise.
„Fantastică treabă, Lisa", a spus Coleman, dând glas gândurilor lui Rapp. „S-ar putea să fim nevoiţi să te chemăm din când în când să faci puţină muncă de consultanţă."
„Vă rog, nu", a spus ea şi apoi a pornit pe poteca spre cabană.
El a ridicat din umeri şi şi-a întors atenţia asupra actorilor din mica lui dramă. „Bine. Toată lumea a citit scenariul şi şi-a găsit ţintele?".
Auma, Ward şi Chism au dat toţi din cap.
„Gideon. Tot ce trebuie să faci este o furie nebună. Nu e chiar o întindere, nu-i aşa? Domnule Ward. Treaba ta este uşoară. Catatonică. Priveşte în spaţiu ca şi cum nu ai şti unde te afli. David. Aminteşte-ţi ce am exersat. Nu e ca în filmele în care oamenii sunt împuşcaţi şi zboară în spate şase metri. Relaxează-te complet şi prăbuşeşte-te, bine? Pământul de sub tine e moale şi am îndepărtat pietrele şi rădăcinile. Mintea ta îţi va spune să-ţi întinzi mâinile sau să nu aterizezi pe faţă sau orice altceva. Luptă-te cu ea."
„Nu-ţi face griji", a spus Chism. „Sunt pe punctul de a fi nominalizat pentru un Oscar".
„Dr. One-Take. Îmi place încrederea ta. Rămâi la pământ, dar nu-ţi face prea multe griji că trebuie să stai complet nemişcat. Odată ce ai lovit, te vom scoate din cadru". Fostul SEAL şi-a întors capul spre Maslick. „Ai înţeles, Mas?"
Bărbatul mare, care se pare că-şi dăduse seama de telefonul său, a dat din cap.
„În regulă. Hai să facem aşa. Şi, Gideon, de fiecare dată când greşeşti o dublă, Mitch, aici de faţă, o să-ţi taie un deget de la picior. Ai înţeles?"
„Ţi-am spus că voi face ce-mi ceri!", a spus el în timp ce Rapp flutura o pereche de foarfece de bucătărie.
„În regulă, atunci. Fă-mă să o simt, iubito! Acţiune!"
„Din câte îmi dau seama, este aşa cum a descris Auma", a spus Coleman.

Rapp avea în vizor o mică lupă concepută pentru a fi glisată de-a lungul fotografiilor. Cea de opt pe zece care zăcea pe masă înfăţişa o imagine luată dintr-un elicopter comercial pe care îl închiriaseră. Rezoluţia nu era rea, dar nu era tocmai calitatea militară cu care era obişnuit.
„Vezi marginea altarului?"
„Ar putea fi doar o piatră", a spus Rapp.
„Este destul de dreptunghiulară. Dar tipul din poziţia A-6?"
Rapp a mutat obiectivul pe acea coordonată. „Te referi la umbra indistinctă?"
„Spui „roşie"..."
În cele din urmă, Rapp s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a frecat ochii obosiţi. Echipa de bază a lui Coleman era adunată în jurul mesei. Printre ei se afla Nicholas Ward, proaspăt duşat şi purtând un tricou polo pe care era inscripţionat numele uneia dintre companiile sale.
„Ce părere aveţi?", a întrebat el.
„Sunt de acord cu Scott. Acesta este locul pe care l-a descris Auma. Altarul pare să existe, iar dealul unde spune că există o peşteră este în locul potrivit. Dar coronamentul este dens ca naiba şi dacă se pricepe la ceva, este să-şi ţină ascunsii. Fără un avion de supraveghere la mare altitudine, o înregistrare video de rezoluţie ultra-înaltă şi o grămadă de analişti profesionişti care să o analizeze, nu putem fi siguri că restul oamenilor lui sunt cu adevărat acolo."
„Crezi că ţi-a indicat o veche tabără pe care a abandonat-o? De ce?"
„Ar putea fi un loc de momeală", a spus Coleman. „Un loc în care oricare dintre oamenii lui care ar fi capturaţi ar fi antrenat să renunţe. Sau, mai rău, un loc de ambuscadă. Auma ar putea avea oameni care să aştepte acolo. Ei ar şti să ucidă pe oricine apare."
„Crezi că e atât de deştept?"
„Da", a răspuns Rapp. „Întrebarea este dacă este atât de precaut. Este foarte complex, mai ales cu armata de copii analfabeţi pe care o are în spate."
„Bine", a spus Wicker. „Atunci asta e uşor. Am luat în primire armamentul pentru acele elicoptere ruseşti pe care ni le-au împrumutat ugandezii. Să mergem acolo cu armele şi rachetele la vedere. Să ucidem tot ce se află pe o rază de o mie de metri. Auma spune că marfa pe care o căutaţi este în peşteră, nu-i aşa? Asta îi va proteja."
În ciuda faptului că avea toate caracteristicile unui plan excelent, Ward începu să dea din cap. „Văd două probleme. Prima este că acelea sunt elicoptere guvernamentale, iar ugandezii au spus clar că nu vor să fie văzuţi efectuând operaţiuni militare atât de aproape de teritoriul RDC. Ar putea provoca un război".
„Depăşibil", a spus Rapp. „Intrăm rapid şi jos, folosind echipamente de vedere pe timp de noapte, iar apoi răspândim puţini bani politicienilor de pe ambele părţi ale graniţei. Nimeni nu o să se sucească prea tare pentru câteva artificii. Mai ales dacă sub ele se află cultul lui Auma."
„A doua problemă este una despre care am vorbit deja", spuse Ward. „Auma ţine sclavi. Mai ales fete tinere pe care le-a furat din satele locale. Ele ar fi ucise împreună cu oamenii lui."
„Asta e trist", a recunoscut Rapp. „Dar daunele colaterale sunt o realitate a vieţii. Câte dintre acele fete ar putea fi? Douăzeci? Cel mult treizeci? Şi nu prea trăiesc pe picior mare. Vor muri în curând, indiferent dacă intrăm sau nu. Totuşi, putem salva următoarea rundă de fete pe care oamenii lui Auma le vor căuta. Şi pe următoarea. Şi pe următoarea."
„Nu", a spus Ward cu fermitate. „Eu nu sunt vreun asasin CIA sau vreun dictator african. Şi eu am plătit pentru elicoptere. Dacă ăsta e planul tău, lasă-mă în afara lui."
Rapp îl examină pe bărbat în tăcere. Nu era vorba doar de Gideon Auma sau de problema cârtiţei CIA. Pe Rapp îl interesa să afle care erau liniile pe care cel mai bogat om din lume le-ar fi depăşit şi care nu.
„Bine", a spus el în cele din urmă. „Ce zici de un plan B?"
Practic toată lumea de la masă a gemut înainte ca Coleman să vorbească. „Planurile tale B sunt întotdeauna naşpa. Îţi aminteşti de momentul acela din Libia? Cel în care întreaga clădire a căzut peste noi?".
„Ăsta e mai bun decât acela", a spus Rapp.
„Ca acela în care s-a prăbuşit trenul?". A spus Bruno McGraw.
„Când ai de gând să renunţi la asta?".

„Aproape că mi-am pierdut mâinile, omule”.
Rapp s-a încruntat. „Bine. Asta nu implică niciun risc pentru nimeni în afară de mine.”
„În cazul ăsta, mă bag”, a spus Coleman.
„Ce e drogul ăla care le place atât de mult oamenilor lui Auma?”.
„Ajali”, a spus Ward.
„Ajali. Știm ceva despre el?”
Bărbatul a dat din cap. „David a fost interesat şi a pus mâna pe o mostră cu ceva timp în urmă. Practic, este cel mai rău lucru pe care ţi l-ai putea imagina. Un narcotic modificat care are efecte similare cu cele pe care majoritatea oamenilor le-ar atribui PCP-ului, dar mult mai puternice şi mult mai distructive. În timp, provoacă daune semnificative plămânilor şi sistemului cardiovascular, lăsând utilizatorii obişnuiţi să se înece încet în propriile fluide corporale. Iar starea psihotică pe care o creează pare să persiste într-un mod care îi face pe oameni din ce în ce mai violenţi şi paranoici. Noi nu...”
„Din moment ce ştiţi ce este, ar putea una dintre companiile dumneavoastră farmaceutice să o producă?” a spus Rapp.
„Sigur. Ipotetic.”
„Nu ipotetic. În realitate.”
Ochii bărbatului s-au îngustat. „Bine, da. Procesul de fabricaţie nu este atât de complicat.”
„Ar putea să o otrăvească?”
Ward se ridică în picioare. „Pot să vorbesc cu tine afară, Mitch?”
Rapp a ridicat din umeri. „Sigur.”
Au ieşit pe o punte largă şi au traversat până la balustrada cea mai îndepărtată. Dincolo, munţii erau un contur negru pe fondul stelelor.
„Ce faci?”
„Nu este clar? Încerc să-mi dau seama cine te urmăreşte şi cum au obţinut informaţiile pentru acel atac asupra complexului tău.”
„Nu. Mă testezi. Încerci să vezi cât de departe voi merge pentru a scăpa de oamenii lui Auma. Dacă sunt dispus să risc să pornesc un război. Sau să omor o grămadă de copii.”
„Ce vrei de la mine, Nick? Ai spus nu la navele de luptă şi încerc să mă împac cu asta.”
„Transformându-mă nu doar într-un producător de narcotice, ci într-un producător de narcotice otrăvitoare.”
„Mai chirurgical, totuşi, nu-i aşa? Mă îndoiesc că şi-ar împărţi ajali cu sclavii lor sexuali.”
„Dacă e o idee atât de grozavă, atunci de ce nu a fost planul A?”
„Pentru că mă obligă să zbor cu Gideon Auma într-o tabără plină de adoratorii săi înarmaţi, cu nimic altceva decât un Glock şi un picior de iepure norocos în buzunar.”
„Deci, aveai de gând să le omori pe toate acele fete pentru că erai preocupat de siguranţa ta personală.”
„Nu. Aveam de gând să le omor pe toate acele fete pentru că eram preocupat de siguranţa noastră personală. Cred că ar fi fost mai realist dacă ai fi venit şi tu, nu-i aşa? Adică, tu fiind ostatic şi toate astea.”
Faţa lui Ward a îngheţat undeva între teamă şi confuzie. Nu surprinzător, dar puţin dezamăgitor.
„Se simte un pic diferit când e vorba de fundul tău bogat în joc, nu-i aşa, Nick? Şi nici nu e vorba doar de un glonţ în cap. Ştii la fel de bine ca şi mine ce fel de lucruri le face Auma oamenilor. Cea mai bună presupunere a mea ar fi crucificarea. Dar când mă va bate în cuie pe crucea aia, cel puţin voi avea confortul de a şti că eşti chiar acolo cu mine.”
Ward nu părea să aibă un răspuns, înghiţind în schimb doar nişte salivă în exces, în timp ce Rapp a izbucnit într-un zâmbet. „Relaxează-te, Nick. Doar mă joc cu tine. O să mă duc eu însumi. Dar aş aprecia dacă oamenii tăi mi-ar pregăti un lot de ajali.”
„Pare... pare riscant”, a bâiguit Ward. „Ar trebui să contactez pe cineva din afara acestui complex şi atunci ar trebui să ştie că nu am fost răpit.”
„Dar tu eşti cel mai deştept tip din lume, nu-i aşa? Sunt sigur că poţi găsi o cale de a o face fără să ne dai de gol.”
„Dar nu ar fi mai sigur pentru tine să o fabrici? Nu e o cerere prea mare pentru Irene.”

„Nu. Nu este o cerere foarte mare”, a spus Rapp fără să se implice.
„Atunci, ce motiv există pentru a mă implica pe mine? Ca să mă vezi cum îmi însângerez mâinile? Este doar cruzime?”
Din nou, Rapp a zâmbit. „Mi-am petrecut ultimii douăzeci de ani din viaţă înecându-mă în cruzime, Nick. Nu mă fascinează chiar atât de mult.”
„Atunci de ce?”
„Sincer? Pentru că, cu cât sunt mai mult în preajma ta, cu atât mai mult cred că ai putea fi capabil să realizezi ceva. Dar oamenii nu acceptă uşor salvarea. Trebuie să le-o bagi pe gât. Şi dacă nu eşti dispus să faci asta – dacă nu eşti dispus să mă ajuţi să otrăvesc oamenii care merg în sate şi îi fac pe copii să se uite cum îşi ard părinţii de vii – atunci îţi pierzi timpul. Şi, mai rău, îl iroseşti pe al meu.”
Ward îşi îndreptă atenţia înapoi spre orizontul întunecat. „Ai câştigat, Mitch. O voi face eu.”
„Bine. Atunci am terminat. De ce nu te duci să bei ceva şi să te culci. Ne ocupăm noi de restul.”
Când Rapp a reintrat în cabană, Coleman şi oamenii lui erau aplecaţi peste masă şi vorbeau pe un ton tăcut.
„V-aţi gândit deja la planul B?”
Coleman se uită în lateral la el. „Cam aşa ceva. Zburaţi acolo cu Auma, îl faceţi să le spună oamenilor lui că sunteţi un fel de aliat arab şi le împărţiţi o grămadă de ajali otrăvit. El o va numi o sărbătoare a victoriei pentru că a pus mâna pe Ward.”
„Sună perfect”, a spus Rapp, aşezându-se la loc pe scaunul său. „Ce ar putea să meargă prost?”
„Vrei lista în ordine alfabetică sau în ordinea probabilităţii?”. a spus Joe Maslick. „Auma ar putea avea o modalitate de a semnala că are probleme, pe care noi nu o cunoaştem. Sau ar putea pur şi simplu să le spună oamenilor lui să te ucidă în swahili şi nu ai şti niciodată. Sau ar putea avea capcane şi arme ascunse în peştera aia...”
Coleman a dat din cap în semn de aprobare. „Sau, la naiba, oamenii ăia ar putea să o ia razna cu ajali şi să te sfâşie înainte ca otrava să-şi facă efectul.”
„Nu vreau să aud de probleme”, a spus Rapp. „Vreau să aud despre soluţii.”
„Hai să o aruncăm în aer aşa cum am vorbit”, a spus Charlie Wicker. „Frumos şi curat. Adică, îmi pare rău pentru fete, dar dacă asta se transformă într-un spectacol de rahat şi tu eşti ucis, cum a ajutat asta pe cineva? Nenorociţii ăia îşi vor avea mesia înapoi şi se vor împrăştia în junglă. Câţi copii vor mai ajunge soldaţi sau sclavi? O sută? O mie?”
„Are dreptate”, a spus Coleman. „Îţi asumi o mulţime de riscuri doar pentru ca un bogătaş să poată dormi un pic mai bine noaptea.”

32

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA

MONITORUL de lângă biroul preşedintelui reda acelaşi videoclip care se derula în buclă la Langley de când apăruse pe internet cu câteva ore în urmă. Cu toate acestea, Irene Kennedy şi Mike Nash se prefăceau concentraţi în timp ce un Gideon Auma uşor defocalizat cerea zece miliarde de dolari drept răscumpărare.
Un Nicholas Ward murdar şi hâtru stătea lângă el, cu o expresie aproape catatonică în timp ce privea în gol în cameră. David Chism, parţial ascuns în spatele africanului, părea să se afle într-o stare similară.
„Şi pentru a fi siguri că toată lumea înţelege că vorbesc serios...” Auma a continuat în accentul său ciudat de elegant. Kennedy ştia ce urma să se întâmple, dar totuşi s-a încordat când s-a întors şi a tras un glonţ în pieptul lui Chism. Tânărul s-a prăbuşit în afara cadrului, în timp ce ucigaşul său şi-a îndreptat din nou atenţia către cameră.
„Când voi primi plata, vă voi da instrucţiuni despre locul unde îl puteţi lua pe Nicholas Ward.”
Anthony Cook a folosit o telecomandă pentru a pune pe pauză înregistrarea video şi apoi şi-a rotit scaunul spre cei doi invitaţi ai săi.

„Ce ştim?”, a întrebat el, întâlnindu-l în ochi pe Nash şi apoi lăsându-şi privirea să se îndrepte spre Kennedy. „A furnizat deja instrucţiuni?”
„Nu, domnule”, a răspuns Kennedy. „Sub îndrumarea FBI, asistentul lui Nick a încercat să ia legătura cu telefonul său prin satelit, dar se pare că acesta este oprit şi nu poate fi localizat în prezent.”
„Deci, nu avem nicio idee despre locul unde se află Auma sau unde este ţinut Ward?”
„Bazându-ne pe frunzişul vizibil în fundal, suntem destul de siguri că este încă în Ugand...”
„Vrei să spui că ai reuşit să restrângi căutarea la ţara în care a fost răpit?” a spus Cook cu sarcasm.
„Încadrarea este destul de strânsă”, a intervenit Nash. „Auma este psihotic, dar este inteligent şi bine educat. Nu s-a ţinut pe el şi armata lui ascunsă atât de mult timp făcând greşeli neglijente.”
„Ai trimis oameni în tabăra lui Ward pentru a vedea dacă putem afla ceva?”
„Nu, domnule”, spuse Kennedy. „Lucrăm la asta, dar de fiecare dată când ne apropiem de cineva, se trage asupra lui. Am reuşit să trecem prin hangarul unde credem că a fost dus Ward, dar nu am găsit nimic care să ne conducă la el.”
Cook nu părea mai fericit decât ea, dar probabil din motive diferite. Stătea în Biroul Oval şi învârtea o pânză de minciuni pe care nu era sigură că o putea controla. Fără să înţeleagă pe deplin ce fel de acces avea cârtiţa lor, contactarea lui Rapp era prea periculoasă. Iar acum părea să fi ieşit din scenariu. Planul era ca această operaţiune să se fi desfăşurat într-un mod mult mai liniştit. Povestea transmisă agenţiilor de ştiri ar fi trebuit să fie că Auma a fost ucisă într-o încercare de răpire a lui Nicholas Ward. Rapp l-ar fi interogat, ar fi obţinut orice informaţie pe care o avea, iar africanul ar fi dispărut pentru totdeauna. Curat, fără întreruperi şi complet plauzibil. Foarte departe de povestea care a fost presărată pe toate site-urile de ştiri din lume şi care a pus în cădere liberă preţul acţiunilor lui Ward.
Era greu să nu iei în considerare posibilitatea ca acest lucru să fie real. Era improbabil, dar totuşi fezabil, ca cârtiţa pe care o urmăreau să fi descoperit modificările făcute de Kennedy în dosarul lui Ward. Dacă era aşa, era, de asemenea, fezabil ca Coleman şi oamenii lui să fi fost cu adevărat depăşiţi la complex, iar Rapp să fi fost prins într-o ambuscadă la hangar. Şi că Nicholas Ward se afla în mâinile unui nebun.
Din fericire, cu cât se uita mai adânc, cu atât mai puţin probabil părea acest scenariu. Deşi analiştii ei nu reuşiseră să găsească nimic în filmuleţ care să pară de-a dreptul fals, existau curiozităţi. Prima şi cea mai evidentă era că era prea succintă. Ori de câte ori o cameră de filmat era îndreptată spre Gideon Auma, acesta nu reuşea niciodată să divagheze la nesfârşit despre puterea sa, despre dragostea lui Dumnezeu pentru el şi despre orice alte iluzii pe care le avea în ziua respectivă. A doua – observată de un tânăr analist cu un ochi deosebit de ascuţit – era că mânecile lui nu păreau să se comporte natural. Se făcuse că râde de observaţia ei, dar odată subliniată, a devenit imposibil de ignorat. Oricât de mult şi-ar fi mişcat Auma braţele, manşetele rămâneau la locul lor. Aproape ca şi cum ar fi fost lipite acolo. Ipoteza evidentă era că acest lucru fusese făcut pentru a ascunde ceva. Şi singurul lucru la care se putea gândi era că erau urme de la faptul că fusese legată.
Având în vedere asta, cel mai probabil scenariu era că Rapp nu reuşise să obţină tot ce voia de la terorist. Avea nevoie să prelungească această dramă, probabil pentru a se folosi de Auma ca să-l conducă cumva în susul lanţului.
„Astăzi, Irene. Vreau oameni la complexul acela astăzi.”
„Da, domnule”, a spus ea, ştiind foarte bine că va fi imposibil. Trebuia să găsească o echipă în care să aibă încredere că îi va raporta doar ei, iar aceasta trebuia să fie formată din oameni din afara CIA. Nu doar din cauza cârtiţei, ci şi pentru că ceea ce ar fi găsit acolo ar fi trebuit probabil să fie ţinut departe de preşedinte. Nu era un risc politic la care voia să expună pe nimeni dintre oamenii ei. Dacă cineva urma să fie concediat şi urmărit penal pentru asta, ar fi fost ea şi numai ea.
„Pot să presupun că încă nu există niciun semn de Mitch Rapp şi de echipa sa?” a spus Cook.
„Aşa este, domnule.”
El a dat din cap, dar faţa lui era o mască goală. „Credeţi că există vreo şansă ca el să fie în junglă? Să se ascundă aşa cum a făcut David Chism?”.
„Mă îndoiesc, domnule. El şi oamenii lui au telefoane prin satelit. Ei m-ar fi contactat”.

O altă încuviinţare din cap, o altă expresie goală la ceea ce probabil că ar fi luat drept o veste despre moartea lui Mitch Rapp. „Aşadar, care este situaţia? Dacă Auma nu i-a contactat încă pe oamenii lui Ward, o va face în curând. Pot să presupun că vom fi pregătiţi pentru acel apel atunci când va veni?”
Kennedy i-a aruncat o privire lui Mike Nash, care lucrase direct cu Biroul în acest caz.
„Este o situaţie complicată pentru Auma”, a spus el, preluând şedinţa de informare. „Evident, nu se poate face în numerar. Ar fi vorba de mai multe avioane de transport pline cu ea. Asta înseamnă transferuri bancare. Şi cum Auma nu e prost, va dori ca acestea să fie spălate prin bănci în care noi nu avem acces. Locuri precum Siria, Iran, Coreea de Nord...”
„Toate acestea vor lua o parte”, a subliniat Cook.
„Da, domnule.”
„Deci, nu numai că organizaţia lui Ward va finanţa unul dintre cei mai brutali teroriști din Africa, dar va canaliza bani practic către fiecare dintre cei mai mari duşmani ai noştri. Mi se pare că trebuie să găsim o modalitate de a-l aduce înapoi fără a plăti efectiv răscumpărarea.”
„De acord. Dar e mai uşor de spus decât de făcut.”
Cook a respirat adânc şi a lăsat-o să iasă încet. „David Chism este mort, ceea ce probabil că va da înapoi dezvoltarea vaccinurilor sale cu douăzeci şi cinci de ani. Iar Ward...” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „Îl consider pe Nicholas Ward esenţial pentru viitorul Americii şi pentru sănătatea economiei noastre. Este ciudat să spun asta despre un singur om, dar el este probabil responsabil pentru şaizeci la sută din progresele care au loc în tehnologie în acest moment. Iar acestea sunt industriile care ne vor menţine în top în următorul secol.”
„Da, domnule”, au spus Kennedy şi Nash, aproape la unison.
„Găsiţi ceva. Găsiţi o modalitate de a-l aduce înapoi.”
„Şi dacă nu există nicio modalitate de a face asta fără să plătim?”. a întrebat Kennedy.
„Inacceptabil.”
„Dar, de asemenea, potenţial inevitabil.”
„Sunt convins că puteţi face mai bine”, a spus Cook.
Amândoi au mormăit că au înţeles şi s-au ridicat, ştiind că întâlnirea se încheiase. Kennedy a dat respectuos din cap în direcţia bărbatului şi a pornit spre uşă, cu Nash în urma lui. Preşedintele nu s-a deranjat să se ridice.
„Cred că norocul chiar îi favorizează pe cei îndrăzneţi”, a spus Catherine Cook, apărând de la uşa care ducea spre un spaţiu privat conectat la Biroul Oval.
„Aţi auzit?”
A luat locul pe care Irene Kennedy îl abandonase cu câteva momente în urmă. „Chism e mort şi, într-un fel sau altul, Nicholas Ward e terminat.”
„Nu doar Ward şi Chism, Catherine. Mitch Rapp. Asta ne-ar putea face mulţi prieteni în lumea arabă. Prieteni pe care niciun preşedinte american nu i-a mai avut vreodată.”
Ea a dat din cap. „Trebuie să recunosc că nu sunt nefericită să îl văd plecând. Cred că ar fi putut fi un instrument util, dar poate mai greu de controlat decât am crezut iniţial. Nu era un instrument atât de contondent pe cât părea.”
„Ceea ce a fost el, totuşi, a fost o mare parte din baza de putere a lui Kennedy. Nu numai că va fi o lovitură emoţională majoră pentru ea – în măsura în care scorpia are emoţii – dar îi va slăbi semnificativ poziţia politică. Capacitatea ei de a garanta practic succesul operaţiunilor sale zace acum moartă undeva în jungla ugandeză.”

33

SUD-VESTUL UGANDEI
SE aflau la doar câţiva kilometri la nord de presupusul loc de aterizare, dar tot ce vedea Rapp era o junglă neîntreruptă în lumina lunii. A manipulat colectivul elicopterului şi a simţit cum aeronava se supune comenzii sale. Nu era întotdeauna aşa. Pe o scară de la unu la zece, el îşi plasa abilităţile de pilotaj undeva în intervalul patru. Fred Mason sugerase în mai multe rânduri că ar putea fi o estimare optimistă.

„Acolo”, a spus Gideon Auma, arătând prin parbriz spre o sclipire de lumină de foc în faţă. Părea neobişnuit de posomorât pentru reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, dar era de înţeles. Joe Maslick petrecuse ore întregi proiectând, construind şi ataşând un explozibil radiocomandat la scrotul africanului. Nu suficient de puternic pentru a-l ucide, dar suficient pentru a-i lansa ouăle la vreo şase metri.
Speranţa era că asta îl va face să urmeze ascultător planul conceput de Rapp. Iar în schimb, el ar fi fost livrat – viu şi nevătămat – la Haga. Acolo, avea să fie pus într-o celulă frumoasă şi curată, hrănit de trei ori pe zi şi judecat pentru crime împotriva umanităţii. În general, o soartă mai atrăgătoare decât să-şi vadă testiculele căzând în pădure sau decât ceea ce i-ar face guvernul ugandez dacă ar avea ocazia.
Dar ar vedea el lucrurile astfel? Odată înconjurat de discipolii săi adoratori, va începe Auma să se simtă din nou invincibil? Îşi va pierde frica şi va trece la atac? Dacă da, avea să fie o seară palpitantă – şi probabil scurtă.
Rapp a înconjurat luminişul, privind în jos la micile focuri de tabără care îi delimitau marginile. Mason ar fi putut ateriza cu uşurinţă un elicopter de două ori mai mare decât acesta în spaţiul disponibil, dar Rapp prefera LZ-urile care puteau fi măsurate în acri, nu în metri.
Vântul rămăsese calm în timp ce el uşura aeronava în jos, urmărind să se asigure că rămânea în plin centru şi că rotoarele nu se apropiau de copacii din jur. În cele din urmă, a fost o aterizare destul de decentă. Un început mai bun decât se bucurau majoritatea planurilor sale B. Fără vagoane de tren deraiate, clădiri care se prăbuşeau sau avalanşe.
A început să oprească pasărea, fiind cu ochii pe formele umane vagi deja ocupate cu stingerea focurilor care acţionaseră ca lumini primitive ale pistei.
„Ţi-e clar în continuare rolul?”, a întrebat el.
„Da”, a răspuns Auma cu o voce lipsită de viaţă. Nu era chiar tonul potrivit pentru ceea ce urmau să pornească, dar era puţin probabil ca cineva să observe.
„Spune-mi. „
„Telecomanda pentru explozibil se află în buzunar şi veţi avea mâna pe ea în permanenţă. Căştile din ureche sunt conectate la o legătură deschisă prin satelit. De partea cealaltă se află un nativ din Uganda. Dacă voi spune ceva ce nu este în engleză, el va traduce”.
„Şi dacă spui ceva ce nu-mi place?”.
„Vei detona explozibilul.”
„Sună bine”, a spus Rapp, luând un rucsac din spatele scaunului său şi ieşind. „Mai rezistă câteva ore, Gideon. Şi apoi îţi poţi trăi restul vieţii bucurându-te de puţină ospitalitate olandeză.”
Auma a ieşit pe partea cealaltă şi s-au reunit în faţa elicopterului. Un bărbat îmbrăcat de oboseală, a cărui vârstă era greu de determinat în lumina slabă, a alergat spre ei şi s-a înclinat cu reverenţă. Aşa cum era de aşteptat, prezenţa lui Rapp a fost complet ignorată. El nu era nimic. Doar un alt servitor al profetului lor.
Conversaţia s-a purtat în swahili, dar, aşa cum promisese, Rapp a primit o traducere în timp real în urechea dreaptă. În cea mai mare parte, rugăminţi de a fi comandat, asigurări că ar fi o onoare să moară pentru stăpânul şi stăpânul său. Yada, yada, yada, yada.
Auma, la rândul lui, nu răspunse – omul din faţa lor se pare că nu era demn de asta. În schimb, l-au urmat în tăcere în timp ce erau conduşi de-a lungul unei poteci care şerpuia la întâmplare şi care fusese curăţată de pietre, dar era încă încurcată de frunziş. Probabil conceput pentru a nu crea un tipar care să poată fi văzut de sus şi să aducă un atac asupra lor. Supravieţuirea lor depindea în întregime de capacitatea junglei de a-i ascunde şi de apropierea lor de graniţa cu RDC.
Ceea ce jungla nu putea ascunde, însă, era mirosul. Mirosul inconfundabil de putrefacţie umană a lovit mai întâi, combinându-se în cele din urmă cu mirosul mai surd al latrinelor deschise. Rapp nu putea vedea mare lucru prin întuneric, dar figuri umane se desprindeau ocazional din întuneric de o parte şi de alta a potecii rudimentare. Unele erau complet nemişcate – probabil sursa putregaiului care plutea în aer. Altele se mişcau în tăcere, aproape în stare de ebrietate, pentru a-i privi trecând. Probabil că erau fetele pe care le înrobiseră. Sau ceea ce mai rămăsese din ele.
Unghiurile dure ale crucilor erau mai uşor de distins, la fel ca şi trupurile bătute în cuie pe ele. Un bărbat – un băiat, de fapt – era încă în viaţă. A înecat câteva rugăminţi în timp ce treceau pe lângă el, toate convertite în engleză de către translatorul din urechea lui Rapp. Nu putea face nimic pentru puşti şi nu se

putea lăsa distras de la studierea mediului în care opera. Dacă era nevoit să fugă, lucrurile aveau să iasă urât. Adepţii lui Auma cunoşteau terenul ca-n palmă, iar lipsa lor de disciplină avea să lucreze în favoarea lor. Tot ce trebuiau să facă era să umple de plumb aerul în direcţia lui generală. Era rapid, dar nu îndeajuns de rapid pentru a depăşi un glonţ.
Rapp îl ţinea pe Auma în faţa lui, aruncând o privire înapoi când mai mulţi oameni cădeau în spate. Nu-i plăcea să aibă oameni care să-l flancheze, dar nu prea avea ce face. Dacă Auma reuşise să transmită vreun fel de semnal pe care îl ratase, probabil că urma să fie împuşcat în spate. Aceasta era cea mai mare îngrijorare a lui Coleman – că Auma avea un fel de semnal de „totul e liber" şi că, în absenţa lui, discipolii lui îi vor sfâşia pe cei cu care se aflau.
S-au izbit de o secţiune deosebit de densă de junglă şi apoi au ieşit într-un luminiş pe care Rapp îl recunoscuse din fotografiile de deasupra capului pe care le studiase. Obiectul dreptunghiular din centru era într-adevăr un altar – completat cu lanţuri şi brăzdat în întuneric cu ceea ce el presupunea că era sânge uscat. În spate se aflau stânca noroioasă şi intrarea în peşteră pe care o descrisese Auma. Alături se afla ceva ce el crezuse că era doar o legendă menită să-i sperie pe localnici. O nenorocită de fecioară de fier. Nimic sofisticat – puţin mai mult decât un simplu sicriu cu un capac cu balamale şi cuie înfipte în el – dar funcţional. Unitatea era deschisă şi se sprijinea de peretele de pământ cu un cadavru înăuntru. Un fel de exponat din Vestul Vechi, dar cu un cadavru acoperit de perforaţii putrede.
Auma s-a urcat pe movila care conţinea altarul în timp ce luminişul se umplea de adepţii săi. Rapp, nefiind sigur care ar trebui să fie rolul lui în această ceremonie întortocheată, a luat poziţie de cealaltă parte a structurii de piatră.
Africanul şi-a ridicat braţele, hrănindu-se cu ochii sticloşi care se holbau la el. „L-am prins!"
Aplauzele erau asurzitoare, iar Rapp nu avea nevoie de cască pentru a înţelege esenţa a ceea ce se spunea. Slăvit să fie Gideon Auma.
Liderul cultului îşi deschise mâinile, reducându-i la tăcere. „În curând vom avea instrumentele necesare pentru a cuceri Uganda. Şi apoi Africa. Şi apoi lumea. În numele lui Dumnezeu şi al unicului său profet adevărat".
Aplauzele au izbucnit din nou, în timp ce el s-a întors încet în cerc şi şi-a privit discipolii. Rapp îşi strânse mai tare mâna pe telecomanda din buzunar. Era mai bine să fie mai prudent şi să-i arunce în aer boaşele tipului ăstuia la orice indiciu de trădare. Poate că ar fi putut să dispară în confuzia care ar fi urmat. Totuşi, dacă Auma îl striga primul, existau şanse mari să i se alăture bietului dobitoc în fecioara de fier.
Când luminişul a coborât din nou în tăcere, Auma a vorbit din nou. „Pentru a sărbători, vom lua cu toţii Sacramentul."
Asta a adus o a doua rundă de urale care a trecut dincolo de entuziasm şi a trecut în extaz. Rapp şi-a tras rucsacul de pe umăr şi era pe punctul de a-l arunca pe altar, dar apoi s-a prins. În schimb, şi-a aplecat capul şi l-a aşezat acolo cu o reverenţă exagerată.
Inofensivul rucsac de pânză era plin cu un lot special de ajali produs de una dintre companiile farmaceutice ale lui Ward. Chestie bună, îl asiguraseră – mai bună decât orice altceva preparat în laboratoarele ascunse din jungla regiunii. Totuşi, nu calitatea drogului îl interesa. Ci ingredientul secret. Ricina.
Laboratorul experimenta folosirea toxinei pentru a ucide celulele canceroase, dar avea o altă proprietate care o făcea ideală pentru această operaţiune: un efect întârziat. Odată inhalată, simptomele iniţiale nu se manifestau decât mult după ce toată lumea luase parte. Dificultăţi de respiraţie. Febră. Greaţă. Fluidul începea să se acumuleze în plămâni, iar pielea victimei căpăta o nuanţă albăstruie. În cele din urmă, rezultatul de care era interesat. Moartea.
„Ia-o!" Auma a strigat. „Cu toţii. Şi intraţi în prezenţa lui Dumnezeu!"
Rapp îl urmă spre peşteră în timp ce oamenii lui se grăbeau spre altar. Strigătele lor deveniseră aproape disperate în timp ce câţiva specialişti desemnaţi începură să încarce ajali-ul în dispozitive menite să măsoare doza.
O barieră de frunze construită la intrarea în peşteră s-a deschis când el şi Auma s-au apropiat. Au trecut în întuneric şi s-a închis ferm în urma lor înainte ca un singur bec să se aprindă.

O fată de aproximativ paisprezece ani, cu părul tuns scurt şi trăsături elegante, a fixat bariera într-un mod care să nu permită luminii să pătrundă prin ea şi apoi a căzut în genunchi în faţa lui Auma. Şi-a atins capul de pământ şi apoi şi-a privit stăpânul cu un zâmbet care dezvăluia o dantură uimitoare.
A spus ceva, dar interferenţele din peşteră l-au împiedicat pe Rapp să obţină o traducere. Era o situaţie pe care o discutase în mod special cu Auma. Un singur cuvânt în orice altceva decât în engleză cât timp se aflau în peşteră şi ar fi alergat după bile pe podea ca nişte bile scăpate.
Autoproclamatul profet se pare că înţelesese mesajul, pentru că o ignorase, continuând în schimb să se afunde mai adânc în cavernă. Părea să fie aşa cum a fost descrisă – mai întâi camerele de locuit, urmate de ceva care trecea drept o cameră de război. După aceea, doar întuneric. După spusele lui Auma, se întorcea puţin în urmă şi apoi se termina fără ieşire. Rapp a presupus că era o minciună. Cineva atât de deştept ca Auma nu ar fi ales un bârlog căruia să-i lipsească o uşă din spate. Probabil că avea mai mult de una.
Africanul a folosit una dintre cheile care-i atârnau de gât pentru a deschide un dulap de arhivă şi a scormonit înăuntru. Rapp s-a încordat, dar bărbatul nu a scos nimic mai periculos decât un telefon cu clapetă şi un iPad.
„Acesta este telefonul pe care îl folosesc pentru a-i contacta pe saudiţi”, a spus el, înmânându-i-l lui Rapp. „Pe tabletă sunt poze cu el”.
Nu erau deosebit de bune, după cum s-a dovedit – făcute pe furiş de către adepţii săi, în lumină proastă şi din unghiuri nu tocmai ideale. Ceea ce le lipsea la calitate, însă, compensau prin număr. Suficient cât să poată fi asamblat un compozit bun, a presupus el.
„Unde sunt informaţiile pe care le-ai primit despre complexul lui Ward?”
Auma a recuperat un plic mare în timp ce strigătele oamenilor de afară se intensificau. Se părea că oamenii de ştiinţă ai lui Ward nu minţeau – chiar ştiau cum să scoată un produs de înaltă calitate. Rapp a ignorat vacarmul în timp ce a răsfoit fotografiile complexului lui Ward, schemele privind apărarea sa şi strategiile detaliate de atac scrise în engleză, dar presărate cu greşeli gramaticale comune vorbitorilor nativi de arabă. Nu exista nicio îndoială că acestea fuseseră descărcate direct din baza de date securizată a CIA. De către cine, însă, era încă un mister.
Rapp insistase ca lumina să rămână aprinsă şi stătea cu spatele la unul dintre pereţii peşterii. Gideon Auma era întins pe un pat la cincisprezece metri în stânga lui, complet îmbrăcat, nemişcat, cu ochii închişi. Având în vedere situaţia lui disperată şi petrecerea care exploda afară, era totuşi puţin probabil să fi dormit. Ţipetele, cântecele şi strigătele oamenilor care îi îndemnau pe luptătorii corp la corp ricoşau în spaţiul restrâns fără niciun semn de linişte.
Focurile de armă, însă, erau în mod vizibil absente. Rapp aruncase o privire afară mai devreme şi descoperise că toate armele fuseseră închise în cuşti şi erau păzite de doi bărbaţi care nu păreau să se fi alăturat festivităţilor. Desigur, mulţimea înnebunită de droguri ar fi putut cu uşurinţă să-i copleşească, dar până acum nu existaseră încercări în acest sens. Fără îndoială, profetul lor stabilise cu mult timp în urmă protocoalele de siguranţă pentru aceste evenimente, iar pedeapsa pentru nerespectarea lor ar fi fost suficient de biblică pentru a descuraja nerespectarea lor. O lovitură de noroc rară în favoarea lui Rapp.
Şi-a ridicat capul şi s-a uitat în ochii confuzi ai fetei care stătea într-o poziţie similară vizavi de el. Auma îi refuzase încercările disperate de a-i oferi favoruri sexuale şi acum părea şi mai îngrozită decât la sosirea lor. Părea probabil ca ea să se gândească la faptul că el se plictisea de ea. Că, după ce abia ajunsese la vârsta adolescenţei, avea să sfârşească bătută în cuie pe o cruce sau aruncată la oamenii lui.
Rapp îşi lăsă ochii să se deconcentreze, dar rămase în alertă. Ura tot ce era legat de peşteri. Întunericul, mirosul, aerul gros şi liniştit. Deşi învăţase să-şi controleze claustrofobia, aceasta era încă acolo, zgâriind în fundul minţii sale ca un şobolan încolţit. Dacă avea vreo aspiraţie pentru moartea sa, aceasta era să se prăbuşească într-un deşert deschis, sub o pătură de stele. Avea la dispoziţie următorul miliard de ani să zacă într-o gaură.
O fărâmă de lumină străfulgeră în viziunea periferică a lui Rapp, sugerând că soarele răsărise suficient de mult pentru a radia direct asupra umbrelei improvizate care acoperea intrarea în peşteră. Fata adormise de ceva vreme şi era prăbuşită în pământ, gemând încet în timp ce naviga într-un vis care nu părea cu mult mai bun decât realitatea ei.

Acum, la puţin peste douăsprezece ore de la sosirea lui Rapp, petrecerea de afară devenise mai mult sau mai puţin tăcută. Cele câteva strigăte care se ridicau ocazional păreau a fi motivate mai mult de teroare şi suferinţă decât de poftă de sânge sau de viziuni extatice. Toate erau slabe şi cele mai multe se terminau în accese de tuse necontrolate. Cu toate acestea, nimeni nu se aventurase la intrarea în peşteră pentru a cere ajutor de la mesia lor. Incredibil. Încă se temeau mai mult de Gideon Auma decât de ceea ce li se întâmpla. Poate credeau că era o pedeapsă pe care o adusese asupra lor pentru o fărădelege necunoscută? Sau că se aflau în ultima şi dureroasa lor călătorie spre paradis?
„Ridică-te", spuse Rapp în timp ce se împingea în picioare. Auma a făcut cum i s-a spus, cu faţa goală, cu ochii rătăcind prin împrejurimile sale familiare. După cum arăta, îşi petrecuse toată noaptea încercând să înţeleagă ce se întâmpla. Aproape sigur crezuse că scopul ajaliilor era doar să creeze confuzie – pentru a le oferi acoperire pentru plecarea lor după ce Rapp obţinea ceea ce dorea.
Şi asta ar fi fost o mişcare inteligentă. De fapt, era mişcarea pe care Rapp ar fi făcut-o cu doar câţiva ani în urmă. Cârtiţa era misiunea, iar treaba era să ducă misiunea la bun sfârşit în cel mai eficient mod posibil. Toate celelalte consideraţii erau irelevante.
Cu cât avea mai mult păr grizonant, cu atât mai relevante deveneau acele alte consideraţii. Deşi nu avusese puterea de a închide complet ISIS, talibanii sau al-Qaeda, această posibilitate exista aici. Văzuse de ce erau capabili Auma şi adepţii săi. Ce făcuseră. Şi asta îl făcea să fie greu de ignorat faptul că avea o şansă de a-i opri. Nu să câştige o încăierare. Nu să elimine câţiva lideri de nivel înalt care ar fi fost imediat înlocuiţi. Nu să oprească fluxul de sânge, ci să-l oprească pentru totdeauna. O premieră în ceea ce fusese o carieră uneori frustrantă.
„Ce s-a întâmplat?" mormăi Auma în timp ce se deplasa în mijlocul peşterii şi aştepta alte instrucţiuni. Probabil că mai fuseseră ceremonii similare în trecut şi nu aşa ar fi sunat când în sfârşit se stinseseră. Ştia că ceva nu era în regulă.
„O înţelegere e o înţelegere", a spus Rapp, ignorând întrebarea bărbatului. „Să mergem."
A ţinut-o pe Auma în faţa lui în timp ce ieşeau în luminişul însorit. Fata a sărit în picioare şi a urmat-o, dornică să îşi dovedească valoarea continuă. Nu era ideal, dar era mai uşor să o lase să facă ceea ce voia decât să o convingă de contrariu.
La lumina zilei, locul avea o asemănare şi mai puternică cu iadul. Figurile umbrite pe care le văzuse cu o seară înainte erau acum în centrul atenţiei şi în plină culoare. Mai rău, temperatura în creştere ridica o ceaţă translucidă care părea să amplifice mirosul de excremente şi de moarte, la care se adăuga acum o notă acidă de vomă.
Cei mai mulţi dintre adepţii lui Auma erau la pământ. Unii erau deja morţi din cauza ricinei, ceilalţi erau pe drum. Fetele – versiuni rupte rău de tot ale celei care o urmărea pe Auma – supravegheau scena din copaci. Câteva care începuseră să se aventureze afară s-au retras la vederea liderului cultului.
Rapp şi-a îndreptat atenţia spre cei doi bărbaţi înarmaţi care păzeau o cuşcă de lemn plină de arme. I-au aruncat o privire lui Rapp, dar erau mult mai interesaţi de Auma. În ciuda a tot ceea ce tocmai văzuseră, ochii lor încă mai străluceau cu un amestec ciudat de teroare, adoraţie şi recunoştinţă. Credeau oare că îi salvase? Că Dumnezeu îi considerase singurii săi urmaşi demni?
O întrebare interesantă, dar nu una la care Rapp avea nevoie cu adevărat de răspuns. Şi-a scos pistolul Glock dintr-un toc aflat în partea mică a spatelui şi a tras un singur glonţ în fruntea fiecărui om. Amândoi s-au prăbuşit fără ceremonie la pământ.
Se pare că Auma a considerat că acela era momentul lui. A apucat-o pe fată, trăgând-o spre el într-un mod care să îl protejeze de gloanţele lui Rapp şi să facă ca explozibilii lipiţi de organele genitale să o ucidă dacă ar fi fost detonaţi.
Africanul a dat înapoi spre peşteră, în timp ce Rapp îl urmărea leneş cu Glock-ul său. În realitate, era mai preocupat de supravieţuitorii împrăştiaţi în jurul lui şi chiar de fetele din copaci. Într-o situaţie ca aceasta, era greu de ştiut cum vor reacţiona oamenii şi cine ar putea ataca.
În cele din urmă, răspunsul nu era nimeni. În timp ce unii dintre băieţii de la sol mai aveau încă energia de a se zvârcoli puţin, nu păreau să mai aibă habar de ceea ce se întâmpla în jurul lor. Iar fetele aflate chiar în interiorul liniei de copaci păreau mulţumite să rămână acolo.

„Spune-le că sunt mort!” a spus Auma în timp ce continua să-şi croiască drum printre ceea ce mai rămăsese din discipolii săi. „Ai primit ceea ce ai venit să cauţi”.
Rapp nu a reacţionat, nici măcar atunci când Auma a târât-o pe fata ameţită înapoi în peşteră. Nu avea niciun motiv să o facă. Liderul cultului juca dame, în timp ce Joe Maslick juca şah. Deşi în buzunarul lui Rapp exista într-adevăr un buton de detonator, acesta nu trimitea un semnal aşa cum presupunea Auma. De fapt, era adevărat contrariul. Telecomanda era în comunicare constantă cu bomba plasată pe om, iar butonul a oprit această conexiune. Mai simplu spus, explozibilul nu fusese proiectat să explodeze la semnal. Semnalul era ceea ce îl menţinea în stare latentă. Odată ce Auma ieşea din raza de acţiune, avea să aibă parte de o surpriză foarte neplăcută.
Nu a durat mult. A fost o bubuitură surdă – nu mult mai puternică decât câteva petarde – urmată de ţipete inevitabile. Cele ale fetei erau ca sticla spartă, iar cele ale lui Auma, dacă nu cumva, erau şi mai pătrunzătoare.
Ea a apărut prima, împroşcată cu sânge, dar sprintând cu o graţie atletică ce sugera că nu era al ei. Auma s-a clătinat din peşteră câteva secunde mai târziu, purpurie de la jumătatea coapsei până la jumătatea burţii. Nu se vedea nicio armă la el şi nu era nici una accesibilă în afară de cele două AK-uri încurcate în gărzile sale căzute. Gideon Auma – teroarea Africii – reprezenta acum o ameninţare atât de mică, încât Rapp s-a întors şi a pornit spre elicopter.
S-a oprit chiar în interiorul copacilor când a auzit vocile liniştite ale unor fete tinere. Începeau să se apropie de luminiş şi nu s-a putut abţine să nu le privească.
Îi scăpase ghicitul cine ar fi fost instigatorul. Era mai mică decât majoritatea celorlalte, purtând o rochie zdrenţuită care fusese probabil cândva un imprimeu floral. Rapp a văzut-o cum a ridicat o piatră grea, s-a uitat la ea o clipă şi apoi a coborât-o pe craniul unuia dintre băieţii care încă mai respira.
Și asta a rupt barajul.
Erau mai mulţi decât estimase la început. Vreo douăzeci au ieşit din copaci, adunând pietre şi trecând la treabă cu supravieţuitorii. Când nu mai aveau victime vii la îndemână, se duceau după cadavre. Auma a încercat să ajungă la adăpost, dar a fost încetinită de pierderea de sânge şi de ceea ce părea a fi un bazin grav avariat. Patru fete l-au urmărit ca nişte lei care încercau să decidă dacă un bivol rănit mai era capabil să se apere. Când bărbatul s-a poticnit şi a căzut în genunchi, ele s-au năpustit asupra lui.
Abia atunci Rapp a continuat să se îndrepte spre elicopter. Să sperăm că nu aveau să lase acea domnişoară de fier să se irosească.

34

CALEA de pământ a devenit suficient de abruptă încât chiar şi Land Cruiser-ul se chinuia să menţină tracţiunea. Exista o zonă de aterizare lângă tabăra în care îl ascunseseră pe Nicholas Ward, dar era cam strâmtă pentru abilităţile de pilot ale lui Rapp. Coleman îi sugerase să aterizeze într-un luminiş de lângă baza unui munte şi lăsase vehiculul acolo pentru el.
Rapp ştia că era urmărit din copacii de pe ambele părţi ale drumului, dar nu a văzut niciodată vreo dovadă în acest sens. Orice musafir nedorit care ar fi încercat să o ia pe această cale spre cabană s-ar fi trezit prins într-un foc încrucişat usturător. Oricine ar fi venit prin junglă ar fi fost detectat de senzori şi ar fi murit fără să fi pus ochii pe echipa lui Charlie Wicker. Şi, în cele din urmă, oricine ar fi venit din aer s-ar fi confruntat cu o baterie SAM de ultimă generaţie, cumpărată cu carnetul de cecuri inepuizabil al lui Ward.
Când Rapp ajunse la ultimul viraj, îl văzu pe Coleman aşteptând la poarta deschisă. În mod surprinzător, Nicholas Ward stătea lângă el, cu mâinile băgate în buzunare şi cu o încruntare adâncă pe faţă. Sau poate că nu era atât de surprinzător. Probabil că se plictisea destul de mult în acest moment. Să treci de la a conduce cel mai mare imperiu privat din istorie la a te plimba uitându-te la viaţa păsărilor era o tranziţie destul de dură.
„Nu-mi vine să cred că a funcţionat!” a spus Coleman când Rapp a coborât din vehicul. „Pun pariu cu Mas pe zece dolari că ai fi atârnat de o cruce până acum.”
„Îmi pare rău să te dezamăgesc”, a spus Rapp.
A ridicat din umeri. „O să-i câştig înapoi.”

„E mort?” a intervenit Ward.
„Auma? Da.”
„Dar oamenii lui?”
„La fel. Şi până acum fetele vor fi în drum spre satele lor. Felicitări, Nick. Prima ta operaţiune pe teren a fost un succes spectaculos.”
„Prima mea operaţiune pe teren...”, a repetat el, pierzându-se brusc în gânduri.
„Mai suntem în regulă aici, Scott?”.
„Sută la sută la sută. Singurele persoane din lumea exterioară care ştiu că suntem în viaţă sunt Claudia, Marcus, Irene şi femeia pe care Nick a contactat-o pentru a-ţi face medicamentele. Şi lasă-mă să-ţi spun că oamenii par foarte afectaţi de moartea mea. Tu, nu atât de mult. De fapt, am auzit zvonuri despre petreceri care se vor desfăşura în tot Orientul Mijlociu.”
Rapp a ignorat lovitura. „Ce zici de femeia pe care a sunat-o Nick. E solidă?”
Miliardarul a răspuns imediat, în mod clar îngrijorat pentru siguranţa angajatului său. „Erica este cu mine de douăzeci de ani şi nu a fost niciodată decât complet de încredere. Nu trebuie să-ţi faci griji.”
„Presupun că ne facem griji?”. a spus Rapp, iar Coleman a dat din cap.
„Avem o echipă de şapte oameni pe urmele ei. Supravegherea electronică a casei, biroului şi maşinii ei, plus toate comunicaţiile ei. Până acum, se pare că ştie cum să-şi ţină gura. Dacă asta se schimbă, o vom prinde.”
O străfulgerare de furie a trecut pe faţa lui Ward, dar a reuşit să rămână tăcut. În mod clar, îi păsa de oamenii lui, dar ştia mai bine decât să-şi irosească răsuflarea pentru ceva ce nu putea fi controlat. Ambele trăsături rare la oamenii puternici.
„Irene a trimis un e-mail criptat la unul dintre conturile noastre false de Gmail în această dimineaţă. Nimic altceva decât un număr. Şase sute nouă. Înseamnă ceva pentru tine?”
Da. Şaisprezece sute era ora 4 p.m., ora lui. Nouă era un cod pentru un telefon public care încă mai exista în afara oraşului Baltimore. Memorase numărul cu ani în urmă.
„Cât e ceasul?”
Coleman s-a uitat la ceas. „Puţin după prânz.”
„Trebuie să dau un telefon la ora patru”.
„În siguranţă?”
„Nu. La un telefon public din SUA.”
„Nicio problemă. Avem o cutie de telefoane prin satelit nou-nouţe înregistrate pe numele unei companii de faţadă din Indonezia. Mă ocup eu de asta. Altceva?”
Rapp a clătinat din cap şi fostul SEAL a început să alerge pe alee spre zona de comunicaţii pe care o amenajaseră.
Ward l-a privit cum pleca, fără să mai vorbească până când a dispărut din vedere. „Asta înseamnă că ne vom întoarce cu toţii la viaţă în curând? Aveţi ceea ce vă trebuie pentru a vă identifica cârtiţa?”
„Aluniţa despre care nu ştii nimic?”.
„Exact. Aceea.”
„Să spunem doar că sunt mai aproape decât eram ieri.”
Expresia lui Ward sugera că nu era răspunsul pe care îl căuta.
Rapp se închise în magazia de metal şi se aşează pe un taburet şubred. Structura se afla la capătul unei poteci de pământ, ascunsă de oaspeţii bine-cucernici care în mod normal ar fi stat la cabană. Produsele de curăţenie şi echipamentele de amenajare fuseseră împinse într-o parte, iar o mică antenă de satelit era acum cocoţată pe acoperiş. Cutia cu telefoane de care vorbise Coleman zăcea pe un birou construit din cutii de combustibil şi o uşă veche. Rapp a ales un combinat la întâmplare, a verificat de două ori ora şi a început să formeze un număr.
Nu văzuse niciodată cabina telefonică la care suna, dar şi-l închipuia pe Kennedy închis în incinta de sticlă, purtând ochelari de soare negri şi întorcându-se cu spatele la oricine ar fi putut trece pe acolo.
A sunat o singură dată înainte ca ea să răspundă. Primul lucru pe care l-a auzit a fost un zumzet liniştit care, în mod hilar, era probabil generat de o jucărie sexuală cu baterii. Un tehnician întreprinzător din Biroul de Servicii Tehnice al Agenţiei observase că ventuza care vibra era capabilă să scuture sticla la o

frecvenţă ideală pentru a învinge dispozitivele de ascultare pasivă. Şi, ca bonus, să fii prins cu ea ar fi fost jenant, dar deloc sugestiv de spionaj. Aparent, existau şi alte beneficii, dar nu putea vorbi direct despre acestea.
„E bine să te conectezi”, spuse ea, cu vocea joasă şi uşor distorsionată de faptul că ar fi avut o mână în jurul gurii. „Spectacolul tău a fost atât de convingător încât chiar m-ai îngrijorat.”
„Nu e nevoie”, a răspuns el. În ciuda tuturor precauţiilor, ar fi fost cât se poate de vagi. Mai mult, vorbea printr-un microfon ataşat la telefon prin intermediul unei cutii care îi modifica vocea. Şi nu una dintre vechile cutii de distorsiune pe care oamenii le asimilau cu mărturiile vechilor mafioţi şi agenţi DEA. Aceasta a generat vocea perfect naturală a unei femei tinere.
„Ţi-a plăcut marfa pe care ţi-am trimis-o?”
Se referea la numerele care fuseseră formate pe telefonul pe care Auma îl folosise pentru a-l suna pe omul de legătură saudit, precum şi la fotografiile care îi fuseseră făcute.
„Nu atât de mult numerele.”
Nu era o mare surpriză. Persoana de contact a lui Auma ar fi folosit un burner.
„Dar pozele erau minunate.”
Ceea ce a urmat ar suna pentru oricine ar fi ascultat ca o discuţie despre o vacanţă în străinătate şi un pic de rememorare din partea lui Kennedy. În realitate, însă, ea se referea la oameni şi situaţii care îl duceau la un nume.
A durat ceva timp, dar în cele din urmă a înţeles. Muhammad Singh.
„Am înţeles. Lucrează pentru prietenii noştri din acea ţară?”.
Ea ar fi ştiut că el se referea la Direcţia Generală de Informaţii a Arabiei Saudite.
„Oh, probabil. Dar şi pentru compania petrolieră”.
ARAMCO. O acoperire convenabilă pentru un agent GID sau, mai probabil, un contractor folosit pentru a pune cât mai multă distanţă între familia regală şi oameni ca Gideon Auma.
„Îl cunoşteam?”
„Deloc. Este un tip foarte retras.”
„Nu mai este. Se pare că cineva ar trebui să meargă să vorbească cu el.”
„Exact ce credeam şi eu. Dar agenţii noştri de turism nu sunt de încredere în acest moment. Poţi să te descurci singur?”
„Nici o problemă. Cel puţin deocamdată, sunt în regulă.”

35

AEROPORTUL INTERNAŢIONAL KING KHALID
RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
„DOCUMENTE? „
Rapp i-a înmânat paşaportul irakian ofiţerului de control, în timp ce o multitudine de camere de luat vederi – pe pereţi, în tavan, în spatele geamului din faţa lui – îi studiau trăsăturile.
Regele, pe care îl cunoştea bine, făcuse un pas înapoi şi predase ţara fiului său extraordinar de nemilos. Prinţul îşi consolidase imediat puterea, întemniţând critici şi membri rivali ai familiei, asasinând jurnalişti şi bloggeri şi introducând oameni loiali lui la fiecare nivel al guvernului. Faza a doua a preluării sale a fost aceea de a cheltui miliarde de dolari pentru a crea un sistem de supraveghere elaborat, conceput pentru a spiona fiecare colţ al societăţii saudite. Cu fonduri practic nelimitate, îi depăşise deja pe chinezi, atât în ceea ce priveşte numărul de camere pe cap de locuitor, cât şi în ceea ce priveşte sofisticarea inteligenţei artificiale care le gestiona. Tehnologia nu era încă perfectă, dar jucarea ei devenea din ce în ce mai dificilă.
Rapp purta ochelari care păreau clari pentru ochiul uman, dar care provocau distorsiuni atunci când erau filmaţi. De asemenea, profitase de faptul că la cabană se afla machiorul de film al lui Ward, dar cu recunoaşterea deplină a riscurilor. Dacă era semnalat, existau şanse mari să i se descopere umflătura artificială din nas şi firele surprinzător de dureroase care îi ieşeau pe nări.
Şi atunci Mitch Rapp, omul pe care toată lumea îl credea mort, ar fi fost cu adevărat.

Ofițerul de control a răsfoit paginile bine uzate, ridicând din când în când privirea pentru a examina fața lui Rapp. Cu modificările, nu corespundea exact fotografiei, dar schimbările ar fi fost mai puțin evidente pentru un om decât pentru un algoritm de calculator. Sau cel puțin asta era teoria.
Pașaportul fusese un cadou de la un oficial irakian căruia Rapp îi salvase viața cu câțiva ani în urmă. Îl păstrase în rezervă pentru o situație ca aceasta. CIA nu avea cunoștință de el și, prin urmare, nu ar fi apărut în baza de date pe care Kennedy o credea acum compromisă.
După mai puțin de un minut, funcționarul i-a dat ștampila de care avea nevoie și a strecurat documentul înapoi pe tejghea. Rapp a dat respectuos din cap și l-a băgat în buzunar înainte de a se alătura mulțimii care se îndrepta spre revendicarea bagajelor.
În orice caz, erau chiar mai multe camere de luat vederi care supravegheau benzile transportoare decât fuseseră la controlul pașapoartelor. Din fericire, își luase bagajele cu el și a putut trece rapid cu capul plecat. Nu că ar fi contat în acest moment, dar vechile obiceiuri au murit greu.
Închirierea mașinii sale a decurs fără probleme, iar el s-a strecurat la volanul a ceea ce trecea drept un vehicul cu profil redus în Regat – un Porsche Cayenne nou. A ieșit din parcare și a folosit GPS-ul încorporat pentru a naviga spre un apartament pe care îl închiriase pe Airbnb. Computerele saudite ar fi știut deja unde stătea și ce mașină îi fusese repartizată de Enterprise, așa că nu avea rost să încerce să se ascundă. Cu exact zero ajutor din partea Agenției, cel mai bun pariu era să acționeze într-un mod cât mai previzibil posibil. Bineînțeles, Direcția Generală de Informații își va da seama în cele din urmă cine era. Șmecheria ar fi fost să se asigure că a dispărut de mult înainte ca acea lumină specială să apară.
Rapp a pornit radioul și a ascultat un bărbat care cânta în arabă despre dragostea neîmpărtășită. Îl cunoștea bine atât pe artist, cât și cântecul. Cunoștințele lingvistice perfecte nu erau suficiente – petrecea o cantitate enormă de timp ținând pasul cu cultura populară din Orientul Mijlociu. Muzică, televiziune, politică. Era un amalgam de o sută de lucruri diferite care făcea posibilă trecerea drept nativ.
A coborât geamul și a lăsat aerul cald al nopții să curgă prin mașină. GPS-ul a continuat să strige virajele, permițându-i să se concentreze pe oglinda retrovizoare și pe traficul ușor din jurul său. Din nou, însă, era în mare parte doar obișnuință. Cu camerele de luat vederi instalate de-a lungul autostrăzii și dronele moderne, cozile de modă veche deveniseră de domeniul trecutului. Aproximativ echivalentul schimbării unei valize pline de bani cu o valiză plină de documente pe un pod siberian singuratic.
A ajuns în cele din urmă într-un cartier mărginit de clădiri de apartamente joase – pătrate albe utilitare, cu balcoane mici și ferestre de dimensiuni decente. Codul de acces pe care i-l dăduse proprietarul a funcționat și a coborât într-o parcare subterană. Camerele de luat vederi erau din nou omniprezente, probabil instalate de proprietarul proprietății, dar care, fără îndoială, încărcau și ele date către guvern.
Rapp a trecut pe lângă locul numerotat care îi fusese atribuit, conducând ezitant și aplecându-se în parbriz. Oaspeții Airbnb care se încurcau cu privire la locul de parcare nu ar fi fost atât de neobișnuit, iar el s-a folosit de acest fapt pentru a face un tur complet al parcării. Mașina deținută de Muhammad Singh se afla lângă colțul de sud-est și și-a notat locația înainte de a se întoarce la locul său. O geantă mică era tot ce avea cu el și a scos-o de pe bancheta din spate înainte de a încuia mașina și de a lua liftul spre apartamentul său.
Nu era rău. Podelele false din lemn masiv, perdelele grele și covoarele orientale dădeau un utilitarism elegant care evita tendința saudită spre stridență. O alesese din motive tactice, dar nu avea rost să se plângă de o bucătărie decentă și de o saltea confortabilă. Mai ales după atâția ani de dormit în clădiri bombardate și în peșteri.
Era ora 23.00 când a despachetat, dar totuși s-a schimbat în haine de alergare și s-a îndreptat spre ușă. Nu avea să ridice alarme majore – arabii aveau tendința de a fi păsări de noapte în general și evitau să facă exerciții fizice la temperaturi diurne care depășeau în acel moment 105 grade Celsius. A apăsat butonul liftului care corespundea parcării și, după câteva momente, a ieșit din nou în ea.
Gol.
Preferabil, dar nu chiar esențial pentru ceea ce avea de făcut acolo. Trecând pe lângă mașina parcată a lui Singh, a îngenuncheat și s-a făcut că-și leagă pantoful. Nimic din ceea ce făcea nu era deosebit de creativ sau de înaltă tehnologie, dar, neavând sprijinul Agenției, era tot ce putea face mai bine.

În timp ce stătea în picioare, a lipit un telefon mobil de interiorul aripii vehiculului cu ajutorul unui chit epoxidic. Acesta ar fi oferit o modalitate de a urmări mişcările bărbatului şi, spera, ar fi condus la ceva interesant. Dar ceasul ticăia. Software-ul de recunoaştere facială al Arabiei Saudite avea să scoată în cele din urmă fotografiile de la aeroport cu el pentru analize suplimentare. Şi mai era şi telefonul pe care îl folosea ca dispozitiv de urmărire. Era într-o carcasă cu baterie, iar aplicaţia era concepută pentru a maximiza durata de viaţă a bateriei, dar nu avea să scoată mai mult de câteva zile din el.
Cu toate acestea, cu videoclipul cu răscumpărarea lui Gideon Auma în libertate, Rapp avea o bănuială că două zile ar fi fost suficiente. În momentul în care ar fi ajuns pe internet, Singh ar fi trecut de la un agent operativ critic la o problemă nerezolvată. Iar din experienţa lui Rapp, saudiţilor nu prea le păsa de chestii nerezolvate. Ar fi acţionat împotriva omului. În curând.

36

RIYADH, ARABIA SAUDITĂ
RAPP s-a ajustat într-o poziţie mai confortabilă pe canapea şi a săpat nişte tăiţei din cutia de mâncare la pachet care stătea în echilibru pe pieptul lui. Nu erau cei mai buni pe care îi mâncase vreodată, dar nici cei mai răi. După o scuturare rapidă pentru a disloca ultimele legume de pe fund, a aşezat cutia pe măsuţa de cafea şi s-a întors la telefon.
În ciuda faptului că folosea un VPN sofisticat pentru a-şi ascunde urmele pe internet, îşi ţinea navigarea generică. Mai ales site-ul arab al Al Jazeera, cu un scurt ocol pentru a răsfoi titlurile de pe Google News. Deloc surprinzător, ciclul era consumat de răpirea lui Nicholas Ward şi de moartea lui David Chism. Nu erau prea multe de spus, totuşi – în mare parte informaţii generale despre ei şi Gideon Auma, precum şi speculaţii cu privire la ce ar însemna acest lucru pentru imperiul de afaceri al lui Ward. Până acum, „sursele" au spus că nu au fost făcute cereri pentru a asigura eliberarea lui, iar „experţii" au presupus că aceasta a fost o stratagemă a lui Auma pentru a-şi înmuia adversarii în viitoarea negociere.
Rapp a găsit un titlu diferit de restul şi nu s-a putut abţine să nu dea click pe el. Articolul conţinea o descriere sumară a atacului asupra complexului lui Ward şi chiar mergea atât de departe încât recunoştea că şi alte persoane – unele fără un trilion de dolari – muriseră în el. Scott Coleman şi organizaţia sa au fost menţionaţi cu numele.
Bineînţeles, nu era nimic despre Rapp. Îşi aranjase viaţa pentru a fi cât mai anonim posibil şi se pare că a funcţionat. Acestea fiind spuse, a fost oarecum ciudat să constat că trecerea lui în nefiinţă era o pagină albă. După ce îl salvase pe preşedintele Statelor Unite de la un atac asupra Casei Albe, după ce împiedicase explozia unei bombe nucleare în Washington DC şi după ce prevenise un atac bioterorist care ar fi putut nimici jumătate din populaţia lumii, moştenirea lui ar fi fost... nimic.
Nu că asta l-ar fi deranjat. Doar că i se părea ciudat. Acasă, în Virginia, şi-a imaginat că Maggie Nash va prelua conducerea, aşa cum făcea întotdeauna. Decorând hambarul, pregătind vorbitori şi persoane în doliu, comandând mâncare şi flori. Nu avea nimic altceva decât încrederea că priveghiul pentru el, Coleman şi băieţi avea să fie o afacere de bun gust.
Claudia avea să se preteze la asta din Africa, izolând-o pe Anna şi spunându-le tuturor că nu avusese încă inima să le dea vestea. Dacă lucrurile se vor prelungi suficient de mult, va fi nevoită să se întoarcă, să dea drumul la apă şi să le mulţumească tuturor pentru ceea ce au făcut. Nu ar fi o problemă. Era o fostă mincinoasă profesionistă.
Şi apoi toată lumea ar fi mers mai departe, făcând tot posibilul să uite. Să nu se gândească la faptul că data viitoare ar putea fi ei cei care vor fi elogiat. Ar putea fi soţii lor stând în tăcere stupefiată în timp ce oamenii le ofereau condoleanţe fără sens. Copiii lor încercând să înţeleagă de ce mama sau tatăl lor nu se mai întorcea niciodată acasă.
Omule, i-ar prinde bine o bere. Dar asta nu ar fi foarte bun pentru acoperirea lui. Un irakian care căuta băutură într-o ţară musulmană era doar o altă modalitate de a intra pe radarul GID-ului. În schimb, a închis aplicaţia de ştiri şi a lansat una conectată la dispozitivul de urmărire de pe maşina lui Muhammad Singh. În ciuda faptului că se afla pe loc de mai bine de douăzeci şi patru de ore, acesta avea încă o încărcare de şaptezeci la sută. Nu că ar fi existat prea multe motive ca aceasta să fie descărcată. Acesta

funcţiona doar atunci când era în mişcare, iar Singh ducea ceea ce părea a fi o viaţă destul de liniştită. În afară de faptul că se ducea la locul de muncă de acoperire de la ARAMCO şi de o scurtă excursie la magazinul alimentar, îşi petrecea timpul ascuns în apartamentul său de la două etaje mai sus. Se înmuiase GID-ul în privinţa capetelor libere? Era Singh un jucător mai critic decât credeau ei şi, prin urmare, imun la dispariţie? La un moment dat, Rapp avea să se urce în lift şi să-i facă o vizită ţintei sale.
Dar asta venea cu riscuri semnificative. În timp ce toată lumea din Arabia Saudită era supravegheată într-o oarecare măsură, un om ca Singh ar fi fost absolut nemaipomenit de supravegheat. Rapp se îndoia că ar fi fost posibil să balanseze o pisică moartă prin apartamentul bărbatului fără să lovească un dispozitiv de ascultare sau o cameră ascunsă. Iar dispozitivul de urmărire pe care îl pusese pe maşina lui Singh era, probabil, doar unul dintre multele altele mult mai sofisticate puse în funcţiune de către cei care îl supravegheau. Şi mai era şi faptul că aproape sigur avea o pregătire semnificativă în a se opune interogatoriului.
La miezul nopţii şi jumătate, Rapp s-a dat în sfârşit jos de pe canapea, a aruncat resturile cinei la gunoi şi s-a îndreptat spre pat.
Ochii lui Rapp s-au deschis la o interpretare a piesei „Fortunate Son" a lui Creedence Clearwater Revival care emana din telefonul său. Acel cântec special însemna un singur lucru: maşina lui Singh era în mişcare.
A aruncat o privire la ceasul deşteptător de pe noptieră, strâmbând din ochi la strălucirea roşiatică a numerelor. Puţin după ora două şi jumătate dimineaţa.
Făcea Singh o cursă rapidă până la magazinul său preferat de falafel cu program de douăzeci şi patru de ore? Bazându-se pe obiceiurile lui de până acum, probabil că nu. Ar fi fost nevoie de ceva mai urgent pentru a-l scoate din apartament la ora asta.
Rapp a aprins lumina şi şi-a luat blugii de pe podea. Poate că GID-ul nu se înmuia până la urmă.

37

RAPP se dăduse deja suficient de mult înapoi încât să nu poată vedea vehiculul lui Singh. Totuşi, a ieşit de pe autostradă când programul de navigaţie de pe telefon i-a făcut sugestia.
Era o aplicaţie şmecheră a CIA care se suprapunea peste Google Maps. Scopul era de a permite unui singur operator să efectueze o filare destul de funcţională a unei persoane cu un dispozitiv de urmărire activat pe maşină. Nu numai că Rapp putea să rămână mult în urmă, dar programul sugera oportunităţi de a se dezangaja şi de a reintra mai târziu. Este adevărat că era riscant, dar traficul era uşor la această oră din noapte, iar Singh era un profesionist. La primul semn de urmărire, fie o lua la fugă, fie se întorcea acasă.
Rapp a accelerat până când ecranul telefonului său mobil s-a aprins în verde – o confirmare că atinsese viteza necesară pentru a reintra pe autostradă în aceeaşi poziţie relativă faţă de ţinta sa. Acum tot ce trebuia să facă era să spere că nu existau poliţişti prea zeloşi prin preajmă care să vrea să împartă amenzi pentru Porsche-urile care circulau cu viteză excesivă.
Încă o jumătate de oră şi câteva ocolişuri mai complicate l-au condus la o zonă industrială de la marginea oraşului. Punctul de pe telefonul său s-a oprit şi aproape imediat s-a întunecat, în timp ce unitatea ataşată de bara de protecţie a lui Singh a trecut în modul de economisire a bateriei. Rapp a virat pe o stradă laterală la trei străzi spre nord şi a parcat în afara razei de acţiune a luminilor de securitate înşurubate pe clădirile din jur.
Absenţa Glock-ului 19 de sub braţ l-a făcut să se simtă puţin dezbrăcat când a coborât din maşină. Introducerea unei arme în Arabia Saudită fără sprijinul CIA era practic imposibilă, iar achiziţionarea unei arme în ţară era excesiv de riscantă. Avea de fapt o casă sigură în Riyadh despre care nu ştia nimeni, dar odată ce ar fi recuperat arma ascunsă sub podele, aceasta ar fi fost spulberată pentru totdeauna. Era mai bine să păstreze asta pentru o zi ploioasă, chiar dacă probabil că ar fi dus la ceva mai multă improvizaţie decât ar fi tolerat în mod normal. Deocamdată, anonimatul era mai valoros decât puterea de foc.
Şi-a tras gulerul de la jacheta uşoară şi s-a îndreptat spre mijlocul străzii, unde întunericul era cel mai adânc. O semilună atârna la est, dar abia dacă îi asigura suficientă iluminare pentru a nu se împiedica de

crăpăturile din asfalt. După câteva minute la un pas dezinvolt, a zărit maşina lui Singh parcată în interiorul unui gard de sârmă de lanţ care înconjura un depozit parţial construit. Poate că, până la urmă, nu era chiar atât de profesionist. Regula numărul unu atunci când închei un contract pentru o agenţie de informaţii: nu accepta întâlniri înainte de răsăritul soarelui pe şantierele de construcţii.
Toate camerele montate pe gard păreau să fi fost dezactivate – ceva ce nu se întâmpla în Arabia Saudită fără binecuvântarea guvernului. Indiferent ce urma să se întâmple acolo, cineva puternic nu dorea nicio înregistrare.
Sunetul unui motor a ajuns până la el dinspre vest. A escaladat gardul şi s-a lăsat la pământ înainte ca farurile să devină vizibile. Odată intrat în perimetru, a alergat spre clădire, strecurându-se printre umbrele adânci care se agăţau de pereţi. Cu camerele de luat vederi oprite, probabil că era în siguranţă, dar nu merita să ia acest gen de lucruri ca fiind de la sine înţelese. Când a ajuns în faţă, s-a uitat pe lângă maşina lui Singh la două vehicule care se apropiau. S-au oprit la poartă şi un bărbat a coborât să o deschidă. Se mişca ca un profesionist – graţios, tăcut şi atent cât mai mult la mediul înconjurător, în timp ce introducea o cheie în lacăt. O umflătură în silueta lui sugera că era înarmat cu ceva mai formidabil decât cuţitul de bucătărie pe care Rapp îl adusese din chirie.
SUV-urile voluminoase s-au oprit, iar bărbatul a închis, dar nu a încuiat poarta. În mod clar, se pregătea pentru o plecare eficientă atunci când întâlnirea lor se terminase. Probabil că nu era o veste bună pentru Singh.
Rapp nu avea cum să intre prin faţă – bărbaţii care stăteau cu SUV-urile aveau să se ocupe de asta. Dar partea din spate a clădirii părea să aibă secţiuni care nu erau terminate şi care fuseseră acoperite cu prelate pentru a ţine nisipul afară. Dacă era o breşă într-una dintre ele, probabil că se putea strecura prin ea.
Totuşi, prelatele erau înşelătoare. Deşi nu erau deosebit de solide, erau şocant de zgomotoase dacă trebuia să le muţi.
Rapp a găsit un potenţial punct de intrare sub o folie de plastic care nu ajungea chiar până la sol. Se afla pe burtă, cu capul deja parţial sub ea, când întunericul a fost întrerupt de două flash-uri însoţite de ceea ce părea a fi un pistol de calibrul 22 cu amortizor.
La naiba.
S-au auzit câteva voci arabe nedesluşite şi apoi cineva a anunţat că pleacă. Rapp s-a desprins din plastic şi a pornit înapoi în jurul clădirii, mişcându-se cât mai repede posibil, rămânând în acelaşi timp tăcut.
Un motor a pornit, dar el a reuşit să ajungă în faţă înainte ca acesta să se îndepărteze. Trei bărbaţi stăteau în faţa SUV-ului care mergea la ralanti, vorbind liniştit între ei. Întunericul le ascundea trăsăturile, în timp ce strălucirea farurilor lumina cei douăzeci de metri care îl despărţeau pe Rapp de ei. Dacă ar fi fost un singur bărbat la volan şi doar doi absorbiţi în conversaţie, ar fi avut poate o şansă. Parcurse distanţa cu viteză maximă. Să-i doboare pe cei doi bărbaţi care vorbeau. Să pună mâna pe o armă. Să-l omoare pe şofer înainte de a putea trage. Să se ocupe de cei care se aflau încă în clădire.
Poate 60% şanse de supravieţuire.
Cu trei oameni în afara SUV-ului, probabilitatea a scăzut la o singură cifră. Mai ales că unul dintre ei nu părea prea interesat de ceea ce se spunea. În schimb, cerceta întunericul din jurul lui, ţinându-şi o mână în interiorul jachetei şi mişcându-şi capul la întâmplare, astfel încât Rapp să nu poată profita de un tipar. Cu siguranţă nu era un rahat arab obişnuit. Dacă Scott Coleman ar fi fost acolo, ar fi căutat să-i facă o ofertă de muncă acestui nemernic.
Rapp încerca să găsească un fel de diversiune când unul dintre bărbaţi şi-a aprins o ţigară. Flacăra i-a dezvăluit pentru scurt timp trăsăturile în timp ce el şi unul dintre tovarăşii săi se urcau înapoi în SUV. S-au îndepărtat în timp ce al treilea bărbat s-a urcat în maşina lui Singh şi a plecat pe aceeaşi rută, fără îndoială în drum spre un cimitir de vechituri unde vehiculul urma să fie zdrobit şi expediat la fier vechi.
Rapp a rămas pe loc, aşteptând aproape o jumătate de oră până când ceilalţi doi bărbaţi au reapărut din clădire. S-au urcat în SUV-ul lor, au trecut de poartă, apoi au ieşit după ce au încuiat-o în urma lor. Rapp a aşteptat până când farurile lor spate nu au mai fost vizibile înainte de a intra. Întunericul era şi mai adânc şi s-a bazat pe nasul său pentru a-l ghida în timp ce ochii săi se chinuiau să se adapteze. Nu se putea confunda cu mirosul de beton proaspăt.

Placa umedă pe care a găsit-o avea cam trei metri pe trei metri – umplea o matriţă lângă o secţiune finalizată de podea. Timpul era esenţial, aşa că s-a băgat înăuntru, scotocind cu mâinile prin betonul gros până când a găsit glezna lui Singh. Nu avea rost să tragă corpul afară, aşa că l-a căutat acolo. Un portofel. Un telefon mobil căruia îi lipsea spatele şi care părea să fie într-o stare destul de proastă. Un telefon cu clapetă care era ceva mai bine protejat. Şi, în cele din urmă, un Browning Hi-Power ud. Asta a fost tot.
Rapp s-a folosit de un picior pentru a-l scufunda din nou şi apoi de uneltele care rămăseseră în urmă pentru a netezi lespedea. Munca lui nu avea să câştige niciun premiu, dar trebuia să plece naibii de acolo înainte ca acele camere să se aprindă din nou.
S-a întors în faţă, escaladând gardul şi alergând spre vehiculul său. O privire rapidă peste umăr i-a confirmat că sistemele de supraveghere erau încă oprite. Probabil că GID-ul s-a gândit că nu era nicio grabă. Singh nu pleca nicăieri şi lucrările la clădire nu aveau să reînceapă cel puţin câteva ore.
Rapp şi-a permis în sfârşit să se relaxeze puţin când a virat pe autostradă. A ţinut Porsche-ul constant, împărţindu-şi atenţia între a căuta cozi şi a se asigura că betonul pe care îl picura rămânea pe covorul de pe podea.
Bashir Isa.
Bărbatul GID îşi pierduse ceva păr şi se îngrăşase vreo douăzeci şi cinci de kilograme, dar era încă inconfundabil. Făcuseră de fapt câteva operaţiuni împreună pe vremea când Rapp avea încă treizeci şi ceva de ani. Îşi amintea că omul era rezonabil de solid, puţin cinic şi nu deosebit de religios după standardele saudite. Ultima dată când Rapp auzise de el, se mutase în managementul de mijloc şi devenise o altă rotiţă anonimă în maşinăria de informaţii saudită. Probabil tot ce putea face un om cu sentimente călduţe faţă de Allah şi fără nicio legătură cu familia regală.
Sau nu? Oare cineva ca Isa ar fi fost interceptat ca agent de legătură al unei cârtiţe CIA cu tipul de acces descris de Kennedy? Rapp se îndoia de asta. Cel mai probabil, sauditul era doar un alt tampon menit să separe cârtiţa, conducerea GID şi prinţul de Gideon Auma. Iar acum că saudiţii credeau că Auma îşi îndeplinise funcţia, existenţa continuă a acestor tampoane devenise un inconvenient.
Întrebarea era cât de sus urma să ajungă epurarea. Bazându-se pe faptul că nici măcar Marcus Dumond nu-şi putea da seama cum fusese spartă Agenţia, probabil destul de sus. Iar asta însemna că Isa ar fi fost probabil următorul om de pe scară care s-ar fi trezit ţinându-se de marginea unei clădiri.

38

TOTUL era necunoscut acum. Şi dacă era ceva ce Rapp dispreţuia, acela era necunoscutul.
Şi-a pilotat SUV-ul închiriat pe străzile pustii, folosind o adresă pentru Bashir Isa pe care o obţinuse din baza de date a unei companii private de informaţii. Era actuală? Precisă? Acestea erau alte câteva necunoscute. Faptul că era izolat atât de CIA, cât şi de Claudia nu era deosebit de convenabil. Să scotocească şi să filtreze informaţii nu era chiar partea lui de treabă.
Avea Isa o familie? Probabil că da. Şi dacă era aşa, ar fi fost complicat să-l ia acasă. Cel mai sigur ar fi să se îndrepte spre deşertul deschis, unde familia regală îşi ascundea scheletele de secole.
Pe de altă parte, cineva ca Isa ar avea probabil un birou acasă, un laptop şi poate chiar nişte informaţii incomode pe care le păstra ca poliţă de asigurare tocmai pentru acest gen de eventualitate. Rapp cu siguranţă că avea. Loialităţile în această afacere se puteau schimba pe nesimţite şi merita să ai o strategie de ieşire.
Sau poate că Isa avansase în ierarhie suficient de mult pentru a depăşi statutul de „vagabond”. Totuşi, Rapp continua să se îndoiască de asta. Să-i dea dosare de nivel înalt ale CIA unuia dintre cei mai brutali teroriști din lume pentru a-l ajuta să-l atace pe cel mai bogat om din istorie era o cale care ducea pe o gheaţă destul de subţire. Prinţul ar fi vrut ca numărul celor care ştiau despre o astfel de mişcare de rahat să fie destul de mic. Cea mai bună presupunere, doi: prinţul însuşi şi directorul său de informaţii ales.
Cartierul în care a ajuns Rapp era una dintre numeroasele comunităţi planificate care se construiesc la marginea Riadului. Unităţi moderne din stuc alb se aflau pe terenuri înţesate cu palmieri şi alte plante care semnalizau statutul pentru locuitorii deşertului. Zidurile aveau o înălţime de aproximativ doi metri şi jumătate, dar erau întrerupte de secţiuni de lamele orizontale din lemn, concepute mai mult pentru interes

arhitectural decât pentru securitate. Porţile erau din metal, fiecare cu ornamente artistice unice şi gratii foarte distanţate.
Telefonul l-a informat că destinaţia sa se afla pe dreapta şi şi-a menţinut viteza pe măsură ce trecea. Poarta era închisă, dar SUV-ul care fusese pe şantier era vizibil chiar în interiorul ei. Faptul că se afla încă pe aleea lui Isa nu era de bun augur pentru vechea lui cunoştinţă. Totuşi, era o potenţială lovitură de noroc pentru Rapp.
A parcat lângă bordură şi a ieşit, observând că camerele de luat vederi din cartier păreau să fie închise, aşa cum fuseseră la şantier. Încă un lucru în favoarea lui. Dar, din nou, nu atât de mult în favoarea lui Isa. Când a ajuns la poartă, cei doi bărbaţi care plecaseră cu Isa nu mai erau nicăieri. Rapp a profitat de absenţa lor pentru a escalada o porţiune de zid cu lamele şi a cădea pe gazonul de pe partea cealaltă.
S-a strecurat printre copaci, observând lumina care sângera pe lângă draperiile şi jaluzelele care fuseseră închise cu grijă. Nu exista nicio modalitate practică de a ajunge în spate şi, pe baza ignoranţei continue a situaţiei sale tactice, o metodă de intrare era la fel de bună ca alta. Nu exista niciun motiv să nu urce treptele care duceau la uşa din faţă şi să nu se pună în mişcare. Dacă Isa nu era deja mort, avea să fie în curând.
Uşa nu era încuiată, aşa că Rapp a întors clanţa şi a dat o împingere. Mâna lui stângă era înfăşurată în jurul pistolului Browning Hi-Power al lui Muhammad Singh, pe care îl curăţase cu o sticlă de apă în drum spre casă. Va trage? Cine ştia? Ceea ce era absolut sigur, însă, era că nu-şi va primi înapoi avansul pentru Porsche.
Uşa s-a deschis parţial, fără nicio reacţie din interior, aşa că a tras cu ochiul pe lângă montant. O intrare de bun gust, cu o zonă de zi în dreapta şi un hol în stânga. Lumina slabă care fusese vizibilă în jurul draperiilor venea de la o uşă deschisă aproape de partea din spate. La fel şi vocile umane, prea joase pentru a fi inteligibile sau chiar pentru a fi diferenţiate. Erau toţi trei bărbaţi înăuntru sau unul dintre ei se instalase în altă parte în casă, căutând semne de probleme?
Nu exista decât o singură cale de a afla.
Podeaua era de piatră, aşa că Rapp a ales să se descalţe înainte de a se strecura cu uşurinţă pe ea. S-a apropiat de uşă cu prudenţă, ţinând arma potenţial inutilă în ambele mâini. Toate luminile erau aprinse în interiorul camerei, dar holul era în umbră, ceea ce îi dădea un avantaj. A reuşit să rămână invizibil, punându-se în acelaşi timp în poziţia de a vedea aproximativ o treime din cameră. Bashir Isa se afla aproape la vedere, aşezat pe un scaun cu gleznele prinse de picioare şi mâinile legate în spatele lui. Expresia lui era un amestec de furie şi resemnare – maxilarul încordat, nările uşor evazate, cu privirea aţintită în faţă la nimic.
„Mai există o altă parolă. Care este?”
Bărbatul care vorbea stătea în spatele biroului lui Isa, o poziţie care îl lăsa în mare parte ascuns.
Isa a renunţat, tonul său sugerând că ştia exact cum se va sfârşi totul şi că voia doar să termine odată cu asta. Era un mod de rahat de a pleca după ani de servicii loiale, dar nu unul care să-l surprindă. Trădarea era ucigaşul numărul unu al agenţilor de informaţii.
„Mă bag”, a spus bărbatul.
„Ce zici de copii pe hârtie?”
Sunetul vocii celui de-al doilea bărbat i-a permis lui Rapp să se relaxeze un pic. Amândoi trăgătorii erau acum prezenţi. Unul parţial vizibil în spatele biroului, celălalt invizibil undeva lângă colţul de nord-vest al camerei.
„Nu ştiu ce vrei să spui”, a răspuns Isa.
„Bashir. Vă rog. Ne cunoaştem de mult timp. Nu îngreuna lucrurile mai mult decât trebuie şi nu mă forţa să-ţi implic familia. Mi-ar frânge inima”.
Privirea lui Isa s-a îndreptat spre bărbatul nevăzut care tocmai vorbise. Fără îndoială, cineva pe care îl considerase cândva un prieten. Şi, de fapt, probabil că fusese cu adevărat. Dar afacerile erau afaceri, iar cele personale erau personale.
„În garaj”, a spus Isa în cele din urmă. „Există o serie de sertare în stânga uşii. Dacă îl scoţi pe cel de jos, în spate se află o cutie de încuietoare.”

Până când şi-a terminat fraza, Rapp era deja în mişcare. Şi-a refăcut paşii şi a virat la dreapta, strecurându-se pe o uşă care ducea la un garaj spaţios cu o maşină. Navigând după strălucirea roşie a lanternei sale, a luat o şurubelniţă înainte de a se culca în faţa Range Rover-ului lui Isa.
Uşa s-a deschis şi luminile s-au aprins câteva secunde mai târziu. Putea vedea pantofii de alergare negri ai bărbatului sub manşetele pantalonilor de culoare albastru închis. Nu era o marcă pe care Rapp o prefera, dar erau uşori, aveau o tracţiune bună şi erau concepuţi să reziste la schimbări rapide de direcţie.
A deschis sertarul, înjurând în arabă în timp ce încerca să găsească zăvoarele ascunse care să-i permită să-l elibereze. În cele din urmă, Rapp l-a auzit căzând pe beton şi a aşteptat în timp ce bărbatul lucra la încuietoarea cu combinaţie surprinzător de zgomotoasă. Când scârţâitul deschiderii de sus a devenit audibil, Rapp s-a strecurat din spatele maşinii, rămânând jos pentru a face o umbră minimă. Bărbatul era cu spatele la el, iar şosetele lui Rapp nu făceau niciun zgomot împotriva plăcii garajului. Din nefericire, ţinta lui avea al şaselea simţ pe care îl aveau mulţi operatori de top şi a început să se învârtă, întinzând mâna după armă când Rapp era încă la câţiva metri distanţă.
Era prea târziu, însă. Rapp i-a prins o mână peste gură şi nas din spate înainte de a-i trânti vârful şurubelniţei în ceafă. Corpul bărbatului a avut o scurtă convulsie, apoi a rămas nemişcat. Rapp l-a lăsat la pământ şi s-a uitat în cutia pe care o deschisese. Conţinutul era, în principiu, ceea ce se aştepta el – bani din diferite ţări, paşapoarte, câteva telefoane cu cartelă.
A luat totul şi apoi a recuperat SIG P226 în toc aflat sub braţul bărbatului. Bine întreţinut, complet încărcat şi complet lipsit de beton umed. Cu siguranţă un upgrade, iar amortizorul de zgomot din buzunarul de la geacă era o mană cerească de-a dreptul. Rapp l-a înşurubat şi a pornit înapoi spre biroul lui Isa. Nu era nevoie să fie tăcut. Omul din spatele biroului s-ar fi aşteptat ca compatriotul său să se întoarcă chiar acum.
Nici măcar nu-şi ridică privirea, fără să ştie nimic despre glonţul care îl lovise direct în frunte. Isa, însă, ştia. Se holba cu ochii mari la Rapp, în timp ce răpitorul său proaspăt decedat se prăbuşea în faţă şi începea să se scurgă sânge pe tastatura din faţa lui.
„Şi eu care credeam că noaptea mea nu putea fi mai rea", a spus el în arabă. „Anii au fost blânzi, Mitch. Arăţi în formă."
„Serios? Pentru că arăţi de parcă ai pus câteva kilograme pe tine."
„Prea multă viaţă bună. Doi copii minunaţi. O soţie. După cum arăţi, nu e ceva cu care să ai experienţă." Rapp a ignorat remarca. „Sunt în casă?"
Isa a clătinat din cap. „Fiul meu este la universitate, iar soţia mea o vizitează pe fiica noastră în Liban. Urma să fiu bunic în curând."
„Atunci este ziua ta norocoasă".
„Nu cred că a fi legat de un scaun în faţa lui Mitch Rapp a fost vreodată ziua norocoasă a unui musulman."
„Există un început pentru orice", a spus Rapp, tăindu-i mâinile lui Isa şi apoi înmânându-i briceagul pentru ca acesta să-şi poată face picioarele.
„Te-a trimis Irene Kennedy?", a întrebat el în timp ce folosea lama.
„Nu. Lucrez pentru Nicholas Ward."
Isa, profesionist desăvârşit, şi-a păstrat faţa ca o mască în timp ce îi înmâna cuţitul înapoi lui Rapp.
„Ce ar vrea cineva ca tine sau Nicholas Ward de la un birocrat fără importanţă ca mine?".
„Nu pune întrebări la care ştii deja răspunsul, Bashir. Am paşapoartele, banii şi telefoanele voastre. Mai aveţi nevoie de ceva înainte să plecăm de aici? Putem folosi SUV-ul. Dacă au pornit din nou camerele de luat vederi, tot ce vor vedea sunt doi bărbaţi care împing un cadavru în spate şi pleacă. Exact ceea ce se aşteaptă."
Isa a examinat pentru o clipă faţa lui Rapp, reevaluându-şi fără îndoială loialitatea în lumina evenimentelor din acea noapte. Erau oare faţă de guvernul care fusese pe punctul de a-l ucide? Sau faţă de asasinul american care stătea în faţa lui? Niciuna dintre cele două nu ar fi fost răspunsul la care ar fi ajuns, dar nu existau prea multe opţiuni în acest moment.
„Nu SUV-ul. Am o cale de ieşire mai bună."
„Atunci condu-mă, Bash."

Isa a scos o geantă de curierat din dulapul din hol şi apoi a ieşit pe uşa glisantă din spate. Au rămas sub copaci în timp ce au traversat curtea lui şi au escaladat gardul care îl despărţea de vecinul său de la est. Procesul s-a repetat de încă patru ori, la ultima dintre ele Rapp a trebuit să-i dea bărbatului epuizat un impuls pentru a-l trece. Asta i-a adus în curtea din spate a unei unităţi de colţ cu un garaj pentru două maşini. Isa a intrat pe uşa laterală şi a închis-o înainte de a aprinde luminile. A luat un set de chei de pe un cârlig de pe perete şi s-a strecurat la volanul unui Lincoln Navigator. Rapp s-a urcat pe partea pasagerului, închizând portiera cu mai multă grijă decât o făcuse Isa.
„Nu ne aude proprietarul?", a spus el când Isa a pornit motorul şi a folosit un buton pentru a deschide garajul.
„Cu câţiva ani în urmă, am aplanat un incident în care a fost implicată fiica lui cea mai tânără", a spus el, începând să dea înapoi. „L-a făcut să aibă un somn foarte liniştit."
Rapp a rămas cu ochii pe împrejurimile lor în timp ce au trecut de poartă şi au pornit pe drum. Punctele roşii de pe camerele de luat vederi amplasate strategic în cartier erau încă întunecate, dar asta nu avea să dureze mai mult de câteva străzi. Totuşi, strategia de ieşire a lui Isa ar fi fost suficientă pentru a le câştiga ceva timp. Guvernul va trebui să revadă toate înregistrările din zonă, să ia act de tot traficul pietonal şi auto şi, în cele din urmă, să dea de urma vecinului lui Isa, care probabil că ar fi raportat deja furtul maşinii.
Nu era chiar ca şi cum ar fi dispărut în aer, dar poate că era cel mai bun lucru următor în actuala eră tehnologică.
„Bine", a spus Isa, ajustând scaunul într-o poziţie mai confortabilă. „Încotro?"

39

PALMIERII şi gardurile elegante din cartierul lui Bashir Isa dispăruseră, fiind înlocuite de clădiri utilitare din beton cu patru etaje pe ambele părţi ale străzii. Acestea fuseseră construite pe un amplasament care fusese cândva o mahala haotică – unul dintre numeroasele eforturi eşuate ale guvernului de a oferi locuinţe la preţuri accesibile pentru forţa de muncă a imigranţilor.
Vechiul său mentor, Stan Hurley, cumpărase o unitate de la ultimul etaj la scurt timp după finalizare şi aceasta devenise una dintre multele locuinţe similare pe care el şi Rapp le împărţeau în întreaga lume. Doar ei doi ştiau de existenţa acestor case sigure, iar acum Hurley dispăruse. Fără îndoială că ar fi apreciat compartimentarea operaţională pe care dispariţia sa o crease. Unul dintre citatele sale preferate fusese din Ben Franklin: Trei pot păstra un secret dacă doi dintre ei sunt morţi.
Rapp a arătat prin parbriz spre una dintre clădirile anonime şi Isa a împins SUV-ul masiv în parcarea de sub ea. Înăuntru se aflau câteva persoane, dar niciuna nu a acordat atenţie vehiculului neobişnuit de opulent. Oamenii din acest strat al societăţii saudite aveau tendinţa de a-şi vedea de treaba lor. Guvernul nu era deosebit de timid cu privire la modul în care îi trata pe lucrătorii străini, iar bandele criminale locale erau şi mai puţin timide.
„Deci, asta e?" a spus Isa, oprindu-se pe un loc de parcare gol. Părea la fel de resemnat ca atunci când fusese legat de scaun.
„Etajul patru", a spus Rapp, ieşind şi arătând spre o uşă metalică aflată la vreo şase metri distanţă. A rămas în spatele sauditului în timp ce traversau garajul şi intrau într-o scară slab luminată. Respiraţia greoaie a lui Isa răsuna în jurul lor în timp ce urcau şi, în cele din urmă, au ieşit într-un hol îngust. Sistemul de numerotare de pe fiecare apartament în parte nu era teribil de simplu, forţându-l pe Rapp să renunţe la pasul său de obicei hotărât.
„S-a întâmplat ceva?" a spus Isa în linişte.
„N-am mai fost niciodată aici."
Rapp a găsit în cele din urmă uşa pe care o căuta şi a folosit cheia pe care Hurley i-o dăduse cu atâţia ani în urmă. Încuietoarea a fost previzibil de rigidă, dar în cele din urmă s-a predat cu un clic bolnăvicios şi cu scârţâitul puternic al balamalelor. După ce au intrat, Rapp a închis uşa şi a pipăit de-a lungul peretelui în căutarea unui întrerupător de lumină. În mod miraculos, a funcţionat. Lui Hurley nu-i plăceau facturile la utilităţi, aşa că se baza pe modificări electrice care sifonau curentul de la vecini. Un pic riscant, dar nu

excesiv. Probabil că era doar a doua oară când luminile erau aprinse în micul apartament şi, cu siguranţă, avea să fie şi ultima.
„Drăguţ”, a spus Isa, uitându-se în jur la spaţiu.
Camera principală avea o chicinetă minusculă cu câteva sertare, un cuptor cu prăjitor de pâine şi un spaţiu gol în locul unde ar fi trebuit să fie frigiderul. Covorul interior-exterior ar fi fost un pic strident dacă nu ar fi fost acoperit de un strat gros de praf. Pereţii erau din beton gol şi nu exista niciun fel de mobilier. Rapp a tras cu ochiul printr-o uşă deschisă în singurul dormitor – cam de mărimea unui vestiar modest. Baia era la fel de utilitară şi strâmtă.
Isa s-a poziţionat pe podea şi şi-a lăsat geanta de curier lângă el. Ochii lui păreau să se fixeze pe nimic. Sau poate că asta nu era în întregime adevărat. Poate că se holba la viitorul pe care acum nu-l avea. Nepotul pe care nu avea să-l vadă niciodată. Posibilităţile nesfârşite a ceea ce ar fi putut fi.
Rapp a luat câteva unelte dintr-un sertar şi a tras în sus covorul de lângă intrarea în dormitor. Un ciocan de cauciuc era suficient pentru a străpunge placajul subţire de beton şi nu ar fi făcut suficient zgomot pentru a-i deranja pe vecini.
Cu puţină muncă, a reuşit să scoată capacul de pe cutia metalică ascunsă dedesubt şi să se uite înăuntru. O bucată de hârtie de caiet fusese aşezată peste conţinut şi a scos-o, scanând mâzgăliturile familiare ale lui Stan Hurley.
Ţi-am spus că rahatul va ajunge în cele din urmă să fie lovit de ventilator, cretinule.
Următorul lucru care a ieşit a fost o sticlă de scotch pe care chiar şi Nick Ward ar fi aprobat-o. Mai jos era un Glock, un amortizor, câteva încărcătoare şi mai multe paşapoarte. A deschis unul irlandez şi a verificat de două ori data de expirare. Însemnările meticuloase pe care le ţinea pe o foaie de calcul acasă avuseseră dreptate – mai erau încă doi ani până atunci.
Documentele rămase aparţineau lui Hurley, ascunse printre câteva pachete de bani împachetate şi un laptop. Rapp a scos calculatorul şi l-a pornit. Windows fusese înlocuit cu un sistem de operare acum vechi de opt ani, conceput în întregime pentru securitate. A tastat parola, s-a conectat la un hot spot creat de telefonul său anonim şi a început o actualizare. Un cronometru a apărut pe ecran, estimând o oră pentru descărcare. O mulţime de timp pentru a gusta scotch-ul.
A găsit câteva pahare într-un sertar şi le-a umplut pe fiecare cu o porţie generoasă înainte de a-i înmâna unul lui Isa.
„Pe cine ai de gând să contactezi?”, a întrebat sauditul, acceptând băutura şi făcând semn cu capul spre laptop. „Kennedy? Parcă ai spus că nu mai lucrezi pentru ea. Crezi că te va ajuta?”
Rapp nu a răspuns. De fapt, nu avea de gând să o contacteze pe Kennedy. Mai bine să ia legătura cu Claudia. Ea putea să-şi folosească contactele ei criminale pentru a ocoli comunitatea de informaţii. Mai puţin pricepută decât operatorii cu care lucra de obicei, dar în general de încredere. Erau motivaţi în întregime de bani şi de frică – două lucruri pe care el le putea genera din plin.
„Hai să vorbim, Bashir.”
„Despre ce?”
„Muhammad Singh. De unde a luat informaţiile pe care i le-a transmis lui Gideon Auma?”.
„Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi apropo de Gideon Auma, nu ar trebui să fii în Uganda încercând să-ţi salvezi angajatorul? Nu-mi imaginez că va face prea mult pentru reputaţia ta să laşi un maniac să ţi-l fure pe cel mai bogat om din lume chiar de sub nas.”
„Chiar trebuie să mă întorc. Dar încă mai am timp.”
„Pentru ce?”
„Pentru a te tortura până la moarte.”
Isa a lăsat să iasă un râs scurt şi şi-a terminat băutura dintr-o înghiţitură. Rapp i-a întins sticla şi el şi-a dat o reumplere şi mai generoasă.
„Nu te saturi niciodată de jocuri, Mitch?”.
„Mai obosit pe zi ce trece.”
„Obişnuiam să cred în Dumnezeu. Şi chiar şi în regalitate. Acum îl văd pe primul ca fiind iluzoriu şi pe al doilea ca fiind naiv. Tot acest fast şi circumstanţe sunt doar o armă pe care cei puternici o folosesc împotriva celor slabi. Şi una ciudat de eficientă. V-aţi gândit vreodată cum obţin aceşti oameni puterea? O

dăm de bunăvoie tocmai celor care nu ar trebui să o aibă. E ceva care ne atrage la foamea lor insaţiabilă. La dorinţa lor nemiloasă şi nemiloasă. Ne chinuim şi murim pentru ei fără să aşteptăm nimic în schimb. Visând că într-o zi ne vor binecuvânta cu o vorbă sau cu o mişcare întâmplătoare a mâinii. Ştiind că, în cele din urmă, vom fi aruncaţi fără să ne gândim la nimic."
„Nu sunt aici pentru o discuţie filozofică, Bashir. Ştii ce vreau."
„Ca eu să trădez ţara pe care mi-am petrecut viaţa în slujba ei şi să-ţi spun de unde am obţinut informaţiile despre Ward."
„Să-i trădezi pe oamenii care se debarasează de tine fără să se gândească. Cei cărora le-ai dat putere, dar care nu ar trebui să o aibă."
Sauditul doar a zâmbit şi a luat o înghiţitură din băutură.
„Asta poate merge uşor sau greu, Bashir. Nu sunt puştiul cu care ai lucrat cu atâţia ani în urmă. Ştii ce am devenit. Şi de ce sunt capabil."
„Un sfârşit potrivit pentru un mincinos profesionist şi trădător ca mine. Tocmai am scăpat de a fi ucis de prietenii mei şi acum sunt în pericol de a fi ucis de unul dintre vechii mei aliaţi. Ce afacere ne-am ales, nu-i aşa, Mitch? Trebuie să fie ceva foarte în neregulă cu noi."
„Cine ţi-a dat informaţia?" a întrebat Rapp cu o răbdare neobişnuită. La fel ca şi bărbaţii din casa lui Isa, nu dorea ca situaţia să se transforme în ceva urât.
„Directorul."
„Şi de unde a luat-o?"
„Nu ştiu sigur, dar bănuiesc că direct de la prinţ."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Nu era un om la care să ajungi uşor. Şi nici un om care să divulge identitatea contactului său din CIA cuiva care nu avea nevoie să ştie – inclusiv directorului GID. Rapp şi-a modificat linia de interogare.
„Atunci spune-mi de ce. De ce să rişti atât de mult ca să-l urmăreşti pe Ward?".
Sauditul îşi reîmprospătă băutura pentru a doua oară. „Iniţial, nu era vorba de Ward. A fost vorba despre David Chism. „
„Presupun că şi tu ai fost în spatele acestui lucru?"
Isa a dat din cap. „Nu a fost greu să-l determin pe Gideon Auma să se ducă după el. Un pic în afara zonei sale normale de operare, dar potenţialele recompense erau astronomice."
„Dar nu a funcţionat. Aşa că, în loc să se retragă, prinţul a decis să dubleze eforturile."
Din nou, sauditul a dat din nou din cap.
„Atunci te întreb din nou, Bashir. De ce?"
„Despre asta pot doar să ghicesc."
„Atunci ghiceşte."
„Familia regală vede scrisul de pe perete, Mitch. În următoarele decenii, petrolul lor va deveni inutil, iar tehnologiile lui Ward conduc această schimbare. Într-un efort de a-şi scoate banii, ei pariază masiv pe sănătate şi produse farmaceutice."
„Deci, Ward nu doar le distruge modelul de afaceri..."
„El dezumflă paraşuta pe care se bazau că le va oferi o aterizare uşoară. Când ţara mea se prăbuşeşte în haos şi vărsare de sânge, conducătorii ei – stăpânii mei – vor să fie instalaţi confortabil la Londra, New York şi Paris. Nicholas Ward şi David Chism complică acest plan."
Rapp se gândi un moment la ceea ce auzise. „Dar genul de penetrare despre care vorbesc... îmi vine greu să cred că Arabia Saudită ar putea reuşi."
În realitate, îi era greu să creadă că cineva ar putea. Existau doar o mână de oameni cu un astfel de acces şi erau supravegheaţi constant. Lucruri precum plăţile depuse în conturi bancare anonime, comunicările cu agenţi străini şi introducerea de malware în sistemele Agenţiei erau extrem de greu de obţinut de Irene Kennedy.
„Regalitatea saudită nu sunt singurii oameni ameninţaţi de Ward, Mitch. Cei bogaţi şi puternici din întreaga lume au un lucru în comun. Sunt foarte buni la negocierea terenului de joc existent. Şi exact când acesta înclina tot mai mult în favoarea lor, Ward vrea să inverseze această tendinţă."
„Deci, nu crezi că mişcarea împotriva lui Ward a pornit de aici?"

Isa a clătinat din cap. „Cred că guvernul meu a fost doar un intermediar eficient şi binevoitor. Noi aveam contactele în Uganda şi altcineva avea informaţiile. O potrivire făcută în rai, nu?”
„Dar cine?”
„Habar nu am. Ward are o mulţime de duşmani foarte puternici şi foarte capabili.”
Rapp trase o gură din băutură, apoi o lăsă la loc pe covorul murdar. Nu era ceea ce voia să audă. Investigaţiile nu erau treaba lui şi chiar dacă ar fi fost, pentru a efectua una la acest nivel ar fi fost nevoie de mult mai mult decât un om cu un Glock, câteva teancuri de bani şi un laptop învechit.
„Îţi cunoşti punctul slab, Mitch?”
„Nu. De ce nu-mi spui tu?”
„Este credinţa ta neclintită în America. În gloria ei. În unicitatea ei. Mi-am dat seama că totul era o minciună cu mult timp în urmă şi acum mă tem că e rândul tău. În curând cortina va fi trasă şi vei vedea că ţara ta nu este diferită de oricare alta. Democraţia este o idee interesantă, dar dacă te uiţi la istorie, este o idee care arde strălucitor, dar scurt. Cu diviziunile tot mai mari din ţara voastră şi cu omul pe care tocmai l-aţi ales să vă conducă, flacăra începe să pâlpâie. Şi în curând vă veţi trezi în întuneric.”
Actualizarea computerului se terminase în sfârşit, iar Isa se ghemuise într-un colţ, dormind după scotch-ul lui Hurley. De înţeles. În locul lui, cine nu s-ar fi târât în sticla aia?
Rapp lansă un program de mesaje text criptate şi trimise un mesaj scurt către un cont care nu fusese folosit niciodată până atunci. În Africa de Sud, Claudia avea să primească o notificare şi să înţeleagă imediat că predicţia lui Hurley se adeverise. Rahatul atinsese ventilatorul.
A reglat ecranul laptopului ca să poată sta cu ochii pe el şi s-a sprijinit de dulapurile din bucătărie. Jaluzelele Blackout erau închise, împreună cu un al doilea strat de perdele grele, doar pentru a fi sigur. Toate casele sigure ale lui şi ale lui Hurley erau aranjate exact în acelaşi mod. Avea sens să rămână cu ceea ce funcţiona şi să păstreze protocoalele consecvente.
Se aşteptase la un răspuns rapid la mesajul său, dar după zece minute, Claudia încă nu apăruse. Tensiunea din spate şi din umeri i se înrăutăţea cu fiecare ticăit al ceasului secundar. Ea nu era niciodată fără telefon. Chiar şi atunci când făcea duş, acesta stătea pe tejghea suficient de aproape încât să poată auzi notificările. Oare ajunsese cineva la ea?
Îşi scutură violent capul, încercând să şi-l limpezească. Prudenţa era bună, dar exista o linie fină între ea şi paranoia. În timp ce el, Kennedy şi Coleman stăteau cât mai departe de comunicaţii, ştiau cum să ia legătura cu el. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva cu ea sau cu Anna, el ar fi auzit despre asta.
Au mai trecut zece minute şi a început să simtă cum întunericul apartamentului se scufundă în el. Poate că nimeni nu avea nevoie să ajungă la ea. Poate că se hotărâse singură că era timpul să plece.
Geniul Claudiei pentru logistică nu fusese perfecţionat la FedEx sau la General Motors. Ea a fost forţa organizatorică din spatele unuia dintre cei mai de succes asasini privaţi din istoria modernă. Nu a rămas în viaţă atât de mult timp fiind proastă. Şi avea o fiică la care trebuia să se gândească. Nu era nevoie de cineva cu puterea ei mentală pentru a-şi da seama că oamenii care se apropiau de el aveau tendinţa de a sfârşi morţi.
La 30 de minute, Rapp a fost nevoit să înceapă să-şi reevalueze situaţia. Avea puţini bani, câteva pistoale, un SUV furat, câteva paşapoarte false şi un birocrat saudit beat. De asemenea, apartamentul. Hurley îl alesese pentru că permitea accesul la acoperiş, de unde era posibil să sară de la o clădire la alta şi, eventual, să dispară între ele. Dar acest plan fusese formulat cu ani în urmă. Cu camerele de supraveghere şi dronele moderne, avantajul dispăruse destul de mult. Dacă saudiţii aflau cine era şi unde se afla, lucrurile nu aveau să meargă bine.
Era pe punctul de a se ridica în picioare când lumina din încăpere a oscilat subtil. Aruncând o privire spre laptop, a văzut un scris ezitant apărând pe ecran.
SCUZE PENTRU ÎNTÂRZIERE. PUŞTIUL A PRINS CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN JUR. SOOOOOO SICK. DE CE AVEŢI NEVOIE?
Uşurarea pe care o simţea era amestecată cu un strop de ruşine. De ce îi trecuse mintea atât de repede la trădare? Claudia era femeia alături de care dormea. Femeia cu care, în sfârşit, ar putea avea un viitor. Era încă în ceaţă, dar aproape că putea să distingă ziua în care a condus-o pe Anna la altar. Pe el şchiopătând printre rândurile de invitaţi, cu părul cărunt, bătut până la moarte şi îmbrăcat într-un smoching prea

scump. Claudia în apropiere, rotunjită cu încă douăzeci de kilograme, cu ridurile de râs marcându-i pielea cândva impecabilă.
Să fi fost aceasta sursa suspiciunii lui? Oare imaginea aceea neclară era mai înspăimântătoare pentru el decât să-l târască pe Bashir Isa pe acoperiş, cu o echipă de operaţiuni speciale saudite la câţiva paşi în spate?
O Ieşire, a tastat el.
RĂNILE?
NICIUNA.
DE UNDE?
MĂ POŢI GĂSI DIN ACEASTĂ CONEXIUNE?
IMPOSIBIL.
Nu-i plăcea ideea de a-şi trimite locaţia pe internet, dar neavând altă soluţie, a tastat-o.
AM GĂSIT-O. LOCUL SIGUR?
DEOCAMDATĂ. DAR SUNT MULTE CAMERE DE LUAT VEDERI ŞI TIMPUL TRECE.

40

TREBUIE să treacă şapte ore de la ultimul contact al lui Rapp cu Claudia, dar asta nu era ceva neaşteptat. Aranjarea unei ieşiri din Arabia Saudită fără ajutorul sau ştirea Agenţiei nu era o sarcină uşoară. De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult i se părea prea mult să se aştepte.
Partea pozitivă era că soarele era deasupra capului şi, din poziţia sa de la fereastră, nu putea vedea nicio activitate care să sugereze o operaţiune care să se pregătească împotriva lui. Nu era tocmai concludent, dar mai bine decât să privească o grămadă de oameni îmbrăcaţi în negru care împânzeau clădirea.
Isa era încă întins pe podea, cu ochii închişi, dar Rapp se îndoia că dormea. Mai degrabă aştepta. Pentru ce, niciunul dintre ei nu ştia încă.
Laptopul a sunat în cele din urmă, iar el a îngenuncheat în faţa lui.
UN RANGE ROVER VERDE VA FI ÎN FAŢĂ LA ORA 17:43. ŞOFERUL A SPUS CĂ ORA ACEEA, IMEDIAT DUPĂ APUSUL SOARELUI, ESTE CEA MAI REA PENTRU CAMERE.
TRUSTWORTHY?
PRIMUL OM PE CARE ÎL ÎNTÂLNEŞTI A FOST ÎNTOTDEAUNA DE ÎNCREDERE, DAR ESTE PERICULOS. DACĂ AI O PRESIMŢIRE REA DE LA EL, UCIDE-L IMEDIAT. NU CRED CĂ O VEI FACE, TOTUŞI. EU PLĂTESC DE ZECE ORI MAI MULT DECÂT TARIFUL OBIŞNUIT ŞI I-AM SPUS CĂ BĂRBATUL PE CARE ÎL TRANSPORTĂ ÎL FACE PE RĂPOSATUL MEU SOŢ SĂ PARĂ UŞURATIC. ÎŞI ÎNŢELEGE POZIŢIA. AL DOILEA OM ESTE LA FEL DE COMPETENT ŞI FOARTE DEMN DE ÎNCREDERE. VĂ ROG SĂ NU-L OMORÂŢI DECÂT DACĂ E ABSOLUT NECESAR.
NU AI LEGĂTURI CU SERVICIILE SECRETE LOCALE?
NICIUNA. DROGURI. CONTRABANDĂ, ŞANTAJ, RĂPIRE, CRIMĂ LA COMANDĂ, ETC. NU ESTE PRIETEN AL GUVERNULUI.
MULŢUMESC.
AVEŢI GRIJĂ.
Rapp i-a dat o lovitură lui Isa şi acesta a deschis ochii.
„Cinci şi patruzeci şi trei de minute. Va fi o maşină în faţă.”
„Şi apoi ce?”
„Şi apoi vom ieşi din ţară.”
Ochii sauditului s-au plimbat prin camera întunecată. „Noul vostru preşedinte nu mă va ajuta nici pe mine, nici pe familia mea. America a fost întotdeauna de partea regalităţii, indiferent de ceea ce fac ei.”
„Dar eu nu lucrez pentru el, îţi aminteşti? Eu lucrez pentru Nick Ward.”
„Vrei să spui omul care se află în posesia lui Gideon Auma din cauza mea?”
„Dacă îl aducem înapoi, o să pun o vorbă bună.”
Isa a râs. „O ultimă aventură. De ce nu? Merit cel puţin asta.”

Range Rover-ul a ajuns exact la timp. Rapp l-a lăsat pe Isa să conducă, privindu-l pe bărbat cum se prefăcea interesat de telefon pentru a-şi păstra faţa ascunsă de camerele de supraveghere. Strada era liniştită, aşteptând încă ca localnicii din clasa muncitoare să înceapă să ajungă acasă.
S-au strecurat în spate, iar şoferul s-a îndepărtat într-un ritm fără grabă. Un singur om, dar fără îndoială un client dur. Probabil că se potrivea cu partea de răpire sau crimă la comandă de pe lista Claudiei. Era o femeie cu prieteni în locuri joase, slavă Domnului.
„Vom trece prin oraş şi apoi prin deşert", a spus el, ţinându-şi ochii pe drum. „Poliţia are camere de luat vederi pe stâlpi de-a lungul traseului, dar există un loc unde topografia a creat o slăbiciune în acoperirea lor. Putem să le blocăm câmpul vizual şi să facem un transfer. Dar nu vor fi orbi decât pentru câteva secunde". A arătat cu degetul spre podeaua din spatele scaunului său. „Tot ce ai nevoie este în geantă."
Rapp a privit de pe bancheta din spate cum şoferul a dat un alt telefon, vorbind clar şi simplu pe difuzor. Aparent, Claudia îi transmisese într-adevăr ce simţea Rapp despre trădare, iar bărbatul voia să se asigure că nu va fi suspectat. Nu părea să existe niciun motiv pentru a-i pune la îndoială motivaţiile. Până acum, toate comunicaţiile fuseseră cu observatorii staţionaţi de-a lungul autostrăzii cu două benzi pe care se aflau şi care era puţin circulată.
La orizontul vestic se mai vedea încă o strălucire slabă, ocazional copleşită de farurile celor care veneau din sens opus, de cealaltă parte a unui bulevard median larg. Luna devenea din ce în ce mai strălucitoare, dezvăluind deşertul plat din jurul lor cu detalii din ce în ce mai mari. O briză uşoară ridica puţin praf în aer, adăugându-se la distorsiunea vizuală a acelui moment al serii. În general, condiţiile pentru ceea ce aveau de făcut erau cât se putea spera de bune. Rămânea însă de văzut dacă vor fi suficiente.
„Cinci minute", a spus şoferul lor după ce a deconectat apelul. „Oamenii noştri vor fi pe poziţie, aşa cum am descris mai devreme. Camerele de luat vederi vor fi oarbe doar douăzeci de secunde, iar dacă depăşiţi această perioadă voi pleca şi vă voi lăsa să zăceţi pe autostradă. Aţi înţeles?"
„Vom face să funcţioneze", a spus Rapp, înfăşurând o bucată de bandă adezivă în jurul manşetei drepte a cămăşii lui Isa pentru a fixa materialul liber. S-a tras înapoi şi şi-a verificat lucrarea înainte de a reexamina zonele lipite cu bandă asemănătoare de pe propriul corp. Totul părea neted. Nimic care să se blocheze.
„Eşti gata, Bashir?"
Bărbatul a zâmbit în puţina lumină care îşi putea face loc pe bancheta din spate a vehiculului. „A trecut mult timp de când nu am mai făcut aşa ceva. Zilele astea, mai mult joc golf. Bun pentru carieră şi mult mai sigur."
„Toate dovezile arată contrariul."
„Aveţi dreptate."
„Omul nostru vine din spate", a anunţat şoferul.
Rapp s-a răsucit şi a zărit un set de faruri care se apropiau rapid. În faţă, el putea vedea un deal mic unde drumul se împărţea în trei benzi şi semiremorca care era acolo pentru a bloca camerele de luat vederi. Şoferul lor vorbea din nou la telefon, vorbind cu ambele vehicule şi urmărind un cronometru pe telefon. Toate urmau să se adune la începutul unghiului mort de supraveghere.
„Un minut", a anunţat şoferul. „Patruzeci şi cinci de secunde... Treizeci de secunde".
Rapp a coborât geamul. Mergea el primul şi apoi o ajuta pe Isa, care spera să fie ceva mai agil decât părea. Cel puţin talia nu i se umflase până la punctul în care ar fi fost în pericol să rămână blocat.
Aerul prăfuit al deşertului a început să se învârtă prin vehicul când au intrat uşor pe banda din mijloc şi au ajuns în dreptul semiremorcii. Pe banda din stânga, farurile continuau să se apropie cu o viteză favorizată de clasa privilegiată saudită.
„Zece secunde", a spus şoferul, strigând peste vânt. „Nouă... Opt..."
Rapp şi-a luat geanta şi a aşteptat la fereastra deschisă. Au ajuns lângă semiremorcă exact în momentul în care vehiculul care îi urmărea s-a apropiat de ei şi a încetinit pentru a se alinia la viteza lor. Şoferul era în mod clar experimentat, aducându-şi SUV-ul la un metru de ei şi menţinându-se pe loc. Totuşi, o singură greşeală – sau poate o apăsare intenţionată pe pedala de frână – ar fi lăsat trupul frânt al lui Rapp rostogolindu-se pe asfalt cu şaizeci de kilometri pe oră. Claudia părea să creadă că nu se va întâmpla şi asta trebuia să fie suficient de bine.

Bagajul a trecut primul – prin geamul deschis al SUV-ului şi în spatele Rolls-Royce-ului Cullinan alăturat. El a mers următorul, strecurându-se peste spaţiul liber şi în scaunul din piele moale înainte de a se întoarce imediat spre fereastră. Isa se uita direct la el din celălalt vehicul, cu o expresie de tristeţe gravată pe trăsăturile sale moi.
Mai erau doar opt secunde până când au revenit în vizorul camerelor de luat vederi. Rapp a băgat un braţ prin fereastră şi a încercat să-l apuce de cămaşă. Isa s-a retras din raza de acţiune şi a ridicat o mână în semn de salut. O clipă mai târziu, şoferul lui Rapp a ridicat geamul şi a apăsat acceleraţia până la podea. În momentul în care au reintrat în zona de supraveghere, Rolls-ul îşi recăpătase viteza.
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi s-a aşezat înapoi pe scaunul extraordinar de confortabil.
„Foarte bine!", a spus şoferul într-o engleză puternic accentuată. Tonul său sugera că era mai mândru de abilităţile sale lingvistice decât ar fi trebuit. „Dar cum rămâne cu prietenul tău? S-a hotărât să nu vină? Este o decizie foarte proastă. Colegul meu este un om fără umor."
Rapp nu a răspuns. Adevărul era că aşa trebuia să se întâmple. Dacă ar fi fost vorba doar de Isa, ar fi putut găsi o soluţie. Dar nu era vorba doar de el. Până acum, aproape sigur saudiţii găsiseră morţii la el acasă şi deja îi supravegheau soţia şi copiii. Dacă nu apărea repede, ar fi fost arestaţi şi folosiţi împotriva lui. Întotdeauna fusese inteligent. Iar în acest caz, asta însemna să fie capabil să înţeleagă că norocul i se terminase. Că tuturor le-ar fi fost mai bine dacă ar fi fost mort.
„Ceea ce vă trebuie este în geanta de pe podea. Cea din dreapta. Cea din stânga nu are nici un sens. Nu acum. Era pentru prietenul tău."
A săpat înăuntru, găsind o pungă Ziploc care conţinea un set de maşini de tuns, instrumente de ras şi o pereche de pensete.
„Penseta este pentru a vă face sprâncenele mult mai frumoase", a explicat şoferul. Pe baza tonului său jovial, era probabil ca el să fie din partea de contrabandă de pe lista Claudiei. Contrabandiştii de rang înalt erau, în general, cei mai inteligenţi şi mai veseli din clasa criminală. Creativi, le-ar fi spus ea.
„Uită-te la paşaport, bunul meu prieten".
L-a găsit în buzunarul de sus al fermoarului şi şi-a folosit lanterna pentru a examina o fotografie veche, imberbă, care fusese trecută printr-un fel de filtru pentru a-l transforma într-o femeie. Sprâncenele lui chiar arătau mult mai frumoase.
Partea principală a genţii conţinea un costum de corp căptuşit pentru a-i rotunji şoldurile şi a-i adăuga un set amplu de sâni. Insulta finală, însă, se afla în partea de jos. O pereche de pantofi de tenis acoperiţi cu sclipici auriu şi acoperiţi cu şireturi roz. I-a ridicat şi şoferul a aruncat o privire în oglinda retrovizoare.
„Te vor ajuta să te mişti rapid, deşi cred că nu va fi necesar. Iar soţia mea mi-a spus că sunt la ultima modă!".

41

Şoferul lui RAPP a ocolit terminalul mic, dar opulent al aeroportului privat, pilotând Rolls-ul printre rândurile aparent nesfârşite de avioane private. Formele albe şi elegante ale Cessnas, Gulfstreams şi Bombardiers străluceau slab în lumina din clădirea principală, coborând în umbră pe măsură ce se adânceau în ele. Prin parbriz, strălucirea de la uşa deschisă a unui Global 7500 devenea vizibilă. Un oficial saudit stătea în picioare lângă trepte, iar Rapp a fost uşurat să vadă că era un bărbat.
Fusese o vreme când femeile saudite puteau părăsi ţara cu faţa acoperită. Acele zile dispăruseră, dar totuşi erau obligate să se dezvelească doar în faţa oficialilor de sex feminin. În mod normal, una dintre ele ar fi fost la îndemână pentru a verifica trăsăturile faciale în raport cu fotografiile din paşaport. Aparent, regulile erau ceva mai relaxate pentru persoanele care conduceau Rolls-Royce şi zburau în vârful de gamă al Bombardier.
„Din cauza controlului traficului aerian, nu avem de ales decât să facem un adevărat plan de zbor pentru a vă scoate din ţara noastră. Aveţi nevoie de o ştampilă de ieşire în paşaport. Nu cred că vom avea probleme".
„Şi dacă vom avea?"

„Mi s-a spus că ştiţi cum să rezolvaţi acest gen de probleme. Avionul este parcat astfel încât camerele de luat vederi nu ne pot vedea. Pot să iau cadavrul şi să ascund ceea ce s-a întâmplat timp de o oră cât va dura până când veţi părăsi spaţiul nostru aerian. După aceea nu ştiu ce se va întâmpla cu tine. Nu mi s-a spus".
„Am înţeles."
Şoferul său a încetinit, concentrându-se pentru o clipă pe oglinda retrovizoare. „Arătaţi bine, da?"
„Da. Destul de bine pentru a o vinde, cred."
Costumul gras se potrivea perfect şi făcea o treabă bună ascunzându-i trunchiul în formă de V. Faptul că renunţase la o parte din greutatea musculară pentru a se întoarce la cursele de anduranţă nu făcea nici el rău. Faţa şi părul îi erau complet ascunse de burqa, lăsându-i doar ochii machiaţi şi sprâncenele îngrijite cu grijă vizibile în spatele unei plase uşoare. În general, efectul era solid – până la genele un pic cam grele de rimel.
Şoferul său părea să fie de acord, dând din cap aprobator înainte de a aluneca până la o oprire lângă avion. Coborând, s-a îndreptat spre uşa din spate pentru a o deschide. Îmbrăcămintea lui era la fel de tradiţională – o cască roşie în carouri şi un talpă albă imaculată care i se întindea peste stomac într-un mod care îl făcea să pară vag însărcinat.
Rapp îşi transferase lucrurile din geantă într-o pereche de genţi de cumpărături Gucci, care se potriveau mai bine cu deghizarea sa. Combinate cu costumul gros, însă, acestea făceau puţin dificilă ieşirea din maşină. Faptul că şoferul său se simţea obligat să îl ghideze de cot pe asfalt avea să servească la a face ca totul să pară şi mai autentic. Doar nişte saudiţi bogaţi care fac ceea ce fac saudiţii bogaţi.
Nu a fost nevoie de ruperea gâtului sau de tăierea jugularelor. Funcţionarul abia dacă s-a uitat la el, trecând paşaportul pe o pagină goală şi ştampilându-l înainte de a se întoarce spre terminal.
Rapp nu a aşteptat inevitabila îmbrăţişare de adio din partea şoferului său, încheind în schimb scurta lor relaţie cu o încuviinţare din cap şi îndreptându-se spre avion. Pantofii lui sclipitori scârţâiau necontenit în timp ce urca treptele şi se plimba de-a lungul rândurilor de scaune din piele fină. Odată ce a trecut printr-o despărţitoare din spate, şi-a lăsat bagajele şi a închis uşa în urma lui.
Motoarele au început să se pornească şi el s-a bucurat de vuietul surd pe măsură ce acesta creştea în volum. De-a lungul anilor, acel sunet ajunsese să provoace în el un răspuns psihologic puternic. Însemna siguranţă. Supravieţuire. Evadare. Când avionul a început să se mişte, s-a lăsat pe canapea şi a închis ochii.
Totuşi, ceea ce nu însemna întotdeauna zumzetul avioanelor private era succesul.
Lăsase în urmă doi oameni morţi – unul care avusese prea mult beton în gură ca să vorbească şi celălalt care nu fusese în stare să ofere mai mult decât observaţia evidentă că treaba asta mergea destul de sus în lanţ. Probabil că arzătorul lui Singh se va dovedi inutil, iar celula lui era probabil imposibil de salvat. Probabil că cel mai util lucru pe care îl învăţase riscându-şi fundul în Arabia Saudită era că Fendi făcea o pereche de adidaşi destul de confortabili.
Avionul a decolat, iar Rapp şi-a dat seama că nu avea nicio idee despre destinaţia lui. Ar fi fost riscant să încerce să afle, având în vedere că comunicaţiile ar fi putut fi compromise şi oricum nu putea face prea multe în această privinţă. Cel mai bine ar fi fost să se dezbrace de costumul lui gras şi să vadă unde îl duce Claudia.

42

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
O DATĂ ce a intrat pe poarta Casei Albe, Mike Nash a fost aproape imediat condus cu mâna de un agent al Serviciului Secret. El şi-a oprit uşor SUV-ul şi a coborât geamul pasagerului.
„Bună dimineaţa, Mike", a spus bărbatul, sprijinindu-şi antebraţele pe pervaz.
De fapt, era mai degrabă în miez de noapte – nu era un moment prea bun pentru a fi chemat brusc la o întâlnire cu preşedintele. Mai ales când apelul venea de la un telefon anonim securizat pe care Cook nu

trebuia să-l aibă şi despre care practic nimeni nu ştia. Un dispozitiv pe care îl folosea pentru a coordona lucruri pe care nu dorea să apară niciodată în ziare.
„Biroul Oval?" a răspuns Nash în semn de salut.
În mod previzibil, el a clătinat din cap. „Reşedinţa. Vă aşteaptă o escortă."
A fost tentat să întrebe dacă Kennedy se afla pe listă, dar era doar un tic nervos. Dacă avea de gând să stea, apelul ar fi venit prin canale oficiale.
Bărbatul a făcut un pas înapoi, iar Nash a accelerat din nou. Simţea orizontul de evenimente al acelei găuri negre plutind chiar în faţa lui. Constrângerea de a se întoarce era incredibil de puternică, dar nu suficient de puternică. Acum că era atât de aproape, atracţia gravitaţiei bucătarilor devenise de neevitat.
Aşa cum promisese, o escortă l-a întâmpinat în faţă şi, după un salut superficial, l-a condus la etajul al doilea. Acolo i-a indicat o uşă închisă înainte de a dispărea fără să mai spună nimic.
Sala Tratatelor, ştia Nash, fiind puţin pasionat de istorie. Fusese folosită în diverse scopuri de-a lungul anilor, dar mai ales de William McKinley pentru a semna tratatul care a pus capăt Războiului Hispano-American în 1898. Sau era 1899? La naiba. Acum trage de timp.
O bătaie timidă la uşă a primit ca răspuns o voce înăbuşită pe care a luat-o drept o invitaţie. După ce a intrat, a închis uşa în urma lui şi şi-a examinat mediul înconjurător. La fel ca şi celelalte zone ale Casei Albe folosite în mod regulat de bucătari, fusese semnificativ modernizată. Elementele structurale – mulajul, şemineul şi podeaua din lemn – rămăseseră, dar majoritatea mobilierului şi a operelor de artă fuseseră înlocuite. Excepţie făcea însăşi masa de tratative. Folosită iniţial de Ulysses S. Grant pentru şedinţele de cabinet, dacă îşi amintea corect.
Amândoi se aflau acolo, dar nu stăteau împreună. Preşedintele se afla pe o canapea care domina zona centrală de conversaţie, în timp ce soţia sa stătea la un birou de scris lângă peretele îndepărtat. Ea s-a întors când a intrat Nash, mişcarea ei evidenţiind liniştea şi tăcerea care dominau încăperea.
„Ai vrut să mă vezi?", a spus el când acea tăcere s-a întins până la punctul de rupere.
Preşedintele a arătat doar spre un teanc de fotografii de opt pe zece pe măsuţa de cafea din faţa lui. Neştiind ce altceva să facă, Nash a avansat şi le-a luat. Nu fusese invitat să ia loc, aşa că s-a retras la o distanţă mai confortabilă şi le-a examinat în picioare.
La început, nu era mare lucru de văzut. Siluetele umbroase a doi bărbaţi, parţial ascunse de palmieri. S-a oprit când a dat peste o reprezentare a unuia dintre ei căţărându-se pe un gard care despărţea două proprietăţi rezidenţiale. Pe baza calităţii imaginilor, toate erau probabil luate de camere de supraveghere private.
„Cine sunt aceştia?" a spus Nash, aruncând o privire spre preşedinte.
„Cel gras este Bashir Isa".
Nash a clătinat din cap pentru a indica faptul că numele nu i-a fost înregistrat.
„Continuaţi", a spus preşedintele. „Există o imagine mai bună a celui de-al doilea bărbat aproape de sfârşit".
Nash a răsfoit restul fotografiilor, oprindu-se în cele din urmă asupra uneia aproape de capătul teancului. Părea să fi fost surprinsă în zona de control al paşapoartelor dintr-un aeroport şi, de data aceasta, bărbatul nu-şi putea ţine faţa departe de cameră.
„Când a fost făcută asta?", a întrebat el.
„Acum patru zile".
Brusc, lui Nash nu-i mai păsa dacă fusese invitat sau nu. S-a aşezat pe un scaun care menţinea o oarecare distanţă între el şi bucătari, continuând să se holbeze la imagine.
Mitch Rapp. În viaţă.
Emoţiile se prăbuşeau peste el cu o intensitate şi o viteză care făceau imposibilă deosebirea între ele. Frica. Uşurare. Ruşine. Senzaţia de gravitaţie fiind înlocuită cu senzaţia de înec.
„Nu e mort", a spus Catherine. „El..."
Preşedintele a ridicat o mână, reducând-o la tăcere. Nash a simţit o licărire de recunoştinţă pentru intervenţia lui Cook. Avea nevoie să se gândească. La istoria acestei chestii şi la rolul lui în ea. Despre încotro se îndrepta şi dacă putea fi oprit.

După ce Rapp îl salvase pe Chism din munţii din apropierea instalaţiei sale de cercetare, Nash primise un telefon personal de la preşedinte care îi ceruse o copie a tuturor informaţiilor pe care Agenţia le avea despre Nicholas Ward. Nu fusese o cerere deosebit de suspectă. Ward era, fără îndoială, cel mai influent cetăţean privat din lume, iar unul dintre cei mai importanţi oameni ai săi era cât pe ce să fie pierdut în faţa teroriştilor. Ceea ce era neobişnuit, însă, era că Cook nu voia ca Irene Kennedy să ştie.
Nu fusese uşor, dar, cu ajutorul unei echipe de loialişti ai preşedintelui de la NSA, reuşise să descarce fişierele în mod anonim şi să le predea. La momentul respectiv, îşi spusese că secretul era doar o chestiune politică. Bucătarii nu-l plăceau şi nici nu aveau încredere în Kennedy şi nu voiau ca ea să aibă o idee greşită că încercau să se folosească de organizaţia ei pentru a afla lucruri murdare despre Ward. Sau, la naiba, poate că încercau să afle ceva despre el şi ştiau că ea va vedea prin ei. Era imposibil de spus. Şi, sincer, cui îi păsa? Anthony Cook era preşedintele Statelor Unite şi putea să i se livreze orice nenorocit de dosar voia, în orice mod voia.
După răpirea lui Ward, însă, devenise din ce în ce mai dificil pentru Nash să îşi ţină capul îngropat în nisip. Dosarul pe care i-l livrase conţinea informaţii detaliate despre complex, despre securitatea acestuia şi despre hangarul care urma să fie folosit în caz de probleme. Cu toate acestea, reuşise să continue să privească în altă parte. Una era să te laşi prins pe orbita bucătarilor, alta era să înfrunţi direct faptul că s-ar putea să fi jucat un rol în moartea celor mai buni prieteni pe care îi avusese vreodată.
„Mike?" a îndemnat Cook. Aparent, amânarea lui se terminase.
Nash a ridicat capul şi s-a uitat direct la bărbat. Timpul pentru jocuri se terminase. „Spune-mi ce naiba se întâmplă".
Cook a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi s-a scufundat un pic mai adânc în canapea. „De ce nu-mi spui tu?".
„Dosarul pe care ţi l-am dat. L-ai făcut cumva să ajungă la Gideon Auma. Pentru ca el să scape de Ward şi Chism pentru tine."
„Nu chiar. L-am dat saudiţilor. Şi se pare că ei i l-au dat lui Auma."
Nash a clătinat din cap, neîncrezător. Chiar credea Cook că ar fi crezut că saudiţii ar face o asemenea mişcare fără binecuvântarea lui? Sau doar se ascundea? Nu voia să spună nimic cu voce tare până nu înţelegea loialitatea lui Nash?
„De ce?"
„E o întrebare importantă, dar lasă-mă să-ţi dau cea mai bună presupunere a mea. Saudiţii vor ca Ward şi Chism să dispară şi mulţi oameni sunt de acord cu ei. Se mişcă prea repede şi pe prea multe fronturi, Mike. Sănătate, energie, comunicaţii, inteligenţă artificială, robotică..." Vocea preşedintelui s-a stins pentru o clipă. „Rasa umană nu poate absorbi atât de multe schimbări fundamentale deodată. Dar asta nu este o noutate pentru tine. Ţi-ai petrecut viaţa protejând ordinea mondială pe care Ward o loveşte cu barosul."
Exista un oarecare adevăr în cuvintele bărbatului. Ideea că Ward ar putea pava drumul spre iad cu bunele sale intenţii era un subiect de discuţie în cercurile de elită din întreaga lume. Strălucirea lui îl pusese complet în afara contactului cu oamenii de rând şi cu capacitatea – chiar şi cu dorinţa lor – de a-şi reevalua constant locul în societate. În timp ce oameni ca Ward au reuşit să profite de constantele schimbări culturale şi tehnologice, nu existau atât de mulţi oameni ca el. De fapt, niciunul.
„Iar saudiţii sunt nişte oameni buni pe care să îi ai ca datornici", a spus Nash, nedorind să îl lase pe Cook să scape cu pretenţia de a fi un observator pasiv.
Preşedintele nu a răspuns, în schimb a ridicat din umeri într-un mod care era o mărturisire fără echivoc. Şi de ce nu? Era cel mai puternic om din lume, iar Nash lucra pentru el – nu pentru Irene Kennedy sau Mitch Rapp. Şi cu siguranţă nu pentru Nicholas Ward. Cook avea tot dreptul să le dea saudiţilor orice informaţii pe care le considera necesare şi putea să nege orice cunoştinţă despre ceea ce aveau să facă cu ele. Probabil că nu ar fi fost necesar, totuşi. În America de astăzi, valorile şi principiile fuseseră înlocuite de partizanat. Bucătarii deţineau Casa Albă, ambele camere ale Congresului şi mai mult de jumătate din publicul votant. Puteau molesta copii în Rose Garden dacă voiau. Adepţii lor nu numai că ar fi acceptat, dar ar fi găsit o modalitate de a face din vina celuilalt partid. Soţii Cooks erau aproape de neatins şi acum

era foarte clar că nu era suficient. Ei vor continua să-şi consolideze puterea prin orice mijloace posibile. Şi, din câte îşi dădea seama Nash, nu exista nimic care să-i oprească.
„David Chism ar fi trebuit să moară în junglă", a spus în cele din urmă preşedintele. „Dar Rapp a intervenit. Nu este ideal, dar saudiţii s-au recalibrat. După aceea, totul părea să meargă conform planului. Până acum. Mi s-a spus că Bashir Isa este unul dintre tampoanele dintre guvernul saudit şi Gideon Auma. Omul care a lucrat direct cu Auma – Muhammad Singh – este deja mort. Serviciile secrete saudite se ocupau de Isa pentru a face curăţenie când a intervenit Rapp. El a ucis doi agenţi saudiţi în casa lui Isa şi apoi l-a ajutat să scape. GID îi urmăreşte, dar până acum nu au găsit nimic."
Nash abia dacă a auzit. Nu dormise mai mult de câteva ore pe noapte de când Rapp, Coleman şi oamenii lui dispăruseră. Nu numai că îi fuseseră prieteni şi camarazi de arme, dar mulţi dintre ei îi fuseseră vecini. Casele lor stăteau acum ca nişte mausolee în subdiviziunea îndepărtată. Acuzându-l de fiecare dată când trecea pe lângă ele.
Maggie a luat insomnia şi depresia lui târâtoare drept suferinţă. Dar asta pentru că ea nu ştia în ce se lăsase târât. Şi nu ar fi ştiut niciodată, în ciuda faptului că, în multe privinţe, el a făcut-o pentru ea. Pentru copiii lor. Cu sau fără Nicholas Ward, lumea se schimba. Cei bogaţi şi puternici se ridicau şi îi lăsau pe toţi ceilalţi în urmă. Când poarta se închidea în cele din urmă, trebuia să fie în spatele lor, nu în faţa lor.
„Mike?" a spus Catherine. „Unde ne situăm."
El şi-a ridicat privirea spre ea, fără să se obosească să-şi ascundă groaza faţă de situaţie. Era cam târziu pentru asta acum.
„Cum a aflat Mitch despre Bashir Isa?", a întrebat el.
„Nu ştim", a spus Cook. „Sistemul de recunoaştere facială al saudiţilor l-a identificat pe Rapp abia acum câteva ore. Lucrează la el."
Din nou, Nash a făcut o pauză de gândire. Aproape un minut a trecut în tăcere înainte ca el să vorbească din nou. „În cel mai bun caz, Mitch a identificat cumva contactul direct al saudiţilor cu Auma-Muhammad Singh, nu? Şi asta a dus la Isa, pe care l-a urmărit pentru a vedea dacă are informaţii care l-ar putea ajuta să-l recupereze pe Ward. Presupun că nu a reuşit, totuşi. Isa nu ar fi avut nevoie să ştie. Şi dacă e aşa, e într-o fundătură, dacă nu vrea să se ducă după şeful serviciilor secrete saudite sau după prinţ. E posibil, dar e o cerere mare chiar şi pentru Mitch Rapp."
„Dacă acesta este cel mai bun scenariu, care este cel mai rău caz?" a întrebat Catherine Cook.
Nash şi-a frecat mâinile. „În cel mai rău caz? Ca Irene şi Mitch să ştie că informaţiile despre Ward provin de la CIA şi că tot ce vedem – înregistrarea video, negocierile pentru răscumpărare – este teatru. Scott îi ţine pe Ward şi pe Chism la răcoare undeva, iar Mitch este la vânătoare de cârtiţe."
O vânătoare de cârtiţe, şi-a reamintit el însuşi, care în cele din urmă va duce direct la uşa lui.
„Cât de probabil crezi că este asta?" a întrebat Catherine.
„Nu ştiu. Dar ar putea explica de ce nu am primit încă nicio cerere de răscumpărare specifică de la Auma."
„Crezi că ai fi putut face o greşeală accesând fişierele lui Ward?". a spus Cook. „Că ai fi putut să te dezvălui?"
Nash l-a privit pe bărbat cu o privire glacială. „Poate că ar trebui să-i întrebi pe oamenii tăi de la NSA. Eu doar am răspuns la întrebările lor despre sistemul nostru şi am făcut ceea ce mi-au spus."
„Dacă asta a sunat ca o acuzaţie, nu a fost intenţionat", a spus Cook. „Uite, cred că este timpul ca toată lumea să pună cărţile pe masă. În ceea ce ne priveşte, cea mai rară marfă din această lume sunt oamenii inteligenţi şi loiali. Iar voi aţi dovedit că le sunteţi pe amândouă. Noi nu ne lăsăm aliaţii să se răsucească în vânt. Niciodată. Aşa că, dacă vrei, o să-i pun pe oamenii mei să scrie un comunicat de presă în care să spună că Irene Kennedy a fost eliminată. Asta te-ar face director interimar şi apoi vom face tot ce este necesar pentru a face poziţia permanentă."
Nash s-a ridicat şi a început să se plimbe. „S-ar putea să nu fie suficient."
„De ce nu? Kennedy are încredere în tine la fel de mult ca în oricine altcineva pentru a o proteja de bagajul pe care îl poartă de pe vremea când conducea agenţia. În ceea ce mă priveşte, o voi trimite la un post de cercetător cu şapte cifre, cu discursuri elogioase şi o Medalie a Libertăţii. Dacă scenariul tău cel

mai rău este cel care se va întâmpla, va trebui să-ţi spună totul despre Ward şi vânătoarea de cârtiţe la ieşire. Apoi, tot ce trebuie să faci este să găseşti un ţap ispăşitor satisfăcător."
Nash a clătinat din cap. „Nu va fi atât de uşor. Dacă Nicholas Ward este în viaţă, nu va accepta o slujbă de şapte cifre la un think tank. Va accepta o slujbă cu opt cifre ca şefă a securităţii lui. Şi primul lucru pe care va dori să-l ştie este cine îl urmăreşte. Un ţap ispăşitor anonim din departamentul tehnic nu o va păcăli. Şi cu siguranţă nu-l va păcăli nici pe Mitch."
„Poate", a spus Catherine. „Dar oricât de distructiv ar fi un război cu ei, avem resursele necesare pentru a lupta împotriva lui. De fapt, ai putea merge atât de departe încât să spui că avem toate resursele pentru a-l combate."
Nash a continuat să se plimbe la întâmplare prin cameră, încercând să se gândească la schimbarea radicală a realităţii sale. Îşi petrecuse ultima săptămână fiind mâncat de viu de moartea prietenilor săi şi de conştientizarea faptului că fusese implicat în asta. A doua şansă era un lucru rar în meseria lui şi nu venea niciodată fără un cost. În acest caz, probabil unul greu de suportat.
„În acest moment, avem nevoie de informaţii. Trebuie să ştim ce ştie Irene."
„Cum putem realiza asta?", a spus preşedintele.
„Am câteva idei."
„Şi dacă scenariul tău cel mai pesimist se dovedeşte a fi realitate?".
A început să simtă acelaşi sentiment de disociere pe care îl experimentase în luptă. Amorţeala târâtoare care îl împiedica să se gândească la moarte, la familie sau la viitor. Care îi permisese să meargă într-o ţară în care nu fusese niciodată şi să ucidă oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, la ordinul unui politician pe care nu-l votase.
„Atunci ne ocupăm de asta."

43

SUD-VESTUL UGANDEI
„Întemniţatorul MEU se întoarce. Călătorie reuşită?"
Ward era în locul lui obişnuit, legănat pe spate într-un scaun, cu picioarele pe şemineul neaprins din exterior. Temperaturile crescuseră până la optzeci de grade, obligându-l să se instaleze într-o fărâmă de umbră aruncată de coşul de fum. Citea o carte de buzunar, cu urechi de câine, de la bursa de cărţi second-hand de la cabană, deoarece orice dispozitiv cu capacitatea de a se conecta în exterior era controlat cu atenţie. A aruncat-o pe vatră în timp ce Rapp se aşeza pe un scaun.
„Ai duşmani în locuri înalte, Nick."
„Aş fi putut să-ţi spun asta şi să te scutesc de drum. Ai obţinut informaţiile de care aveai nevoie pentru a astupa scurgerea de informaţii de la CIA? Dacă da, cred că aş vrea să pun capăt relaţiei noastre. Evident, David şi cu mine îţi datorăm vieţile noastre şi intenţionez să fac un transfer bancar către prietena ta, Claudia, care să-ţi demonstreze această recunoştinţă. Apoi putem să ne strângem mâna şi să mergem pe drumuri separate."
„Cum rămâne cu Scott?" a spus Rapp, eludând întrebarea.
„Am fost impresionat de el şi de oamenii lui. Sunt cu toţii foarte profesionişti şi, odată ce sunt departe de influenţa ta, probabil că este destul de uşor să lucrezi cu ei. Sper să închei un fel de contract de reţinere cu ei."
Rapp a zâmbit. „Ştiu că nu prea mă placi, Nick, dar sentimentul nu este reciproc. Tu crezi că lucrez doar în interes personal aici, dar nu este adevărat. Am făcut tot ce am putut ca să te ţin departe de pericol."
„Ai făcut tot ce ai putut ca să mă ţii departe de orice pericol, atâta timp cât nu interferează cu vânătoarea ta de cârtiţe", a corectat Ward. „Şi adevărul este că nu te displac, Mitch. Doar că nu am încredere în tine."
Rapp şi-a pus picioarele pe vatră şi a privit peisajul. „Încrederea este un cuvânt greu de definit. La acest nivel, se amestecă cu motivaţia. Am încredere că vrei să salvezi lumea şi că nu vrei să fii bătut în cuie pe una dintre crucile lui Gideon Auma. Poţi avea încredere că eu vreau capul cârtiţei la poarta mea şi să-mi apăr ţara. Şi amândoi putem avea încredere că celălalt va urmări cu îndârjire aceste interese. În lumea în care trăim, acestea sunt elementele de bază ale unei relaţii productive."

„În lumea în care trăiţi voi”.
„Nu mă mai bate la cap, Nick. Tu şi David sunteţi în viaţă. Echipa ta de cercetare va avea un mediu de lucru sigur în continuare, iar tu ai eliminat unul dintre cei mai brutali terorişti de pe planetă. Când preşedintele Ugandei va afla ce ai făcut, nu vei mai putea fi arestat în această ţară. Acceptă victoria.”
„Mitch Rapp. Angajatul lunii”, a spus Ward.
„Spune-mi despre cineva care a făcut mai mult pentru tine în mai puţin timp. La naiba, poate că ar trebui să-mi dai şi mie zece procente din creşterea preţului acţiunilor tale când te vei întoarce miraculos din morţi.”
„Asta te-ar face mai bogat decât fratele tău.”
Rapp a zâmbit, savurând gândul pentru o clipă. „Nici nu-ţi poţi imagina cât de rău i-ar face asta fundului lui.”
„Deci, putem face public faptul că David şi cu mine suntem în siguranţă?”
„Mai dă-mi câteva zile.”
Ward a suspinat în linişte. „Întotdeauna mai sunt câteva zile, nu-i aşa, Mitch? Nu mă poţi ţine aici la nesfârşit. Ai oameni înarmaţi, dar în cele din urmă va trebui să îi foloseşti. Dacă te aştepţi ca eu să stau aici în următorul an şi să privesc cum se prăbuşeşte tot ce am construit, ar fi bine să mă împuşti acum.”
A tăcut şi l-a privit pe Rapp direct în ochi, dovedind că era unul dintre puţinii oameni de pe planetă care era capabil să facă asta.
„La naiba”, a suspinat Rapp, apropiindu-şi scaunul de Ward şi aplecându-se spre bărbat. „Guvernul saudit a fost în spatele primului atac asupra Chism. Când nu a funcţionat, au decis să treacă la nivelul următor. Au obţinut informaţii despre tine de la o cârtiţă CIA cu un nivel de acces foarte ridicat şi le-au folosit pentru a planifica atacul asupra complexului tău. Ordinele lui Gideon Auma au fost ca Chism să fie ucis.”
„Şi eu?”
„L-au lăsat să decidă el. Dar dacă ai supravieţuit, au spus clar că nu ar trebui să mai rămână suficient de mulţi dintre voi pentru a fi de folos cuiva.”
„De ce?”
„Chiar trebuie să întrebi?”
„Sunt o ameninţare pentru industria petrolieră, care este sursa bogăţiei lor, şi pentru industria medicală, pe care ei o văd ca pe o portiţă de scăpare. Dar adevărul este că nu e vorba doar de ei, Mitch. Caut să distrug industrii pe care o mulţime de oameni puternici se bazează pentru a rămâne puternici. Aşa ar putea arăta viitorul meu, din păcate.”
„Dacă aşa stau lucrurile, atunci se pare că ai vrea să ştii cine este această cârtiţă la fel de mult ca şi mine.”
Ward a dat din cap, asimilând ceea ce auzise cu o expresie aproape complet opacă.
„Apreciez sinceritatea, Mitch. Dar am să-ţi cer ceva mai mult. Ai ceva solid de urmărit? Pentru că, dacă nu, va fi timpul ca David şi cu mine să ne încercăm norocul. Înţeleg că este o lume periculoasă, dar va trebui să ne gândim cum să atenuăm aceste pericole cât mai bine şi să mergem mai departe. Este adevărat că, în cele din urmă, îmi voi recupera banii, dar cercetarea lui David este cu adevărat în pericol. Dacă nu poate ajunge curând la subiecţii săi de testare, calendarul său ar putea fi dat înapoi cu ani de zile.”
„Nu am atât de mulţi bani pe cât am sperat în acest moment”, a recunoscut Rapp. „În principiu, planul scris pe care l-a primit Auma pentru atac, telefonul lui şi încă două telefoane de la omul pe care saudiţii l-au folosit ca agent de legătură. Un altul de la şeful acelui om de legătură. Trebuie să găsesc o modalitate de a i le da lui Irene şi să văd dacă poate face ceva cu ele.”
Expresia moartă a lui Ward a prins brusc viaţă. „Telefoane?”
„Nu te entuziasma prea tare. Unul este un telefon personal, aşa că mă îndoiesc că va fi ceva interesant pe el. În plus, este plin de beton. „
Ward a deschis gura să vorbească, dar Rapp a ridicat o mână, reducându-l la tăcere. „Nu întreba.”
„Dar ceilalţi?”
„Trei telefoane cu cartelă. Unul are puţin ciment pe el, dar designul l-a păstrat suficient de protejat încât probabil că încă funcţionează.”
„Spune-mi cum folosesc oamenii din afacerea ta arzătoarele.”

Rapp a ridicat din umeri. „Nu sunt prea multe de spus. Sunt telefoane fără capacitate GPS cumpărate cu bani gheață, astfel încât să nu aibă un nume atașat de ele. Încercăm să ținem lucrurile compartimentate, așa că, în general, avem unul separat pentru fiecare operațiune. Și apelăm doar alți arzători – deci telefoane anonime care apelează telefoane anonime din locații ambigue. Asta înseamnă că nu există cu adevărat nicio modalitate practică de a le urmări până la proprietar."
„Marcus Dumond ți-a spus asta?"
„Îl cunoști pe Marcus?"
„Știu de el."
„Vrei să spui că se înșeală?"
„Nu în totalitate."
„Ce vrei să spui prin „în întregime"?"
„Guvernele au o mulțime de restricții – atât legale, cât și cu pătrunderea în țări străine sau în companii private care nu sunt înclinate să coopereze. Situația mea este mai... flexibilă."
„Ce înseamnă asta?"
„Că s-ar putea să pot pune un nume pe acei arzători."
Reacția inițială a lui Rapp a fost să spună că omul era un rahat. Dar faptul că el făcuse literalmente un trilion de dolari în tehnologie îi sugera că ar fi meritat să-l asculte.
„Cum?"
„Nu sunt un guvern rival sau o agenție de informații. Și dețin participații în companii de telecomunicații și internet din întreaga lume. Există un sistem destul de solid de cooperare. În caz contrar, mobilul tău nu ar funcționa atunci când treci granițele."
„Deci, credeți că vă puteți descurca mai bine decât agenția în această privință?"
„Absolut. În plus, rezolvă și alte probleme. Ești îngrijorat în legătură cu comunicarea cu Irene, deoarece aceste linii de comunicare ar putea fi compromise, nu-i așa? Acum, nu numai că trebuie să comunicați cu ea, dar trebuie să îi livrați fizic telefoane pe care ea va trebui să le predea apoi oamenilor voștri de la tehnologie. Va fi imposibil să păstrezi toate astea compartimentate. Mai ales când va trebui să obțină mandate și să ceară cooperarea guvernului saudit."
„Ce propuneți?"
„Îi trimitem asistentului meu cu instrucțiuni. Ea știe deja că sunt în viață și poate face ca telefoanele să ajungă în mâinile unor oameni la care cârtița ta nu ar avea acces."

44

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA
„IRENE?" Mike Nash și-a băgat capul în biroul ei. „Ai vrut să mă vezi?"
Ea i-a făcut semn să intre și el s-a lăsat pe unul dintre scaunele din fața biroului ei.
„Arăți groaznic", a spus ea.
El a lăsat să iasă un râs ușor amar. „Mulțumesc foarte mult. Și tu la fel."
„Cred că niciunul dintre noi nu a dormit prea mult de când Mitch și ceilalți au dispărut."
El s-a uitat în jos, la podea.
„Ei bine, vei fi fericit să afli că am veşti bune, Mike."
Și-a ținut ochii fixați pe covor. Bineînțeles, știa deja care erau veștile ei. Îi spusese guvernului saudit să îi trimită lui Kennedy fotografiile lui Rapp care fuseseră făcute în Arabia Saudită. Ea le-ar fi primit cu o oră în urmă.
Kennedy i-a strecurat o fotografie de opt pe zece pe blotter, iar el a ridicat-o, încruntându-și fruntea în timp ce privea imaginea acum familiară. Trebuia să joace acest lucru extrem de calm. Irene Kennedy era regina jocului minciunii. O singură bătaie nervoasă a piciorului, un comentariu ieșit din comun sau o picătură de transpirație rătăcită și toată istoria lor împreună nu ar fi însemnat nimic. Alarmele din spatele minții ei ar fi explodat.

„Ce-i asta?”
„Asta a fost făcută acum cinci zile pe aeroportul din Riyadh.”
Nash şi-a încruntat sprâncenele un pic mai adânc. Petrecuse destul de mult timp gândindu-se cum să reacţioneze când va veni acest moment. „Este imposibil!” a fost varianta evidentă. Dar ar fi spus el cu adevărat asta? În ceea ce-l privea pe Mitch Rapp, totul era posibil.
„Nenorocitul”, s-a hotărât el, lăsând să i se strecoare în glas o bună doză de furie. „A fost în viaţă în tot acest timp? Ne-a lăsat pur şi simplu să ne răsucească în vânt?”.
„Aşa s-ar părea.” Îi simţea ochii ei asupra lui, dar nu şi-a ridicat privirea.
„Cum rămâne cu băieţii?”
„Nu ştiu.”
În cele din urmă, el i-a întâlnit privirea. „Nu a luat legătura cu tine?”.
„Nu.”
Adevărul? O minciună? El era aici pentru a afla ce ştia ea, dar asta nu era niciodată uşor. Probabilitatea ca Mitch să nu fi găsit o modalitate de a o anunţa că era în viaţă părea neverosimilă. Întrebarea principală rămânea, totuşi. Se împiedicase Rapp de implicarea lui Isa şi se dusese după el în încercarea de a afla unde era ţinut Nicholas Ward? Sau era acesta un alt joc elaborat al lui Kennedy? Dacă descoperea că cineva îşi băga nasul în serverul ei principal, se concentra cu laserul pe a afla cine şi cum. Dar să însceneze răpirea unuia dintre cei mai importanţi oameni din lume? Asta era o mişcare destul de îndrăzneaţă pentru o femeie care îşi pierduse baza de putere de la Casa Albă. Din păcate, mişcările îndrăzneţe erau ceva pentru care ea şi Mitch erau cunoscuţi.
„Saudiţii îl suspectează de uciderea unui agent de nivel mediu pe nume Bashir Isa şi a doi dintre asociaţii săi”, a continuat ea. „I-au găsit cadavrul lui în deşert şi pe ceilalţi doi în casa lui”.
„Avem vreo idee unde se află Mitch acum? „
„Omologul meu de la GID crede că s-a urcat într-un avion privat în afara Riadului acum două zile şi s-a îndreptat spre Africa.”
„Nu spre casă, presupun.”
Ea a clătinat din cap.
„Putem urmări avionul?”
„Nu. Se pare că a fost invocat din senin şi apoi a dispărut din nou în el.”
Şi-a mestecat buza inferioară şi s-a uitat din nou la fotografie. Cel mai bine era să întâlnească cât mai puţin ochii lui Kennedy.
„Gânduri?”, a spus ea.
„Nu ai nevoie de ajutorul meu de data asta, Irene. Avioane care apar şi dispar fără implicarea Agenţiei? Asta are numele Claudiei scris peste tot. Ai vorbit cu ea?”
„Doar pentru a-mi prezenta condoleanţele în legătură cu dispariţia lui Mitch.”
În cele din urmă, a aruncat fotografia înapoi pe biroul ei. Acum era momentul potrivit pentru a-şi trece degetele prin păr. Cu două mâini se simţea bine, având în vedere circumstanţele.
„Soţia mea a vorbit cu ea probabil în fiecare zi de atunci. Dar nu şi cu Anna. Claudia a spus că nu i-a spus încă nimic. Acum ştim de ce.” A făcut o pauză pentru o clipă, creând iluzia unei furii în creştere.
„Ticălosul ăla! Am comandat deja mâncarea pentru priveghiul lui şi am trecut de momentul în care putem obţine o rambursare. Când se întoarce, îi trimit factura. Şi ştii ce mai înseamnă asta? Mitch nu i-ar fi lăsat pe Scott şi pe băieţi să aştepte. Sunt şi ei pe undeva pe acolo.”
„Nu ştiu dacă putem fi siguri de asta”, a avertizat Kennedy.
„Da, dar trebuie să recunoşti că există o şansă bună”, a spus el, transformându-şi furia în speranţă însoţită doar de un strop de bucurie. „O şansă mult mai bună decât cea de ieri.”
A lăsat un zâmbet lent să i se răspândească pe faţă. „Şi să mă gândesc. Voiam să mă duc să-i tund gazonul ăla stupid. Ştii ce o să fac în schimb? Să dau drumul la capre acolo.”
Ea a stat acolo, dorind fără îndoială să-i dea timp să asimileze ceea ce auzise, dar şi să-i examineze reacţia. Aceasta era partea cea mai periculoasă a conversaţiei lor, pentru că el simţea cam opusul a ceea ce încerca să înfăţişeze. Dar tot nu avea informaţiile pentru care venise aici. Cum ar fi abordat situaţia dacă într-adevăr abia acum afla că Rapp era în viaţă? Răspunsul era simplu. Direct. Nu avea să creadă că

Kennedy era în necunoştinţă de cauză şi nici nu avea să se lase antrenat într-un meci verbal. Asta era domeniul ei şi ea era regina în asta.
„Singurul lucru la care nu te-ai priceput niciodată, Irene, este să faci pe proasta. Deci, ce-o să fie? Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă sau ai de gând să continui să mă tragi pe sfoară?"
Ea a rămas tăcută, dar cu întrebarea acolo, nu putea rămâne mută la nesfârşit. Funcţia de director al CIA putea fi un loc destul de singuratic şi devenea din ce în ce mai singuratic pentru ea pe zi ce trecea. Oare îşi va permite un aliat?
Kennedy a întins mâna după ceaiul ei şi în acel simplu gest a ştiut că trecuse testul.
„Oh, rahat", a spus el încet. „Ai ştiut. Ai ştiut tot timpul."
A luat o înghiţitură şi apoi a pus cana la loc. „Da."
„Atunci am să te întreb din nou. Direct, acum. Scott şi băieţii?"
„Sunt bine. La fel şi Ward şi David Chism."
S-a aplecat în faţă şi şi-a pus coatele pe genunchi, lăsându-şi greutatea corpului să cadă pe ei. Din fericire, uşurarea şi resemnarea se citeau cam la fel din punctul de vedere al limbajului corporal. Chiar era profund recunoscător că Coleman şi băieţii lui erau bine. Încă mai puteau fi salvaţi. Dar bucătarii aveau să explodeze când aveau să primească confirmarea că moartea lui Ward şi a lui Chism fusese doar o iluzie elaborată. Ca de obicei, în afacerea asta de rahat în care fusese târât, cel mai rău scenariu era cel care se desfăşura.
„Ce naiba se întâmplă, Irene?"
„Am avut o incursiune în sistemul nostru informatic. Marcus a găsit-o în întregime din întâmplare. Oricine este responsabil are acces la un nivel extrem de înalt şi capacitatea de a-şi acoperi urmele până la punctul în care chiar şi Marcus a dat de un zid alb."
„Ce au obţinut?"
„Informaţii despre Nicholas Ward."
„Asta e tot? Au intrat adânc în sistemul nostru şi după asta s-au dus?"
Ea a dat din cap. „Se pare că informaţiile au ajuns la saudiţi şi apoi la Gideon Auma, astfel încât acesta să poată ataca complexul lui Ward."
Maxilarul lui Nash s-a încleştat. „Saudiţii. Aminteşte-mi din nou de ce nu aruncăm cu buldozerul toată ţara aia în Marea Roşie?"
Singura ei reacţie la întrebarea lui a fost un zâmbet abia perceptibil.
„Pot să presupun că Mitch a fost în Arabia Saudită încercând să afle identitatea cârtiţei noastre?"
„Da."
„A făcut-o?"
„Mă îndoiesc, altfel m-ar fi contactat. Cu cârtiţa încă în libertate, nu comunicăm decât atunci când este absolut necesar. Este imposibil să fii sută la sută sigur de oricare dintre tehnologiile noastre în acest moment."
„Preşedintele ştie despre toate astea?"
„Nu. Posibilitatea unei scurgeri de informaţii era prea mare."
„La naiba. O să explodeze o garnitură. Şansele tale de a-ţi păstra slujba tocmai au scăzut undeva la zero."
„Siguranţa locului meu de muncă este treaba mea. În plus, nu cred că faptul că aş fi concediat ar fi atât de rău pentru tine."
„Nu vreau scaunul tău, Irene."
În mod ciudat, acesta era adevărul. Nu-l voia. Dar cu furtuna pe care o vedea pregătindu-se, părea din ce în ce mai mult că avea nevoie de ea.
„Poate că putem întoarce asta în favoarea ta. Saudiţii au o mulţime de bani şi sunt la fel de flexibili din punct de vedere moral ca oricine de pe planetă. Dacă există ceva ce le place bucătarilor, este cineva puternic pe care îl pot controla. Dacă putem dovedi că saudiţii s-au dus după un cetăţean american care se întâmplă să fie şi cel mai bogat om din istorie, atunci ar avea ceva de ţinut asupra regalităţii. Ar putea fi un cadou suficient de strălucitor pentru a-i face să treacă cu vederea restul."
„Dar bucătarii nu ar folosi asta pentru a se împotrivi saudiţilor", a spus Kennedy. „Ei ar vrea doar să-i şantajeze într-un efort de a-şi consolida şi mai mult puterea."

„Chiar nu-i suporţi, nu-i aşa, Irene?”
„Sentimentele mele faţă de ei sunt irelevante.”
„Bine. Poate că mă grăbesc. Ceea ce cred că putem fi amândoi de acord este că ar fi util să aflăm ce ştie Mitch. Până atunci nu avem nicio idee unde ne aflăm, cu atât mai puţin unde ne îndreptăm.”
„De acord.”
„Dacă îţi faci griji în privinţa comunicaţiilor, de ce nu mă urc într-un avion şi să mă duc să o văd pe Claudia. Fără telefoane, fără e-mail şi la mii de kilometri distanţă de Langley. Putem avea o conversaţie liniştită, iar eu voi vedea dacă reuşesc să mă întâlnesc faţă în faţă cu Mitch.”
Ea a luat în considerare ideea timp de câteva secunde înainte de a da din cap. „Când poţi pleca?”

45

SUD-VESTUL UGANDEI
RAPP a descuiat uşa magaziei de comunicaţii şi a intrat înăuntru. S-a aşezat pe o găleată de cinci galoane, a pornit computerul şi şi-a folosit amprenta digitală pentru a avea acces. Ecranul laptopului i-a propus să se conecteze la un satelit, dar el a ezitat. Claudia îi trimisese un ping aseară pentru a stabili o conversaţie, dar singura comunicaţie cu adevărat sigură era cea pe care nu o foloseai. Problema era că ea ştia asta mai bine decât oricine. Nu l-ar fi contactat dacă nu ar fi fost important.
Cu zece secunde înainte de final, s-a conectat la camera de chat criptată pentru care ea îi dăduse linkul.
ÎMI PARE RĂU CĂ NU TE-AM VĂZUT ASEARĂ.
A aşteptat un răspuns, simţindu-se din ce în ce mai nervos. Ar putea fi semnalul urmărit până la această antenă? Ar putea fi ataşat un nume şi o locaţie? Într-un fel sau altul, în curând aveau să se mute din vârful muntelui. Situaţia se prelungea mult mai mult decât se aşteptase.
NU E NICIO PROBLEMĂ.
Răspunsul Claudiei l-a făcut să se simtă puţin mai bine. Era un cod pentru „totul e în regulă”. Dacă ar fi răspuns cu „e în regulă”, asta ar fi însemnat că cineva se uita peste umărul ei.
Voia să iasă cât mai repede din această legătură, dar, dintr-un motiv oarecare, nu se putea abţine să nu tasteze SE SIMTE MAI BINE COPILUL?
Claudia, însă, nu se lăsase păcălită. PRIETENUL TĂU DE LA MARINĂ VINE ÎN VIZITĂ. VREA SĂ VORBEASCĂ DESPRE PROBLEMELE PE CARE LE-AŢI AVUT ÎN RECENTA CĂLĂTORIE.
Rapp dădu din cap în penumbra din jurul lui. Recunoaşterea facială a saudiţilor îl etichetase în sfârşit. Îşi închipuia că ridicau mult praf politic din cauza celor doi agenţi GID morţi şi poate chiar a lui Bashir Isa, despre care presupunea că se afla în aceeaşi stare.
Kennedy ar fi fost între ciocan şi nicovală, dar tot era reticent în a purta discuţii detaliate pe baza unor dispozitive electronice potenţial compromise. Ce soluţie mai bună decât să-l trimită pe prietenul său puşcaş marin – Mike Nash – în persoană.
Periculos, dar merita riscul. Avea nevoie de o actualizare a situaţiei lui Kennedy şi să o anunţe că Ward încerca să le urmărească cârtiţa prin intermediul telefoanelor lui Muhammad Singh. Dacă exista o modalitate mai bună de a realiza acea actualizare, nu se putea gândi la ea. Nash era un prieten foarte vechi şi competent, iar Uganda era încă o ţară în care te puteai pierde.
DE CE NU ORGANIZĂM O ÎNTÂLNIRE AICI?
FERICIT SĂ. CE ZICI DE ZIUA TA PREFERATĂ PENTRU A MÂNCA ÎN ORAŞ?
A trebuit să se gândească o secundă la asta înainte de a face legătura cu referinţa la o cafenea din Franschhoek care făcea în fiecare joi un fel de mâncare de pui uimitor.
BINE.
ÎŢI VOI TRIMITE DETALII DIMINEAŢĂ. SUCCES.
Camera de chat a dispărut şi toate înregistrările despre ea urmau să fie şterse. Întregul schimb durase mai puţin de un minut.
Rapp închise computerul şi ieşi din baracă, găsindu-l pe Nicholas Ward sprijinit de o balustradă din faţă.
„Te interesează ce se întâmplă cu telefoanele tale?”, l-a întrebat el. „Asistenta mea, Sara, le va avea de cel puţin douăzeci şi patru de ore.”

Unul dintre oamenii lui Coleman le trimisese prin curier în Statele Unite şi le livrase acasă la ea, deghizat în contractor FedEx.
„Poţi ajunge la ea fără să ştie nimeni?”.
„Tehnologia e un fel de chestie a mea, Mitch. Iar cârtiţa ta nu ar avea niciun motiv să ştie despre canalele secrete pe care le păstrez cu ea.”
Să-i dai lui Ward acces la un computer era ca şi cum i-ai da lui Osama bin Laden o trusă de făcut bombe, dar nu prea aveam de ales în acest moment. Rapp avea nevoie de orice informaţie pe care asistentul bărbatului fusese în stare să o obţină pentru a o transmite lui Nash şi, în cele din urmă, lui Kennedy.
A făcut semn către uşa încă deschisă din spatele său. „Dă-i drumul.”
„Pot să urc?”
Rapp nu a răspuns la strigătul lui Ward, concentrându-se să îşi înfige dinţii în bucata de carne din gură. Limitau circulaţia oamenilor – şi, prin urmare, a proviziilor – în interiorul şi în afara taberei. Asta însemna să trăiască din pământ în cea mai mare măsură posibilă. Putea să identifice foarte puţine componente ale salatei din faţa lui şi bănuia că proteina era ceva recent împuşcat de Charlie Wicker.
„Da! Haide!”, a spus el când a reuşit în sfârşit să înghită.
Ward îşi băgase în cap că dacă urca pe scări fără niciun avertisment ar fi fost împuşcat. Părea să fi hotărât că oamenii din afacerea lui Rapp îşi petreceau orele libere aţipind la soare şi că, atunci când se trezeau speriaţi, pulverizau totul cu orice armă de foc pe care o aveau la îndemână.
A apărut o clipă mai târziu şi a luat loc de cealaltă parte a mesei de rattan.
„Sara a primit telefoanele fără probleme. Cel personal este probabil prea plin de beton pentru a fi salvat, dar i-a pus pe unii dintre oamenii noştri de la hardware să facă tot ce pot. Arzătoarele au pornit imediat.”
„A obţinut ceva de pe ele?”.
„Nimic interesant. Încă mai lucrează la o poveste de acoperire pentru protocolul internaţional de colectare a datelor pe care trebuie să îl rulăm.”
„Ce fel de poveste de acoperire?”
„Nu știu exact, dar va funcţiona. Este foarte deşteaptă şi acest tip de cerere nu este chiar atât de neobişnuit.”
Ward nu s-a putut abţine să nu observe expresia sceptică a lui Rapp. „Știi ce este captcha, Mitch?”.
„Ca atunci când intri pe un site şi ţi se cere să identifici nişte numere distorsionate pentru a dovedi că nu eşti un robot?”
„Totuşi, nu toate sunt aşa. Ai văzut vreodată unul care îţi arată o grămadă de poze şi te întreabă, să zicem, care dintre ele are un felinar în ea?”
Rapp a mai tăiat cu fierăstrăul o bucată de carne misterioasă şi a băgat-o în gură. „Da. Semafoare, intersecţii, scări. Chestii de genul ăsta.”
„Exact. Acele poze erau probabil imagini pe care inteligenţa artificială a Google nu le putea identifica. Aşa că, deşi funcţiona bine ca captcha, scopul real era să facă milioane de oameni să înveţe inteligenţa artificială să identifice un fel de fel de semafor, o scară sau orice altceva. Sara va veni cu ceva similar – un motiv pentru a extrage date anonime într-un scop care pare să nu aibă nimic de-a face cu identificarea sau localizarea efectivă a telefoanelor individuale.”
Rapp a mestecat gânditor. Dacă ar fi trăit un milion de ani, nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva. Încă un motiv în plus pentru a sta departe de electronice în cea mai mare măsură posibilă. Camere de luat vederi, inteligenţă artificială, telefoane, internet. Nu invidia următoarea generaţie de agenţi. Nu aveau cum să scape de asta.
„Dar ai spus că poţi să-mi dai un nume. Dacă datele tale sunt anonime, nu văd cum reuşeşti asta.”
Ward şi-a mestecat buza inferioară pentru o clipă, apoi a scos un marker şi a început să deseneze pe covoraşul din faţa lui.
„Acesta este un lanţ de comunicare ipotetic de la... Tangos, nu-i aşa? Scott m-a îndrumat.”
„Sigur.”
„Bine. Să spunem că şeful Serviciului de Informaţii saudit îl sună pe Bashir Isa pentru a-i da instrucţiuni”, a spus Ward, scriind HSI pe o parte a covoraşului şi apoi trasând o linie până la un punct unde a scris BI.
„Apoi, Bashir Isa îl sună pe Muhammad Singh”. A tras o altă linie, de data aceasta de la BI până la un

punct unde a scris MS. „Apoi Singh îl cheamă pe Auma. Apoi Auma nu reuşeşte să-l ucidă pe David şi îl sună înapoi pe Singh, care apoi îi raportează acest lucru lui Isa. Care, la rândul său, raportează şefului serviciilor secrete saudite.” Cu fiecare fir, el a trasat o altă linie de legătură. „Apoi, şeful serviciilor secrete saudite foloseşte acelaşi telefon cu cartelă pentru a suna cârtiţa ta pentru a obţine informaţii despre mine.” A tras o linie până la un punct în care a scris „cârtiţă”. „Evident, acest lanţ este ipotetic. Ar putea exista mai mulţi actori, dar aţi prins ideea.”
„Nu chiar”, a spus Rapp, privind în jos la pânza de păianjen a conexiunilor. „Tot ce ai acolo este o grămadă de telefoane anonime care apelează alte telefoane anonime. Fără nume.”
„Corect. Tot ce ştim este ce telefon a sunat la ce telefon, la ce oră şi la ce turn de telefonie mobilă erau conectate în momentul apelului.”
„Aşadar, ne e puţin mai bine. Avem o locaţie generală a telefoanelor în momentul în care au fost efectuate apelurile, datorită conexiunii cu turnul. Dar asta este încă departe de a pune proprietarii pe ele.”
„Nu atât de departe pe cât ai crede, Mitch. Lasă-mă să te întreb ceva: Când foloseşti un burner, telefonul tău mobil obişnuit este în buzunar?”
„De obicei.”
„Şi este pornit?”
„Probabil”, a spus el, începând să înţeleagă unde voia să ajungă Ward cu asta.
„Bine. Să spunem că cârtiţa ta a dat sau a primit cinci apeluri către micul nostru grup nefast de aici. Şi – folosind un scenariu optimist – a făcut-o din cinci locuri diferite. Aşa cum am mai spus, ştim ora acestor apeluri şi turnul de telefonie mobilă la care era conectat când au fost efectuate. Vedeţi care este problema lui?”
Rahat. Rapp chiar putea vedea problema. Şi acum îl făcea să se gândească la fiecare apel cu cartelă pe care îl făcuse de la inventarea smartphone-ului.
„Tot ce trebuie să faceţi este să vă daţi seama ce telefoane mobile comunicau cu acele turnuri în acelaşi timp.”
„Vezi! Eşti mai priceput la tehnologie decât credeai. De dragul discuţiei, să presupunem că un milion de oameni au fost conectaţi la fiecare dintre acele cinci turnuri individuale în momentele respective. Ne-am trezi cu o listă de cinci milioane de telefoane. Apoi căutăm doar să vedem care dintre aceste numere este conectat la toate cele cinci turnuri în acelaşi timp cu arzătorul. Probabil că nu vor fi foarte multe. Să luăm un număr din aer şi să spunem că este zece. În acel moment, este doar o chestiune de a folosi înregistrările de facturare pentru a le pune nume şi a vedea dacă vreunul dintre aceste nume a declanşat alarma.”
„Aţi spus că acesta este cel mai bun scenariu. Care este cel mai rău caz?”
„Că cârtiţa ta face şi primeşte mereu apeluri din acelaşi loc. Să zicem, biroul său de la Langley. Asta ar restrânge căutarea la cineva care lucrează la Agenţie. Nu e de prea mare ajutor.”
„Cât timp?”
„Sara spune că va începe să primească date brute în următoarele 24 de ore. Totuşi, la început vor fi neregulate. Unele companii răspund mai repede la acest tip de interogări decât altele. Probabil câteva săptămâni până când vom primi toate datele şi le vom analiza.”
„Dă-mi tot ce poţi până poimâine.”
„De ce? Ce este important în asta?”
„Stabilesc o întâlnire cu un prieten de-al meu de la agenţie. Aş vrea să-i dau tot ce pot şi să-i spun când să se aştepte la ceva mai definitiv.”
„Irene?”
„Nu, nu Irene.”
„Dar cineva în care ai încredere?”
Rapp a început să vorbească despre salata lui misterioasă. „Nu am încredere în nimeni. Dar eu şi el am luptat împreună şi îl cunosc de mult timp. De fapt, locuieşte chiar în josul străzii, lângă mine. Nimic nu e perfect, dar el e cât se poate de bun.”

FRANSCHHOEK
AFRICA DE SUD

Împrejurimile în care se afla MIKE Nash ar fi trebuit să aducă o aparenţă de calm, dar aveau exact efectul opus. Soarele de la sfârşitul dimineţii era limpede ca cristalul, luminând munţii şi viile din jurul lui. Temperaturile erau puţin cam scăzute pentru un geam deschis al maşinii, dar el îl lăsase oricum jos, căutând mirosul oceanului la vreo douăzeci de mile distanţă.

Aproape că nu părea real. Vântul rece. Peisajul uimitor. Drumul pustiu. Rapp ar fi putut să coboare. Să se întoarcă în vârful circuitului de atletism de anduranţă. Să o ridice pe Anna. Să o iubească pe Claudia. La naiba, el a fost afară. Tot ce a trebuit să facă a fost să nu se lase târât înapoi înăuntru.

Nash a ieşit de pe şoseaua rurală asfaltată şi s-a îndreptat spre un drum care se transforma în pământ când trecea pe lângă rânduri îngrijite de viţă de vie. Zidul de un alb crud care înconjura casa sud-africană a lui Rapp amintea oarecum de cel care îi proteja proprietatea din Virginia. Totuşi, acolo se terminau asemănările. În State, el locuia într-un buncăr ultramodern, plin de tehnologie de ultimă oră. Aici părea desprins dintr-o carte de istorie. O proprietate viticolă întinse, depozitată acolo noaptea trecută de o maşină a timpului.

Nash şi familia sa fuseseră invitaţi de multe ori să vină şi să stea aici. Claudia le-a garantat personal o vacanţă de neuitat – scufundări în cuşca rechinilor, restaurante şi plaje uimitoare, un safari de lux în nord. Copiii vor fi înnebuniţi, îi asigurase ea. Maggie era pe deplin pregătită şi încerca deja să coordoneze programul tuturor. O sarcină deloc uşoară cu munca, şcoala, sportul şi toate celelalte.

Acum nu se va întâmpla niciodată. Nu se va mai întoarce niciodată. De asta era sigur. Voia să lase totul în urmă pentru totdeauna. Imposibil, dar ăsta era scopul. Luna viitoare, pe vremea asta, ar fi fost director interimar al CIA, lucrând 15 ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Privitul în urmă nu va mai fi o opţiune. Va trebui să se concentreze pe deplin asupra avansării în lumea pe care Cooks şi alţii ca ei o construiau.

Poarta a început să se deschidă şi el a trecut uşor, având grijă să nu dea peste cei doi câini care încercau să-şi dea seama cum să sfâşie vehiculul. Anna a strigat la ei de pe veranda din faţă şi în cele din urmă a reuşit să preia controlul. În ceea ce părea o precauţie rezonabilă, el a rămas în maşină până când ea i-a târât înăuntru şi a închis uşa.

Aceasta s-a redeschis o clipă mai târziu şi Claudia s-a luptat să treacă printre masa învolburată şi lătrătoare. Când a făcut cu mâna, el a decis că era un semnal că era sigur să iasă.

„Frumos loc”, a strigat el în timp ce pornea spre casă.

Ea i-a dat o îmbrăţişare caldă pe care el a reuşit să i-o întoarcă fără să strângă din dinţi.

„Nu-mi vine să cred că ai ajuns în sfârşit în Africa şi că eşti singur!”

„Nici mie nu-mi vine să cred. Maggie m-ar omorî dacă ar şti. Dar nu-ţi face griji. O să aducem toată echipa aici în curând. Asta dacă mai eşti dispus.”

„Bineînţeles că suntem. Sunteţi întotdeauna bineveniţi.”

El s-a asigurat că zâmbetul lui era entuziast în timp ce ea l-a condus prin partea laterală a casei până la o masă de pe peluza din spate. Era aşezată cu o sticlă de vin local proaspăt desfăcută şi un prânz uşor care părea tipic delicios. El a refuzat alcoolul, acceptând în schimb o sticlă de apă minerală. Claudia a luat scaunul de lângă el şi l-a apropiat suficient de mult încât braţele lor să se atingă. Zidurile şi casa din spatele lor zădărniceau privirile indiscrete, iar cerul senin făcea dronele evidente. Ar fi trebuit să mături pentru dispozitive de ascultare activă, iar cele pasive nu ar fi fost viabile în acest mediu. În ciuda acestui fapt, a rămas precaută. Aspectul ei şi felul în care se înţelegea cu Anna şi cu proprii lui copii făceau să se uite uşor că Claudia Gould era o profesionistă desăvârşită.

„Să înţeleg că încă mai eşti dispus la o întâlnire faţă în faţă?”, a spus ea la un nivel care abia depăşea o şoaptă. O măslină, ţinută între degetul mare şi arătător, îi plutea în faţa gurii în timp ce vorbea.

„De aceea mă aflu aici.”

Era imposibil să nu te întrebi cât de multe ştia. Oare Rapp îi spusese despre vânătoarea de cârtiţe? Implicarea serviciilor secrete saudite? Ştia unde se afla el în prezent? Ar fi ştiut măcar că Ward şi oamenii lui erau în viaţă? Rapp îi dădea de ştiut doar ceea ce avea nevoie să ştie pentru a-şi juca rolul. Pentru protecţia lui şi pentru a ei însăşi.

„Unchiule Mike!”

Anna a ieşit în fugă pe uşa din spate, iar el şi-a abandonat scaunul, ghemuindu-se să o ia în braţe. „I-ai legat bine pe câinii ăia cu lanţuri, nu?”.
„Sunt în bucătărie. Le place cel mai mult acolo pentru că uneori pot fura mâncare. Cârnaţi mai ales. Aici se numeşte boerewors. Ştiaţi asta?”
„Nu ştiam”, a spus el, lăsând-o din nou jos.
„Cum sunt animalele acasă? Aveţi grijă de ele? Bulgăre de zăpadă se simte singur când Mitch e plecat, ştii.”
„Snowball e bine. Şi la fel şi celelalte. Toţi pensionarii au grijă de ele. Probabil că este un lucru bun. Unii dintre ei se cam îngraşă.” Şi-a suflecat obrajii şi şi-a scos partea din faţă a cămăşii pentru a demonstra circumferinţa în creştere a foştilor operatori.
Anna l-a plesnit peste picior. „Eşti rău!”
„Scumpo”, a spus Claudia, „Unchiul Mike şi cu mine avem câteva lucruri de discutat şi apoi va vrea să-ţi vadă noua ta bicicletă. De ce nu o scoţi din şopron ca să-i arăţi cât de bine te pricepi să călăreşti acum?”. Şi a fugit.
„Şi nu uita să ungi lanţul cu ulei!”, a strigat mama ei după ea. „Exact cum ţi-a arătat Mitch. O verigă pe rând.”
Nash a privit-o cum a dispărut pe lângă casă înainte de a se aşeza la loc. Trebuia să termine cu asta înainte ca creierul – şi inima lui – să explodeze.
„Deci, totul e în regulă cu Mitch şi cu băieţii?”
Din nou, ea a dat din cap.
El a lăsat să iasă o respiraţie lungă calculată să pară uşurare. „Are un fel de a provoca probleme, nu-i aşa? Preşedintele o să creadă că Irene îi ascunde ceva. Saudiţii cred că este responsabil pentru moartea a trei dintre oamenii lor. Iar eu nu pot obţine o rambursare pentru cateringul de la priveghiul lui.”
„Îmi pare rău, Mike. Ştiu cât de greu a fost pentru toată lumea. Dacă ar fi existat o altă cale, Mitch ar fi făcut-o.”
El nu a răspuns, realizând brusc că bălmăjea ca un amator. Tendinţa de a alerga pe gură atunci când erai stresat era ceva la care, în mod normal, nu era predispus. Problema era că nu fusese niciodată atât de stresat. Nu în luptă. Nici în timpul naşterii copiilor săi. Nici când se trezise în spital după ce fusese aruncat în aer în Afganistan. Niciodată.
„Sunt sigură că totul va fi clar după ce vei avea ocazia să vorbeşti cu el”, a continuat ea.
„Când?” a spus Nash.
„Mâine.”
„Uganda?”
Ea a dat din cap şi i-a strecurat o bucată de hârtie. „Va trebui să conduci spre nord până la această adresă. Este o pistă de aterizare privată. Să fii acolo la ora nouă dimineaţa. Un pilot te va întâlni şi te va duce unde trebuie să mergi.”
Nash s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a făcut cu mâna prin geam în timp ce poarta a alunecat şi s-a deschis. Anna era pe bicicletă, dirijând încrezătoare cu o mână şi întorcându-i salutul cu cealaltă. Claudia era la uşa din faţă şi privea câinii care se năpusteau după el.
S-a gândit că o parte din greutatea care îl apăsa va dispărea atunci când va depăşi linia gardului, dar nu s-a întâmplat aşa. Dacă nu cumva, s-a înrăutăţit. Începuse deja să vadă lumea în termeni de BR şi AR – înainte de Rapp şi după Rapp. Viaţa lui avea să se schimbe pentru totdeauna. Cine era el se va schimba pentru totdeauna.
A aruncat o privire spre telefonul care zăcea pe scaunul pasagerului, dar nu a întins mâna la el. Actualizarea pe care promisese să o furnizeze putea aştepta. În schimb, s-a uitat la şosea şi şi-a forţat mintea să devină glorios de goală.
După o oră, nu a mai putut amâna. Întinzând mâna spre telefon, a conectat o cască cu fir şi a format un număr pe care puţini oameni preţioşi îl aveau.
„Aşteptaţi”, a spus o voce familiară când a fost preluat apelul.
A aşteptat, ascultând vocile înăbuşite în timp ce o şedinţă era suspendată în grabă şi participanţii erau conduşi afară.

„Spuneţi”, a spus în cele din urmă preşedintele Cook.
„Sunt în direct pentru mâine în Uganda”.
„Mai aveţi nevoie de ceva de la mine?”
„Nu. Am deja oameni pe teren. După această convorbire, va trebui să mă întunec. Claudia mă va muta până când va fi convinsă că nu sunt urmărit. Dacă ceva pare cât de cât suspect, ea va deconecta.”
„Atunci eşti pe cont propriu.”
„Da.”
„Înţelegem cât de dificilă este această situaţie pentru tine. Nu este ceva ce luăm cu uşurinţă. Sau să uităm cu uşurinţă.”
„Vă mulţumesc.”
„Aştept cu nerăbdare să te întorci şi să începi următoarea etapă a carierei tale. Şi a vieţii tale.”
„Da, domnule.”
„Încearcă să te relaxezi, Mike. Ai de partea ta cea mai puternică armă concepută vreodată de natură.”
„Ce anume?”
„Încrederea adversarului tău. „
Linia s-a întrerupt, iar Nash s-a uitat la telefon înainte de a-şi smulge căştile şi de a le arunca pe geamul din partea pasagerului.

47

SUD-VESTUL UGANDEI
Aşa cum erau autobuzele africane, acesta nu era atât de rău. Nash a avut un loc dublu pentru el şi doar vreo zece pasageri la bord. Niciun copil, niciun animal de fermă. Doar întuneric şi o linişte atât de densă încât era greu să respiri. De fapt, i-ar fi plăcut şi câţiva copii plângând şi găini supărate.
Aeronava Cessna cu turbopropulsor cu care se îmbarcase în afara oraşului Clanwilliam, Africa de Sud, îl lăsase pe o pistă de aterizare de pământ într-o zonă muntoasă din ceea ce el presupunea a fi Uganda. Acolo fusese preluat într-un sedan Toyota care circula de când era în şcoala primară şi transportat până la cel mai apropiat oraş. După ce şi-a petrecut o după-amiază fiind condus prin pieţe aglomerate şi clădiri la întâmplare, fusese urcat în acest autobuz. Asta se întâmplase cu două ore în urmă.
Farurile prăfuite făceau ca pădurea de o parte şi de alta să strălucească de un verde intens, iar el privea copacii trecând din poziţia sa de lângă fereastră. Claudia îşi îndeplinise scopul cu eficienţa aşteptată. Acum era complet singur şi dispăruse de pe radar. Singurele sale bunuri se aflau în micul rucsac aflat pe scaunul de lângă el: doi litri de apă, câteva batoane energizante, o tabletă, un telefon prin satelit şi un pistol Colt M45.
În afară de asta, avea doar hainele de pe el şi o cutie mică de Excedrin în buzunarul de la cămaşă. Nash s-a folosit de acestea din urmă, băgând două în gură şi înghiţind fără ajutorul unei băuturi. Rămânea de văzut dacă aveau să facă ceva în legătură cu craniul său crăpat. Probabil că nu.
A închis ochii şi a încercat să-şi golească mintea. Nu a funcţionat, însă. În schimb, s-a întors în derivă la perioada petrecută în Corpul Puşcaşilor Marini. Luptând cu un inamic care putea fi văzut şi definit. Bătălia clar delimitată între bine şi rău. Confortul ciudat de a fi o piesă pe tabla de şah şi nu jucătorul care pluteşte deasupra ei.
Nu ar fi trebuit să plece niciodată. A fost respectat şi apreciat. Dosarul său de luptă fusese impecabil. Ar fi putut să ajungă la rangul de colonel şi să-şi petreacă cariera comandând operatori loiali, fără planuri ascunse sau planuri măreţe. Doar dorinţa de a-şi proteja compatrioţii şi de a-şi apăra camarazii.
Dar el plecase. Nu mai era un simplu soldat. Era un spion. Un politician chiar. Făcea parte din clasa de elită a oamenilor care conduceau lumea. Cineva în care nu se putea avea încredere mai mult decât în el. Nimic nu era simplu pentru el şi nu va mai fi niciodată.
Nash nu şi-a dat seama că adormise până când nu a simţit cum autobuzul se opreşte brusc. Şoferul s-a ridicat şi a pornit înapoi, fără îndoială pentru a ajuta pe cineva cu bagajele în timp ce cobora. Unde se duceau, însă, era un mister. Autobuzul era înconjurat de o pădure deasă şi scufundat în acelaşi întuneric pe care îl avea înainte de a închide ochii.

Nu a fost deosebit de surprins când bărbatul a oprit în faţa lui şi a arătat prin fereastră o potecă îngustă de pământ care ducea spre nord. Nash şi-a luat rucsacul şi a trecut pe lângă pasagerii curioşi înainte de a ieşi în aerul răcoros al nopţii. Drumul pe care se pare că trebuia să o ia era vizibil în strălucirea farurilor, dar nu pentru mult timp. Autobuzul s-a îndepărtat şi el s-a trezit că a rămas doar cu puţină lumină stelară care strălucea printr-un nor de gaz de eşapament de motorină.
Situaţia devenea din ce în ce mai bună.
După câteva ore de mers pe jos, pista de jeep s-a îngustat la ceva mai mult ca o potecă. Nu văzuse şi nu auzise nimic, dar era posibil să fi fost urmărit. Poate chiar scanat în căutarea transmisiunilor de la un telefon sau alt dispozitiv de comunicare. Se îndoia de asta – probabil că era vorba mai mult de a se asigura că nu era urmărit decât de a-l testa. Totuşi, scosese bateria de la telefonul său prin satelit înainte de a părăsi Africa de Sud. Mitch Rapp şi Claudia Gould erau o pereche suspectă.
Încă cincisprezece minute l-au dus la un luminiş cu un drum mult mai bun care venea dinspre est. Era, fără îndoială, traseul pe care îl luase Rapp pentru a-şi duce SUV-ul până acolo.
„Nemernicule”, a spus Nash, traversând claustrarea şi înfăşurând mâna lui Rapp în a sa.
„Am crezut că te-ai rătăcit. Prea mult timp în spatele unui birou.”
„Refuz să primesc lecţii de la un cadavru vorbitor.”
„Tu conduci”, a spus Rapp, ocolind partea din faţă a vehiculului.
S-au urcat înăuntru şi Nash a pornit SUV-ul pe şosea spre ceea ce presupunea că ar fi fost autostrada rurală de unde venise.
„Felicitări, Mitch. Eşti prima persoană din istorie care adaugă explozii la ceea ce ar fi trebuit să fie o altă vânătoare plictisitoare de cârtiţe.”
„Unde se află Irene?” a spus Rapp. Nu voia să dezvăluie nimic până nu ştia ce i se spusese lui Nash.
„Practic, nicăieri. Ştim că a fost un fel de vierme, dar Marcus nu-şi poate da seama cum a fost introdus sau sub acreditările cui. Ceea ce ştim, însă, este că interesele cârtiţei erau destul de specifice. Voiau să ştie despre Nicholas Ward şi nu prea multe altele. Pot să presupun că faptul că aţi fost în Arabia Saudită sugerează că sunteţi mai avansaţi decât noi?”.
El a dat din cap.
„L-ai ucis pe Bashir Isa?”
„Nu.”
„Dar pe ceilalţi doi?”
„Da. Aceia sunt ai mei.”
Nash a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Nu e chiar ceea ce voiam să aud.”
„De ce nu?”
„Pentru că preşedintelui îi explodează vârful capului, Mitch. Ceea ce aveam nevoie era să mă întorc şi să-i spun că nu ai avut nimic de-a face cu asta. Şi adevărul este că nu e nimic. Irene încă nu i-a spus despre cârtiţă sau despre faptul că Ward şi Chism sunt în viaţă. Când va afla că ea i-a ascuns ceva, nu-i va exploda doar capul, ci tot ce e înăuntru va exploda.”
„Se pare că saudiţii l-au vrut mort pe David Chism şi l-au pus pe Gideon Auma să comită primul atac. Când nu a funcţionat, au accesat mainframe-ul nostru pentru a obţine informaţii despre Ward şi le-au transmis lui Auma cu un plan detaliat despre cum să ajungă la el.”
„Poţi dovedi ceva din toate astea?”
„Lucrez la asta.”
„Lucrezi la asta? Îţi baţi joc de mine? Irene va fi norocoasă dacă va mai avea o slujbă până la sfârşitul săptămânii. Trebuie să facem mai mult decât să lucrăm la asta. Avem nevoie ca saudiţii să fie morţi. Singurul lucru care îi va linişti pe bucătarii din acest moment este să le dai Regatul pe tavă.”
„Totul se reduce la găsirea cârtiţei.”
„Şi cum stai cu asta?” a spus Nash, simţind cum transpiraţia i se sparge sub linia părului. Îşi luase toate măsurile de precauţie pentru a rămâne ascuns, dar nicio acoperire nu era perfectă.
„Am reuşit să pun mâna pe telefonul cu cartelă al lui Isa şi pe cel folosit de omul pe care saudiţii îl aveau în legătură directă cu Auma.”

Nash a aruncat o privire spre silueta lui Rapp în lumina tabloului de bord. „Cu ce ne ajută asta? Presupun că foloseau protocoale stricte şi comunicau doar cu alţi arzători?”
„Da, dar s-ar putea ca asta să nu fie atât de sigur pe cât am crezut. Am predat telefonul oamenilor lui Ward. Ei cred că ar putea da nume persoanelor care au sunat de pe el.”
„Pe naiba.”
„Asta am spus şi eu. Dar trebuie să recunosc că vorbeşte destul de bine.”
Nash a coborât geamul până la capăt când transpiraţia care se limitase la linia părului a început să i se scurgă din toţi porii. Numele directorului de la GID. Ale prinţului saudit. Ale preşedintelui Statelor Unite. Dar cel mai important, numele lui nenorocit.
„Dacă Ward reuşeşte, va fi persoana preferată a lui Irene din lume. Sincer, nu ştiu dacă va fi suficient pentru a-şi păstra slujba, dar faptul că va avea ceva de arătat pentru toate astea nu-i va face rău la plecare. Cât de curând vei şti?”
„Spune că mai sunt câteva săptămâni până atunci. Dacă va funcţiona.”
Nash s-a relaxat puţin şi a început să scuture încet din cap. „Deci acum nu putem avea încredere nici măcar în arzători? La naiba.”
Rapp a ignorat observaţia. „Spune-i lui Irene să renunţe la vânătoarea de cârtiţe. Dacă nu ajunge nicăieri, riscă doar să îi sperie. Lasă-i să creadă că am ajuns într-o fundătură. Cu puţin noroc, Ward va fi în stare să livreze.”
„Şi apoi să revină miraculos la viaţă.”
„Ăsta e planul.”
„Deci, trebuie să ascundem toate astea de preşedinte încă două săptămâni?”
„Undeva pe acolo. Dacă biroul lui află că Ward e în viaţă, se va scurge informaţia. Şi atunci cârtiţa noastră va dispărea.”
Nash îşi mestecă buza pentru o clipă. „Este o cerere mare, Mitch. Irene se află sub o presiune uriaşă. Pentru prima dată, încep să se vadă fisurile din ea.”
„Nu crezi că va fi de acord?”
„Habar n-am”, a spus Nash, arătând cu degetul spre bancheta din spate. „Dar mi-a dat o tabletă cu un mesaj pentru tine pe ea. Este în rucsacul meu.”
„Ştii ce scrie pe ea?”
Nash a clătinat din cap. „A spus că ar trebui să foloseşti parola din Belarus. Presupun că asta înseamnă ceva pentru tine?”
Rapp nu a reacţionat imediat, dar ezitarea lui era de aşteptat. Ar fi fost neobişnuit ca Kennedy să-i ceară să reutilizeze o parolă veche, dar Nash nu era la curent cu protocoalele lor actuale. Cel din Belarus era cel mai obscur lucru pe care reuşise să-l acceseze. Suspect, dar, în contextul actual, probabil că nu era fatal.
Rapp a recuperat tableta, a pornit-o şi şi-a pus o cască cu fir. Cu coada ochiului, Nash îl văzu introducând parola indicată şi făcând clic pe un fişier video din centrul ecranului.
Când a apărut imaginea lui Irene Kennedy, Nash şi-a întors atenţia la drumul de pământ plin de gropi din faţă. Văzuse deja înregistrarea video de mai mult de treizeci de ori. Generată de unul dintre oamenii lui Cook, capodopera generată pe calculator era imposibil de distins de cea reală. Nash îl cunoştea pe Kennedy de ani de zile şi, chiar şi după vizionări repetate şi detaliate, nu-i putuse găsi nici măcar un defect. Dacă nu ar fi fost implicat în crearea ei, nici nu s-ar fi gândit să pună la îndoială autenticitatea ei. Videoclipurile Deep fake erau o tehnologie incredibilă, terifiantă, care în curând avea să schimbe lumea.
Pe ecran, sosia lui Kennedy îi spunea lui Rapp că a zburat în Uganda pentru a se întâlni personal cu el. Că suspecta o trădare la cele mai înalte niveluri ale guvernului şi că trebuia să vorbească cu el faţă în faţă despre ceea ce descoperise. În încheiere, imaginea contrafăcută îi spunea că Nash nu era la curent cu întâlnirea, dar că ar trebui să participe şi că poate fi de încredere. Videoclipul a dispărut apoi într-o hartă care arăta presupusa ei locaţie. Rapp a studiat-o pentru o clipă înainte de a se întoarce spre el.
„Când ajungem la trotuar, fă la dreapta”.

„O să fie o petrecere destul de serioasă”, a spus Mike Nash. „Hambarul va fi decorat. Un furnizor de top. Butoaie de bere. Vin adus de la un producător de tip boutique din Napa. Tu şi băieţii ar trebui să zburaţi înapoi pentru asta. Nu în fiecare zi ai ocazia să participi la propriul tău priveghi.”
Rapp a reuşit un zâmbet vag. „Din moment ce se pare că eu plătesc pentru asta, poate că o vom face.”
Au tăcut din nou, iar Nash şi-a întors atenţia la terenul agricol luminat de lună de dincolo de farurile lor. Se aflau la o oră şi jumătate din ceea ce avea să fie un drum destul de lung. Deşi Claudia îl alergase destul de mult, era destul de sigur că munţii în care îl întâlnise pe Rapp făceau parte din lanţul Rwenzori din partea de sud-vest a Ugandei. Întâlnirea lor fictivă cu Kennedy se afla mai degrabă în mijlocul ţării. Pe baza hărţii pe care o memorase, Nash a presupus că mai aveau la dispoziţie încă şase ore în maşină.
Şi apoi asta era tot. În mai puţin timp decât i-a luat să conducă până la locuinţa lui din Hilton Head, totul s-ar fi terminat.
A sunat un ping discret, iar Rapp a scos un telefon din buzunar. La început i s-a părut surprinzător că ar fi fost alimentat, dar la o analiză mai atentă era de aşteptat. Rapp credea că în curând urma să fie faţă în faţă cu Irene Kennedy şi ar fi vrut să aibă cele mai recente informaţii pentru acea întâlnire. Nash s-a concentrat asupra vederii sale periferice, dar Rapp ţinea telefonul în aşa fel încât nu putea vedea ecranul.
„Ceva interesant?”, s-a simţit în cele din urmă obligat să întrebe, în timp ce Rapp îi răspundea la mesaj.
„Nu”, a fost răspunsul simplu.
Fără îndoială, una dintre multele minciuni pe care oamenii din afacerea lor le spuneau zilnic. Aceasta nu era o situaţie în care să îţi trimiţi SMS-uri de la unul la altul despre vreme. Iar acest schimb de replici a durat aproape cinci minute înainte ca Rapp să arunce telefonul pe podeaua de la etaj şi să-l demoleze cu tocul bocancului.
Mai puţin de şase ore, şi-a amintit Nash în timp ce vechiul său prieten se întorcea să se uite în gol prin parbriz. Mai puţin de şase ore şi totul va fi în spatele lui.
Un container de cale ferată vopsit în culori strălucitoare, cu ferestre tăiate în el, a apărut la marginea drumului. Când Rapp a văzut pompa de benzină din faţă, s-a rupt din transă.
„Ce-ar fi să oprim şi să facem plinul. Oricum trebuie să mă uşurez”.
Nash a tras pe dreapta şi Rapp a coborât, dispărând în umbra de la marginea parcării de pământ pentru o clipă înainte de a intra în clădirea improvizată. Când a reapărut, ţinea în mână câteva cutii de Coca-Cola şi o pungă de chipsuri. Nash a terminat de umplut rezervorul şi a alunecat înapoi pe scaunul şoferului. „A mea?”, a spus el, arătând spre bidonul de pe partea lui de consolă.
Rapp a dat din cap, apoi a vorbit printre o gură plină de chipsuri. „Va trebui să o luăm la dreapta până aici, în aproximativ un kilometru.”
„La dreapta?” Nash s-a asigurat că vocea lui nu-i trăda confuzia. Harta care fusese inclusă cu falsul profund al lui Kennedy nu spunea nimic despre ieşirea de pe drumul principal încă.
„Tipul de la benzinărie spune că un pod a fost distrus de ape în faţă. Trebuie să ocolim. Ar trebui să fie doar câteva ore de mers pe drumul nostru.”
„Departe de drumul nostru, unde?”
Rapp nu a răspuns, în schimb i-a întins geanta pentru ca Nash să poată săpa în ea. A făcut-o, păstrându-şi limbajul corpului relaxat. În interior, însă, se simţea cu totul altfel. Cele şase ore pentru care se încordau tocmai deveniseră opt. Nu că asta ar fi contat pentru operaţiune – îşi dăduse ETA ca fiind o fereastră de patruzeci şi opt de ore, mai degrabă decât o oră precisă. Voia doar să termine.
Curba a apărut în faruri şi Nash a ieşit de pe asfalt în favoarea unui drum de pământ nu destul de lat pentru ca două maşini să treacă confortabil. Totuşi, bazându-se pe goliciunea peisajului la acea oră a dimineţii, probabil că nu ar fi fost o problemă.
Două ore s-au transformat în cinci – inclusiv trei traversări de râu şi câteva ocazii de a testa troliul SUV-ului. În cele din urmă, au ajuns pe un drum asfaltat cu două benzi.
„Încotro?” a spus Nash.
„La dreapta. Ne-am întors pe drumul cel bun. Acesta este acelaşi drum pe care am ieşit după benzinărie.”
Până când au trecut printr-un mic sat care era ultimul lor reper, era dimineaţa târziu. Rapp s-a întins şi a resetat kilometrajul vehiculului. „În douăzeci şi şapte virgulă trei de kilometri va fi un drum de pământ pe dreapta. Uşor de ratat pe întuneric, dar ar trebui să fim în regulă acum că a răsărit soarele.”

Nash a dat din cap, simţind cum un val de adrenalină îi alungă epuizarea. Acel drum de pământ îi va duce într-o zonă împădurită care era prea abruptă şi stâncoasă pentru a fi utilă pentru fermele din jur. Un luminiş aproape de mijloc era locul în care Rapp credea că se va întâlni cu Irene Kennedy.
Nash coborî geamul, inspirând aerul dimineţii. Să sperăm că va fi de ajuns pentru a potoli greaţa care i se instala în stomac. Dar probabil că nu.
Aşa cum se prevăzuse, curba era uşor de reperat şi au început să urce pe o potecă accidentată care se îndrepta spre copaci. După încă câţiva kilometri, Rapp a indicat o mică pauză în frunziş. „Acolo."
Nash a tras înăuntru şi s-a oprit. „Aici este?"
Rapp a răspuns deschizând uşa şi coborând din vehicul. Nash a făcut la fel, folosindu-se de o mână pentru a-şi proteja ochii de strălucirea soarelui. Cîmpia avea un diametru de aproximativ o sută de metri şi era înconjurată de copaci îndesaţi. Solul se rostogolea puţin, rupt de câteva stânci, dar în rest era pustiu.
Rapp a rămas lângă vehicul, dar Nash s-a îndepărtat de acesta, dorind să pună ceva distanţă între ei. În cele din urmă, când se afla la vreo douăzeci de metri distanţă, s-a întors.
„Vrei să-mi spui ce căutăm aici, Mitch?".
„Trebuie să ne întâlnim cu Irene."
„Irene? Despre ce naiba vorbeşti?"
Rapp s-a desprins de la adăpostul vehiculului, începând să se mişte în direcţia lui Nash. „Mesajul de pe tabletă era să ne întâlnim cu ea aici."
Nash a evocat o expresie sceptică, cu doar o urmă de prudenţă. Ironic într-un mod chinuitor. „Am lăsat-o arătând destul de confortabil în biroul ei, Mitch. Şi de ce m-ar fi trimis pe mine dacă plănuia să vină ea însăşi? Este ceva ce nu-mi spui?".
Rapp nu părea încă suspicios şi nu făcuse nici o mişcare pentru arma care urma să îi atârne sub braţul drept. Buna lui dispoziţie nu avea să dureze, totuşi.
Bărbaţii apărură din pădure înainte ca Rapp să fi ajuns măcar la cincisprezece metri de vehicul. Trei dintre ei, acoperiţi din cap până în picioare în camuflaj, cu ochii invizibili în spatele ochelarilor de protecţie şi cu arme de asalt în mână. Poziţiile lor erau perfecte, permiţându-le să îşi ţină armele îndreptate spre Rapp, evitând în acelaşi timp orice posibilitate de foc încrucişat.
Deloc surprinzător, Rapp nici măcar nu s-a deranjat să se chinuie să pună mâna pe armă. Ar fi înregistrat modul în care se mişcau aceşti oameni, ar fi citit poziţia sa tactică şi ar fi ajuns la concluzia că orice acţiune din partea sa ar fi fost sinucidere. Cu toate acestea, Nash a simţit nevoia de a sublinia punctul de vedere.
„Mai sunt încă patru în copaci, Mitch – toţi ţintesc spre capul tău. Fiecare dintre ei este un operator de top şi ştiu cine eşti. Chiar şi cu un număr şi o poziţie superioară, îţi garantez că sunt speriaţi. O singură mişcare din partea ta şi toţi vor începe să tragă."
Rapp a dat din cap cu expresia moartă pe care Nash o mai văzuse în timpul luptei. De data aceasta, însă, nu era îndreptată spre o gaşcă de terorişti. Era îndreptată spre el.
„Ţine-ţi mâinile pe lângă tine şi totul va fi bine."
„De ce mă îndoiesc de asta, Mike?".
Nash şi-a scos Colt-ul şi s-a îndepărtat, punând încă vreo trei metri între ei. A nu face asta ar fi fost aroganţă. Exista o listă lungă de oameni care, la un moment dat, au crezut că deţin toate cărţile împotriva lui Mitch Rapp. Oameni talentaţi. Oameni morţi.
„Nu e ceva personal, Mitch."
„Cum naiba să nu fie ceva personal? Suntem prieteni de ani de zile. Am luptat împreună. Am sângerat împreună. Şi acum stau aici, în pădure, aşteptând ca tu şi prietenii tăi să mă executaţi. Pentru ce? Pentru o grămadă de bani saudiţi? Soţia ta câştigă mai mult decât poţi cheltui tu."
„Nu bani, Mitch. Şi nici saudiţii. Preşedintele Statelor Unite. Probabil că ţi-e greu să-ţi dai seama de asta, dar eu nu lucrez pentru tine. Nici măcar nu lucrez pentru Irene. Lucrez pentru omul ales la Casa Albă."
„Deci, ai trecut de partea unui politician? Asta nu mă face să mă simt mai bine."
Nash s-a înţepenit. „Crezi că asta e ceea ce mi-am dorit? Îţi baţi joc de mine? Nu-ţi poţi imagina prin ce am trecut ca să încerc să nu ajungem aici. David Chism ar fi trebuit să moară în acel prim atac. Atunci s-ar fi terminat totul."

„Ce e el pentru tine?”
„Pentru mine? Nimic. Dar pentru saudiţi foarte mult. După ce l-ai salvat pe Chism, Cook m-a rugat să-i fac rost de informaţii despre Nicholas Ward. A spus că nu vrea ca Irene să ştie, dar nu m-am gândit prea mult la asta. M-am gândit că voia să afle lucruri murdare despre Ward, ca să-l şantajeze ca să-l susţină sau aşa ceva. Dar apoi complexul lui Ward a fost distrus şi el a fost răpit în hangarul său. Nu a durat mult până mi-am dat seama în ce m-am băgat.”
„Dar nu te-ai dus la Irene.”
„Pentru ce? Să-i spun că tocmai îmi ucisesem cei mai buni prieteni? Că, cu ajutorul meu, preşedintele Statelor Unite a complotat cu un guvern străin pentru a scăpa de cel mai bogat om din lume? Ce rost ar mai avea? Chism era mort. Ward era în mâinile lui Gideon Auma. Iar tu şi băieţii tăi dispăruseră.” A început să se plimbe. „Lumea pentru care am luptat a dispărut, Mitch. Am prăbuşit Uniunea Sovietică şi i-am ucis pe aproape toţi teroriştii islamici care s-au uitat vreodată la noi din priviri. Epoca războaielor între superputeri s-a terminat – trebuie să fie aşa, altfel niciunul dintre noi nu va supravieţui. Prietenul tău Nicholas Ward crede că asta va aduce o epocă de aur. Dar tu ştii mai bine decât mine că asta e o prostie. Oamenii au nevoie de greutăţi. Au nevoie de ceva împotriva căruia să lupte. Cineva pe care să-l urască şi să se simtă superior. Fără aceste lucruri, ei îşi pierd identitatea şi sentimentul de scop. Şi nu pot face faţă. Fără un duşman adevărat, încep să se întoarcă unul împotriva celuilalt. Videoclipul cu Irene pe care tocmai l-ai văzut? Unul dintre oamenii preşedintelui a făcut-o în mai puţin de o zi cu un software pe care îl poţi obţine gratuit pe internet. În câţiva ani, jumătate din videoclipurile pe care oamenii le vor vedea pe internet vor fi false. Furnizate de nebuni de dreapta, de nebuni de stânga, de puteri străine şi de oricine altcineva cu un laptop şi o educaţie de clasa a şasea. Dacă nu preluăm controlul asupra acestui lucru, vom ajunge la un război civil. Dar în loc să fie Nordul împotriva Sudului, vor fi patru sute de facţiuni diferite care se vor zvârcoli în întuneric. Pământeni platonici. Anti-vaxxeri. Naziști. Comuniști. Antifa. Cei cu intoleranţă la gluten...”
„Şi bucătarii vor rezolva toate astea.”
„Cred că au o şansă mai bună decât majoritatea”, a răspuns Nash. „Ei nu-şi fac iluzii despre umanitate. Ei ştiu că nouăzeci şi cinci la sută dintre oameni vor lupta cu dinţii şi cu unghiile împotriva utopiei pe care Nicholas Ward vrea să le-o impună. Şi, mai important, ei înţeleg că îi vor trage în jos cu ei şi pe ceilalţi cinci la sută. The Cooks vor doar să le ofere oamenilor conducerea de care au nevoie. Ei vor să le facă viaţa mai simplă. Să le concentreze energia. Să le ofere ceva de care să aparţină”.
„Şi ceilalţi cinci procente? Presupun că şi ei primesc ceea ce vor?”.
„Da. Bogăţie, putere şi un zid înalt şi frumos între noi şi ei.”
„Ce viziune frumoasă.”
Nash a lăsat să iasă un râs amar. „Întreaga mea carieră a fost despre lupta pentru America şi pentru visul american, Mitch. Dar, la un moment dat, e timpul să te trezeşti. La un moment dat, trebuie să recunoşti că maimuţele vor găsi un motiv să arunce cu fecale unele în altele. Întrebarea este cât de mult eşti dispus să laşi să se lipească de tine. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să salvez oameni care nu vor să fie salvaţi. Acum e timpul ca eu să mă salvez pe mine şi familia mea. Peste 20 de ani, vreau ca copiii mei să se relaxeze în penthouse-uri, nu să se chinuie să caute resturi şi să se omoare între ei pentru fiecare teorie a conspiraţiei care apare pe Facebook. Slujba nu opreşte Al-Qaeda să elimine câţiva oameni ici şi colo. Nu mai este cazul. Acum este vorba de a opri mulţimea să se distrugă pe sine şi tot ceea ce au construit oameni ca noi.”
Rapp a dat din cap şi s-a uitat în jur la oamenii care ţineau armele îndreptate spre el. „Deci, care este planul, Mike? Nu am toată ziua la dispoziţie.”
„Planul...” Nash s-a uitat în jos la pistolul din mâna lui. „Planul este să curăţ cât mai mult din mizeria voastră.”
„Mizeria mea?”
„Da. Mizeria ta. Tu i-ai făcut pe Ward şi pe Chism morţi şi trebuie să rămână aşa. Dacă vor fi înviaţi, va fi un inconvenient pentru mulţi oameni cărora nu le place să fie deranjaţi. Presupun că le-ai ascuns undeva pe aici cu Scott? Spune-mi unde. O să trec pe acolo, o să beau câteva beri cu băieţii, apoi diseară o să-i

omor pe amândoi şi o să plec înainte ca cineva să afle ce s-a întâmplat. După aceea, dacă toată lumea este de acord să îşi ţină gura, pot pleca."
„Şi Irene?"
„O pot proteja. Cook mă va face noul director şi nu are niciun motiv să se certe. Tot ce trebuie să facă ea este să dispară la pensie." A făcut o pauză de o clipă, în cele din urmă arătând cu un deget acuzator spre Rapp. „Ca întotdeauna, problema eşti tu. Tu eşti partea din acest sandviş de rahat cu care se va îneca toată lumea."
„Şi de aceea nu voi pleca niciodată de aici."
„Nu ştiu ce să zic. Poate că ştii. Ce-ar fi să-ţi ofer afacerea secolului? Îmi dai cuvântul tău că vei renunţa la asta. Că vei uita de mine, de Cooks, de Saudiţi, de Ward şi de toţi ceilalţi. Că te vei întoarce la Cape, vei concura cu bicicleta, vei petrece timp cu noua ta familie şi nu vei mai pune piciorul în State. Fă asta şi te voi duce cu maşina la aeroport."
Rapp a rămas tăcut.
„Da. La asta m-am gândit şi eu", a spus Nash, clătinând încet din cap. „Dar vreau să-ţi spun ceva. Am de gând să fac din tine un erou. Toate rahaturile pe care le-ai făcut şi despre care nu ştie nimeni? Am să le spun eu. Meriţi asta."
Rapp s-a îndreptat spre un afloriment de stâncă, urmărit de oamenii care îl acopereau. S-a aşezat şi şi-a sprijinit coatele pe genunchi. „Am primit un mesaj interesant în drum spre aici."
„Am vrut să te întreb despre asta."
„După cum am spus, oamenii lui Ward sunt încă la câteva săptămâni distanţă de a pune nume pe reţeaua de arzătoare pe care o foloseai. Dar a pus cap la cap o parte din turnurile la care s-au conectat."
„Şi?" a spus Nash, începând să simtă cum anxietatea lui crescu în ciuda oamenilor care îl acopereau pe vechiul său prieten.
„Deci, a observat ceva interesant. Că unul dintre acele telefoane s-a conectat de două ori la acelaşi turn la care mă conectez şi eu când sunt acasă, în Virginia."
Fruntea lui Nash s-a încruntat în timp ce încerca să înţeleagă ramificaţiile a ceea ce tocmai auzise. Rapp l-a ajutat.
„Se pare că memoria lui Nick Ward este mai bună decât a mea. Nu-mi amintesc să-i fi spus că bărbatul cu care mă întâlneam astăzi locuia în cartierul meu. Dar el mi-a spus. „
„Nu înţeleg", a spus Nash, îndepărtându-se încă câţiva paşi şi asigurându-se că oamenii lui sunt încă în alertă şi pe poziţii.
„Nici eu nu am înţeles. Înregistrarea video de la Irene îmi spunea să mă întâlnesc cu ea în mijlocul pustietăţii. Vechea parolă din Belarus, pe care oricine suficient de sus în Agenţie putea să o obţină. Cârtiţa care era prea deşteaptă pentru ca cineva să o identifice. Dar apoi, turnul de telefonie mobilă a pus totul cap la cap pentru mine."
De data aceasta, când Nash s-a uitat la oamenii care îl acopereau pe Rapp, şi-a făcut timp să scruteze fiecare detaliu – fizicul lor, felul în care stăteau, cum îşi ţineau puştile. Şi atunci a ştiut. A ştiut înainte ca Rapp să poată da un semn subtil din cap care i-a determinat să îşi scoată ochelarii de protecţie şi acoperirile de faţă.
Nash şi-a întors privirea înainte de a se întâlni cu ochii lui Scott Coleman, întorcându-şi atenţia la Rapp. Oricât de înspăimântătoare era privirea lui moartă, era mai bună decât durerea care avea să fie gravată atât de adânc pe faţa fostului SEAL. A presupus că ceilalţi doi bărbaţi erau Joe Maslick şi Bruno McGraw, dar a refuzat să confirme acest lucru.
„Ce aţi găsit în pădure?". l-a întrebat Rapp pe Coleman.
„Şapte mercenari."
„Toţi morţi?"
„Toţi, în afară de cel pe care l-am lăsat în viaţă pentru a-l interoga. Erau operatori solizi. Prea periculoşi ca să ne jucăm cu ei."
Rapp a dat din cap şi tăcerea din luminiş a început să se întindă. Nash s-a concentrat asupra căldurii soarelui pe faţa lui. La amintirile fericite pe care le avea cu soţia şi copiii lui. În afară de asta, mintea lui era ciudat de goală. Lucrurile pe care le făcuse – atât cele bune, cât şi cele rele – nu-i veneau în minte.

Dimpotrivă, păreau să nu mai conteze. Doar soarele şi familia lui. Două lucruri pe care nu le va mai vedea niciodată.
„Îţi dau un avans de cinci minute”, a spus Rapp în cele din urmă. „De dragul vremurilor trecute.”

49

RAPP a ţintit nu foarte atent şi a tras un singur foc în copaci. Sunetul împuşcăturii a fost asurzitor, iar pocnetul glonţului în timp ce tăia frunzişul avea să fie terifiant. Ceea ce era şi scopul.
După treizeci de minute de urmărire, panta pantei împădurite crescuse la probabil cinci procente. Abia perceptibilă pentru el, dar un obstacol semnificativ pentru Nash. Lucrurile ar fi stat altfel în timpul în care fusese puşcaş marin, dar acele zile erau demult apuse. Renunţase în mare parte la antrenamentele cardio pentru ridicarea de greutăţi şi se umflase până la o greutate solidă de 90 de kilograme. Bun pentru stabilizarea leziunilor suferite de coloana vertebrală pe vremea când încă era un om de onoare, dar nu prea grozav pentru alergarea în pantă.
Rapp şi-a ajustat ţinta cu câteva grade spre stânga şi a tras un alt cartuş. Avea să continue să-l pască pe Nash în sus pe pantă cât mai mult timp posibil. Chiar şi după ani de pupincurism politic şi de lustruit scaune de birou, Michael Nash nu era un om care să fie subestimat.
Rapp a pornit din nou înainte, făcând un oarecare efort să fie tăcut, dar fără să exagereze. Aceeaşi explozie care îi afectase spatele lui Nash îi afectase şi auzul. Era puţin probabil să poată separa ritmul mişcărilor umane de sunetul creat de briza intermitentă.
Un sfârşit satisfăcător din punct de vedere istoric pentru ticălosul ăla. Oamenii evoluaseră nu foarte departe de unde se aflau acum, cu foarte puţine avantaje fizice. Nu erau rapizi. Sau puternici. Nu aveau gheare ascuţite sau dinţi mari. Singurul lor talent era abilitatea de a continua să meargă, epuizând prada până când se opreau în cele din urmă, ameţiţi şi incapabili să se apere.
Rapp nu avea de gând să se implice într-o luptă corp la corp cu un fost puşcaş marin disperat care îl depăşea în greutate cu aproape patruzeci de kilograme. Nu, Nash avea să sfârşească în genunchi – gâfâind după aer şi aşteptând glonţul care avea să-l ucidă. Sau poate că asta nu era în întregime corect. Adevărul era că soldatul loial pe care Rapp îl cunoştea de atâta timp era deja mort. Era aşa de ceva timp. Glonţul nu făcea decât să oficializeze acest lucru.
În timp ce se strecura printre copaci, Rapp nu se putea abţine să nu se gândească la cum se întâmplase. Îşi amintea de bătăliile pe care le purtaseră împreună, unele împotriva duşmanilor Americii şi altele între ei. Îşi amintea meciurile de strigăte despre strategie, tactică şi personal. Îşi amintea că bea pe terasa lui Nash cu Maggie şi copiii şi că îl învăţa pe fiul lor cel mare să joace lacrosse.
Rapp a încetinit în timp ce furia lui albicioasă se estompa până la un roşu stins.
Cu câţiva ani în urmă, îl forţase pe Nash să îşi asume meritele pentru ceva ce făcuse chiar Rapp, transformându-l într-un erou. Primise Crucea Distinctă a Serviciilor Secrete, atenţia linguşitoare a elitelor de la Washington şi o cantitate enormă de acoperire mediatică. Celebritatea neaşteptată îl făcuse să nu mai poată continua ca agent clandestin. Fără să aibă vreo vină, s-a trezit brusc exclus din cariera pe care o construise.
Fusese supărat ca naiba şi, în retrospectivă, probabil că avea dreptul să fie. La momentul respectiv, Rapp şi-a spus că a făcut-o pentru binele omului. Că-şi pierdea avantajul şi că avea o familie care avea nevoie de el. Se convinsese că îşi proteja vechiul prieten. Dar oare asta a fost cu adevărat decizia lui? Şi dacă motivaţiile sale erau cu adevărat atât de pure? Era clar că cineva va trebui să-şi asume meritele pentru ceea ce se făcuse, iar Rapp nu voia să fie el. Problema era că el nu fugise pur şi simplu de lumina reflectoarelor, aşa cum făcuse toată viaţa lui, ci îl împinsese pe prietenul său în locul lui.
Rapp se opri, ascultând pădurea din jurul său pentru orice indiciu despre ţinta sa. Dar nu era nimic. Când era motivat corespunzător, Nash se pare că încă îşi putea mişca fundul gras pe un deal.
A pornit din nou înainte, dar a constatat că ritmul său încetinise şi mai mult. S-a gândit la o ceartă deosebit de urâtă în care el şi Nash intraseră cu ani în urmă. Se terminase cu Rapp lăsându-l pe bărbat întins pe marginea drumului.
Acum nici măcar nu-şi mai amintea de ce se certau.

A încercat să se concentreze din nou asupra sarcinii care îi revenea, amintindu-şi că pedeapsa de a-l lua pe Mike Nash drept un alt birocrat manierat putea foarte bine să fie moartea. Dar concentrarea nu venea. Doar amintirile.
Adevărul greu de înfruntat era că el îl făcuse pe Nash omul care era astăzi. Îl trimisese pe puşcaşul marin la etajul executiv, lovind şi ţipând. Odată ajuns acolo, ce se aştepta să facă? Nash a excelat întotdeauna. La şcoală. În sport. În luptă. De ce nu ar fi examinat noul său câmp de luptă şi nu ar fi calculat cum să câştige pe el? De ce nu a recunoscut că Washingtonul era un mediu operaţional care nu recompensa loialitatea şi curajul? Recompensa trădarea şi interesul personal.
Adaptează-te sau mori.
În timp ce Rapp se strecura printre copaci, a reflectat la lucrurile pe care i le spusese Nash în acel luminiş. Era posibil să existe un sâmbure de adevăr în ele? De-a lungul relaţiei lor, probabil că fuseseră mai mult în dezacord decât de acord, dar Rapp îl luase întotdeauna în serios pe om. Uneori mai serios decât era dispus să recunoască.
Ticălosul.
Mai presus de orice, Rapp ura îndoiala. Era aproape la fel de rea ca regretul pe scara lui de pierderi de timp de rahat. Dar era acolo. Se plimba prin junglă şi se bălăcea în ea. Stabilind un ritm menit să se asigure că nu-şi va prinde niciodată ţinta.
Pe Dumnezeu, îl va face pe Nash să sufere, totuşi. Îl va alerga în continuare pe dealul ăsta până când pădurea se va deschide spre un teren agricol şi îl va forţa pe om să se întoarcă. Ar continua să tragă la întâmplare, suspendându-l pe om la limita panicii. Apoi, în cele din urmă, îi va aduna pe Coleman şi pe băieţi şi se va strecura departe. Nash ar fi rămas ascuns în pădure – probabil zile întregi – înfometându-se de moarte, fiind mâncat de insecte şi, cu puţin noroc, ingerând vreo amibă care să provoace o diaree cu adevărat catastrofală. În cele din urmă ar ieşi la suprafaţă, murdar, nebărbierit şi deshidratat. Despărţit de sprijinul Agenţiei şi de familia sa. Fără să ştie în cine poate avea încredere.
Când, în cele din urmă, se va strecura înapoi în Statele Unite, va fi problema lui Kennedy. Poate că ea l-ar fi trimis să supravegheze o staţie meteo din Siberia pentru tot restul carierei sale. Sau l-ar fi băgat într-un depozit uitat, plin de rapoarte de informaţii din Războiul Rece care trebuiau arhivate.
Lumina soarelui se intensificase chiar în faţă, indicând o pauză între copaci. Rapp se întoarse să ocolească marginile acesteia înainte de a zări o siluetă aproape de mijloc.
Nash.
A ezitat o clipă, dar apoi s-a mutat într-o poziţie în care să fie vizibil, dar să aibă totuşi o acoperire rezonabilă. Nash nu-şi luase astfel de precauţii. Era în aer liber, cu arma atârnându-i liber în mână.
„Eşti chiar mai lent decât am crezut”, a spus Rapp.
„Nu m-am gândit că era vreo grabă. Doar amâni inevitabilul, nu? N-am de gând să te las să mă împingi pe dealul ăsta până cedez. Aş vrea să mor cu ceva mai multă demnitate decât atât. Dacă tot mă duc la fund, o voi face cu o cămaşă fără voma şi cu pliul pantalonilor încă în picioare.”
„Cum îţi convine ţie.”
„A fost o călătorie sălbatică, nu-i aşa, Mitch? Lucrurile pe care le-am făcut? Lucrurile pe care le-am văzut? Chiar dacă am putea vorbi despre asta, nimeni nu ar crede niciodată.”
Rapp doar a ridicat din umeri.
„M-am oprit să-ţi spun ceva, omule. Şi nu mai am niciun motiv să mint, nu? Aşa că, ar trebui să iei asta în serios. Nimic din rahatul ăsta nu contează. Doar Claudia, Anna, Irene, Irene, Scott şi băieţii. Asta e tot. Toţi ceilalţi aşteaptă doar să te înjunghie pe la spate. Asta am învăţat călătorind prin sălile de conferinţe din lume. Murim cu toţii şi, peste câţiva ani, nimeni nu-şi va mai aminti că am existat. Nimic din ceea ce facem nu mai înseamnă nimic.”
„Vrei să spui ceva?”
„Da, am. Fă pace cu preşedintele, Mitch. Nici măcar tu şi Irene nu puteţi face faţă furtunii care se apropie. Ştiu că nu vrei să i te alături, dar măcar fii suficient de inteligent să te retragi. Şi, deşi ştiu că nu prea m-ai ascultat de-a lungul anilor, ar trebui să te gândeşti la ceea ce îţi spun. Este un sfat bun.”
Şi-a ridicat arma din dotare până când ţeava i-a fost băgată sub bărbie.
„Mike! Nu!”

Dar era prea târziu. Arma a sunat şi el s-a prăbuşit pe podeaua junglei.

EPILOGUL

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA

RAPP a mărit viteza ştergătoarelor de parbriz ale maşinii închiriate şi apoi a mărit viteza aerului condiţionat. Prin ceaţă, drumul de afară i se părea ciudat de străin. O condusese de mii de ori înainte, dar acum era un intrus în propria casă. În propria lui ţară.

A aterizat pe un aeroport privat din Maryland cu câteva ore în urmă, folosind un avion privat pe care Claudia îl închiriase prin intermediul unei reţele de corporaţii offshore. Paşaportul era unul dintre falsurile de la casa de siguranţă din Riyadh, iar numărul cardului de credit pe care îl folosise pentru maşină aparţinea unei afaceri de export din Slovenia.

Începea să se întrebe dacă el chiar exista. Era el omul patriotic al Agenţiei? Cetăţeanul irakian care închiria un Airbnb necunoscut în Riyadh? Sud-africanul care locuia cu familia sa nou-nouţă printre podgoriile din Franschhoek?

Poate că niciunul dintre ei. Poate că, într-o zi, toate faţadele, pseudonimele şi minciunile se vor prăbuşi şi va afla că în spatele lor nu se afla nimic. Căutarea anonimatului s-ar dovedi atât de reuşită încât ar deveni o fantomă înainte de vreme.

Când a apăsat butonul de pe telecomandă, poarta care ducea în cartierul său nu a răspuns. A fost nevoit să iasă şi să o deschidă manual, neputând să se debaraseze de ideea că aceasta îi transmitea un mesaj.

Ploaia începuse deja să îi pătrundă prin costum când s-a strecurat din nou la volan şi a trecut. Câteva străzi mai târziu, a trecut pe lângă un GMC Yukon parcat, care a tras imediat pe dreapta pentru a-l urmări. Mai adânc în subdiviziune, a putut vedea strălucirea reflectoarelor care luminau pereţii casei sale, dar nu acesta era obiectivul său.

A tras în ceea ce fusese cândva aleea lui Mike Nash şi a deschis din nou uşa. De data aceasta şi-a pus o fedora şi un impermeabil înainte de a merge cocoţat spre uşa din faţă a casei. Ar fi fost greu pentru oricine altcineva din cartier să distingă mai mult decât conturul lui, dar chiar dacă ar fi făcut-o, haina şi umerii cocoşaţi l-ar fi împiedicat să fie recunoscut. La fel ca şi faptul că, din punctul de vedere al lumii, era mort. Ar fi recunoscut-o, totuşi, pe Irene Kennedy, ale cărei cizme le auzea depăşindu-l din spate. Nimeni nu ar fi pus întrebări, totuşi. Fiecare dintre ei petrecuse destui ani în această meserie ca să ştie mai bine.

Kennedy îl prinse pe verandă, dar nu se uită la celălalt şi nici nu vorbi. A bătut la uşă şi câteva strigăte dinăuntru au precedat bătaia cuiva care venea pe hol. Pantofi pe podeaua de lemn pe care el însuşi o călcase de atâtea ori înainte. Lumina de la intrare pe care el şi Rory fuseseră nevoiţi să o repare după o sesiune de lacrosse prea sprintenă s-a aprins o clipă mai târziu.

Maggie a deschis uşa, ţinându-şi fiul de doi ani într-un braţ. A făcut un pas ezitant înapoi când lumina i-a surprins faţa lui Rapp.

„Oh, Doamne! Eşti în viaţă!”

Şi-a aruncat braţele în jurul lui, strivind un Chuck contorsionat între ei pentru o clipă înainte de a se retrage. „Ce s-a întâmplat? Ce cauţi aici? Mike e...”

A tăcut brusc, observându-i expresia şi apoi uitându-se la Kennedy care stătea în tăcere lângă el.

Maggie Nash nu era o femeie proastă. Dimpotrivă, foarte mult dimpotrivă. Şi trăise cu un fost puşcaş marin şi agent CIA suficient de mult timp pentru ca mintea ei ascuţită să absoarbă multe despre această afacere. Mai mult decât era necesar pentru a determina scopul vizitei lor.

Pentru o clipă, a părut că se va prăbuşi. Braţele ei îşi pierduseră puterea şi Rapp îl luă pe Chuck, în timp ce Kennedy se întindea să o stabilizeze.

„Să intrăm înăuntru”, a spus ea cu blândeţe.

Până când Rapp a închis uşa, Maggie era din nou în picioare cu propriile puteri. S-a întors şi a mers rigid pe hol până la un birou de acasă dezordonat pe care îl folosea atunci când nu voia să facă drumul până în centru.

El şi Kennedy stăteau nemişcaţi în timp ce văduva lui Mike Nash strângea dosare şi jucării pentru copii de pe două scaune. Era o femeie care îşi asumă responsabilitatea şi acesta era modul ei de a se pregăti pentru ceea ce ştia că va urma.
S-au aşezat şi ea s-a poziţionat în spatele biroului ei, cu spatele drept şi bărbia uşor împinsă în faţă.
„E mort, nu-i aşa?"
Chuck s-a strâmbat puţin când a auzit tonul necunoscut al vocii mamei sale. Era ca şi cum ar fi înţeles că viaţa lui – viitorul lui – tocmai fusese transformat.
„Îmi pare rău", a spus Kennedy.
Maggie a privit drept înainte câteva secunde, fixând uşa din spatele lor. „Ce s-a întâmplat?"
„A venit să se întâlnească cu mine în Uganda", a spus Rapp. „Nu pot să vorbesc despre ce, dar nu puteam avea încredere în comunicaţii. Am fost prinşi într-o ambuscadă de un grup desprins din miliţia lui Gideon Auma. S-a transformat într-o luptă în fugă prin junglă. Am fost depăşiţi numeric şi a trebuit să ne despărţim. Mike a mers cu Bruno şi Mas..."
„Bruno şi Mas", a întrerupt-o ea. „Şi Scott şi oamenii lui sunt în viaţă?"
Rapp a dat din cap şi a continuat. „Cei care ne urmăreau nu ne-au văzut despărţindu-ne şi au venit cu toţii după mine, Wick şi Scott. Am eliminat mulţi dintre ei, dar erau încărcaţi cu droguri şi, oricât de mulţi am fi ucis, ei continuau să vină. Păstram muniţia, neavând unde să ne ducem, când Mike şi băieţii au venit în spatele lor şi ne-au salvat fundurile." A tăcut pentru o clipă. Exersaseră întreaga bătălie în amănunte sângeroase, în cazul în care ea sau oricare dintre copii ar fi întrebat la o dată viitoare, dar acum nu era momentul potrivit.
„Concluzia este că aş fi fost mort dacă nu ar fi fost el, Maggie. La fel şi Scott şi Wick. Îi datorăm vieţile noastre."
„Te voi suna mâine, Maggie", a spus Irene Kennedy peste sunetul ploii care bătea în streaşina verandei. „Putem vorbi despre aranjamente. Dacă ai nevoie de ceva până atunci, ai numărul meu personal. Nu contează ce oră este. Folosiţi-l."
„Mulţumesc", a răspuns Maggie, cu o voce care părea complet goală. Rămăsese fără lacrimi cu ceva timp în urmă, dar ochii ei erau încă roşii când se întoarse spre Rapp. El a dat din cap în direcţia ei, dar ea nu a reacţionat deloc. Fără îndoială, se gândea că ar trebui să fie el mort acolo. Că soţul ei nu avea ce căuta în jungla ugandeză. Că, la fel ca atâtea alte morţi de-a lungul anilor, aceasta era vina lui Mitch Rapp.
Şi probabil că avea dreptate.
Când uşa s-a închis, el şi Kennedy au păşit înapoi în ploaie şi au pornit pe alee.
„Nu vreau să stau pe pământ aici mai mult decât trebuie", a spus Rapp. „Dar i-am spus Claudiei că îi voi lua câteva lucruri acasă. Pot să vă ofer ceva de băut?"
Kennedy s-a şters la faţă, dar era greu de ştiut dacă era ploaie sau lacrimi.
„Poţi să-mi oferi câteva."

Mai multe din partea autorilor

Puterea totală
Agent letal
Războiul roşu
Inamicul statului
Ordin de a ucide
Supravieţuitorul

DESPRE AUTORI

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, Vince Flynn (1966-2013), a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits.

Kyle Mills este autorul a douăzeci şi unu de thrillere politice, bestselleruri New York Times nr. 1, printre care Putere totală, Agenţi letali şi Războiul roşu pentru Vince Flynn şi Atacul patriotului pentru Robert Ludlum. Iniţial, el şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, agent FBI şi fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber şi călători în lume, el şi soţia sa îşi împart timpul între Jackson Hole, Wyoming, şi Granada, Spania. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com sau conectaţi-vă cu el pe Twitter, Facebook şi Instagram la @KyleMillsAuthor.
SimonandSchuster.co.uk
www.SimonandSchuster.co.uk/Authors/Vince-Flynn
www.SimonandSchuster.co.uk/Authors/Kyle-Mills
@SimonSchusterUK @SimonSchusterUK @SimonSchusterUK

Romane de Vince Flynn

Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills

Puterea totală
Agent letal
Red War
Inamicul statului
Ordin de a ucide
Supravieţuitorul

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.
Înscrieţi-vă pe lista noastră de difuzare pentru a primi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Eşti deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail, astfel încât să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

Publicat pentru prima dată în Statele Unite de Emily Bestler Books / Atria Books, o marcă a Simon & Schuster, Inc., 2021
Publicat pentru prima dată în Marea Britanie de Simon & Schuster UK Ltd, 2021
Copyright © Cloak & Dagger Press, Inc., 2021
Dreptul lui Cloak & Dagger Press, Inc. de a fi identificat ca autor al acestei lucrări a fost afirmat în conformitate cu Legea privind drepturile de autor, desenele şi brevetele din 1988.

Simon & Schuster UK Ltd.
1st Floor
222 Gray's Inn Road
Londra WC1X 8HB
Simon & Schuster Australia, Sydney
Simon & Schuster India, New Delhi
www.simonandschuster.co.uk
www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in
O fişă de catalog CIP pentru această carte este disponibilă la British Library
Copertă cartonată ISBN: 978-1-3985-0043-3
Carte broşată ISBN: 978-1-3985-0044-0
Carte electronică ISBN: 978-1-3985-0045-7
Audio ISBN: 978-1-3985-0716-6
Această carte este o lucrare de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi incidentele sunt fie produsul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, evenimente sau locuri reale este în întregime întâmplătoare.